ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

AP. 902

Γιά ἕνα ματσάκι μενεξέδες

Ὁ συζυγός της τον ἔχασε. Τον ἔκλαψε. τον πόνεσε. ἀποσύρθηκε γιά ἕνα διάστημα ἀπό τή ζωή. Ἀλλά ἦρθε ἡ στιγμή πού ἡ ἴδια ἡ ζωή τήν ἐκάλεσε κοντά της. Νέα ἀκόμα καί τόσο ἐλκυστική... Ἕνας θάνατος δέν μπορεῖ νά σέ ἀποσπάση ἀπό τά ἐγκόσμια, ὅταν βρίσκεσαι ἀκόμα στά τριαντάχτῶ σου χρόνια. Ἄρχισε νά νοιώθη τό κενό. Τῆς ἔλειπε τόσο ὁ σύντροφος...

Ὁ ἄνθρωπος πού θά στεκόταν κοντά της, θά τήν ἄκουε, θά τόν ἄκουε... Πομπός καί δέκτης στοργῆς. Καί ἄν μαζί μ' αὐτό τῆς ἔφερνε καί τό ἐρωτικό ἐνδιαφέρον, τόσο τό καλύτερο. Δέν ἦταν ὅμως αὐτό που τοποθετοῦσε στήν πρώτη γραμμή. Πιό πολύ ἀπό τόν ἄντρα. τόν ἄνθρωπο ἀναζητοῦσε.

Τῆς ἦταν ἀδιάφορο ποια μορφή θάπαιρναν οἱ σχέσεις τους. Ἄς ἦταν οἱ ἐλεύθερες σχέσεις, ἄν ὑπῆρχαν δυσκολίες γιά τή νόμιμη ἕνωσι. Δέν ἀπέδιδε σ' αὐτά σημασία. Μιά μόνη ἡ ἐπιθυμία της: Ὁ σύντροφος νά εἶναι εἰλικρινής, ἀνιδιοτελής, χωρίς ὑστεροβουλία. Ἕνας δεσμός

Τά δράματα τῆς καρδιᾶς

ΕΝΑΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΕΞΠΡΕΣ

«Τὸ ἔξπρες τῶν 19.10΄ περνάει, σκέφτηκε ἡ Φρανσουάζ. Παράξενο! Σὰν νὰ κόβη τὴν ταχύτητά του. Κι' ὅμως δὲν ὑπάρχει κανένα σῆμα».

Πραγματικά, τὸ ἔξπρες ἔκοψε τὴν ταχύτητά του καὶ σὲ λίγο στάθηκε σ' αὐτὸν τὸν ἀσήμαντο μικρὸ σταθμό. Ὁ σταθμάρχης ἔτρεξε στὸ μηχανοδηγὸ καὶ κάτι τὸν ρώτησε. Σὲ λίγο, βγῆκαν ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ σταθμοῦ δυὸ ὑπάλληλοι ποὺ ἔσπρωχναν ἕνα καρροτσάκι. Στάθηκαν μπρὸς σ' ἕνα ὄχημα πρώτης θέσεως. Οἱ δυὸ ἄντρες ἀνέβηκαν στὸ βαγόνι κι' ἔπειτα ξανακατέβηκαν κρατῶντας ἕναν ἀναίσθητο ἄνδρα, πού τὸν ἔβαλαν μὲ προφύλαξι στὸ καρροτσάκι, ἐνῶ τὸ ἔξπρες ξεκινοῦσε ἀμέσως.

Ἡ Φρανσουάζ, μαζὶ μὲ κάτι ἄλλους περίεργους, ἔτρεξε στὴν μικρὴ αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς τοῦ σταθμοῦ.

— Τί συνέβη; ρώτησε. Κανένα ἀτύχημα;

— Κάποιος τὸν πυροβόλησε, ἀπάντησε ὁ σταθμάρχης. Φαίνεται πὼς ὁ δράστης πῆδησε ἀπ' τὸ τραῖνο, ἐνῶ αὐτὸ ἔτρεχε. Ὁ ἐλεγκτὴς βρῆκε τὸ ἄμαξι λιπόθυμο στὸ διαμέρισμά του καὶ χτύπησε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Πρέπει νὰ μεταφερθῆ στὸ νοσοκομεῖο, γιατί εἶναι τραυματισμένος ἐπικίνδυνα στὸ στῆθος. Ἀλλὰ τὸ νοσοκομεῖο εἶναι πολὺ μακρυά, κι' ὁ τραυματίας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἄμεση βοήθεια.

— Νὰ τον μεταφέρετε στὸ σπίτι μου, εἶπε ἡ Φρανσουάζ, εἶναι λίγα βήματα ἀπὸ δῶ...

Ἡ βίλλα τῆς Φρανσουάζ βρισκόταν λίγα μέτρα πίσω ἀπὸ τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμή. Μεταφέραν λοιπὸν, ἐκεῖ τὸν τραυματία καὶ τὸν ἔβαλωσαν σ' ἕνα ντιβάνι στὸ σαλόνι. Εὐτυχῶς ὁ γιατρὸς ἦρθε γρήγορα. Τοῦ ἀνοιξε τὸ πουκάμισο καὶ εἶδε μιὰ μικρὴ πληγὴ πάνω στὸ στῆθος καὶ μιὰν ἄλλη, πίσω στὴν ἀριστερὴ μασχάλη.

—Ἀπὸ δῶ βγῆκε ἡ σφαῖρα, εἶπε ὁ γιατρός. Ἂν τὸ πλεμόνι του δὲν ἔπαθε τίποτα, τοτε κίνδυνος δὲν ὑπάρχει. Σὲ λίγες μέρες, θὰ τὸν μεταφέρουμε σὲ μιὰ κλινικὴ γιὰ ἀκτινογράφησι. Γιὰ τὴν ὥρα, πρέπει νὰ μείνη ἀκίνητος, ἐδῶ, στὸ ντιβάνι μέσα σὲ τέσσερες ὧρες. Θὰ φροντίσετε, κυρία μου;

—Βέβαια, γιατρέ, πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου! εἶπε ἡ Φρανσουάζ.

—Ὑποφέρετε πολύ; τὸν ρώτησε ὁ γιατρός.

—Ὄχι, ὄχι. Ἡ σφαῖρα δὲν μοῦκανε τίποτα. Ὑποφέρω ἀπ' τὴν καρδιά μου...

Ὁ γιατρὸς τοῦ ἔκαμε μιὰ ἔνεσι κι' ὁ τραυματίας βυθίστηκε στὸν ὕπνο.

— Θὰ ξαναγυρίσω αὔριο, κυρία, εἶπε ὁ γιατρὸς στὴ Φρανσουάζ.

★

Ἡ Φρανσουάζ πῆγε στὴν κάμαρά της ποὺ ἦταν δίπλα στὸ σαλόνι. Ἀπὸ ἐκεῖ θ' ἄκουγε εὔκολα τὸν ἄρρωστο. Πραγματικά, ὅταν πέρασαν ἀρκετὲς ὧρες, μέσ' στὴ νύχτα, ἡ Φρανσουάζ τὸν ἄκουσε νὰ λέη: «Ζιλιέτ... Ζιλιέτ...». «Θὰ εἶναι τ' ὄνομα τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαπάει», σκέφτηκε ἡ Φρανσουάζ. "Ἔσκυψε πάνω του καὶ τὸν εἶδε νὰ ξανακοιμᾶται. Ἠσύχασε, ἀλλ' ἀναρωτιόταν ποιὰ τραγῳδία κρυβόταν πίσω ἀπ' ὅλ' αὐτὰ καὶ ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ Ζιλιέτ.

"Οταν ξημέρωσε, ξανάσθε ὁ γιατρὸς ποὺ βρῆκε τὸν ἄρρωστο πολὺ καλύτερα. Στὸ μεταξύ, ὁ σταθμάρχης εἶχε εἰδοποιήσει τὴν ἀστυνομία καὶ στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας πῆγε στὸ σπίτι τῆς Φρανσουάζ ἕνας ἀστυνόμος γιὰ νὰ ἐξετάση τὸν τραυματία. Ἔτσι ἡ Φρανσουάζ ἔμαθε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κάποιον ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ κλέψη, μέσα στὸ τραῖνο, τὸ πορτοφόλι του. Ὁ ταξιδιώτης ἀμύνθηκε καὶ τότε ὁ κλέφτης τὸν πυροβόλησε καὶ πήδησε ἀπ' τὸ τραῖνο.

— Θέλετε νὰ εἰδοποιήσω κανένα ἀπ' τὴν οἰκογένειά σας; ρώτησε ἀργότερα τὸν τραυματία ἡ Φρανσουάζ.

—Ὄχι, κανένα, εὐχαριστῶ, ψιθύρισε ἐκεῖνος.

Ἡ Φρανσουάζ δὲν ἐπέμεινε. Ἀλλὰ ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ Ζιλιέτ;

★

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ ἴδιος τραυματίας ἱκανοποίησε τὴν περιέργειά της.

— Κυρία, τῆς εἶπε, εἶστε καλὴ μαζί μου. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴ στοργή σας, πρέπει ὅμως νὰ σᾶς ἀποκαλύψω κάτι: Ὁ δράσιης δὲν ἦταν ἄντρας, ἀλλὰ γυναῖκα...

—Γυναῖκα; Τότε ἡ δήλωσί σας στὸν ἀστυνόμο;...

— Δὲν ἤθελα νὰ τὴν καταστρέψω. Ἦταν ἀνεύθυνη... Ἐγὼ τὴν ἀνάγκασα νὰ φύγη ἀμέσως ἀπ' τὸ διαμέρισμά μου. Μένει ἀκόμη

Αἰσθηματικὸ ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΑΛΚΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὅταν ὁ Παῦλος κατέβηκε μὲ τὴν Καίτη στὴν Ἀθήνα, βρῆκε μιὰ πρόφασι πὼς εἶχε δουλειὰ σ' ἕνα χωριὸ τῆς Πάρνηθος καὶ πῆρε τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Κέρκυρα. Ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ συναντήσῃ τὴ Λίλιαν. Κι' ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, πῆγε στὶς Μπενίτσες, ὅπου ἔμενε ἡ ὡραία κ. Βέρτη. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ Λίλιαν ἑτοιμάζοταν νὰ πάρῃ τὸ μπάνιο της στὴ θάλασσα. Ὁ Παῦλος, κρυφά, ἔπεσε κι' αὐτὸς στὸ νερὸ καὶ πῆγε κοντά της. Ἡ Λίλιαν προσποιήθηκε ὅτι δὲν ἤθελε αὐτὴ τὴ συνάντησι, κατόπιν ὅμως τὸν κράτησε στὸ σπίτι της. Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ Παῦλος ἔφυγε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴν Ἀθήνα.

12ον

Ἡ μαγείρισα κοιμόταν... Ἤταν κι' οἱ δυό τους, τυλιγμένοι στὸ σκοτάδι, στὸ πίσω πορτάκι. Τῆς ἔδωσε ἕνα φιλὶ ἀτέλειωτο καὶ τὸν πῆρε ἡ νύχτα στὰ μαῦρα της πέπλα...

Αὐτὰ ὅλα τοῦ φαινόνταν σὰν ὄνειρα καί, μάλιστα, μακρυνά, ὅταν, τὴν ἄλλη μέρα, πετοῦσε ὁ Παῦλος ἀπὸ τὴν Κέρκυρα στὴν Ἀθήνα... Ὄνειρα γεμάτα γοητεία καὶ θέλγητρο. Μ' ὅλες τὶς ἀνησυχίες ποὺ εἶχανε ρίξει στὴν ψυχή του τὰ λόγια τῆς Λιάνας γιὰ τὸ μέλλον, κυριαρχοῦσε μέσα του ἡ βαθειὰ ἱκανοποίησι, ὅτι, μ' ὅλη τὴν ἀπόφασι τῆς Λίλιαν (τὴν πίστευε ὁ Παῦλος γι' ἀληθινὴ) νὰ τραβηχτῇ ἀπὸ κοντά του, εἶχε βεβαιώσει, μὲ τὸν πιὸ θερμὸ τρόπο τὴν ἀγάπη της γι' αὐτόν. Ὁ πόθος της ἦταν ἀσβυστος ὅπως στὴν πρώτη τους συνάντησι. Καὶ τώρα εἶχε προστεθῇ σ' αὐτὸ κι' ἕνα καινούργιο στοιχεῖο στὴ σχέσι τους: Ὅτι ὁ Παῦλος ἄρχισε νὰ τροποποιῇ μέσα του τὴν ἀρχικὴ ἰδέα ποὺ εἶχε γιὰ τὴ Λίλιαν (καὶ ποὺ εἶχε καὶ ὁ κόσμος γι' αὐτήν): Δὲν ἦταν ὅπως τὴ νόμιζε καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι. Ἤτανε πολὺ πιὸ σοβαρὴ καὶ πολὺ πιὸ τίμια. Ἐπάλευε μέσα της μὲ τὴν ἀγάπη της, μὲ τὸ πάθος της γι' αὐτόν...

Δὲν ὑποπτευόταν καθόλου τὸ παιχνίδι της...

Ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς σκέψεις του δὲν εἶχε καιρὸ νὰ κυττάξῃ τὶς ὁμορφιὲς ποὺ πρόσφερε ἡ διαδρομή, τ' ἀνάγλυφα τοπεία, ποὺ λάμπανε κάτω ἀπὸ τὸν πλούσιο καλοκαιριάτικο ἥλιο: Οὔτε ματιὰ δὲν ἔρριξε! Συγκεντρωμένος στὸν ἑαυτό του σχεδίαζε τώρα τί θὰ πῇ στὴ Καίτη καὶ στὸ σπίτι της, ὅταν σὲ λίγο θὰ βρισκότανε κοντά της... Καὶ τὰ κατάστρωσε ὅλα τόσο καλά! Μόλις ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο στὴν Ἀθήνα φρόντισε ἀμέσως νὰ κάμῃ ψώνια: Ἕνα ταγάρι χωριάτικο, ἕνα μαῦρο ψωμὶ (ποὺ τὸ ἔβαλε μέσα), δυὸ ὀκάδες μυζήθρα. Καὶ πῆρε ἕνα ἐξσθλιωμένο ταξὶ μ' αὐθέντη σωφέρ ἀπὸ τὴν πιάτσα τοῦ Θησείου. Ἔτσι ἔφτασε στὸ σπίτι καὶ ξεφόρτωσε τὰ δῶρα του ἀπὸ τὸ χωριό... Τέλος πάντων ἔδειξε πὼς τοὺς εἶχε θυμηθῇ. «Κρίμα —σκέφτηκε — ποὺ ἡ Καίτη δὲν ἔχει ἰδέα γιὰ τὴν καταπειστική μου ἐμφάνισι!.....

Ἀλλὰ ἡ μάννα της ἦταν ἐκεῖ... καὶ εἶχε παραλάβει, συγκινημένη, τὰ πράγματα... Διηγήθηκε τὸ παραμύθι τοῦ χωριοῦ, τοῦ γεφυριοῦ, μὲ μιὰ ἀληθοφάνεια, ποὺ δὲν ἀφησε καμμιὰ ἀμφιβολία... Κι' ὅλα πήγαιναν καλά, ὅταν τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης μέρας, καθὼς ἡ Καίτη τοῦ κρατοῦσε τὸ σακκάκι γιὰ νὰ τὸ φορέσῃ νὰ πάῃ στὸ γραφεῖο του, εἶδε, ξαφνικά, στὸ ἁπάνω κουμπί του νὰ κυματίζουν γυναικεῖες τρίχες...

Δὲν πῆγε διόλου ὁ νοῦς της στὴ Λίλιαν. Ἀλλὰ σὲ κάποια γυναῖκα τοῦ χωριοῦ. Τὶς ξετύλιξε, βράζοντας ἀπὸ μέσα της, ἄλλο ἠσυχα, τὶς σήκωσε ψηλά, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Παύλου καὶ τὶς ἀνέμισε, λέγοντας, μὲ συγκρατημένη ὀργή:

— Κι' αὐτὰ ἐδῶ τί εἶναι, ἀγαπητέ μου σύζυγε; Λάφυρα τῆς ἐκδρομῆς;...

Ὁ Παῦλος κοκκίνισε σὰν παιδί, ποὺ τὸ πιάνουν σὲ μεγάλες ἀπρέπειες:

— Εἶναι ἀπὸ τή... χαίτη τοῦ μουλαριοῦ, ποὺ μὲ κατέβασε ἀπ' τὸ βουνό.

—Ἀπὸ τὴ χαίτη τοῦ μουλαριοῦ;—ρώτησε σαρκάστικα ἡ Καίτη κι' ἔβαλε τὰ γέλια, μεγάλα, τρανταχτά, ἀτέλειωτα.— Γιὰ κύτταξέ τις καλύτερα!...

Ὁ Παῦλος τὶς κύτταξε τώρα σὰν ἠλίθιος. Τὶς ἀναγνώρισε, ἦτανε τῆς Λίλιαν,δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία, μὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῇ σὲ ποιὰ στιγμὴ μποροῦσε νὰ τὶς εἶχε ἀποσπάσει καὶ μὲ ποιὸν τρόπο ἀπ' τὸ κεφάλι της, γιατὶ ὁ νοῦς του δὲν πήγαινε καθόλου, ὅτι ἡ Λίλιαν τὶς εἶχε τυλίξει στὸ κουμπί του ἐπίτηδες, μὲ τὴν πρόθεσι καὶ τὴν ἐλπίδα νὰ δημιουργήσῃ γκρίνια στὸ ἀντρόγυνο.

— Τίς κυττάζω — εἶπε —καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω κι' ἐγώ...

—Ἔννοια σου καὶ θὰ τὸβρω ἐγώ... ἀπὸ ποιὰ χαίτη εἶναι...Θὰ σηκωθῶ, αὔριο κιόλα καὶ θὰ πάω στὸ χωριό... καὶ θὰ μείνω στὸ σπίτι ποὺ σὲ φιλοξενήσανε... Ἐλπίζω νὰ μοῦ πῇς τ' ὄνομα τῆς οἰκογενείας...

— Δὲν εἴμαστε καλὰ — ἔκαμε ὁ Παῦλος — πὼς θὰ πᾶς στὸ χωριό;

—Ἐκδρομή... Γιατί;... Δὲν ἔχω δικαίωμα;...

— Στὴν κατάστασι, ποὺ βρίσκεσαι;...

—Ἄφησε καταμέρος τὴν κατάστασι!... Καὶ πές μου ἂν θὰ μὲ συνοδέψῃς...

Τοῦ Παύλου ἄρχισε νὰ τρέμῃ τὸ φυλλοκάρδι του μὲ τὴν ἁπλὴ ὑπόνοια, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιμείνῃ σ' αὐτὴ τὴ φοβέρα. Ἡ Καίτη συνέχισε:

— Μωρὲ σύζυγος!... Πάει γιὰ δουλειὰ σ' ἕνα χωριό... καὶ γυρίζει μὲ γυναικεῖες τρίχες στὸ σακκάκι του καὶ μὲ δῶρα, μὲ τυριὰ καὶ μὲ ψωμιὰ στὸ ταγάρι!...

Καί, καθὼς εἶχανε συναχθῇ πιὰ τὰ σύνεφα ἄρχισε νὰ βρέχῃ: Ἡ Καίτη βάλθηκε νὰ κλαίῃ... Σὲ μιὰ στιγμὴ σηκώθηκε ἀπότομα, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ διβάνι ποὺ εἶχε πέσει μπροῦμυτα μὲ τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια, ἔτρεξε μ' ὁρμὴ κι' ἄρχισε νὰ πετάῃ ἕνα - ἕνα τὰ πράμματα ποὺ εἶχε φέρει ὁ Παῦλος ἀπὸ τὸ χωριό. Τὴν ἄφησε νὰ ξεθυμάνῃ... Ἐκεῖνο, ποὺ ἤθελε νὰ καταφέρῃ ἡ Λίλιαν ἄρχισε νὰ γίνεται. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ δὲν ἦταν τίποτα μπροστὰ στὶς ἄλλες, ποὺ ἀκολούθησαν. Ἡ φαντασία τῆς Καίτης πῆρε δρόμο κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ σταματήσῃ.

—Ὥστε εἶναι ἱκανὸς καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἱερὴ περίοδο τῆς ζωῆς μας, ποὺ τοῦ ἑτοιμάζω παιδί, νὰ βρίσκεται μ' ἄλλη γυναίκα!

Ἡ σκέψι αὐτὴ γίνηκε φίδι φαρμακερό, ποὺ τὴ δάγκωνε στὴν καρδιὰ κι' ἄρχιζε νὰ σταλάζῃ τὸ φαρμάκι του. Ὁ Παῦλος εἶχε ἐλπίσει, ὅτι στὸ κρεβάτι, ποὺ εἶναι ὁ μεγάλος συμφιλιωτὴς τῶν μαλωμένων συζύγων θὰ τὰ διώρθωνε ὅλα. Ὅταν ὅμως ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του νὰ τὴ χαϊδέψῃ στὸ πρόσωπο, ἄκουσε στὸ σκοτάδι τὴ φωνή της, κακιωμένη:

— Στὴ χωριάτισσα νὰ πᾶς!... Στὴ χωριάτισσα μὲ τὶς τρίχες...

— Καίτη...— τὴν παρακαλοῦσε — τελείωνε πιὰ μ' αὐτὸ τ' ἀστεῖο!...

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τελειώσῃ... Αὐτὴ τώρα μόλις ἄρχιζε... Καὶ ἡ γκρίνια δυνάμωνε ὅσο προχωροῦσε ἡ ἐγκυμοσύνη, ποὺ τὴν εἶχε πειράξει στὰ νεῦρα. Ἔκανε τὴ ζωὴ τοῦ Παύλου δύσκολη... Τὸν παρακολουθοῦσε, τὸν ἐξέλεγχε, ζητοῦσε νὰ τῆς λέῃ κάθε φορὰ τὸ δρομολόγιό του, ποῦ πήγαινε, τί ἔκανε, κάθε φορὰ ποὺ δὲν ἤτανε μαζί, ποιὸν εἶδε, γιατί, ποῦ, τί κουβέντες εἶπανε... Εἶχε γίνει ὅσο ἔπαιρνε πιὸ καχύποπτη καὶ τὸ κάθε τι τὸ ἐξέταζε καὶ τὸ σκεπτόταν...

Καί, πρῶτα - πρῶτα, κάτι ποὺ τῆς χτύπησε καὶ τῆς φαινότανε περίεργο ἦταν ὅτι δὲν τῆς ξαναμίλησε πιὰ γιὰ ὅ,τι πρὶν θεωροῦσε σὰν πρῶτο πρᾶμμα ποὺ θἄκαναν, μόλις παντρεύονταν: Ὅτι θὰ τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ γραφεῖο... Κι' ἂν ἤτανε περίστασι, ποὺ θἄπρεπε νὰ τὸ σκεφτῇ καὶ νὰ τὸ κάνῃ αὐτή: Ποὺ εἶχε δέσει μέσα της τὸν ἐρωτικὸ καρπό. Γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὶς διαθέσεις του ἄρχισε νὰ λέῃ συχνὰ - πυκνὰ πὼς εἶναι κουρασμένη.

— Δὲν εἶμαι, βλέπεις, μία πιὰ — ἔλεγε, ἀστεία τάχα, στὸν ἄντρα της — εἴμαστε δύο...

Ὁ Παῦλος ὅμως δὲν καταλάβαινε ἢ ἔκανε πὼς δὲν καταλάβαινε (ποὺ γι' αὐτὴν ἦνε τὸ ἴδιο) πάντως δὲν ἤθελε ν' ἀφοίξῃ τανε τὸ ἴδιο) πάντως δὲν ἤθελε ν' ἀφοίξῃ τὸ θέμα. Αὐτὸς φοβόταν, πὼς ἂν τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ γραφεῖο δὲ θὰ τὸν ἄφηνε οὔτε στιγμὴ σὲ ἡσυχία... Ἐκείνη ὅμως παρεξηγοῦσε τὴ σιωπή του:

«Θέλει νὰ εἶναι πιὸ ἐλεύθερος» ἔλεγε μέσα της, καὶ πικραινότανε.

Κι' ἐπάνω σ' αὐτὰ ἤρθε κάτι ποὺ τὴν ἔκανε ἀκόμη πιὸ φιλύποπτη κι' ἀνήσυχη. Αὐτὸ ποὺ ὁ σύζυγος δὲν μπορεῖ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὴ γυναίκα του εἶναι τὰ λεπτά. Τῆς ἔκανε περίεργη ἐντύπωσι, ὅτι εἶχε ἀρχίσει, σὲ λίγες μέρες, νάχῃ αἰσθητὰ μεγαλείτερη εὐχέρεια... Ἀγοράζε πράμματα γιὰ τὸ νοικοκυριό τους κι' ἔψαχνε νὰ βρῇ ἕνα διαμέρισμα μὲ τρία δωμάτια σὲ πολυκατοικία. Εἶχε βρῇ τὸ Σταθᾶ, ποὺ εἶχε πάρει τὴν προκαταβολὴ ἀπὸ τὸ Βέρτη, τὸν ἄντρα τῆς Λίλιαν καὶ τοῦ εἶχε δώσει τὸ μερτικό του. Καὶ ἡ Καίτη ἔσπαζε τὸ κεφάλι της νὰ μαντέψῃ ἀπὸ ποιὰ πηγὴ ἔτρεχε αὐτὸ τὸ χρῆμα.

— Σοῦ αὔξησαν τὸ μισθό;... Πῆρες κανένα ἐπίδομα;— τὸν ρώτησε ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες.

Κι' ἔκανε τὸ λάθος ν' ἀπαντήσῃ «ναι». Ἡ Καίτη κατάλαβε πὼς δὲν τῆς λέει τὴν ἀλήθεια· καὶ δαιμονίστηκε. Βάλθηκε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν ἀλήθεια· καί, καθὼς δὲν ἤτανε καθόλου εὔκολο — δὲν ἤθελε νὰ ρωτήσῃ τὸ γραφεῖο του γιὰ τέτοιο πρᾶμμα — ἡ φαντασία της βρῆκε δουλειά. Κι' ἐπὶ τέλους ὁ νοῦς της πῆγε στὴ Λίλιαν. Αὐτὴ εἶχε πολλὰ λεπτά... Μήπως ἦταν αὐτὴ στὴ μέση;... Μήπως βλέποναν;... Μήπως οἱ τρίχες ἦταν αὐτηνῆς;... Καὶ τώρα εὕρισκε πῶς ἐμοιαζαν... Ἄχ, γιατί νὰ τὶς πετάξῃ;... Ἔπρεπε νὰ τὶς φυλάξῃ...

Αὐτὴ τὴν ὑπόνοια τὴν ἔθαψε βαθειὰ μέσα της. Κι' ἄρχισε νὰ σκαλίζῃ...

Ἔβαλε πρῶτα νὰ μάθῃ, μιὰ φίλη της, ποὺ ἦτανε στὸ ἴδιο γραφεῖο, ἂν ἄρχισε νὰ κτίζῃ τὴν πολυκατοικία της ἡ κυρία Βέρτη. Ἤταν αὐτή, ἡ ἴδια φίλη της, ποὺ τὴς ἔδωσε τὶς πληροφορίες γιὰ τὸ παρελθὸν τῆς Λίλιαν... Τῆς εἶχε φέρει, ποὺ γρήγορα τὴν ἀπάντησι: Ναί, εἶχε ἀρχίσει... Καὶ εἶχε, σὲ μιὰ μεγάλη πινακίδα, τὸ ὄνομα Σταῦρος Σταθᾶς. Αὐτὸ σὰν νὰ τὴν καθησύχασε—τὴν ἔβγαλε κάπως ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ εἶχε πάρῃ. Δὲν εἶχε ἀκούσει ἄλλη φορὰ τὸ ὄνομα τοῦ Σταθᾶ· καὶ δὲν ἤξερε ὅτι ἦτανε παληὸς συμμαθητὴς τοῦ Παύλου.

Ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε τὶς ἔρευνές της. Πληροφορήθηκε ἀκόμη, ὅτι ἡ Λίλιαν βρισκότανε στὴν Κέρκυρα... Ἀλλὰ δὲν πῆγε ὁ νοῦς της ὅτι ὁ Παῦλος, ἀντὶ νὰ πάῃ στὸ χωριό, εἶχε πετάξει μὲ τὸ ἀεροπλάνο, νὰ τὴν ἀνταμώσῃ... Ὡστόσο ἕνα πρᾶμμα τῆς ἔδινε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ἔτρεχε κάτι ἀνώμαλο καὶ σοβαρὸ στὴ ζωή του: Ὅτι ἐπεφτε, κάθε τόσο, σὲ βαθειὰ συλλογή, σὲ μιὰ ἔκφρασι ἀνθρώπου, ποὺ ὀνειροπολεῖ.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ποῦ τρέχει τὸ μυαλό σου, ὥρες - ὥρες... τί σ' ἀπασχολῇ... Δὲν ξέρω τί εἶναι αὐτό... Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶναι, ὅτι δὲν θέλεις ἢ δὲ μπορεῖς νὰ τὸ πῇς... Ἔχεις ἀρχίσει νάχῃς μυστικὰ ἀπὸ μένα... Θέλεις νὰ σὲ μιμηθῶ;...

Τὴν κύτταξε ἄτονα, δὲν εἶχε τί ν' ἀπαντήσῃ, τῆς χαμογέλασε ἀόριστα. Ὅμως ἡ τύχη δούλευε γιὰ τὸ ξεσκέπασμά του. Ἕνας γνώριμος τῆς φίλης της, ποὺ εἶχε ἄλλοτε κάπως ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὴν Καίτη, καὶ εἶχε παρακολουθήσει τὸ εἰδύλλιό της μὲ τὸν Παῦλο καὶ τὴν ἐξέλιξί του, τὸν εἶχε ἰδῇ στὸ ἀεροδρόμιο ποὺ βρέθηκε τυχαία, νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο ποὺ μόλις εἶχε προσγειωθῇ, ἐρχόμενο ἀπὸ τὴν Κέρκυρα. Τοῦκανε παράξενη ἐντύπωσι ποὺ δὲν εἶδε τὴν Καίτη κοντά του καὶ τὸ εἶπε στὴ φίλη της.

—Ἀκόμα δὲν ἐφαγώθηκαν τὰ κουφέτα τοῦ γάμου τους, καὶ ταξιδεύει χωρὶς αὐτήν;

Τὴν ἴδια μέρα ἡ φίλη τὸ κένωσε στὴν Καίτη. Σκίρτησε ἐκείνη, ἀναπήδησε στὴν καρέκλα της, μόλις ἄκουσε τὴ λέξι Κέρκυρα.

—Ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Κέρκυρα. εἶπες; —ρώτησε μ' ἀγωνία.

— Καὶ μένα μούκαν' ἐντύπωσι — εἶπε ἡ ἄλλη — δὲν μοῦ εἶχες πῆ, ὅτι, αὐτὲς τὶς μέρες, ταξίδεψε ὁ Παῦλος γιὰ τὴν Κέρκυρα

Ἡ Καίτη ἀπόμεινε ἄλαλη, σαστισμένη, σὰν νἄβλεπε νὰ σωριάζεται μπροστά της πύργος τεράστιος — ὁ πύργος τῶν ὀνείρων της.

— Εὐχαριστῶ... ἔκαμε, με μιση φωνὴ στὴ φίλη της, κίτρινη σὰν νεκρή.

Καὶ δὲ σήκωνε τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ μεγάλο ρολόϊ τοῦ γραφείου, προσμένοντας νἄρθῃ ἡ ὥρα ποὺ θἄφευγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο ν' ἀνταμώσῃ τὸν Παῦλο — ὄχι νὰ τοῦ μιλήσῃ· ἦταν ἀποφασισμένη νὰ κρατήσῃ μυστικὴ τὴν ἀποκάλυψι καὶ νὰ ἐνεργήσῃ μ' ἀπόλυτη μυστικότητα — γιὰ νὰ κυττάξῃ τώρα μὲ καινούργια μάτια, τὰ μάτια μιᾶς ποὺ ξέρει πιά, τὴν ἔκφρασί του καὶ νὰ διαβάσῃ στὸ πρόσωπό του τὴν ἀλήθεια.

Κατὰ σύμπτωσι, αὐτὴ τὴν ἡμέρα, ὁ Παῦλος πέρασε ἀπὸ τὸ γραφεῖο της νὰ τὴν πάρῃ. Μιὰ λέξι δὲν ἄλλαξαν στὸ δρόμο.

— Τί ἔχεις;— τὴ ρωτοῦσε, περίεργος.

— Τίποτα, εἶμαι κουρασμένη...

Καὶ ἡ κουβέντα ἔσβυνε, σὰν φωτιά, ποὺ δὲν τῆς ρίχνουν προσανάμματα. Κι' ὅταν πῆγαν στὸ σπίτι ἐξακολουθοῦσε ἡ μουγκαμάρα. Ἡ Καίτη εἶχε καθήσει ἀντίκρυ του καὶ τὸν ἀνάκρινε σιωπηλὰ μὲ τὸ ἐπίμονο καὶ βασανιστικὸ της βλέμμα.

—«Καὶ νὰ φανταστῇ κανένας — ἔλεγε μέσα της — ὅτι αὐτὰ τὰ μάτια τὰ σχεδὸν παιδιάστικα, μποροῦν νὰ λένε ψέμματα ἀπὸ τὸ πρωῒ ὣς τὸ βράδυ!... Καὶ πῶς, αὐτὰ τὰ χείλια, μποροῦνε νὰ φιλοῦνε ἄλλη!...».

—Τί μὲ κυττάζεις ἔτσι; — τῆς φώναξε κάποια στιγμὴ ἐκνευρισμένος.

— Νὰ σὲ γνωρίσω — τοῦ ἀποκρίθηκε γελώντας.

Καὶ σηκώθηκε, πῆγε στὴν κάμαρά της καὶ κλειδώθηκε νὰ κλάψῃ κρυφά. Τώρα ἰδάζε ὅλο τὸ παιγνίδι τῆς Λίλιαν: Αὐτὴ θὰ εἶχε σίγουρα τυλίξει τὰ μαλλιά της στὸ κουμπὶ τοῦ σακκακιοῦ του. Ἤταν ἕνα μήνυμα θριάμβου, ποὺ τῆς ἔστελνε —ἕνα μήνυμα προωρισμένο ν' ἀνάψῃ πυρκαϊὰ ἀνάμεσα σ' αὐτὴ καὶ στὸν ἄντρα της. Ἤθελε, λοιπόν, νὰ τοὺς χωρίσῃ; Τώρα θἄλεπε!...

Ἡ Καίτη εἶχε πάρει τὶς ἀποφάσεις της...

Ζήτησε ἀπὸ τὸ γραφεῖο της δυὸ μέρες ἄδεια. Καί, πρωῒ - πρωΐ, τὴν ἄλλη μέρα, χωρὶς νὰ πῇ σὲ κανένα τίποτα, μ' ἕνα «νεσεσαίρ» ποὺ ἀγόρασε κρυφὰ ἀπὸ τὰ μαγαζιά, μπῆκε στὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὴν Κέρκυρα. Τίποτα δὲν εἶδε (μὰ καὶ οὔτε θέλησε νὰ ἰδῇ) στὴ διαδρομή, σὰν νὰ ἤτανε, κάτω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, τεντωμένο, ἕνα μαῦρο πανὶ πένθους. Μόλις βγῆκε στὴν Κέρκυρα πῆγε στὴν ἀστυνομία κι' ἔμαθε ποῦ ἀκριβῶς καθόνταν οἱ Βέρτη. Πῆρε αὐτοκίνητο, κατέβηκε στὶς Μπενίτσες καὶ τράβηξε, ὁλόϊσα, στὸ σπίτι.

Ἡ Λίλιαν δὲν εἶχε βγῇ ἀκόμη γιὰ τὸ μπάνιο. Ὁ Βέρτης δὲν εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μπλεγμένος τώρα καὶ μὲ τὴ δουλειὰ τῆς πολυκατοικίας. Στὸ σπίτι δὲν ἦταν ἄλλες κανεῖς, ἐξὸν ἀπὸ τὴ μαγείρισσα. Χτύπησε τὴν πρωτινὴ πόρτα τοῦ περιβολιοῦ. Ἡ Λίλιαν ἀπὸ πάνω τὴν εἶδε, σάστισε, πάγωσε, ἀλλὰ εἶπε στὴ μαγείρισσα νὰ τῆς ἀνοίξῃ. Τὴν ἔμπασε σ' ἕνα σαλονάκι, πλάϊ στὴν κουζίνα.

— Τί ζητᾶς ἐδῶ κοπέλλα μου;—ρώτησε, κρατώντας τὴν ταραχή της.

— Τὸν ἄντρα μου! — εἶπε, τρέμοντας ἡ Καίτη.

— Τρελλάθηκες; Ποιὸν ἄντρα σου;

— Αὐτὸν ποὺ δέχτηκες ἐδῶ...

—'Ονειρεύεσαι, παιδί μου;

— Τὸν εἶχες ἐδῶ καὶ τύλιξες, μάλιστα, καὶ τὰ μαλλιά σου στὸ κουμπί του, γιὰ νὰ βάλῃς τὴ διχόνοια μεταξύ μας!...

Ἡ Λίλιαν πῆρε τώρα μιὰ στάσι γεμάτη ὑπεροψία, γιὰ νὰ τῆς πῇ:

— Μιὰ κυρία τοῦ κόσμου δὲν κάνει ποτὲ τέτοια πράμματα...

— Κυρία τοῦ κόσμου! Κυρία τοῦ κόσμου!—τῆς φώναξε σαρκαστικὰ ἡ Καίτη— Τί θὰ πῇ κυρία τοῦ κόσμου, ποὺ καυχιέται τόσο; Θὰ στὸ πῶ ἐγώ: Μιὰ κυρία, ποὺ ἀνήκει στὸν κόσμο, δηλαδὴ σ' ὅλο τὸν ἄλλον κόσμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄντρα της!...

— Βρισιὲς μέσα στὸ σπίτι μου... Ἐξακολούθησε... δὲν πρόκειται ν' ἀπαντήσω...

—'Ηταν ἐδῶ, κοντά σου... Τὸν εἶχες... καὶ θέλεις νὰ μοῦ τὸν πάρῃς!... Ἤρθα νὰ σοῦ πῶ νὰ τὸν ἀφήσῃς... νὰ πάψῃς νὰ τὸν θέλῃς... γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ κάνω πράμματα ποὺ δὲν θὰ σ' ἀρέσουνε καθόλου... Ἐδῶ μέσα (κι' ἔδειξε τὴν κοιλιά της) ὑπάρχει

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει τὸ ἀγωνιῶδες καὶ συγκλονιστικὸ μυθιστόρημα τοῦ περίφημου Ἄγγλου συγγραφέως

ΛΙΝΤΣΕΪ Υ. ΧΑΡΝΤΥ

Η ΣΕΙΡΗΝΑ τοῦ θανάτου

Πρόκειται γιὰ τὶς ἐφιαλτικὲς περιπέτειες μιᾶς μυστηριώδους σπείρας ἐγκληματιῶν, ποὺ ἀναζητοῦν ἕνα μεγάλο χαμένο θησαυρό. Ὁ σκληρὸς κι' αἱμοβόρος ἀρχηγός της δὲν διστάζει μπροστὰ στὰ φοβερώτερα ἐγκλήματα γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπό του. Τὸν βοηθάει ἄλλωστε σ' αὐτὸ μιὰ ὑπέροχη ζανθειὰ καλλονή, ποὺ ἔχει ὡς ὅπλο της τὴ σατανικὴ καὶ μοιραία γοητειά της. Σὲ λίγο, ὅμως, αὐτὴ ἡ «σειρήνα τοῦ θανάτου», θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀπαίσιο ἀρχηγὸ τῆς σπείρας, γιατὶ ἔχει φρίξει κι' ἡ ἴδια μὲ τὴν ἐγκληματικὴ ἀγριότητά του καί, ἐπὶ πλέον, γιατὶ ἔχει μιλήσει στὴν καρδιά της ὁ ἔρωτας γιὰ τὸν πιὸ ἀσπονδο ἀντίπαλό της. Ἂν ἡ θύελλα τῆς τιμωρίας, ποὺ ἔχει ξεσπάσει σὰν ἀσυγκράτητος κυκλῶνας, ἀρχίζει πιὰ νὰ συντρίβῃ ἀδυσώπητα κάθε ἐμπόδιο ποὺ συναντάει στὸν ἐξαγνιστικό δρόμο της...

—Τὸν εἶχες ἐδῶ καὶ τύλιξες, μάλιστα, καὶ τὰ μαλλιὰ σου στὸ κουμπί του! τῆς φώναξε ἡ Καίτη.

Ἐνταπανὲ

Τί ἄλλο ἤθελε!...

Ὁ νεαρὸς Ἀνάργυρος μπῆνες τώρα προσπαθεῖ νὰ ξετρυπώσῃ καμμιὰ ἀξιοπρεπῆ κάπως ἐργασία. Ἄδικα ὅμως.

Τέλος μαθαίνει ἀπὸ κάποιο φίλο του πὼς μιὰ Ἑταιρία προσλαμβάνει ἀθρόα ὑπαλλήλους. Ὁλόχαρος ὁ Ἀνάργυρος τρέχει ἀμέσως στὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας καὶ ζητάει νὰ παρουσιασθῇ στὸν κ. Γενικό.

Πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, πλησιάζει στὸ γραφεῖο, ὅπου κάθεται ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον του.

—Εἶστε παντρεμένος; τὸν ρωτάει ὁ κ. Γενικός, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του.

—"Οχι, κύριε... ἀπαντάει ψιθυριστὰ ὁ Ἀνάργυρος.

—Δυστυχῶς, δὲν μοῦ κάνετε! τὸν κεραυνοβολεῖ ὁ κ. Γενικός.

Μὰ ὁ Ἀνάργυρος, σπεύδει ν' ἀπαντήσῃ μ' ἑτοιμότητα:

—Αὐτό, κύριε Γενικέ, δὲν ἔχει σημασία, γιατὶ ξέρω καὶ νὰ ὑπακούω καὶ νὰ εἶμαι πολὺ ὑπομονετικός, σὰν σύζυγος!

Κι' ἔτσι κέρδισε τὴ θέσι.

Ο ΟΑΚΟΣ

ἕνα παιδὶ καὶ εἶναι δικό του... Καὶ δὲ θέλω νὰ μείνη ὀρφανὸ πρὶν γεννηθῆ... Θὰ παλέψω μὲ νύχια καὶ μὲ δόντια... νὰ τὸ ξέρης!..

— Μὲ καμμιὰ ἄλλη πάντως — εἶπε ἡ Λίλιαν, προσπαθώντας ὅσο μποροῦσε νὰ εἶναι ἤρεμη — γιατὶ ἐγὼ δὲν ἔχω κάνει, οὔτε πρόκειται νὰ κάνω τίποτα γιὰ νὰ τὸν πάρω ἢ νὰ τὸν κρατήσω...

— Ξεχνᾶς τὴν πρότασί σου γιὰ τὴν πολυκατοικία;

— Παρεξηγεῖς μιὰ ἀγαθοεργία, ποὺ τὴν ἐμπόδισες.

— Ξεχνᾶς τὴν πρόθεσί σου νὰ μᾶς στεφανώσης;

— Αὐτὸ σοῦ δείχνει καθαρὰ πὼς δὲ θέλησα ποτὲ νὰ σοῦ τὸν πάρω...

—"Ηθελες ν' ἀνακατευτῆς στὴ ζωή μας.. νὰ μπορῆς νἄρχεσαι στὸ σπίτι, νὰ τὸν βλέπης, χωρὶς νὰ σὲ παρεξηγῆ ὁ ἄντρας σου κι' ὁ κόσμος...

— Φαντασιοπληξίες!...

—'Απόδειξις, ὅτι ἐνῶ ἐγὼ τὰ ματαίωσα ὅλα αὐτὰ — τῆς φώναξε τώρα ἡ Καίτη — ἐσὺ τὸν δέχεσαι τώρα κρυφὰ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου, σ' αὐτὸ τὸ νησὶ καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἐξοχικὸ σπίτι, ποὺ θὰ βουΐξη αὔριο τὸ χωριό... "Εχεις τρελλαθῆ... Τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ σὲ κρατήσ— πιά... 'Αλλὰ πρόσεξε!... Δὲν πρόκειται νὰ σ' ἀφήσω... Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ κάμω τέτοια πράμματα, ποὺ θὰ ρεζιλευτῆς μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο... 'Ο Παῦλος εἶναι ἄντρας μου! Τὸν πῆρα μὲ στεφάνι, δὲν εἶναι λίγες μέρες, καὶ δὲ θ' ἀφήσω, ἔτσι εὔκολα, νὰ μοῦ κλέψη κανεὶς τὴν εὐτυχία μου!...

'Η δήλωσι τῆς Καίτης γιὰ τὸ γάμο της, ἀντὶ νὰ ξαφνιάση τὴ Λίλιαν, ποὺ ὁ Παῦλος δὲν τῆς τὸ εἶχε ἀναφέρει, τῆς ἔδωσε μεγάλη ἐσωτερικὴ χαρὰ καὶ τὴν ἔκανε περήφανη: Τόσο, λοιπόν, τὴν ἤθελε — σκέφτηκε μέσα της — ποὺ ἄφηνε τὴ γυναίκα του λίγες μέρες μετὰ τὸ γάμο του, γιὰ νὰ διασχίση τὸ 'Ιόνιο καὶ νὰ πάη, νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά της.

— Παραμιλᾶς — εἶπε στὴν Καίτη ὅσο μποροῦσε πιὸ ἤσυχα — ποτὲ δὲν κύτταξα τὸν ἄντρα σου μ' ἄλλον τρόπο παρὰ σὰν ἕνα νέο ποὺ θέλει νὰ σταδιοδρομήση καὶ ποῦ θὰ μποροῦσε κανένας νὰ τὸν βοηθήση... Ποτὲ δὲν τοῦ ἐπέτρεψα νὰ φανταστῆ τίποτε ἄλλο... Καὶ ποτὲ δὲν ἤρθε ἐδῶ... Πῶς θαρχότανε; Μὲ ποιὰ πρόφασι; Καὶ μὲ ποιὰ σκοπό;... Πῶς θὰ τολμοῦσε νὰ παρουσιασθῆ;.. Τὸν ἔβλαψες ἀρκετὰ μὲ τὴν παθολογική σου ζήλεια... κύτταξε μὴν τὸν καταστρέψης ἀνεπανόρθωτα μὲ παράφορα κι' ἀδικαιολόγητα καμώματα... Σὲ συγχαίρω ποὺ τὸν πῆρες ἄντρα σου... Εἶναι καλὸ παιδί... 'Αλλὰ πρόσεξε μ' αὐτὰ ποὺ κάνεις μὴν τὸν χάσης...

Κι' ἀλλάζοντας τόνο τὴ ρώτησε:

— Τὸ ξέρει πὼς ἦρθες ἐδῶ;

— "Οχι, καθόλου...

— Καὶ δὲ φοβᾶσαι, ὅτι, ἂν τὸ μάθη, δὲν θὰ τ' ἀφήση ἔτσι; Μὰ τὴν ἀλήθεια, σὲ λυπᾶμαι... Νὰ ξεκινήσης ἀπὸ τὴν 'Αθήνα, νἀρθῆς ἐδῶ... τόσος κόπος, τόσα ἔξοδα... γιὰ νὰ μοῦ πῆς πράμματα ποὺ δὲν ἔχω καμμιὰ ἰδέα... καὶ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάμω τίποτα!...

'Η Καίτη φρένιασε:

—"Αφησε αὐτὸ τὸ ὕφος τὸ ἀθῶο καὶ τὸ μισοκακόμοιρο!— τῆς φώναξε.— Γιὰ νὰ σηκωθῆ αὐτὸς καὶ νἄρθη ἐδῶ (γιατί ἦρθε, καὶ μάταια τὸ ἀρνιέσαι!) ποιὸς ξέρει πόσα τοῦ ἔχεις κάνει!... Πρὶν ἦταν ἤσυχος, ἀφοσιωμένος σὲ μένα... πιστός... 'Από τὴν ἡμέρα ποὺ σὲ γνώρισε ἔχει ἀλλάξει... Δὲν εἶναι πιὰ ὁ ἴδιος... "Ολο σκεπτικὸς κι' ἀφηρημένος... Καί, τελευταία, εἶδα νάχη καὶ λεπτά... Μήπως ἔφθασες καὶ στὸ σημεῖο νὰ τὸν πληρώνης;...

— Δὲ μοῦ λές, κορίτσι μου... θὰ ἐξακολουθήση πολὺ αὐτό, νὰ μὲ βρίζης μέσα στὸ σπίτι μου;... 'Η ὑπομονή ἔχει καὶ ὅρια... 'Επὶ τέλους, πές μου τί γυρεύεις ἀπὸ μένα;... "Οχι λόγια καὶ βρισιές... ἀλλὰ κάτι ὡρισμένο παστρικὸ καὶ ξάστερο...

— Νὰ τὸν ἀφήσης!... Νὰ τὸν διώξης!.. Αὐτὸ γυρεύω!...

— Καὶ ποῦ ξέρεις, ἂν δὲν τὄχω κάμει;.. "Ας ὑποθέσουμε ὅμως, ὅτι ὅλα αὐτὰ ποὺ μὲ κατηγορεῖς εἶναι ἀλήθεια... Καὶ πὼς σοῦ γίνεται ἡ χάρι... Καὶ τὸν διώχνω... Εἶναι αὐτὸς ὁ τρόπος νὰ τὸν κρατήσης ἐσύ;... Γιατὶ ἂν ἐσὺ δὲν μπορῆς νὰ τὸν κρατᾶς πιστὸν κοντά σου τί μπορεῖ νὰ σοῦ κάνη ἡ μιὰ καὶ ἡ ἄλλη;...

Μὰ ἡ Καίτη δὲν ἄκουγε πιά:

— Παληοτυφλοκαίτα!...— τῆς φώναξε ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό της — θέλεις νὰ μοῦ δώσης καὶ μαθήματα!... "Ενα πρᾶμμα ξέρω νὰ σοῦ πῶ πρὶν φύγω... Πῶς ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν κι' ἐσένα κυρία τοῦ κόσμου... Εἶμαι ἕνα νοικοκυροκόριτσο... 'Αγάπησα ἕναν ἄντρα, τὸν πῆρα, μ' αὐτὸν θὰ ζήσω καὶ μ' αὐτὸν θὰ πεθάνω!... "Αν δὲν τραβήξης χέρι ἀπὸ πάνω του, νὰ τὸ ξέρης, θὰ τὸ πληρώσης καὶ μὲ τὴ ζωή σου!... Σκέψου καὶ κάμε!...

Κι' ἔφυγε, χτυπώντας τὴν πόρτα. Κατέβηκε στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ εἶχε ἔρθει μ' αὐτό, ἐπιδειχτικὰ ὡς τὴν πόρτα. Στὸ ἀεροπλάνο καθὼς ὑψώθηκε ἡ Καίτη ἔνοιωσε ἕνα ρίγος. Κι' ἔπειτα φούντωσε, ζεστάθηκε, εἶχε πυρετό. Ζήτησε ἀπὸ τὴ συνοδὸ νὰ τῆς δώση ἀσπιρίνη. Πῆρε ἕνα δισκίο. 'Η συνοδὸς τῆς ἔφερε σὲ λίγο καὶ καφέ. Αὐτὰ τὴν ἀνακούφισαν κάπως. 'Αλλὰ δὲν ἄκουγε τίποτα πιά. Τρομερὴ ἀνυπομονησία εἶχε νὰ φτάση μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὴν 'Αθήνα. Καὶ τὰ λεπτὰ τῆς φαίνονταν αἰῶνες...

"Οταν τὸ αὐτοκίνητο ποὺ τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ πρακτορεῖο τοῦ ἀεροπλάνου σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι της κι' ἐπλήρωσε τὸ σωφέρ, εἶδε στὴν πόρτα τὴ μητέρα της, κίτρινη, ἀναμαλλιασμένη, δακρυσμένη, νὰ τὴν περιμένη. Μόλις εἶχε ἀκούσει νὰ σταματάη τὸ αὐτοκίνητο, ἀμέσως εἶχε πεταχτῆ ἔξω μὲ λαχτάρα:

— Κόρη μου!— φώναξε, μόλις ἔφυγε ὁ σωφέρ.

Καὶ τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν καταφιλοῦσε. Τὴν εἶχε γιὰ χαμένη καὶ τὴν ξανάβρισκε.

— Ποῦ ἤσουνα, παιδάκι μου;— τῆς ἔλεγε μὲ κλάματα.—Τί γίνηκες; Ποῦ πῆγες; Τί ἔκανες; Ποῦ ἔλειπες τόσες ὧρες καὶ νύχτα ὁλάκερη ἀπὸ τὸ σπίτι;... Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχες κάνει ποτέ... ποτέ!...

Καὶ τὴν τράβηξε γοργὰ στὸ σπίτι γιὰ νὰ μὴν ἀκούση ξένο αὐτὶ ἀπὸ τὴ γειτονιά.

—'Ο Ντίνος καὶ ὁ ἄντρας σου πάνε νὰ τρελλαθοῦνε... ἔκαναν ἄνω - κάτω τὴν 'Αθήνα... ὡς τὴν ἀστυνομία φθάσανε... ὡς τὸ νεκροτομεῖο σὲ γυρεύανε... Ποῦ ἤσουνα;... Λέγε!... Ποῦ ἤσουνα;...

— Δὲν θὰ τὸ πῶ σὲ κανένα!...

— Δὲν ξέρω τί θὰ κάνης μὲ τοὺς ἄλλους — τῆς φώναξε ἡ γρηᾶ — ἀλλὰ σὲ μένα θὰ τὸ πῆς... Εἶμαι μάννα σου... "Οσο καὶ νἆναι ντροπιασμένο, θὰ τὸ πῆς!... "Εχω δικαίωμα νὰ τὸ ξέρω!...

— Σὲ κανένα .. σὲ κανένα δὲν θὰ τὸ πῶ! Γιὰ νὰ μὴ βάζης ὅμως κακὰ στὸ νοῦ σου ἕνα πρᾶμμα θὰ σοῦ πῶ ἐσένα... Δὲν ἤτανε γιὰ ντροπιασμένη δουλειὰ πούλεψα!... Τὴν εὐτυχία μου πῆγα νὰ ὑπερασπιστῶ καὶ τὴν τύχη τοῦ παιδιοῦ μου... κι' αὐτὴ τὴν τύχη τοῦ ἀντρός μου!...

— Μὰ σὰν εἶν' ἔτσι, σὲ μένα πρέπει νὰ μιλήσης, κόρη μου... Καὶ ὅλα νὰ μοῦ τὰ πῆς... 'Από τί κινδυνεύει ἡ εὐτυχία σου...καὶ ἡ τύχη τοῦ παιδιοῦ σου... καὶ τ' ἀντρός σου; Καὶ ἀπὸ ποιούς; Καὶ ποῦ πήγες ν' ἀγωνιστῆς; Καὶ τί ἔκανες γιὰ νὰ τὰ γλυτώσης αὐτὰ ὅλα;

— Μ' ἂν σοῦ τὰ πῶ αὐτά, μητέρα — ἀποκρίθηκε, κλαίγοντας — τότε θὰ σοῦ πῶ τὸ πᾶν... Καὶ δὲν τὸ θέλω, πρὶν ἀποφασίσω, ἂν θὰ τὰ πῶ στὸν Παῦλο... Κι' αὐτὸ δὲν τόχω ἀποφασίσει ἀκόμα!...

— Τί; — σώπασε ἡ γριά, ἐξαγριωμένη — "Ελειψες ἀπάνω ἀπὸ εἰκοσιτέσσερες ὧρες ἀπὸ τὸ σπίτι σου... ἐκοιμήθηκες ἔξω.. ἔκαμες τὸν ἄντρα σου καὶ τὸν ἀδελφό σου νὰ λαχταρήσουν καὶ νὰ τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ σὲ γυρεύουν... καὶ νομίζεις ὅτι θὰ μπορέσης νὰ κρύψης ποῦ ἤσουνα καὶ τί ἔκανες; Γελιέσαι παιδάκι μου... Καὶ θὰ τὸ ἰδῆς...

"Οταν γύρισαν ὁ Παῦλος κι' ὁ Ντίνος στὸ σπίτι ἡ θύελλα σηκώθηκε, μανιασμένη, γύρω ἀπὸ τὴν ἀπουσία της. 'Ο Παῦλος εἶχε φρενιάσει καὶ ὁ Ντίνος τὸν ἀκολουθοῦσε καί, σὲ μερικὲς στιγμές, τὸν ξεπερνοῦσε. "Εμοιαζαν μὲ δυὸ σκυλιά, ποὺ τὴν ἐγαύγιζαν, τὸ ἕνα πιὸ δυνατὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ τῆς δάγκωναν τὰ φουστάνια καὶ τῆς τὰ τραβοῦσαν, νὰ τῆς τὰ ξεσχίσουν, νὰ τὴν ξεγυμνώσουν. Κι' αὐτή, μὲ τὴν ψυχὴ βαθεία λαβωμένη, τοὺς ἀντίκρυζε — πρὸ πάντων τὸν Παῦλο — μὲ σαρκασμοὺς καὶ εἰρωνικὲς ἀπαντήσεις, ποὺ ξεσποῦσε ὁ πόνος της.

— Ποῦ ἤμουνα; — φώναζε στὸν Παῦλο —Δὲν θὰ σοῦ τὸ πῶ... καὶ μάταια φρενιάζεις!... "Ενα πρᾶμμα μονάχα θὰ σοῦ πῶ: ὅτι δὲν εἶναι ὑποπτο... ὅτι δὲν ἔχεις, σὰν σύζυγος, ν' ἀνησυχῆς γι' αὐτὴ τὴν ἀπουσία... ὅτι ἔλειψα γιὰ καλὸ σκοπό... Καὶ πῆγα σὲ μέρος ποὺ μποροῦσα νὰ τὸν πετύχω...

— Αὐτὰ εἶναι ἀορίστιες!... — ἀπάντησε ὁ Παῦλος, μ' ἀλλαγμένο πρόσωπο ἀπ' τὴν παραφορὰ καὶ μὲ τὰ μάτια ἔξω!... 'Αοριστίες!... Κι' ἐγὼ θέλω νὰ τὰ μάθω ὅλα!... Πῶς τόλμησες, γιατί, ποῦ πῆγες καὶ τί ἔκανες, μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες...

—'Εχω τὴν ἀξίωσι — τοῦ φώναξε κάποια στιγμή, κατακόκκινη ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ τῆς εἶχε ἀνέβει στὸ κεφάλι — νὰ μὴν προχωρήσης σ' αὐτὴ τὴν ἀνάκρισι... Νὰ πιστέψης σ' αὐτὰ ποὺ σοῦ λέω χωρὶς ἀποδείξεις, ὅπως ἐγὼ πιστεύω στὰ λόγια ποὺ μοῦ λές...

— Θέλω νὰ μοῦ πῆς τὰ πάντα... ἀλλειώτικα δὲν μπορεῖ αὐτὸ νὰ μείνη ἔτσι!...

Καὶ στεκότανε μπροστά της μὲ μάτια

ΘΡΥΛΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

'Ο "Αγγλος ζωγράφος Λώρενς Νόλαν, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὰ σκηνικὰ μιᾶς μουσικῆς διασκευῆς τῆς «Ταχυτροπούτσας», ποὺ ἀνέβασε ἕνα θέατρο τοῦ Μπραϊτον, ἐργαστήκε ἐπὶ ἑβδομάδες γιὰ νὰ φτιάξη τὸ χρυσὸ ἁμάξι, ποὺ θὰ μετέφερε τὴν ἡρωίδα στὸ χορό καὶ τὸ ὁποῖο θὰ ἐμφανιζόταν πάνω στὴ σκηνὴ μερικὲς στιγμὲς μονάχα, 'Ο ζωγράφος ὅμως ἀφοῦ τόσο τὸ ἁμάξι του αὐτό, ὥστε ὅταν ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες ἀποφάσισε νὰ παντρευτῆ, παρακάλεσε τὸν διευθυντὴ τοῦ θεάτρου γιὰ τοῦ τὸ παραχωρήση γιὰ νὰ μεταφέρη μ' αὐτὸ στὴν ἐκκλησία τὴν μέλλουσα σύζυγό του. Φυσικά, ἐκεῖνος δὲν τοῦ ἀρνήθηκε τὴ χάρι αὐτή κι' ἔτσι μετὰ τὴν τελετή, τὸ ζευγάρι ἔφυγε μὲ τὸ ἁμάξι τῆς Σταχτοπούτας, βέβαιο πὼς, ὅπως ἡ ἡρωίδα τοῦ παραμυθιοῦ, θὰ γνώριζε κι' αὐτὸ μιὰ εὐτυχία χωρὶς ὅρια.

ἐξαλλα, τρέμοντας σύγκορμος.

—"Ε, λοιπὸν... — τοῦ φώναξε κάπ[illegible] στιγμὴ μὲ κυμμένο σαρκασμὸ στὸ ὕφος καὶ στὴ φωνή της — θὰ τὸ μάθης ἀφοῦ ἐπιμένεις! Εἶχα πάει σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ τῆς 'Αττικῆς, ποὺ μᾶς ἔφερες τὸ ταγάρι μὲ τὰ σταρένιο, χωριάτικο ψωμὶ καὶ τὶς γυναικεῖες τρίχες τυλιγμένες στὸ κουμπὶ τοῦ σακκακιοῦ σου... 'Επιτρέπεται, νομίζω, νἄχω κι' ἐγὼ κάποιες περιέργειες... 'Επῆγα νὰ γνωρίσω αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποὺ ἔχει τόσο ὡραῖα μαλλιά... Δὲν εἶναι καθόλου ἄσκημη... Καὶ νὰ ἰδῆς πῶς μιλάει γιὰ σένα!... "Ολοι, ἀλλώστε, εἶναι κατενθουσιασμένοι μαζί σου... "Εχεις ἀφήσει τὶς καλλίτερες ἀναμνήσεις...

'Ο Παῦλος ἔνοιωσε σὰν μαχαιριὰ στὰ σπλάχνα του αὐτὴ τὴν εἰρωνεία. "Ηξερε λοιπόν, ἡ Καίτη, ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε πάει ποτὲ σ' αὐτὸ τὸ χωριό... Κι' ἔκλινε νὰ πιστέψη τώρα, ὅτι, ἐκεῖ ἦταν αὐτὲς τὶς εἰκοσιτέσσερες ὧρες ποὺ εἶχε λείψει... Καὶ κρύος παγωμένος ἰδρωτας εἶχε ἀρχίσει νὰ φυτρώνη στὸ μέτωπό του.

—Ὥστε ἀνέβηκες σ' αὐτὸ τὸ χωριό... Κι' ἔφτασες στὸν ἐξευτελισμὸ νὰ ρωτᾶς μὲ πῆγα... νὰ κάνης ἀνακρίσεις γιὰ τὸν ἄντρα σου...

— Κανένας ἐξευτελισμός!... Καὶ καμμιὰ ἀνάκρισι! Τοὺς εἶπα: «Εἶμαι ἡ γυναῖκα τοῦ μηχανικοῦ, ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ χωριό σας, δὲν εἶναι λίγες μέρες». Καὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ κύτταζαν σαστισμένοι... ὥσπου ὁ κοινοτάρχης μοῦ εἶπε παστρικά: «Κανένας μηχανικὸς δὲν πέρασε ἀπὸ δῶ...». Κι' ἀντὶ νὰ ρωτᾶς ἐμένα ποῦ ἤμουνα, σὲ ρωτᾶω τώρα ἐγὼ νὰ μοῦ πῆς, ποῦ ἤσουνα ἐσύ, ποῦ πήγες, γιατὶ πήγες καὶ τί ἔκανες... μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες!... Ἐκτὸς ἂν προτιμᾶς νὰ μὴ μιλήσης... Καὶ τότε κανένα δικαίωμα δὲν ἔχεις νὰ ρωτᾶς — καὶ μάλιστα μ' αὐτὸ τὸ ὕφος — ποὺ ἤμουνα καὶ τί ἔκανα ἐγώ!... Θέλεις νὰ μὴ συνεχίσω τὴν ἀνάκρισι αὐτή; Τότε σταμάτησε καὶ τὴ δική σου!...

Μπῆκε τότε στὴ μέση ὁ Ντίνος:

— Κι' ἂν τὴ σταμάταγε αὐτός, θὰ τὴ συνέχιζα ἐγώ! — τῆς φώναξε. — Εἶμαι ἀδελφός σου... Καὶ δὲν ἔχω μυστικὰ ἀπὸ σένα, γιὰ νὰ μοῦ γυρέψης συμψηφισμό!... Κατάλαβες;... Θὰ τὰ πῆς ὅλα ἐδῶ... Κατάλαβες;

— Κατάλαβα!...—εἶπε ἡ Καίτη, καὶ τὴν πῆρε τὸ κλάμα.—Βρίσκομαι μπροστὰ στὸ ἀνδρικὸ μέτωπο, ποὺ διεκδικεῖ ἀνώτερα δικαιώματα ἀπὸ τὰ δικά μας... Εἶσαι μὲ τὸ μέρος τοῦ Παύλου... Εἶναι ἄντρας... μπορεῖ νἄχη ὅσα θέλει μυστικά, χωρὶς σὲ μένα ν' ἀναγνωρίζη ὅτι μπορῶ νἄχω κανένα... "Ε, λοιπόν, σοῦ λέω κι' ἐγὼ πὼς δὲν θὰ ὑποταχτῶ σ' αὐτὴ τὴν ἀντίληψι... Μπορεῖτε νὰ μὲ χτυπήσετε, νὰ μὲ σκοτώσετε, νὰ μὲ κομματιάσετε... ἀλλὰ δὲ θὰ μ' ἀναγκάσετε νὰ παραδεχθῶ ποτὲ αὐτὸ τὸν παραλογισμό, ὅτι ἐσεῖς ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ κάνετε ὅ,τι θέλετε καὶ ὅτι ἐμεῖς οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουμε οὔτε τὸ δικαίωμα ν' ἀμύνθοῦμε...

—"Ωστε αὐτά, νὰ λείψης περισσότερο καὶ ἀπὸ ἕνα εἰκοσιτετράωρο καὶ νὰ διανυκτερεύσης ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ἦτανε μέτρο ἀμύνης; — φώναξε ὁ Παῦλος —'Απὸ ποιὸν κίνδυνο; Καὶ πῶς τὸν ἀπεσόβησες μὲ τὴν ἀπουσία σου αὐτή; Πῶς θὰ παύσουμε νὰ ρωτᾶμε, ἂν δὲν μᾶς πῆς ποῦ ἤσουνα; Πῶς νὰ μὴ θεωροῦμε αὐτὴ τὴν ἀπουσία ὕποπτη, ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ μιλήσης;

Κι' ὁ Ντίνος πρόσθεσε ἀγριεμένος:

— Θὰ μιλήσης, Καίτη... Νὰ ἰδῆς ποὺ θὰ μιλήσης καὶ θὰ πῆς κι' ἕνα τραγοῦδι!...

Κι, ἐπειδὴ κατάλαβε ἡ γρηά, ποὺ παρακολουθοῦσε ἄφωνη, ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή, ὅτι ὁ Ντίνος θὰ τὴν κακοποιοῦσε (ὅπως τὸ εἶχε κάμει, κάποτε, μικρότερος) μπῆκε στὴ μέση:

— Σὲ μένα φανέρωσε κάτι πρὶν ἔρθετε ἐσεῖς.

— Μητέρα! — φώναξε μὲ ἀγωνία ἡ Καίτη, θέλοντας νὰ προλάβη τὴ συνέχεια...

— Δὲν μπορῶ, παιδί μου, θὰ τὸ πῶ...

'Εσεῖς πάτε νὰ σκοτωθῆτε...

Καί, γυρίζοντας κατὰ τὸν Παῦλο, πρόσθεσε:

ΣΤΟ ΠΟΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

"Αρχισε νὰ τρέχη σὰν δαιμονισμένος, κραυγάζοντας γοερά: «Βοήθεια!»

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ μεθυσμένες ἱστορίες

"Αλλο κάρρο μὲ πατάτες!

'Ο Γιῶργος Ντ., ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς καὶ πιὸ παλιοὺς δικηγόρους τῆς 'Αθήνας, σὰν «γκάγκαρης» ποὺ εἶναι —γέννημα - θρέμα Πλακιώτης— ἔχει ἰδιαίτερη ἀδυναμία στὴ ρετσίνα.

'Εν τούτοις, τὴν ἀποφεύγει ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιβάνι, ἢ —ἂν προτιμᾶτε— ὅπως ἀ... φορολογούμενος τὸν ἐφοριακό, γιατί, ἂν παρασυρθῆ καὶ πιῆ ἕνα - δυὸ ποτηράκια πάρα πάνω, παθαίνει μιὰ περίεργη κι ἀνεξήγητη φοβία.

Χάνει τὸ κέφι του, χλωμιάζει, κολυμπάει στὸν κρῦο ἱδρώτα καὶ τρέμει σύγκορμος, λὲς καὶ τὸν ἀπειλοῦνε ἀόρατοι ἐχθροί καὶ τὸν καταδιώκουν μυστηριῶδη ὄντα μὲ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις.

Μόλις, λοιπόν, ἐκδηλωθοῦν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς πρωτάκουστης καὶ κωμικοτραγικῆς... «ρετσινοφοβίας» του, σηκώνεται ἀλλόφρων, ἐγκαταλείπει πανικόβλητος τὴ συντροφιά του καὶ σπεύδει νὰ... ὀχυρωθῆ στὸ σπίτι του, ὅπου θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του περισσότερο ἀσφαλῆ.

'Αλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνες τὶς ὧρες ἡ... ρετσινόπληκτη φαντασία του δραματίζεται παντοῦ σατανικοὺς ἐχθρούς, κινδύνους, πλεκτάνες καὶ παγίδες, δὲν χρησιμοποιεῖ ποτὲ ταξί.

Γιατί, ἁπλούστατα, μπορεῖ ὁ σωφὲρ νὰ ἔχη ἀναλάβει ἀντὶ ἀβροτάτης ἀμοιβῆς νὰ τὸν... δολοφονήση!

Κι' ἔτσι, ἀπ' ὅπου κι' ἂν βρίσκεται, ἐπιστρέφει στὸ σπίτι του πεζῆ, περπατώντας γρήγορα καὶ πάντα ἀπὸ τὴ μέση τοῦ δρόμου, γιὰ νὰ μὴν ξεπεταχθοῦν ξαφνικὰ ἀπὸ κάμμιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ οἱ... ἀγεγκτοι διῶκτες του!

Σὲ τέτοια κατάσταση, λοιπὸν βρισκόταν, καθὼς διέσχιζε ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ ποὺν ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια τὴν πλατεία Μοναστηρακιοῦ.

'Η ὥρα ἦταν μόλις ἑντεκα καὶ ὑπῆρχε ἀκόμη σημαντικὴ κίνησι. "Ενα περίπτερο ἀνοιχτό, μερικὰ ταξὶ στὴν «πιάτσα» κι' ἀρκετοὶ διαβάτες. Μεταξὺ αὐτῶν κι' ἕνας φτωχὸς γεροντάκος — ὁ «ἐπιμελητὴς» τῆς ἐκεῖ ὑπόγειας βεσπασιανῆς, ὅπως ἀποδείχθηκε ἀργότερα —ὁ ὁποῖος τουρτουρίζονταν ἀπὸ τὸ νυχτερινὸ ἀγιάζι στάθηκε μπροστὰ στὸν περίπτερο Γιώργο Ντ. καὶ τὸν ρώτησε:

— Μήπως ἔχετε ὧρα, κύριε;

Κι' ἐκεῖνος, σὰν νὰ βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ ὅλους τοὺς κακούργους, τοὺς βρυκόλακες καὶ τὰ φοβερὰ φαντάσματα, ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ τρέχη τὸ ταγάρι μεσάνω καὶ νὰ ἀπειλῆ μὲ τὴ δεξιὰ γροθιὰ ὁλόκληρο τὸ πεζοδρόμιο, κραυγάζοντας γοερά:

— Βοήθεια! Βοήθεια!...

'Εξ ἴσου ἔντρομος κι' ὁ ἀγαθὸς γεροντάκος, ποὺ τὴ γλύτωσε τόσο φτηνὰ ἀπὸ τόν... «τρελλό», ἄρχισε νὰ σταυροκοπιέται καὶ νὰ προσεύχεται:

—'Ισοῦς Χριστὸς νικᾶ κι' ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾶ!...

*

«Τὸ ποτὸν τιμωρεῖ τοὺς αὐθάδεις»!

'Ο Νίκος Τσιφόρος, γνωστὸς τόσο ἀπὸ τὰ θεατρικὰ ἔργα του, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἀξιόλογη συμβολή του στὴν πρόοδο τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου ὑπὸ τὴν διπλὴ ἰδιότητα τοῦ «σεναρίστα» καὶ τοῦ σκηνοθέτου, δὲν μπορεῖ νὰ διεκδικήση τὸν τίτλο τοῦ συστηματικοῦ πότου. Γιατὶ δὲν πάει ποτὲ γυρεύοντας νὰ πιῆ.

"Αν, ὅμως, τοῦ τύχη, στρώνεται μετὰ χαρᾶς καὶ προθυμίας, ἀντιμετωπίζοντας τοὺς... «ἐπαγγελματίες», νὰ ποῦμε, σὰν ἴσος πρὸς ἴσους.

Πιστεύοντας ἀκράδαντα στὴν ἀλήθεια τοῦ ἀγνώστου στοὺς πολλοὺς νεοελληνικοῦ γνωμικοῦ «τὸ ποτὸν τιμωρεῖ τοὺς αὐθάδεις», βυαλμένου ἀπὸ τὴν πολυετῆ πεῖρα ἐπιφανοῦς 'Αθηναίου... «ἐπεκρολόγου», φροντίζει νὰ πίνη μὲ σύνεσι καὶ νὰ σταματάη ὅταν καταλαβαίνη πὼς ἡ κατάστασίς του ἔφτασε στὸ «δὲν σηκώνει ἄλλο». Κοντολογὶς δὲν «αὐθαδιάζει», στὸ ποτό. Δὲν τοῦ παριστάνει τὸν παλληκαρᾶ!

'Αλλὰ ἕνα βράδυ!... "Ω! Ἕνα βράδυ!... Βρεθήκαμε τυχαῖα στὸ «Μινουῖ», τῆς πλατείας Συντάγματος. 'Ο Σακελλάριος, ὁ Τσιφόρος, ὁ Χρῆστος Γιαννακόπουλος κι' ἐγώ.

Κάτι παραγγείλαμε, κάτι μᾶς κέρασε ὁ Λευτέρης ὁ Μανούσος, κάτι ξαναπαραγγείλαμε, κάτι μᾶς ξανακέρασε,... «ἔγινε» ὁ καλός σου ὁ Τσιφόρος.

Καὶ χάνοντας τὸ μέτρο του, καὶ παρακάμπτοντας τὴν «πεπατημένη» του, ὑπερέβαλε τὶς «ποτικὲς» δυνάμεις του καὶ—ὢ τοῦ ἀνήκουστου θράσους του!—«αὐθαδίασε στὸ ποτό».

Τόσον, ὥστε περὶ ὥραν 3ην πρωϊνήν, κατελήφθη ἀπὸ ἔμμονον καὶ ἀκατασίγαστον χορευτικὸν πάθος!

Κι' ἡ κακὴ καὶ σκληρὴ μοῖρα του ἔγραφε νὰ παίξη ἡ ὀρχήστρα, τὴν ὥρα ἐκείνη, ἕνα σουΐγκ.

Μὲ τὴν αὐτοπεποίθησι τοῦ μεθυσμένου καὶ μὲ τὸ... θάρρος τῆς ἀγνοίας, ὑποκλίθηκε εὐγενέστατα μπροστὰ σὲ μιὰ 'Ισπανίδα χορεύτρια, μὲ τὴν ὁποία ρίχτηκε σὲ λίγο ἀκάθεκτος στὴν πίστα.

'Η ὀρχήστρα, ὅπως εἴπαμε, ἔπαιζε σουΐγκ. 'Αλλὰ ὁ Τσιφόρος χόρευε ἕνα ἐντελῶς καινούργιο χορό, τῆς στιγμιαίας ἐμπνεύσεώς του, ποὺ τὶς ἀπίθανες κι' ἐκπληκτικὲς σολταριστὲς φιγοῦρες του, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκρατήση οὔτε τὸ ἐξασκημένο μάτι τοῦ Τζὶν Κέλλυ.

Πρὶν τελειώση τὸ σουΐγκ, τέλειωσε... ὁ Τσιφόρος!

"Οχι γιὰ πάντα — πρὸς Θεοῦ! 'Αλλὰ γιὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ... κατπούτ!

Τὸν βάλαμε σηκωτὸ σ' ἕνα ταξὶ καὶ τὸν ἐστείλαμε σπίτι του.

Τὸν εἶδα τὸ ἀπόγευμα τῆς μεθεπομένης στὴν 'Ομόνοια.

— Τί νέα ἀπὸ προχθές; μὲ ρώτησε.

— "Ησυχα, τοῦ ἀπήντησα.

— Ἐγώ, μοῦ ὡμολόγησε ντρίτα καὶ ἀντρίκια, ἀπὸ προχθὲς τὸ βράδυ, τώρα μονάχα... βγαίνω ἀπὸ τὸ σπίτι!

Μ' ἄλλα λόγια, «δίημερος κράτησις»!

Αὐτὴ τὴν ποινὴ ἐπέβαλε τὸ ποτὸ στὸν «αὐθάδη»!...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀποκρηάτικα ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Ἕνα περίεργο ἑλληνικὸ ἔθιμο

Στὶς ἀποκρηάτικες συνήθειες ἀνήκει καὶ τὸ παράξενο ἔθιμο ποὺ διατηρεῖται ἀκόμα καὶ σήμερα σὲ πολλὰ ἑλληνικὰ μέρη: τ' Ἀποκρηάτικα δικαστήρια.

Εἶνε δὲ μιὰ πετυχημένη ἀπομίμησι τῆς διαδικασίας, ποὺ γίνεται στὰ ἐπίσημα δικαστήρια.

Σὲ κάποιο καφενεῖο ἢ ἄλλο ἀνάλογο κέντρο μαζεύονται πολλοὶ χωρικοὶ καὶ φτιάχνουν τὴν αἴθουσα σὰν δικαστήριο: τραπέζια καὶ καθίσματα γιὰ τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὸν πρόεδρο, θέσεις γιὰ τοὺς συνήγορους, ἑδώλιο γιὰ τὸν κατηγορούμενο καὶ τὸν ἀπαιτούμενο χῶρο γιὰ τὸ ἀκροατήριο.

Ὕστερα ὁρίζουνε τὰ πρόσωπα ποὺ θ' ἀναλάβουν τοὺς σχετικοὺς ρόλους. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι γιὰ εἰσαγγελέα καὶ πρόεδρο διαλέγουν τοὺς πιὸ εὐκολόπιστους κι' ἀπονήρευτους, τὰ «προβατάκια» ὅπως τοὺς χαρακτηρίζουν. Γιὰ συνήγορους ὅμως ὁρίζουν τοὺς πιὸ καπάτσους. Πραγματικὸς «καλιγοψύλλης» χρειάζεται νὰ εἶνε ὁ κατηγορούμενος!

Στὴν ἐπιτηδειότητά του, στηρίζεται ὅλο τὸ παιγνίδι κι' ἀπ' αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία καὶ μαζὶ κι' ἡ διασκέδασι.

Μόλις, λοιπόν, κανονισθοῦν ὅλα αὐτά, χτυπάει ὁ πρόεδρος τὸ κουδοῦνι κι' ἀνοίγει ἡ συνεδρίασι.

Γιὰ κατηγορία νοηισιμοποιεῖται μιὰ παράβασι ἀπὸ τὶς συνηθισμένες στὴν περιφέρεια ποὺ γίνεται τὸ παιγνίδι.

Ὁ εἰσαγγελέας εἶνε βλοσυρός,αὐστηρός, ὁ πρόεδρος καὶ οἱ συνήγοροι προσεκτικοί, ποὺ μὲ ἀνακριτικὰ κόλπα καὶ τεχνάσματα ψασεύουν στὰ λὰ νερὰ κοὶ προσπαθοῦν ν' ἀνακαλύψουν τὴν ἀλήθεια...

Τελευταῖα ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ κατηγορουμένου. Ἀρχίζει ὅσο μπορεῖ πιὸ ἔξυπνα τὴν ἀπολογία του. Ἀνοίγει μιὰ ἀμίμητη... ψευτοφυλλάδα καὶ τοὺς κάνει ὅλους νὰ σκάσουν στὰ γέλια. Τόσο διασκεδαστικὰ εἶνε τὰ περιστατικὰ ποὺ ἀναφέρει γιὰ νὰ δικαιολογήση τάχα αὐτὸ ποὺ ἔκαμε! Ἔτσι, τοὺς συνεπαίρνει σιγὰ - σιγὰ καὶ σὲ μιὰ τέτοια στιγμή, ποὺ εἶνε ὅλοι προσηλωμένοι, πλησιάζει τὸν πρόεδρο καὶ τὸν εἰσαγγελέα καὶ μὲ τὴ γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ παρακλητικὴ χειρονομία πιάνει τὸ σαγόνι τους καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς κάνη νὰ δείξουν ἐπιείκεια...

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο εἶνε τὸ κλειδὶ τοῦ παιγνιδιοῦ: Στὰ χέρια του ἔχει μουντζούρα καὶ μ' αὐτὴ μασκαρεύει τ' αὐστηρὰ πρόσωπα τοῦ δικαστηρίου!

Ἔτσι τραντάζεται ἀπὸ τὰ γέλια τὸ κέντρο καὶ ἡ διαδικασία τελειώνει μὲ μεγάλο γλέντι.

Τ' ἀποκρηάτικα δικαστήρια φαίνεται ὅτι δείχνουν τὴν κρυφὴ ἔχθρα ποὺ ἔχουν πάντα οἱ χωρικοὶ πρὸς τὰ ἀληθινά.

Κι' ἐπειδὴ στὰ ἐπίσημα δικαστήρια δὲν μποροῦν νὰ βγάλουν τό..ἄχτι τους, ξεθυμαίνουν μ' αὐτὴ τὴν ἀποκρηάτικη σκηνοθεσία!

Μπορεῖ ὅμως νἄχη κι' ἄλλη πηγὴ τὸ ἔθιμο αὐτό.

Σὲ πολλὰ μέρη οἱ δικαστικοὶ βάζουν ἐμπόδια στὶς ἀποκρηάτικες διασκεδάσεις μὲ τὴν κατηγορία ὅτι οἱ μασκαράδες «προσβάλλουν τὴν δημόσια αἰδὼ» μὲ τ' ἀποκρηάτικα ρεσίματά τους.

Ὅποιο ὅμως ἀπὸ τὰ δύο κι' ἂν συμβαίνη, ἡ ἀποκρηάτικη αὐτὴ σκηνοθεσία φανερώνει τὴ φινέτσα τοῦ ρωμηοῦ, ποὺ ἡ σατυρικὴ του διάθεσι δὲν ἔχει ὅρια!...

«... Μᾶς ἤρθαν οἱ Ἀπόκρηες μὲ γέλια καὶ τραγούδια...»

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

ΦΥΓΕ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ...

Μόνο μιὰ νύχτα πιὰ μᾶς μένει· τὸ πρωΐ,
μὲ προσδοκίες καὶ μ' ἐλπίδες φορτωμένη,
θὰ πᾶς νὰ ζήσης τὴν καινούργια σου ζωή,
ποὺ σοῦ τὸ εὔχομαι νὰ εἶν' εὐτυχισμένη.

★

Νὰ πᾶς, λοιπόν... Κι' ἂν ὑποφέρω, κι' ἂν πονῶ,
οὔτε τὸ θέλω οὔτε μπορῶ νὰ σὲ κρατήσω.
Καί, μ' ἔν' «ἀντίο» τρυφερὸ καὶ σιγανό,
γιὰ πάντ' ἀγάπη μου, θὰ σ' ἀποχαιρετήσω.

★

Μὴν ἀπορῇς ποὺ τόσο ψύχραιμα μιλῶ,
τῶξερα πάντα πὼς μιὰ μέρα θὰ σὲ χάσω.
Φύγε, λοιπόν, ἀγαπημένη. Στὸ καλό!
Θὰ προσπαθήσω καὶ μπορεῖ νὰ σὲ ξεχάσω.

★

Ἔχ' ἡ καρδιά μου, ποὶν νὰ φύγης, βουβαθῇ
κι' ἕνα μου δάκου — τὸ πικρότερο ἴσως δάκρυ -
ὥρες ὁλόκληρες μὲ πεῖσμα ἐχει σταθῇ
κι' ἀπ' τῶν ματιῶν μου δὲν ἐκύλησε τὴν ἄκρη.

★

Καὶ στέκει ἐκεῖ καὶ τρεμοπαίζει ὥρα πολλή,
λὲς καὶ διστάζει αὐτὸ τὸ δάκρυ νὰ σταλάξη.
Μὰ κι' ἂν κυλήση ἀργά, βουβά, τί ὠφελεῖ;
Καὶ τί μπορεῖ ἀπ' ὅ,τι ἔγινε ν' ἀλλάξη;

★

Μιὰ νύχτα μένει μοναχά, καὶ τὸ πρωΐ
μὲ προσδοκίες καὶ μ' ἐλπίδες φορτωμένη,
θὰ πᾶς νὰ ζήσης τὴν καινούργια σου ζωή,
ποὺ σοῦ τὸ εὔχομαι νὰ εἶν' εὐτυχισμένη.

★

Φῦγε, λοιπόν, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς,
χωρὶς νὰ νοιώθῃς οὔτε οἶκτο, οὔτε τύψεις.
Κι' οὔτε ποτέ σου νὰ νοιαστῇς, ν' ἀδιαφορῇς,
ἀπ' τὴ ζωή μου ἂν ἀφάντασται θὰ λείψῃς.

★

Λοιπόν, ἀντίο, ἀγαπημένη... Στὸ καλό!
Θὰ προσπαθήσω καὶ μπορεῖ νὰ σὲ ξεχάσω.
Μὴν ἀπορῇς ποὺ τόσο ψύχραιμα μιλῶ,
τῶξερα πάντα πὼς μιὰ μέρα θὰ σὲ χάσω.

★

Ἀφοῦ ἡ Μοῖρα εἶν' ἀπὸ μᾶς πιὸ δυνατή,
στὴ δύναμί της νὰ πιστεύω δὲν θὰ πάψω.
Καὶ τώρα φῦγε! Φῦγε γρήγορα, γιατὶ
θέλω νὰ μείνω μοναχός μου καὶ νὰ κλάψω...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ γιὰ τὸ γάμο

Τὸ φτάρνισμα τῆς γάτας καὶ τὰ ἀπαραίτητα δάκρυα

Τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς τῶν γάμων της — ποὺ ἔγιναν πρὸ μηνῶν μὲ ἐπιβλητικὴ μεγαλοπρέπεια σὲ μιὰ ἱστορικὴ ἐκκλησία τῆς Βενετίας— ἡ νεαρὴ πριγκήπισσα "Ιρα Φύρστενμπεργκ κοιμηθήκε μ' ἕνα πορτ-μπονὲρ κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι της, σὲ σχῆμα καρδιᾶς.

Γιατί, μὲ τὸ νὰ εἶναι πριγκήπισσα, δὲν ἔπαυε νἄναι καὶ γυναίκα, καὶ συνεπῶς νὰ πιστεύη στὶς καθιερωμένες προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες ποὺ ἀφοροῦν τὸ γάμο. Πραγματικά, ἐλάχιστες νύφες καὶ γαμπροὶ ἀδιαφοροῦν τελείως γι' αὐτὲς τὶς παληὲς καὶ ριζωμένες προλήψεις, ὅταν πρόκειται νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου.

Σύμφωνα μὲ μιὰ τέτοια πρόληψι π. χ. εἶναι καλὸ σημάδι τὸ ν' ἀκούση ἡ νύφη μιὰ γάτα νὰ φταρνίζεται, τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου της! Κάποια μελλόνυμφη μάλιστα τὸ πίστευε τόσο ἀκλόνητα, ὥστε... ἔτριψε μὲ μιὰ κόκκινη πιπεριὰ τὸ μουσοῦδι τῆς γάτας της, γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὸ πολυπόθητο φτάρνισμά της!

Ἀλλὰ κι' ὅταν ἡ νύφη δῇ στὸ δρόμο μιὰ ξένη γάτα, ὁποιουδήποτε χρώματος, καθὼς πηγαίνει στὴν ἐκκλησία γιὰ τὸ γάμο της, μπορεῖ νὰ ἐλπίζη πὼς θὰ τὴν εὐνοήση ἡ τύχη...

Γοητρλήδικη ἐπίσης θεωρεῖται μιὰ ἀράχνη, πάνω στὸ νυφικὸ φόρεμα, ἢ ἕνας σκύλος ἔξω ἀπ' τὴν ἐκκλησία.

Στὸ Γιορκσάιρ, θεωροῦν πολὺ καλὸ τὸ νὰ κακαρίση μιὰ κόττα μέσα στὸ καινούργιο σπίτι τῶν νεονύμφων. Πιστεύουν πὼς ἐξασφαλίζεται ἔτσι ἡ εὐτυχία τους καὶ πὼς ἀποφεύγεται ἡ γκρίνια.

Ἔξω ἀπὸ ἕνα χωριὸ τῆς Κορνουάλης ὑπάρχει ἕνα πηγάδι. Κατὰ τὴν παράδοσι, ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ νεονύμφους πιῇ πρῶτος τὸ νερὸ του, μετὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, θὰ εἶναι ὁ πραγματικὸς ἀρχηγὸς τοῦ σπιτιοῦ.

Κάποτε λοιπόν, ἕνας γαμπρὸς παράτησε τὴ γυναίκα του, μόλις βγῆκαν ἀπ' τὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ τρέξη καὶ νὰ πιῇ πρῶτος ἀπ' τὸ πηγάδι. Ἐκείνη τὸν κύτταζε, ἀτάραχη. Ὅταν ὅμως ἡ μητέρα της τῆς σύστησε νὰ προσπαθήση νὰ τὸν προλάβη, αὐτὴ ἔβγαλε ἤσυχα ἀπ' τὴν τσάντα της... ἕνα μπουκαλάκι μὲ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ, ποὺ τὸ εἶχε ἔτοιμο ἀπὸ πρίν! Καὶ τὸ ἤπιε, πολὺ πρὶν φτάση ὁ γαμπρὸς στὸ πηγάδι...

Μιὰ ἀπ' τὶς παλαιότερες προλήψεις, ποὺ συναντᾶται ἰδίως στὸ Αὐστριακὸ Τυρόλο, εἶναι ὅτι ἡ νύφη πρέπει νὰ κλάψη τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της, γιὰ νὰ τῆς πάη γοῦρι. Ἡ πρόληψι αὐτὴ ἀνάγεται στὴν ἐποχὴ ποὺ πίστευε ὅλος ὁ κόσμος στὰ μάγια καὶ στὶς μάγισσες. Μὲ τὰ κλάμματά της, ἡ νύφη ἀποδείκνυε ὅτι δὲν εἶχε σχέσεις μὲ τὸ Σατανά! Γιατὶ ὑπῆρχε τότε ἡ πεποίθησι ὅτι οἱ μάγισσες δὲν μποροῦσαν ποτὲ νὰ χύσουν... περισσότερα ἀπὸ τρία δάκρυα, κι' αὐτὰ ἀπ' τὸ ἀριστερὸ μάτι μονάχα!...

Ἀπ' τὶς διάφορες ἡμέρες τῆς βδομάδας, ἡ πιὸ ἀκατάλληλη γιὰ ἕνα γάμο εἶναι, κατὰ τοὺς προληπτικούς, τὸ Σάββατο.

Ὅσο γιὰ τὸν καιρὸ ποὺ κάνει τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, μιὰ πρόληψι θεωρεῖ ἐξαιρετικὰ γούρικη... τὴ χιονοθύελλα!

Τέλος, πιστεύουν πολλοὶ πὼς εἶναι γοῦρι νὰ σκοντάψη ἡ νύφη, μέσα στὴν ἐκκλησία, πρὶν ἀπ' τὴν τελετή. Ἀντίθετα, θεωρεῖται γρουσουζιὰ καὶ κακὸ σημάδι ἕνα σκόνταμά της ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία!

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Γεύματα ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΕΩΣ

Ἤμαστε τρεῖς ποὺ εἴχαμε σταθῆ στὸ πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ εἴχαμε ἀνοίξει τὸ λεγόμενο «πηγάδι». Ὁ Διονύσης, ἕνας κάποιος Λουκᾶς καὶ ὁ ὑποφαινόμενος. Καὶ πρῶτα ὁ Διονύσης. Αὐτὸς ἦταν ἕνας παληὸς φίλος μου, ἔξυπνος τύπος, ποὺ εἶχε ροπὴ πρὸς τὶς φάρσες καὶ τὰ δουλέματα. Ἅμα τόβαζε σκοπό, μποροῦσε νὰ πρελλάνη ἄνθρωπο, χωρὶς νὰ πολυσκοτίζεται ἡ συνείδησί του. Ὁ ἄλλος, ὁ Λουκᾶς ἦταν συνάδελφός του στὸ γραφεῖο ποὺ ἐργαζόταν, σὲ κάποια ἑταιρία. Ἀρκετὰ πιὸ νέος, οὔτε τριάντα χρόνων καλὰ - καλὰ ἀκόμα, εἶχε διορισθῆ, ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, μὲ μέσον, προωρισμένος νὰ φάη ὅλη του τὴ ζωὴ στὴν ἴδια καρέκλα, μπροστὰ στὸ ἴδιο τσουμάϊνο. Ἕνας λιγνὸς τύπος, μελαψὸς ἀναστήματος, μὲ ἀθῶα συμπαθητικὰ μάτια, καὶ ξεπεταγμένα αὐτιὰ σὰν μανιτάρια. Φοροῦσε πλατὺ καπέλλο, ποὺ ἀκουμποῦσε καὶ στερεωνόταν στ' αὐτιά του, ἀλλοιῶς θἄπεφτε μέχρι τὴ μύτη. Καὶ ἀπὸ κολλάρο του ἦταν φαρδύ, γιατὶ τὸ μεγάλο καρῦδι τοῦ λαιμοῦ, τὸ ἐμπόδιζε νὰ εἶναι ἐφαρμοστό. Αὐτὸς ἦταν ὁ Λουκᾶς. Μοῦ τὸν εἶχε συστήσει μιὰ ἄλλη φορά, πάλι στὸ δρόμο, ὁ Διονύσης καὶ μοῦ εἶχε κολείσει πονηρὰ τὸ μάτι, ποὺ ἤθελε νὰ πῇ «θῦμα γιὰ δούλεμα». Τώρα ξανασυναντηθήκαμε τυχαῖα καὶ σταθήκαμε γιὰ λίγο νὰ τὰ ποῦμε. Δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἦρθε καὶ ρώτησα τὸ Διονύση:

— Τί γίνεται ὁ Σταμάτης; Ἔχω καιρὸ νὰ τὸν δῶ.

(Σταμάτης ἦταν ἕνας ἄλλος συνάδελφος τοῦ Διονύση, ἴδιο κουμάσι).

— Νά τος! ἀλέει ὁ Διονύσης καὶ μοῦ δείχνει τὸ Σταμάτη ποὺ κατηφόριζε τὸ πεζοδρόμιο.

— Κατὰ τὴ φωνὴ κι' ὁ . . . πρόσθεσε ὁ Λουκᾶς, χαμογελῶντας γιὰ τὸ μισοτελειωμένο ἀστεῖο του.

Μέχρι νὰ τὸ πῇ, ἦρθε κοντά μας ὁ Σταμάτης. Χαιρετισθήκαμε. Κι' ἀμέσως ὁ Διονύσης, ἀφοῦ ἔκλεισε τὸ μάτι καὶ σὲ μᾶς δυό μας, πῆρε μιὰ πολὺ σοβαρὴ ἔκφρασι καὶ εἶπε:

— Σταμάτη, ἐπειδὴ εἶσαι φίλος μου καὶ δὲν ἀνέχομαι νὰ λέγεται τίποτε εἰς βάρος σου, ὀφείλω νὰ σοῦ πῶ ὅτι ὁ κύριος Λουκᾶς ἀπὸ δῶ σὲ ἐξύβρισε.

— Ἐγώ; ἔκανε ξαφνισμένος ὁ Λουκᾶς καὶ γούρλωσαν τὰ μάτια του καὶ τὸ καρῦδι. Ἐγὼ ἐξύβρισα τὸ Σταμάτη; Πότε;

— Τώρα, πρὸ δέκα δευτερολέπτων.

— Πῶς τὸν ἐξύβρισα;

— Τὸν ἔπεσες γάϊδαρο!

— Ἐγώ; Ἐγὼ εἶπα γάϊδαρο τὸ Σταμάτη;

— Μάλιστα, κύριε Λουκᾶ! ἐπέμεινε ὁ Διονύσης, μ' ἐπίσημο ὕφος. Ἔχω καὶ μάρτυρα! —κι' ἔδειξε ἐμένα, ξανακλείνανταςτὸ μάτι.

Ὁ Λουκᾶς στράφηκε σὲ μένα, σὰν νὰ ζητοῦσε συνήγορο:

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Κωστάκη, ἀκούσατε σεῖς νὰ πῶ γάϊδαρο τὸν κύριο Σταμάτη; Σᾶς ἐξορκίζω!

Βρέθηκα σὲ δύσκολη θέσι, ἀλλὰ μ' ἔβγαλε ἀμέσως ὁ Διανύσης.

— Δὲν εἶπες τὴ λέξι, ἀλλὰ τὴν ἄφησες νὰ ὑπονοηθῇ κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ χειρότερο.

— Ἐγώ, ἐγώ; ἐξακολούθησε νὰ διαμαρτύρεται ὁ Λουκᾶς.

— Μάλιστα. "Οταν ρώτησε ὁ κύριος Κωστάκης τί γίνεται ὁ Σταμάτης καὶ εἶπα «νάτος» δὲν εἴπατε, κύριε Λουκᾶ, «κατὰ τὴ φωνὴ κι' ὁ . . .»;

— Ναί, αὐτὸ τὸ εἶπα.

— Ποιὸς «ὁ;» Δηλαδή, ὁ γάϊδαρος!

Τότε ὁ Σταμάτης σούφρωσε τὰ φρύδια του:

— Μπράβο, κύριε Λουκᾶ, εἶπε. "Ωστε μὲ θεωρεῖτε γάϊδαρο.

— Ὄχι, κύριε Σταμάτη, παρεξήγησες. Δὲν εἶσαι ἀγάϊδαρος».

— Ἀφήσατε, ὅμως, νὰ ἐννοηθῇ.

— Μεταχειρίσθηκα ἁπλῶς τὴ γνωστὴ παροιμία, ποὺ λέγεται συνήθως ὅταν φαίνεται κάποιος ἀκριβὸς ὅταν συζητοῦν γι' αὐτόν. «Κατὰ τὴ φωνὴ κι' ὁ...».

— Ὁ γάϊδαρος!

— Μὰ πρῶτον δὲν εἶπα αὐτὴ τὴ λέξι. Κι' ἔπειτα κι' ἂν ὑπονοῆται, ὁ γάϊδαρος ἐνέχει φιλική σημασία.

— Τί φιλικὴ σημασία, κύριε Λουκᾶ; ἐπέμεινε ὁ Σταμάτης, ποὺ παράσταινε καὶ τὸν ἄγριο. "Ετσι νομίζετε ὅτι μπορεῖτε ν' ἀποκαλῆτε ἕνα συνάδελφό σας γάϊδαρο, ἐνώπιον ὅλων ἰμάλιστα καὶ νὰ λέτε κατόπιν ὅτι ὁ γάϊδαρος ἐνέχει φιλικὴ σημασία; Δηλαδή, μπορεῖτε κατὰ τὴν ἴδια λογικὴ νὰ μὲ πῆτε καὶ βῶδι καὶ γουροῦνι καὶ μουλάρι καὶ νὰ ἰσχυρίζεσθε ὅτι τὸ εἴπατε φιλικῶς!

— Μὰ δὲν ὑπάρχει παροιμία γιὰ τὸ γουροῦνι καὶ τὸ μουλάρι!

— Ἄ! "Ετσι. "Ωστε ἂν ὑπῆρχε, θὰ τὴ λέγατε κι' αὐτή.

Ὁ Λουκᾶς ζήτησε πάλι τὴν ἐνίσχυσί μου.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Κωστάκη, δικαιολογῆστε με... Πιστεύετε κι' ἐσεῖς ὅτι;...

Ὁ Διονύσης μοῦκανε νόημα νὰ μὴν τοῦ πάρω τὸ μέρος. Τὰ μάσσησα.

— Ξέρω κι' ἐγώ, κύριε Λουκᾶ μου;... Βέβαια... "Οπως τὸ πάρη ἡ κανείς.

— Μὴν ἐκδιάζης τὸν ἄνθρωπο! τὸν ἔκοψε ὁ Διονύσης.

— Γάϊδαρος, λοιπόν! φώναξε ὁ Σταμάτης, ἀκόντας τὸν πολὺ προσβεβλημένο.

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε Σταμάτη. Δὲν τὸ εἶπα νὰ σᾶς θίξω.

— Τί μοῦ λέτε! "Ωστε ἀποκαλεῖτε τὸν ἄλλον γάϊδαρο κι' ἐπιμένετε ὅτι δὲν τὸ εἴπατε γιὰ νὰ τὸν θίξετε. Ἐγώ, ὅμως, κύριε Λουκᾶ, θἠθομαι. Καὶ λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἔχω πλέον σχέσεις μαζί σας. Χαίρετε.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην.

— Δὲν τὴν δέχομαι!

— Στάσου Σταμάτη! Στάσου! τὸν κράτησε ὁ Διονύσης. (Ὁ Σταμάτης... σταμάτησε). Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ὑπάρχουν τέτοιες παρεξηγήσεις μεταξὺ συναδέλφων στὸ ἴδιο γραφεῖο. Θέλω ν' ἀποκαταστήσω τὴν ὁμόναια καὶ τὴν ἐγκαρδιότητα. Μοῦ ἀναθέτετε ἐν λευκῷ νὰ ρυθμίσω τὸ ζήτημα:

— Μάλιστα, μάλιστα! συμφώνησε πρῶτος ὁ καυμένος ὁ Λουκᾶς.

Ὁ Σταμάτης ἔδωσε τὴ συγκατάθεσί του σιωπηρά.

— Λοιπόν, θὰ γίνη ἕνα γεῦμα συμφιλιώσεως. Ὁ Λουκᾶς, ποὺ εἶναι καὶ ὑπεύθυνος τοῦ ἐπεισοδίου, θὰ μᾶς κάνη τὸ τραπέζι. Δέχεσθε, κύριε Λουκᾶ;

— Δέχομαι!

— Δέχεσθε, κύριε Σταμάτη;

— Θὰ σκεφθῶ.

— "Οχι νὰ σκεφθῆς. Τώρα θὰ μᾶς πῆς. Ἐπὶ τέλους κάνε μιὰ ὑποχώρησι.

— Ἔστω. Δέχομαι.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Λοιπόν, ὁρίζουμε γιὰ τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ. Καὶ θὰ κληθῆ νὰ παραστῆ καὶ ὁ κύριος Κωστάκης, ὡς μάρτυς τοῦ ἐπεισοδίου. Σύμφωνοι;

Σύμφωνοι, ὅλοι!

"Οταν, λίγο πιὸ ὕστερα, βρεθήκαμε μόνοι, ἐγὼ κι' ὁ Διονύσης, τοῦ εἶπε:

— Δὲν τὸ κατάλαβα καὶ πολὺ τὸ ἐπεισόδιο.

— Σκοπὸς ἦταν τὸ γεῦμα! Δὲν ξέρεις τί πραδέλει ὁ φουκαρᾶς. Κάθε τόσο τοῦ δημιουργοῦμε καὶ μιὰ τέτοια παρεξήγησι καὶ ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὴν ἐπαναρβώσω μ' ἕνα γερὸ φαγοπότι, ποὺ τὸ πληρώνει πάντα ὁ Λουκᾶς. Κι' μένει κι' εὐχαριστημένος!

— Μὰ δὲν τὸν λυπᾶσαι τὸν καῦμένο;

— Γιατὶ νὰ τὸν λυπηθῶ; Ἀφοῦ εἶναι κουτός, ἂς πληρώνη!

Τὸ γεῦμα τῆς συμφιλιώσεως ἔγινε σὲ μιὰ ταβέρνα. Τὸ μενοῦ τὸ κανόνισε ὁ Διονύσης. Φάγαμε καὶ ἤπιαμε τὸ καταπέτασμα. Οἱ σχέσεις τῶν δύο ἀντιπάλων ἀποκαταστάθηκαν. Εἴπαν, μάλιστα κι' ἕνα τραγούδι μαζὶ κι' οἱ δυό.

«Ἐμεῖς κι' ἂν ἐμαλλώσαμε
πάλι θ' ἀγαπηθοῦμε...»

Τὰ πλήρωσε ὅλα ὁ Λουκᾶς. Κι' ὅταν μετὰ τὰ μεσάνυχτα τὸ διαλύσαμε, τὸ θῦμα ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Διονύση καὶ τοῦ εἶπε μὲ συγκίνησι:

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ, κύριε Διονύση μου. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ ὅτι σοῦ ὀφείλω αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσι.

Κι' ὅταν χωρίσαμε, ὁ Διονύσης μοῦ εἶπε:

— Κύτταξε νὰ μὴ χαθῆς. Μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα, τοὐλάχιστον, θἄχουμε τραπέζι συμφιλιώσεως!

★

Δὲν εἶχε συμπληρωθῆ ἡ βδομάδα, ὅταν ἔλαβα πρόσκλησι γιὰ τὸ ἑπόμενο γεῦμα συμφιλιώσεως. Μοῦ τὸ ἀνήγγειλε αὐτοπροσώπως ὁ Διονύσης:

— Ἄβριο θὰ φᾶμε. Καὶ πληρώνει ὁ Λουκᾶς.

— Τί τοῦ φτιάξατε πάλι τοῦ ἀνθρώπου;

— Προσέφαγε τὸ Μιχάλη.

— Καὶ πρῶτα - πρῶτα, ποιὸς εἶναι ὁ Μιχάλης;

— Συνάδελφος στὸ ἴδιο γραφεῖο.

— Καὶ πῶς προσεβλήθη;

— Κατὰ τὸν ἐξῆς θαυμάσιο τρόπο. Ὁ Μιχάλης ἔλειψε γιὰ λίγο ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Ὁ Λουκᾶς, ποὺ ἔχει τὸ τραπέζι του δίπλα, χρειάστηκε σὲ μιὰ στιγμὴ μελάνι γιὰ τὸ στυλό του. Τὸ δικό του εἶχε σωθῆ. Ζήτησε ἀπὸ μᾶς. Κι' ὁ Λάμπρος, ἄλλος συνάδελφος τοῦ εἶπε: «Ἔχει ὁ Μιχάλης ὁ ἀριστερὸ του συρτάρι». Σηκώθηκε, λοιπόν, ἀνοίξε τὸ συρτάρι του καὶ πῆρε τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ μελάνι. Ἀκριβῶς τότε μπῆκε ὁ Μιχάλης κι' ἔγινε τὸ ἐπεισόδιο. «Γιὸς ἀνοίγεις, κύριε Λουκᾶ, τὸ συρτάρι μου; Αὐτὸ εἶναι ἀναιδεία!» «Μὲ τὸ συναδελφικὸ θάρρος, Μιχάλη μου». «Ὥστε μὲ τὸ συναδελφικὸ θάρρος μπορεῖς νὰ μοῦ πάρης καὶ τὸ πορτοφόλι;» «Μὰ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο». Γιατὶ ἐγώ, κύριε Λουκᾶ, μπορεῖ νὰ ἔχω στὸ συρτάρι μου ἐμπιστευτικὴ ἀλληλογραφία. Μπορεῖ νὰ ἔχω μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολή, ἀπὸ κάποια κυρία. Μπορεῖ νὰ ἔχω κάτι ποὺ δὲν θέλω νὰ τὸ ἰδῆ κανείς. Μπορεῖ νὰ ἔχω ἕνα πιστόλι γιὰ ν' αὐτοκτονήσω. Ποιὸς εἶσαι σὺ ποὺ παραβιάζεις μὲ τόση ἀσυνειδησία τὰ ἰδιαίτερά μου; Τί μὲ θεωρεῖς; Γιὰ πρόσωπο ἀσήμαντο;» «Μὰ ὁ Λάμπρος

μοῦ εἶπε». «Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ Λάμπρος ποὺ σοῦ εἶπε; Δικό του εἶναι τὸ συρτάρι; Κι' ἂν σοῦλεγε ὁ Λάμπρος νὰ μοῦ ψάξῃς τὴν τσέπη, θὰ τὴν ἔψαχνες;» «Καλὰ σοῦ λέει — ἐπενέβη ὁ Λάμπρος. Ἐγὼ σοῦ εἶπα, ἀλλὰ ἐσὺ τί ὠφελιὲς νὰ κάνῃς;» Καταλαβαίνεις τί ἔγινε παρακάτω. Ὅλοι δικαιολογήσαμε τὸ Μιχάλη. Ὁ Μιχάλης δήλωσε στὸ Λουκᾶ πὼς δὲν θέλει πιὰ τὴν καλημέρα του. Καὶ τότε μπῆκα στὴ μέση ἐγὼ γιὰ νὰ συμβιβάσω τὰ πράγματα. Καὶ αὔριο... τρῶμε!

— Κι' ἐγὼ τί δουλειὰ ἔχω;

— Ὡς μεσολαβητὴς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ καλέσω κι' ἕνα φίλο μου. Ἔλα νὰ σπάσουμε κέφι.

Ἦταν ἕνα τραπέζωμα ἀλησμόνητο. Σύνολον, ἑφτὰ συνδαιτημένες. Ὁ Διονύσης σήκωσε τὸ ποτήρι νὰ κάνῃ πρόποσι:

— Ἀγαπητοὶ φίλοι καὶ συνάδελφοι! Προπίνω εἰς ὑγείαν τῶν ἐκλεκτῶν μελῶν τῆς ἀποψινῆς μας ἐστιάσεως. Μεταξὺ δύο ἐκλεκτῶν συναδέλφων ἐθημιουργήθη μιὰ παρεξήγησις ἡ ὁποία δικαίως ἔθιξε τὸν συνάδελφον κύριον Μιχάλην. Ἀλλὰ ὁ θυμός, ἐπιδεικνὺων πνεῦμα μεγαλοψυχίας καὶ ἀνωτερότητος, ἐδέχθη τὴν συγγνώμην τοῦ ὑπευθύνου, ὁ ὁποῖος εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του ὅτι δὲν εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ θίξῃ τὸν θυμόν, παραθέτει τὸ θαυμάσιαν τοῦτο γεῦμα. Καλῶ ποὺς δύο ἐνδιαφερομένους νὰ δώσουν τὰ χέρια καὶ νὰ ρίψουν λήθην εἰς τὸ παρελθόν. Ἐκεῖνο ποὺ προέχει εἶναι νὰ ὑπάρχῃ ὁμόνοια, ἀγάπη καὶ ἐγκαρδιότης μεταξύ μας. Διότι εἴμεθα μία οἰκογένεια. Καὶ ἂν κάποτε ὑπάρξουν μερικαὶ παρεξηγήσεις, ἀναπόφευκτοι δυστυχῶς εἰς τὴν ρουτίναν τῶν σχέσεών μας, πάντοτε ὑπάρχει τρόπος ν' ἀποκαθίσταται ἡ εὐμένεια καὶ ἡ συμπάθεια. Ὅλα τελειώνουν καλά, ὅταν τρῶμε καλὰ καὶ πίνουμε καλά. Εἰς ὑγείαν σας!

Χειροκροτήματα.

Ὁ Λουκᾶς πλήρωσε ἕνα χοντρὸ λογαριασμό. Κι' ὅταν φεύγαμε, ὁ Διονύσης τοῦ εἶπε:

— Λουκᾶ, θὰ μποροῦσα νὰ θεωρήσω κι' ἐγὼ τὸν ἑαυτό μου προσβεβλημένο ἀπόψε ἐκ μέρους σου.

— Τί σοῦ ἔκανα, Διονύση μου;

— Παρέλειψες νὰ μ' εὐχαριστήσῃς. Ἐγὼ ἀποκατέστησα τὴ φιλία σου μὲ τὸ Μιχάλη. Ξέρεις ὅτι ἐγὼ δίνω μεγάλη σημασία στοὺς τύπους.

Ὑποψιάσθηκα ὅτι ὁ Διονύσης τὸ πήγαινε γιὰ... γεῦμα. Ἀλλὰ ὄχι.

— Τὸ εἶχα ὑπ' ὄψι μου, Διονύση μου. Πῶς μπορῶ νὰ ξεχάσω τί σοῦ ὀφείλω;

— Μοῦ ἀρκεῖ, Λουκᾶ.

Ἦτανε καλοφαγωμένος ὁ Διονύσης ἀκαί δὲν ἔβωσε τὴν κανονικὴ συνέχεια στὸ ζήτημα.

★

Ἔγιναν ἀκόμα τρία - τέσσερα γεύματα συμφιλιώσεως καὶ στὰ δύο ἐλαβα κι' ἐγὼ μέρος. Ἔτρωγα, βέβαια, ἀλλὰ κατὰ βάθος, ἐπειδὴ τυχαίνει νὰ εἶμαι κάπως συναισθηματικὸς ἄνθρωπος, τὸν λυπόμουνα τὸν καϋμένο τὸ Λουκᾶ. Καὶ ζητοῦσα νὰ τὸν λυπηθῇ κι' ὁ Διονύσης.

— Ἀφοῦ εἶναι κουτός, νὰ πληρώνῃ! ἐπέμεινε ἐκεῖνος. Στὴ ζωὴ ἔτσι εἶναι. Πληρώνουν οἱ κουτοὶ καὶ τρῶνε οἱ ἔξυπνοι.

— Πάντως, ἐμένα μὴ μὲ ξανακαλέσῃς, τοῦ εἶπα. Δὲν ἀντέχω.

— Μπᾶ; ἔκανε ὁ Διονύσης καὶ μὲ κύτταξε πονηρά. Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε.

Τὸ εἴδαμε σὲ δυὸ μέρες.

— Τὸ Σάββατο, μοῦ εἶπε, ὑπάρχει γεῦμα συφιλιώσεως.

— Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἔρχομαι.

— Σ' αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ μὴν ἔρθῃς. Γιατὶ ὁ παρεξηγημένος εἶσαι σύ.

— Ἐγώ;

— Μάλιστα. Εἶπαι χτὲς στὸ θεῖο του, γιατὶ σ' ἔθιξε. Συναντηθήκανε σὲ γαμπρετήσι. Ἐσὺ προσβλήθης βαθύτατα. Κι' ἀνέλαβα ἐγὼ νὰ λύσω τὴν παρεξήγησι, μ' ἕνα γεῦμα συγγνώμης! Λοιπόν, καλὴ ὄρεξι. Θὰ φᾶμε κολὰς!

Τὴν ἴδια μέρα δέχθηκα τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Λουκᾶ. Μοῦ ἔφερε ἕνα βλέμμα γεμάτο παράπονο. Καὶ μοῦ εἶπε:

— Κύριε Κωστάκη, σᾶς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν προχθεσινή μου συμπεριφορά. Ἔχετε δίκηο, βέβαια, νὰ θιγῆτε, ἀλλὰ δὲν σᾶς εἶδα. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι δὲν σᾶς εἶδα. Ἂν σᾶς ἔβλεπα ὄχι μόνο θὰ σᾶς χαιρετοῦσα, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐβγαζα καὶ τὸ καπέλλο, γιατὶ σᾶς ἐκτιμῶ πολύ. Ἴσως ἤμουν ἀφηρημένος, ἐπὶ πλέον εἶμαι καὶ λίγο μύωψ.

— Ὁ Διονύσης... ἄρχισα νὰ λέω.

— Ὁ Διονύσης εἶνε ὁ κολύτερός μου φίλος καὶ τὸν εὐχαριστῶ ποὺ μὲ πληροφόρησε γιὰ τὴν παρεξήγησι. Δὲν ἔχω τί παδαίνω, κύριε Κωστάκη... Θίγω ἀγαπητούς μου φίλους καὶ συναδέλφους χωρὶς νὰ ἔχω τὴν πρόθεσι... πιστέψτε με... χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Ἔτσι ἔθιξα κι' ἐσᾶς. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς παράσχω κάθε ἱκανοποίησι. Ἀλλὰ... γιὰ τὸ ἄλλο... καταλαβαίνετε... γιὰ τὸ γεῦμα θέλω νὰ πῶ. Δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀναβάλουμε γιὰ τὸν ἄλλο μῆνα; Δὲν εἶμαι εἰς θέσιν, κύριε Κωστάκη μου γι' αὐτὸ τὸ Σάββατο. Σκεφθῆτε... Χίλιες ὀχτακόσιες τὸ μῆνα παίρνω μισθὸ καὶ τὰ γεύματα τῶν συμφιλιώσεων μοῦ στοιχίζουν περισσότερο. Μόνο τὸν περασμένο μῆνα, πλήρωσα δυόμισυ χιλιάδες. Τώρα πράκειται νὰ πουλήσω ἕνα οἰκοπεδάκι ποὺ ἔχω γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν μπορῶ ν' ἀντεπεξέλθω. Περιμένετε λίγο, σᾶς παρακαλῶ. Κάντε μου τὴ χάρι. Εἶμαι πολὺ δυστυχής...

Καὶ δάκρυσε. Αἰσθάνθηκα πολὺ ἔνοχος ἀπέναντί του. Κάτι εἶχα φάει κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

— Κύριε Λουκᾶ, εἶπα, σᾶς δουλεύουν!

— Τί ἐννοεῖτε, δηλαδή;

— Αὐτὸ κι' αὐτό!

Γιὰ δέκα λεπτὰ ἔγινε ἅλαλος κι' ἔπεσε σὲ βαθειὰ συλλογή. Ἔπειτα τινάχτηκε.

— Ὥστε ἔτσι εἶπε. Δὲν τὸ περίμενα ἀπὸ τὸν κύριο Διονύση. Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Κωστάκη.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε Λουκᾶ, ὅ,τι εἴπαμε, μεταξύ μας.

— Μὴν ἀνησυχῆτε.

★

Γιὰ κάμποσον καιρό, τὰ γεύματα σταμάτησαν. Καὶ μιὰ μέρα συνάντησα στὸ δρόμο τὸ Διονύση.

— Τί γίνεται ὁ Λουκᾶς; τὸν ρωτάω.

— Ξύπνησε! Καὶ παραξύπνησε, μάλιστα. Γιατὶ ξαφνικὰ τὸ γύρισε τὸ φύλλο. Ἄρχισε νὰ θίγεται αὐτὸς καὶ νὰ πασξηγῆται.

— Καί... ποῦ κάνετε γεῦμα συμφιλιώσεως;

— Ἀ!, δὲν φτάσαμε κι' ὡς ἐκεῖ. Ἀλλὰ ἡ πηγὴ στέρεψε. Τώρα πρέπει νὰ κυττάξουμε γιὰ ἄλλη.

— Βρὲ Διονύση, ἤθελα νἄξερα κάτι. Τὸν καϋμένο τὸ Λουκᾶ τὸν χρεωκοπήσατε. Δὲν αἰσθάνεσαι καμμιὰ τύψι συνειδήσεως;

— Ὄχι. Οἱ κουτοὶ πρέπει νὰ παθαίνουν γιὰ νὰ ξυπνᾶνε. Καλὸ τοὺς κάνεις, ἅμα τοὺς δουλεύῃς καὶ πρέπει νὰ σ' εὐχαριστοῦν κι' ὅλας. Ξέρεις πόσους κουτοὺς ἔχω ξυπνήσει ἐγώ;

— Δηλαδή, Διονύση, ἐσὺ εἶσαι ἔξυπνος;

— Ἔτσι λέω.

— Καὶ ποῦ εἶναι τὰ καζάντια σου;

Σ' αὐτὸ ὁ Διονύσης δὲν μοῦ ἀπάντησε. Καὶ ἴσως ψάχνει νὰ βρῇ τὴν ἀπάντησι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

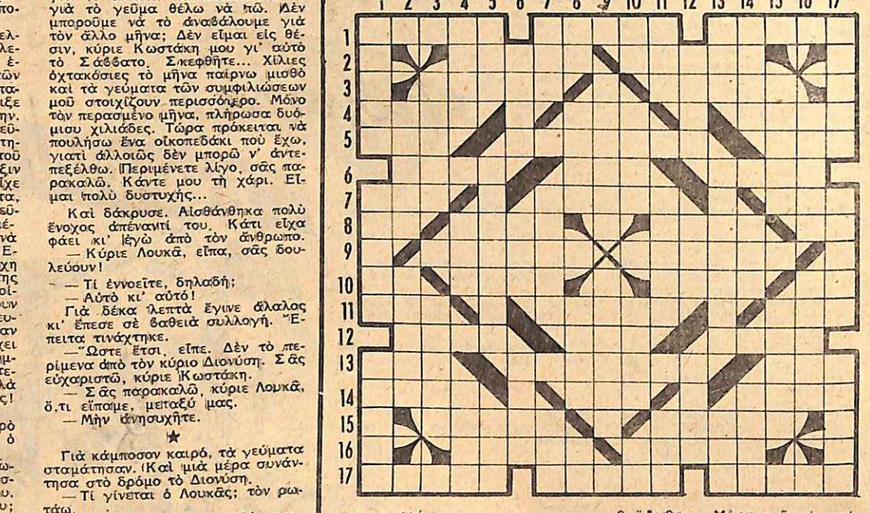
✪✪

Συνέπειες ἀφηρημάδας

Κάποιος βαρήκοος Ἀμερικανός, ὀνόματι Ἔντουαρντ Μίλστανντ, ἀναγκάσθηκε νὰ κάνῃ ἕνα ταξίδι ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη στὴν Ἀγγλία μὲ τὸ ὑπερωκεάνειο, γιατί... εἶχε ξεχάσει νὰ φορέσῃ τὸ ἀκουστικό του. Βρισκότανε πάνω στὸ πλοῖο γιὰ νὰ ξεπροβοδίσῃ ἕνα φίλο του ποὺ ἔφευγε... κι' ἐξ αἰτίας τῆς βαρηκοΐας του δὲν ἄκουσε τὸ σφύριγμα ποὺ εἰδοποιοῦσε τοὺς ἐπισκέπτες νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ σκάφος!

Ἐξ ἄλλου ἕνας Ἐλβετὸς ἀνθοπώλης τόκανε θάλασσα, στέλνοντας κατὰ λάθος σὲ μιὰ ἀκηδεία ἕνα ἀποικέτο, συνοδευόμενο ἀπὸ μιὰ κάρτα μὲ τὶς λέξεις «Θερμὰ συγχαρητήρια». Τὸ μπουκέτο αὐτὸ προοριζόταν γιὰ τὰ ἐγκαίνια ἑνὸς καινούργιου κατεστημένου, ἔστειλε ἕνα στεφάνι μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Μὲ βαθύτατον πένθος».

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 579

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 ... Ντάλ: γόησσα τοῦ κινηματογράφου. — Ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ γιοῦ τοῦ Μιλτιάδη. — Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.
2 Ἀπόβαρον. — Σκιάζει τὸν ἥλιο.
3 Προκλητικὰ καὶ αὐθάδη. — Μεγαλώνει τὰ πάντα.
4 Γνωρίζω. — Χρονικὸ διάστημα. — Ποθητὴ ἀπὸ κάθε ἀγωνιστή.
5 Τίτλος εὐγενείας. — Χώρα τῆς Α. Ἀφρικῆς. — Κύριος... ἐπὶ φακέλλου.
6 Δύναμις. — Μονὰς βάρους. — Ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας.
7 Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. — Ἐπιτυχία στόχου. — Περίπατος στὴ γλῶσσα τῶν νηπίων.
8 Ἀρχὴ ὑποθέσεως. — Σύγχρονη θεά. — Τοπικὸ ἐπίρρημα (ἀρχ.). — Προτρέπει ἢ ἐπιτρέπει.
9 Ὅπλο. — Χώρα.
10 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Βουνὸ γνωστὸ μας ἀπὸ τὴν Βίβλο. — Χρονικὸ διάστημα. — Συμφωνον.
11 Χρονικὸς σύνδεσμος. — Προφήτης. — Ὁλόκληρος.
12 Μεγάλο τουρκικὸ σπαθί. — Ὑπερήφανο ζῶο. — Ἕνα ἀπὸ τὰ σπλάχνα μας.
13 Ἡ ἔπαυλίς του, γνωστὴ στοὺς παλαιοὺς Ἀθηναίους, δὲν ὑπάρχει πιά. — Ἀντιπροσωπεύεται συχνὰ ἀπὸ ἕνα ὄχι. — Ὄργανον αἰσθήσεως.
14 Περιφρονημένο ζῶο. — Ἀρχὴ συμπεράσματος. — Δὲν εἶμαι καλά.
15 Ἑλληνικὸ νησί. — Προσωποποίησις ὁμωνύμου ἀνέμου (ἀρχ.).
16 Ἀπαραβάστη ἀρχή. — Σοφὸς τῆς ἀρχαιότητος.
17 Φαινόμενο τῶν πολικῶν περιοχῶν. — Περίφημος μοναχὸς τοῦ Ι αἰῶνος ποὺ ἐπωνομάσθηκε ὁ «Μετανοεῖτε». — Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Βάρος. — Μιὰ τῶν Δωδεκανήσων. — Δὲν εἶναι διαυγής.
2 Ὄνομα δυὸ βασιλέων τῶν Συρακουσῶν. — Καθαρίζει.
3 Ὑγρὸ μᾶλλον καλοκαιρινό. — Διασκεδάζει τοὺς θεατὰς τῶν ἱπποδρομίων.
4 Τὸ χρησιμοποιοῦν συχνὰ οἱ Κρῆτες. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Φροῦτα.
5 Κάνει τὰ μωρὰ νὰ κλαίνε. — Εὐχαριστοῦν τὶς αἰσθήσεις. — Μελαψὸς φύλαρχος.
6 Προφήτης ἀλλὰ καὶ ὁμώνυμο βιβλίο τῆς Π. Διαθήκης. — Ποταμὸς τῆς Ρωσίας. — Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ (οὐδ.).
7 Κραυγὴ κόρακος. — Ὁ Ζεὺς μετεμορφώθηκε σὲ χρυσὴ βροχὴ γιὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ. — Κτητικὴ ἀντωνυμία (πλ.).
8 Ἄνθη. — Μέρη τοῦ σώματός μας. — Τὸ μωρὸ ὄνομα γοήσσης τοῦ Χόλλυγουντ. — Σύμφωνον.
9 Μπιζέλι. — Ἡ ἀνθρωπότης τοὺς κάνει καθημερινῶς μεγάλη κατανάλωσι.
10 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (πληθυν.). — ... Λάντ: δυναμικὸ ἀστέρι τοῦ Χόλλυγουντ. — Τουρκικὸ γυναικεῖο ὄνομα. — Ἐπώνυμον διασήμου συγγραφέως.
11 Χιλντεγκάρντε ... : ἀστέρι γερμανικῆς καταγωγῆς. — Στοιχεῖον τῆς φύσεως. — Θυμίζει ἀη Αὐγούστου.
12 Παγιδεύει. — Σύνδεσμος. — Τεχνοτροπία.
13 Νευρικὸς κλονισμός. — Τὰ νερὰ αὐτὰ δὲν πίνονται. — Πράγονοι τῶν Ρώσων.
14 Ἀδιακρίτως μεγέθους ἢ ποσοῦ. — Δικά σου. — Παρευρίσκεται σὲ βάφτισι.
15 Βεντούζα. — Μιὰ τῶν Κυκλάδων.
16 ... Ρίκα: Χώρα τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς. — Γόης τῆς ἀρχαιότητος.
17 Ἀθλητής. — Προστατεύει. — Ἐπώνυμον δύο Ἑλλήνων γλυπτῶν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ

Ἡ λύσις τοῦ 578 στὴ σελ. 82

✪✪

Μία νέα θεραπεία τῆς ἀνεμοβλογιᾶς

Ἕνας Γάλλος γιατρός, ὁ δόκτωρ Γκυγιεμάν, ἐφήρμοσε τελευταία μιὰ νέα θεραπεία τῆς ἀνεμοβλογιᾶς. Χορηγεῖ στοὺς ἀσθενεῖς ἀπὸ τὸ στόμα ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα 2—3 γραμμάρια βιταμίνης C τὴν ἡμέρα. Ἡ φαγοῦρα σταματάει ἀμέσως καὶ τὰ ἐξάνθήματα ἐξαφανίζονται ταχύτατα.

Τά χέρια της νοικοκυράς

Γι' αὐτὸ ἐπινοήθηκαν οἱ κρέμες τῶν χεριῶν: γιὰ ν' ἀναπληρώνουν τὸ φυσικὸ λίπος, μὲ τὴ λανολίνη ποὺ περιέχουν.

Τὸ ἰδεῶδες εἶναι νὰ τὶς μεταχειρίζεσθε ἔπειτα ἀπὸ κάθε πλύσιμο τῶν χεριῶν σας. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀδύνατο στὴν πρᾶξι γιὰ τὶς περισσότερες γυναῖκες, ποὺ ἐργάζονται στὸ νοικοκυριό τους.

Ἔχετε λοιπὸν τὴν κρέμα αὐτὴ δίπλα στὸ κρεβάτι σας, πάνω στὸ κομμοδίνο, καὶ χρησιμοποιῆτε την κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε.

Ἀφοῦ βάλετε ἀρκετὴν ἀπ' αὐτὴ στὰ χέρια σας — στὶς παλάμες καὶ στὴ ράχη τους — ἀφίνετε 1 - 2 λεπτὰ νὰ ἐπιδράση, κι' ὕστερα κάνετε ἕνα π ο λ ὺ ἐ λ α φ ρ ὸ μασσάζ, μὲ γρήγορες καὶ ἁπαλὲς κινήσεις. Ἔτσι, εἰσχωρεῖ ἡ κρέμα στοὺς πόρους τοῦ δέρματος πολὺ πιὸ γρήγορα, παρὰ μὲ τὸ δυνατὸ τρίψιμο. Δὲν ξέρουν ὅμως ὅλες οἱ γυναῖκες αὐτὸ τὸ μικρὸ μυστικό, κι' ἔτσι παραπονοῦνται συχνὰ ὅτι, ἀφοῦ βάλουνε κρέμα, κολλᾶνε ὕστερα τὰ χέρια τους.

Ἂν ὡστόσο βιάζεσθε νὰ πέσετε στὸ κρεβάτι, ἀλείψετε τὰ χέρια σας μὲ πολλὴ κρέμα καὶ — παραλείποντας τὸ μασσάζ — φορέστε ἀπὸ πάνω ἕνα ζευγάρι παληὰ καὶ πολὺ εὐρύχωρα πάνινα γάντια κι' ἀφῆστε τα ὅλη τὴ νύχτα ὥστε νἄχη καιρὸ ν' ἀπορροφηθῆ ἡ κρέμα. Αὐτὸ θὰ γίνεται μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα.

Στὰ τελευταῖα χρόνια, ἔχουν ἐπινοηθῆ καὶ οἱ λεγόμενες «κρέμες φραγμοῦ», ποὺ σχηματίζουν ἕνα προστατευτικὸ στρῶμα πάνω στὰ χέρια καὶ τὰ προφυλάσσουν ἀπ' τὰ ἀκάθαρτα νερά, τὶς σκόνες, κλπ. Εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὶς νοικοκυρές.

Ὑπάρχουν δυὸ εἰδῶν τέτοιες κρέμες: γιὰ ὑγρὲς δουλειὲς καὶ γιὰ στεγνές. Ἡ καλλίτερη μέθοδος εἶναι νὰ μεταχειρισθῆτε καὶ τὶς δυὸ μαζί, μετὰ τὸ πρόγευμα. Ἀλείφετε πρῶτα τὰ χέρια σας μὲ τὴν εὐγρή, τὰ τρίβετε καλὰ καὶ τὰ κρατᾶτε κάτω ἀπ' τὴ βρύση, γιὰ νὰ κολλήση καλὰ ἡ κρέμα. Ὕστερα βάζετε τὴ «στεγνὴ» κρέμα.

Προκειμένου ν' ἀσχοληθῆτε τώρα μὲ τὸ νοικοκυριό σας, ἀρχίζετε μὲ τὶς πιὸ «βρώμικες» δουλειές: γυαλίζετε τὰ παπούτσια, τρίβετε τὶς κατσαρόλες, κλπ. Ὕστερα πλένετε τὰ χέρια σας. Θὰ δῆτε νὰ φεύγη μὲ τὸ νερὸ ὅλη ἡ ἀκαθαρσία, σχεδὸν χωρὶς νὰ τὰ τρίψετε. Ἔπειτα προχωρεῖτε στὶς ὑπόλοιπες δουλειὲς (πλύσιμο, κλπ.).

Ἕνας τρόπος γιὰ νὰ περιποιῆσθε τὰ χέρια σας, εἶναι ὁ ἑξῆς: Πρὶν πλαγιάσετε, τὸ βράδυ, τὰ πλένετε καλὰ καὶ τ' ἀφίνετε νὰ μουσκέψουν 2 λεπτὰ τῆς ὥρας σὲ χλιαρὴ σαπουνάδα. Ὕστερα τὰ σκουπίζετε καὶ τ' ἀλείφετε μὲ μιὰ πάστα ἀπὸ χυμὸ λεμονιοῦ καὶ μαγνησία, ποὺ ἔχει λευκαντικὲς ἰδιότητες. Σὲ κάθε χέρι, βάζετε περίπου μιὰ μικρὴ κουταλιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ μῖγμα. Τ' ἁπλώνετε παντοῦ καὶ τ' ἀφίνετε νὰ ἐπιδράση 20 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἔπειτα ξεπλένετε μὲ χλιαρὸ νερὸ τὰ χέρια σας. Θὰ ἔχουν γίνει πιὸ ἄσπρα καὶ λεῖα.

Τὸ μῖγμα αὐτὸ ἀφαιρεῖ κάθε σκόνη, λέρα ἢ λεκὲ — ἐκτὸς μόνον ἀπ' τὴν κιτρινίλα ποὺ ἀφίνει μὲ τὸν καιρὸ στὰ δάχτυλα τὸ κάπνισμα καὶ ποὺ χρειάζεται τρίψιμο μὲ ἐλαφρόπετρα καὶ μὲ μιὰ εἰδικὴ πάστα.

Ἔπειτα χύνετε μέσα σὲ κάθε χοῦφτα σας λίγο χλιαρὸ ἐλαιόλαδο καὶ τρίβετε μ' αὐτὸ τὸ ἄλλο χέρι σας. ἐπὶ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Τὸ μασσὰζ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται σὲ κάθε δάχτυλο χωριστὰ κι' ὕστερα στὴν παλάμη καὶ στὴ ράχη τοῦ χεριοῦ, πάντα ὅμως μὲ κινήσεις ἀπ' τὴν ἄκρη τῶν δαχτύλων πρὸς τὸν καρπό, ὅπως κάνετε ὅταν φοράτε ἕνα σφιχτὸ γάντι.

Ὅσο ἀπορροφᾶται τὸ λάδι, βάζετε κι' ἄλλο, ὥσπου νὰ χορτάση πιὰ τὸ δέρμα σας. Μὴ σκουπίστε τότε τὸ περίσσευμα. Φορέστε ἕνα ζευγάρι παληὰ γάντια καὶ πέσετε ἔτσι νὰ κοιμηθῆτε.

Τὸ πρωί, τὰ χέρια σας θἄναι ἀγνώριστα.

Τὰ χέρια ποὺ μελανιάζουν, ἀπὸ κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, χρειάζονται ὡρισμένες γυμναστικὲς ἀσκήσεις. Ἡ ἁπλούστερη καὶ ἀποτελεσματικώτερη εἶναι αὐτὴ ποὺ κάνουν μερικοὶ γιὰ νὰ ζεσταθοῦνε: Σταυρώνετε δηλαδὴ ζωηρὰ τὰ χέρια σας στὸ στῆθος, ὅσο σφιχτότερα μπορεῖτε, χτυπώντας συγχρόνως δυνατὰ τὶς παλάμες σας στὸ πίσω μέρος τοῦ σώματός σας, πάνω στὶς ὠμοπλάτες.

Μετὰ τὶς πρῶτες τέτοιες κινήσεις, θὰ νοιώσετε ἕνα γαργάλημα στὰ δάχτυλα, ἀπ' τὴ ζωηρότερη κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Μιὰ ἄλλη ἄσκησι εἶναι τὸ σταύρωμα τῶν χεριῶν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας καὶ πρὸς τὰ πλάγια.

Τὸ χειμῶνα, μὲ τὸ κρῦο, μὴν παραλείπετε νὰ φοράτε ζεστὰ γάντια. Μισῆς ὥρας παγωμένος ἄνεμος ἀρκεῖ γιὰ νὰ καταστρέψη μεμιᾶς τὶς προσπάθειες, μιᾶς ὁλόκληρης βδομάδας.

Ἀφοῦ μεταχειρισθῆτε τὶς καινούργιες σκόνες ποὺ ἀντικαθιστοῦν τὸ σαπούνι στὶς διάφορες δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ξεπλύνετε ὕστερα καλὰ τὰ χέρια σας καὶ νὰ τὰ σκουπίσετε, μαλακὰ μὲν ἀλλὰ μ' ἐπιμέλεια, ὥστε νὰ μὴ μείνη καθόλου ὑγρασία.

Οἱ χιονίστρες ὀφείλονται πάντα σὲ κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Συνιστᾶται λοιπὸν ἐναντίον τους τὸ μασσάζ, μὲ τὸν τρόπο ποὺ εἴπαμε πιὸ πάνω. Τὸ ἐπαναλαμβάνετε κάθε φορὰ ποὺ μεταχειρίζεσθε εἴτε θρεπτικὴ κρέμα γιὰ τὰ χέρια εἴτε κρέμα φραγμοῦ.

Γιὰ νὰ συμπληρωθῆ ἡ περιποίησι τῶν χεριῶν σας, πρέπει νὰ φροντίσετε καὶ γιὰ τὰ νύχια σας. Τὸ θέμα ὅμως αὐτὸ εἶναι ἀρκετὰ ἐκτεταμένο, ὥστε νὰ μᾶς ἀπασχολήση μιὰ ἄλλη φορά.

Πῶς μπορεῖ νὰ διατηρηθοῦν ἄσπρα καὶ μαλακὰ

ΟΤΑΝ μιλᾶτε γιὰ περιποίησι τῆς καλλονῆς σας, ἡ σκέψι σας πηγαίνει αὐτόματα στὸ πρόσωπο, στὰ χείλη, στὰ μάτια, στὰ μαλλιά σας... Κι' ὅμως θὰ ἔπρεπε νἄχετε ἀντιληφθῆ ὅτι ἐκεῖνα ποὺ τραβᾶνε προπάντων τὴν ἀνδρικὴ προσοχή, εἶναι τὰ χέρια σας. Ἂν ἔχουν λοιπὸν τραχὺ καὶ κόκκινο δέρμα κι' ἂν τὰ νύχια τους εἶναι ἀπεριποίητα, καταστρέφουν κυριολεκτικὰ ὁλόκληρη τὴν ἐμφάνισί σας.

Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ὅμως, οἱ περισσότερες γυναῖκες, κι' ὅταν ἀκόμη δὲν ἐργάζωνται ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τους, ἔχουν νὰ κάνουν τόσες καὶ τόσες δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ τους: νὰ σαπουνίσουνε ροῦχα, νὰ καθαρίσουν πατάτες, νὰ σκουπίσουν, νὰ πλύνουνε τὰ πιάτα... Ἐπιπλέον, τὸ χειμῶνα, ὑποφέρουν συχνὰ ἀπὸ χιονίστρες.

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ γίνη; Νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ νοικοκυριό τους καὶ νὰ περνᾶνε τὶς ἡμέρες τους χωρὶς νὰ κάνουν τίποτε; Κι' ἂν ἀκόμη τοὺς τὸ ἐπέτρεπαν αὐτὸ οἱ οἰκονομικὲς κλπ. συνθῆκες, ἡ ζωή τους θὰ καταντοῦσε ἄνοστη, δίχως νόημα καὶ προορισμό. Δὲν ἀξίζει νἄχη σπίτι μιὰ γυναῖκα, ἂν δὲν κάνη καμμιὰ δουλειὰ σ' αὐτό.

Δὲν ὑπάρχει ὅμως λόγος νὰ παραμελήση γι' αὐτὸ τὰ χέρια της.

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι τὰ χέρια σας ἔχουν πάρει ἐκεῖνο τὸ γκρίζο χρῶμα, ποὺ κάνει νὰ φαίνωνται σὰν νὰ μὴν εἶναι ποτὲ καθαρά. Τὸ δέρμα τους εἶναι τραχὺ καὶ τὰ νύχια τους κοσχημτισμένα. Νοιώθετε δὲ τὸ δυσάρεστο γαργάλημα ποὺ προκαλοῦν οἱ χιονίστρες.

Τὸ συχνὸ πλύσιμο δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ τὰ διορθώση. Ἀπεναντίας μάλιστα. Κι' ὁ λόγος εἶναι ὁ ἑξῆς: Κάθε φορὰ ποὺ βάζετε τὰ χέρια σας στὸ νερό, τὸ δέρμα τους χάνει λίγη ἀπὸ τὴ φυσική του λιπαρότητα καὶ γίνεται ξηρότερο καὶ τραχύτερο. Σχηματίζει δὲ πολλὲς μικρὲς ρωγμές, μέσα στὶς ὁποῖες εἰσχωρεῖ καὶ συγκρατεῖται περισσότερο ἡ σκόνη καὶ ἡ λέρα. Ἂν τότε τὰ πλύνετε ἀκόμη πιὸ ἐπίμονα, γιὰ νὰ τὰ καθαρίσετε, χειροτερεύει ἡ κατάστασί τους, κι' ἔτσι δημιουργεῖται φαῦλος κύκλος.

Τὸ καρναβάλι ἄφησε...

Τὸ Καρναβάλι ἔφτασε στ' ἀποκορύφωμά του,
ἀπὸ κέφι του, στὴ βράση του καὶ στὸ ξεφάντωμά του...
Γι' αὐτὸ κι' ὁ κόσμος ποὺ τηρεῖ
πιστὰ τὸ Καρναβάλι,
τὴ μάσκα τὴ λυπηρὴ
φροντίζει ν' ἀποβάλη,
προσωρινὴ διάλυσι στὰ ντέρτια νὰ βρέση
κι' ὅσο μπορεῖ τὸ... φέσι του στραβὰ νὰ τὸ φορέση!

*

Ἐσοῦ δίνει τὴν ἐντύπωσι, λοιπόν, τὸ Καρναβάλι,
πὼς ἡ ζωή μας ἄλλαξε κι' ἡ πλάσις ἔγιν' ἄλλη,
ἀφοῦ προσέχεις γύρω σου λογιῶν - λογιῶν στολές,
μουτσοῦνες ἀλλοπρόσαλλες καὶ φάτσες παρδαλές...
Μεταμφιέσεις, δηλαδή, ποὺ κάνουν τοὺς ἀνθρώπους
ν' ἀλλάξουνε ντυσίματα,
φερσίματα
καὶ τρόπους
καὶ τὴν ἀξάντα δίνουνε, τὴν μόνη κάθε χρόνο,
νὰ κάνη κι' ὁ Στραβάρπας, γιὰ λίγο, τόν... βαρῶνο!

*

Ἡ μάσκα, ἡ μεταμφίεσι καὶ τ' ἄλλα συναφῆ
τῆς ψευτοκοινωνίας μας ἀλλάζουν τὴν... μορφὴ
καὶ βλέπεις μιὰν ἐργάτρια, φτωχὴ γειτονοπούλα
νὰ τέρπη καὶ νὰ τέρπεται, ντυμένη «γυφτοπούλα»...
Στὸ φιλικὸ τὸ πάρτυ της ν' ἀντλῆ ὅλο τὸ κέφι της,
νὰ φέργη τὴ βολτίτσα της, νὰ παίζη καὶ τὸ ντέφι της,
τὴ... μοῖρα, στὴν παρέα της, χαρούμενη νὰ λέη
κι' ὁλοχρονὶς ἡ ἄμοιρη τὴ μοῖρα της δὲ.. κλαίη!

*

Μέσ' στῶν μεταμφιέσεων τὶς τόσες ποικιλίες
κυττᾶς κοπέλλες ἄπειρες, ντυμένες 'Αμαλίες
κι' ἀμέσως μεταφέρεσαι στὰ δύσκολα τὰ χρόνια,
ποὺ τὸ γερανὶ πότιζαν οἱ νέες στὰ μπαλκόνια...
Στὴν ἐποχὴ ποὺ μὲ λαντὸ γυρνοῦσε ἡ 'Αθηναία
καὶ μέσ' στὰ τράμ δὲν ἔνοιωθε στριμώγματα γενναία,
τινάγματα, τραντάγματα, ἀπότομες στροφὲς
καὶ κάτι πονηρότατες, κυρίως ἐπαφές!

*

Κυττᾶς ἐπίσης φίλε μου, στὰ κέντρα, στὰ δρομάκια
ἀφρᾶτα δεσποινίδια ντυμένα... χανουμάκια,
ποὺ μὲ τὴν παρουσία τους σὲ κάνουν ν' ἀφαιρῆσαι
καὶ πρὸς στιγμὴν φαντάζεσαι... πασᾶς κι' ἐσὺ πὼς εἶσαι!
Κυττᾶς μπροστά σου Γκέϊσσες, Σπανιόλες πάρα πέρα
καὶ ταξιδεύεις, νοερῶς, σ' ὁλόκληρη τὴ σφαῖρα,
κι' μ' ἕνα φοῦ θεότρελλο... πετᾶς σὲ κόσμους ἄλλους
κι' ἂς σοῦ πατᾶ ἡ ντάμα σου, συνέχεια τοὺς... κάλους!

*

Ἀμφιβολία δὲ χωρεῖ, πὼς μὲ τὸ Καρναβάλι,
τὴν ὄψι της ἡ πλάσι μας τελείως μεταβάλλει,
ἀφοῦ σὲ κάθε βῆμα σου κι' ἱππότες ἀντικρύζεις
καὶ στὸν αἰώνα, πάραυτα, τῶν ἱπποτῶν γυρίζεις...
Σταθιές, στὸ νοῦ σου ἔρχονται, καθὼς κι' ἀκοντισμοί
γιὰ τὴν καρδιὰ μιᾶς δέσποινας ἢ καὶ γιὰ τὴν τιμὴ
καὶ λησμονᾶς τοὺς τωρινοὺς
τοὺς ἔραστὰς τοὺς ταπεινούς,
ποὺ... λυρισμοὺς ξεγράφουνε, ρομάντζα καὶ φιλύρες
καὶ τῆς καλῆς των τὴν τιμὴ τὴν ἐκτιμοῦν μὲ... λίρες!

*

Ἐκτὸς αὐτῶν, στὰ χρόνια μας, τ' ἀνόσια, τὰ πλάγα,
ντυμένη βλέπεις βλάχικα τὴ Δέσπω τὴ νταρντάνα
καὶ βλαχοπούλα ὄμορφη, καθὼς τὴν ἐντυπώνει
στὶς καλλονὲς τὶς γνήσιες κι' ἀνθευτες πετᾶς!
Κι' ἂν εἶναι οὐζοπάτισσα ἡ Δέσπω κι' ἂν φουμάρη,
ξεχνᾶς τὴν τσιγαρίλα της κι' ὀσφραίνεσαι... θυμάρι!

*

Ἐὲ μιὰν ἀγνή, αἰσθάνεσαι, πὼς εἶσαι κοινωνία,
χωρὶς σαμπο-ξεβίδωμα, χωρὶς μπαγια-μπαγία,
χωρὶς μαγιὸ μπικίνικα, μπουζούκια, θεριακλίκια
καὶ ὅλα τὰ λεγόμενα, κοινῶς, μασκαραλίκια!

Ἐπιγραφὴ καὶ ἐπεξεργασία Γ.

"Ελληνες ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΤΟΥΣ είχε συλλάβει ὁ ὀπολοχαγὸς 'Αντώνης Κάλτσεφ — ὁ «φονιὰς τῆς Μακεδονίας» ὅπως τὸν ἔλεγαν—καὶ τοὺς ἔστειλε στὸ Πεντρίτσι τῆς Βουλγαρίας, ὅπου ὑπῆρχε στρατόπεδο συγκεντρώσεως γιὰ τοὺς "Ελληνες πατριῶτες. Κάπου πεντακόσιοι κρατούμενοι ζοῦσαν στὴν ἐπίγεια ἐκείνη κόλασι, ἄντρες καὶ γυναῖκες. Στὸ κάτεργο αὐτὸ, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Βούλγαρους φύλακες, ὑπῆρχε καὶ μιὰ ὁμάδα "Ες "Ές, ποὺ εἶχαν στενὴ συνεργασία μὲ τοὺς πρώτους. 'Επὶ κεφαλῆς βρισκόντουσαν, ὁ ταγματάρχης Βασίλη Μπακάλτσεφ κι' ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Τόμας Χάνσεν. Θηρία ἀληθινὰ καὶ οἱ δύο. "Εδαζαν τοὺς ἐγκαθείρκτους στὴ σειρὰ καὶ τοὺς χτυποῦσαν μ' ἕνα βούνευρο στὸ πρόσωπο, ὥσπου ἔπεφταν λιπόθυμοι. "Οσοι δὲν συνερχόντουσαν, τοὺς ἔθαβαν ζωντανούς. "Αφηναν μονάχα ἀπ' ἔξω τὸ κεφάλι τους, γιὰ νὰ τὸ βάλουν κατόπιν στὸ σημάδι μὲ τὰ πιστόλια τους...

Οἱ «νεοφερμένοι» ἦταν δέκα ἑφτά: 'Ο Μανώλης Ζήσης, ὁ 'Αριστείδης Χούγιας, ὁ Λουκᾶς Δαμβέργης κι' ὁ Γιάννης 'Αβραμίδης, ἀπὸ τὴ Φλώρινα. 'Ο Νίκος Κούντουρος, ὁ Γιάννης Καρδάμης κι' ὁ Θωμᾶς Θωμαΐδης, ἀπὸ τὴν Καστοριά. 'Ο Γιῶργος Ρήγας, ὁ 'Ανέστης Λαζαρίδης, ὁ 'Ηλίας Στεργίου, ὁ Γιῶργος Μακροπουλος κι' ὁ Μιχάλης Παπαηλιού, ἀπὸ τὸ "Αργας 'Ορεστικό. 'Ο Γιῶργος Καλαμίτσης κι' ὁ Θανάσης Ραυτόπουλος, ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη. 'Ο Νίκος Δενδρινὸς κι' ὁ 'Αλέκος Δημητριάδης, φοιτητές, ἀπὸ τὴν 'Αθήνα. Οἱ δυὸ τελευταῖοι κατοικοῦσαν, ὁ πρῶτος στὴν ὁδὸ Τσακάλωφ 16 κι' ὁ δεύτερος, στὴν ὁδὸ Μυκάλης 23. Μόλις ὅμως ἔγινε ἡ κατοχή, παράτησαν τὴν πρωτεύουσα καὶ τράβηξαν γιὰ τὴ Φλώρινα, ἀπ' ὅπου κατάγονταν, νομίζοντας πὼς θὰ ἦταν καλύτερα κοντὰ στοὺς δικούς τους. Ποῦ νὰ φανταστοῦν ποιὰ μοῖρα τοὺς περίμενε...

Οἱ Βούλγαροι κομιτατζῆδες, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν τρομερὸ Κάλτσεφ, εἶχαν στήσει σ' ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ τὶς σατανικές τους παγίδες. Σκότωναν, ἁκαίγαν, κατάστρεφαν μὲ σαδισπτικὴ μανία. 'Ο σκοπὸς τους ἦταν νὰ βγάλουν ἀπ' τὴ μέση τὸ ἑλληνικὸ στοιχεῖο—τὸ προαιώνιο ὄνειρό τους. "Αλλωστε αὐτὸ τὸ μαρτυροῦσε καὶ ἡ παρακάτω διαταγὴ τοῦ Μακεδονοβουλγαρικοῦ Κομιτάτου:

«Πρὸς τὴν Διοίκησιν Κομιτάτ Μακεντάσκι Μπουλγάρσκι Κάστιρίσκ

»"Εχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρα τοῦ νόμου 17—16, τοῦ νόμου 5194 καὶ τὴν ὑπ' ἀρ. 68)3—4—1943 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Σοβρόνιε

Διατάσσομεν

»Τὴν διενέργειαν εὐρείας προπαγάνδας πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐπιφέρη σοβαρὰς ταραχὰς καθ' ὅπασαν τὴν περιφέρειαν. 'Εντείνατε μέχρι μεγίστου δυνατοῦ ὁρίου προσπαθείας διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν δίωξιν ἀπάντων τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ σας δρώντων 'Ελλήνων ἐθνικιστῶν συνεργαζομένων μετὰ τῶν ἀντιαρτῶν ὡς καὶ μὲ τὰς βρετανικὰς καὶ ἀμερικανικὰς ὁμάδας τῶν ἀποσταλέντων ἐκ Μ. 'Ανατολῆς.

»Τ. Τ. 126)3—4—43 'Ανωτέρα Διοίκησις».

"Οπως ἦταν ἐπόμενο, οἱ δυὸ φοιτητὲς βρέθηκαν μπερδεμένοι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ πάτησαν τὸ πόδι τους στὴ Φλώρινα. "Αλλα ἐλπιζαν κι' ἄλλα βρῆκαν. Σκέφτηκαν λοιπὸν νὰ ξαναγυρίσουν στὴν 'Αθήνα, γιατὶ ὁ τόπος ἐδῶ δὲν τοὺς σήκωνε. 'Αργὰ ἢ γρήγορα θὰ τοὺς ἔπιανε, ἔστω κι' ἂν δὲν ἔκαναν τίποτα. 'Η μητέρα τοῦ Δενδρινοῦ ἔκλαιγε καὶ χτυπιόταν ποὺ θὰ ξανάχανε τὸ παιδί της. Μὰ ἡ ἴδια τὸν συμβούλευε νὰ φύγη μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ κεῖ. "Ετσι, σκαρφάλωσαν σ' ἕνα περαστικὸ αὐτοκίνητο ποὺ πήγαινε γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη. Μὰ τοὺς σταμάτησαν στὸ δρόμο οἱ Βούλγαροι, τοὺς ἔπιασαν χωρὶς λόγο καὶ τοὺς πῆραν μαζί τους. "Ηταν 'Οκτώβριος τοῦ 1942. Στὸ χωριὸ 'Ανταρτικὸ ποὺ τοὺς μετέφεραν, ἦταν κι' ἄλλοι ἑφτὰ "Ελληνες πατριῶτες, ποὺ συνελήφθησαν ἔπειτα ἀπὸ συκοφαντία βουλγαροφώνων τῆς περιοχῆς, ὅτι ἔκρυβαν ὅπλα: 'Ο Μιχάλης Μπάλκος, δάσκαλος, ὁ Θανάσης Μπάλκος, ἀρχιφύλακας ἀγραναμίας, ὁ Παῦλος Παπαηλιοῦ ὁ Παντελῆς Σαμψανίδης καὶ ὁ Κώστας Μπάλκος.

"Ολοι αὐτοὶ παραδόθηκαν στοὺς 'Ιταλούς. Οἱ Βούλγαροι ὅμως κράτησαν γιὰ τὸν ἑαυτό τους τὸ Νίκο Δενδρινὸ καὶ τὸν 'Αλέκο Δημητριάδη. "Επειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, τοὺς ἔριξαν σ' ἕνα καμιόνι καὶ τοὺς ὡδήγησαν στὸ Πετρίτσι, μαζὶ μὲ τοὺς αἰχμαλώτους ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχή. Στὸ στρατόπεδο αὐτό, οἱ δυὸ φοιτητὲς γνωρίστηκαν καὶ μὲ τοὺς ἄλλους κρατουμένους. 'Η ἀπόγνωσι ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό τους. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν κάνει αἴτησι στὰ "Ες "Ές γιὰ νὰ τοὺς πᾶνε ὡς ἐργάτες στὴ Γερμανία. Δεχόντουσαν νὰ δουλέψουν στὶς πιὸ βαρειὲς δουλειές, φτάνει νὰ ἔφευγαν ἀπὸ κεῖ μέσα. Οἱ Γερμανοὶ ὅμως ἀπέρριψαν τὴν αἴτησί τους χωρὶς κἂν νὰ τὴν κυττάξουν.

—Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνετε αὐτό, τοὺς εἶπε ὁ 'Αλέκος Δημητριάδης. Καλύτερα νὰ προσπαθούσατε νὰ βρῆτε κάποιο μέσο νὰ δραπετεύσετε. Τὸ στρατόπεδο βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὰ σύνορα τῆς πατρίδας μας. Γιατὶ νὰ μὴ δοκιμάσουμε νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ δῶ μέσα;

—Μὲ ποιὸν τρόπο; ρώτησαν οἱ ἄλλοι περίεργοι. Νομίζεις πὼς εἶναι εὔκολη μιὰ τέτοια ἀπόδρασι; Παντοῦ ὑπάρχουν ἠλεκτροφόρα σύρματα, φρουροὶ καὶ λυκόσκυλα τῶν "Ες "Ές. Δυὸ ἀξιωματικοὶ μας ποὺ ἐπεχείρησαν νὰ τὸ ἀκάσουν, τὸ Γιάννη 'Αντωνόπουλο καὶ τὸ Στέλιο Γιαννακέα, τοὺς ἔπιασαν καὶ τοὺς βασάνισαν σκληρά. Τοὺς ἔρριξαν κατόπιν σ' ἕνα πηγάδι καὶ τοὺς σκέπασαν μὲ χῶμα...

Οἱ νεοφερμένοι δὲν μίλησαν. Καταλάβαιναν τὶς δυσκολίες ποὺ θὰ εἶχαν γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν ἂν δοκίμαζαν νὰ δραπετεύσουν. Μὰ δὲν εἶχαν σκοπὸ ν' ἀφήσουν τὰ κόκκαλά τους ἐκεῖ μέσα. Κάθε πρωῒ οἱ αἰχμάλωτοι κύτταζαν τὶς χιονισμένες βουνοκορφὲς τῆς Κερκίνης, ποὺ ἐμοιάζονταν περήφανη μέσα στὸ ἑλληνικὸ ἔδαφος — σὲ μικρὴ σχετικὰ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Πετρίτσι — καὶ τὰ μάτια τους γέμιζαν νοσταλγία. Οἱ καρδιές τους φτερούγιζαν. "Ολοι τους σχεδὸν ἤξεραν, πὼς ἐκεῖ πάνω, σχηματιζόνταν ἀνυγὰ σιγὰ οἱ ἐλεύθερες πατριωτικὲς ὁμάδες τῶν ἀνταρτῶν. Νὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν πουλιὰ γιὰ νὰ πετάξουν! Μὰ τέτοια θαύματα δὲν γίνονται πιά. Μόνο μὲ μιὰ τολμηρὴ ἐξόρμησι, θὰ κατορθώνανε ἴσως ν' ἀποφύγουν τὴ βαρειὰ τόρτα τῆς κολάσεώς τους.

Οἱ Βούλγαροι βέβαια ἐκτελοῦσαν τὴ βαρειὰ τόρτα τῆς κολάσεώς τους. Σιάζανε τὰ μέτρα τους καὶ τὰ μαστίγωναν τὶς ἀκέφειες τους. Γι' αὐτὸ διπλασιάσουμὸς στοὺς θαλάμους τους. "Οσοι ἦταν ἄρθιοι, τοὺς ἔπιαιρναν καὶ τοὺς ἔκλειναν στ' ἀπομονωτήριο. Τὸ στρατόπεδο ἀπαρτιζόταν ἀπὸ δυὸ παλιὰ χτίρια, πρώην στρατῶνες. Τὰ ὑπόγειά τους ὅμως ἦταν φοβερά. "Αν ἦταν χειμώνας, πέθαιναν ἀπὸ τὸ κρύο. "Αν ἦταν καλοκαίρι, ἔσκαζες κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴ ζέστη. 'Εκεῖ μέσα τρελλάθηκαν τρεῖς γυναῖκες. Γιατὶ παράλληλα μὲ τὰ βασανιστήρια ποὺ τοὺς ἔκαναν, πήγαιν' τὸ βράδυ μερικοὶ μεθυσμένοι στρατιῶτες καὶ θέλησαν νὰ διασκεδάσουν μαζί τους. 'Επειδὴ ἀντιστάθηκαν, τὶς ἔδεσαν πάνω στοὺς πάγκους καὶ τὶς φίμωσαν. 'Η μιά, ἡ Μαρία Μποζώνη, κάπου πενῆντα πέντε χρόνων, κατώρθωσε νὰ ἐλευθερώση τὰ χέρια της. "Εχωσε τότε τὰ νύχια της στὰ μάτια ἑνὸς Βουλγάρου καὶ τοῦ τάδγαλε.

Αὐτὸ βέβαια θεωρήθηκε ἔγκλημα. Τὶς ἄφησαν λοιπὸν ἐκεῖ μέσα δεμένες, ἄρρωστες, πεινασμένες, χωρὶς φῶς καὶ νερό, περισσότερο ἀπὸ βδομάδα. "Οταν ἐπὶ τέλους ἀποφάσισαν νὰ τὶς βγάλουν, εἶχαν χάσει καὶ οἱ τρεῖς τὸ λογικό τους. Σ' ἕνα μῆνα πέθαναν ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης καὶ τὶς ἔριξαν στὸ ἴδιο πηγάδι ποὺ εἶχαν πετάξει τὸ Γιαννακέα καὶ τὸν 'Αντωνόπουλο. Οἱ αἰχμάλωτοι ἔνοιωθαν πὼς ἡ ζωὴ τους κρεμόταν ἀπὸ μιὰ κλωστή. 'Η παραμικρὴ τους κίνησι μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ ὕποπτη. 'Ωστόσο ὁ Νίκος Δενδρινὸς κι' ὁ 'Αλέκος Δημητριάδης, κατέστρωναν τὰ σχέδιά τους μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους κρατούμενους. 'Η φρουρὰ τοῦ κατέργου ἦταν καμμιὰ ἑκατοστὴ ἄντρες, Γερμανοὶ καὶ Βούλγαροι. Στὸ μικρὸ χτίριο ποὺ ἦταν ἡ διοίκησι, ὑπῆρχε μιὰ μεγάλη ἀποθήκη μὲ πυρομαχικὰ καὶ πιστόλια «Παραμπέλουμ» ποὺ, ὅπως ἀνέφερε ὁ Βασ. 'Επίτροπος κ. Ι. Π. Παπακυριακόπουλος στὴν ἀγόρευσί του κατὰ τὴ δίκη τῶν Ραδάλι καὶ Κάλτσεφ, τὰ εἶχαν ἐκεῖ γιὰ νὰ γυμνάζωνται οἱ κομιτατζῆδες.

Οἱ ἐγκαθειρκτοι τὴν εἶχαν βάλει στὸ μάτι. Λογάριαζαν πὼς, ἂν ἐπαιρναν τὸν ὁπλισμό της, θὰ μποροῦσαν νὰ ἐξουδετερώσουν γρήγορα τὴ φρουρὰ καὶ νὰ γίνουν κύριοι τοῦ στρατοπέδου. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κρατουμένους ἦταν ἀξιωματικοί, στρατιῶτες καὶ χωροφύλακες. "Ηξεραν τί θὰ πῆ πόλεμος καὶ δὲν λογάριαζαν τὴ ζωή τους. Μὰ ἡ ἐπιχείρησι δὲν ἔπιανε πάλι γέλασε. "Αν ἀποτύχαιναν, ὅλοι τους ἀσφαλῶς θὰ ἀτήνονταν στὸν τοῖχο. 'Ο ὁπολοχαγὸς Μιχάλης Μάστορας εἶχε ἀναλάβει τὴν πρωτοβουλία.

—Θὰ ἐπιτεθοῦμε νύχτα στὴν ἀποθήκη, τοὺς εἶπε. Αὐτὲς τὶς μέρες χιονίζει καὶ κάνει δυνατὸ κρύο. Οἱ φρουροὶ βρίσκονται στὰ φυλάκιά τους καὶ δὲν τολμοῦν νὰ ξεμυτίσουν. Θὰ τοὺς ριχτοῦμε κι' ὁ Θεὸς βοηθός! Ποιαὶ ἀπὸ σᾶς δέχονται νάρθουν μαζί μου;

—Πρῶτος ἐγώ! εἶπε ἕνας παπᾶς ἀπὸ τὸ Νεστόριο, ὁ Κύριλλος Μουτάκης. Εἶμαι γέρος, μὰ ἡ καρδιά μου τὸ λέει. Κι' ὕστερα... καλύτερα ἕνας ἡρωϊκὸς θάνατος, παρὰ ἡ σκλαβιά!

Τὸ παράδειγμα τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐκείνου ἱερέα, ἠλέκτρισε κι' αὐτοὺς ἀκόμη ποὺ ἤ3λεπαν μὲ δυσπιστία τὴν ἐπιχείρηση. "Ετσι ὅλοι τους σχεδὸν κόμη ποὺ ἤ3λεπαν μὲ δυσπιστία τὴν ἐπιχείρηση. "Ετσι ὅλοι τους σχεδὸν συμφώνησαν ν' ἀκολουθήσουν τὸ Μιχάλη Μάστορα, ποὺ ἄρχισε νὰ τοὺς ἐξηγῆ τὸ σχέδιό του: Τὸ πρῶτο ποὺ θὰ ἔκαναν ἦταν, νὰ ἐπιτεθοῦν στοὺς δύο ὑπαξιωματικούς στὸ Βούλγαρο καὶ στὸ Γερμανὸ — ποὺ ἐρχόντουσαν κάθε νύχτα ἀπὸ θάλαμό τους, γιὰ νὰ δοῦν ἂν ἦταν ὅλα ἐν τάξει. Θὰ τοὺς ἔβεναν, θὰ τοὺς φίμωναν καὶ θἄπαιρναν τὰ περίστροφά τους. Κατόπιν θὰ ἔβγαιναν ἔξω μὲ προφυλάξεις. Τὰ φυλάκια ἦταν τρία. "Αν κατώρθωναν νὰ ἐξουδετερώσουν τοὺς φρουροὺς, θὰ ἔφταναν στὴν ἀποθήκη μὲ τὸν ὁπλισμὸ χωρὶς πολλὰ ἐμπόδια. Τὸ πολὺ μέσα σὲ ἑνὰ γίνουν ἀθόρυβα καὶ μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Τὸ πολὺ μέσα σὲ δέκα λεπτά, ἦταν ἀνάγκη νὰ πραγματοποιήσουν τὰ σχέδιά τους, προτοῦ τοὺς πάρουν εἴδησι ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς διοικήσεως.

—Σύμφωνοι, εἶπε ὁ 'Αλέκος Δημητριάδης. "Ας ὑποθέσουμε ὅτι γίνεται κύριοι τοῦ στρατοπέδου. 'Από κεῖ καὶ πέρα ὅμως τί πρόκειται νὰ κάνουμε; Ποῦ θὰ πᾶμε;

Αὐτὸ βέβαια ἦταν πρόβλημα. 'Αλλ' ὁ Μιχάλης Μάστορας εἶχε σκεφτῆ νὰ φύγουν ὅλοι μαζὶ καὶ νὰ τραβῆξουν γιὰ τὰ βουνά, ποὺ ὑψώνονταν ὁλόγυρά τους ἄγρια, σκοτεινά, χιονισμένα. 'Από κεῖ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ περάσουν στὸ ἑλληνικὸ ἔδαφος, μέσον Κερκίνης, ὅπου θὰ χώριζαν. Κατόπιν θὰ διάλεγε τὸ δικό του δρόμο: "Αλλος θὰ πήγαινε γιὰ τὴ Δοϊράνη ἄλλος γιὰ τὸ Σιδηρόκαστρο, ἄλλος γιὰ τὴ Δράμα κι' ἄλλος ἀλλοῦ. 'Από τοὺς πεντακόσιους περίπου ἐγκαθειρκτους, αὐτοὶ ποὺ ἀποφάσισαν νὰ δραπετεύσουν ἦταν καμμιὰ διακοσαριά. 'Ανάμεσά τους ὑπῆρχαν καὶ εἴκοσι γυναῖκες. 'Ο Κύριλλος Μουντάκης ὅμως, ὁ παπᾶς, πρότεινε νὰ γίνη διαλογή. Δὲν ἔπρεπε νὰ φύγουν οἱ ἄρρωστοι καὶ οἱ γέροι. Γιατὶ αὐτοὶ μοιραία θὰ πέθαιναν στὸ δρόμο ἀπὸ τὶς κακουχίες. "Ετσι θὰ ἐμπόδιζαν καὶ τοὺς ἄλλους. Γι' αὐτὸ καλύτερα ἦταν, ὅσοι δὲν αἰσθάνονταν γερὰ τὰ κότσια τους, νὰ μείνουν ἐκεῖ. Αὐτοὺς θὰ τοὺς φρόντιζε ὁ Θεός...

Στὴν ἀρχή, κανεὶς ἀπὸ τοὺς «ἀποφασισμένους» δὲν ἤθελε νὰ τὸ παραδεχτῆ. "Ολοι τους ἦταν βέβαιοι γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Θὰ μποροῦσαν ἀλλὰ διανύσουν μίλια καὶ μίλια, προκειμένου νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Βουλγάρων. Τελικὰ ὅμως ὁ πάτερ Κύριλλος τοὺς ἔπεισε.

—Πρὶν ἀπὸ λίγο, τοὺς εἶπε, δήλωσα πὼς εἶμαι πρόθυμος νὰ λάβω μέρος στὴν ἐπιχείρησι. Δυστυχῶς, τώρα μόνο καταλαβαίνω πὼς μοῦ εἶναι ἀδύνατο. Δὲν θ' ἀνθέξω. Γι' αὐτὸ θὰ μείνω ἐδῶ, κοντά σας. "Ολοι μαζὶ θὰ ὑπαστοῦμε τ' ἀντίποινα ποὺ θὰ μᾶς ἐπιβάλουν οἱ Βούλγαροι, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπόδρασι τῶν συντρόφων μας...

'Ο καλὸς ἐκεῖνος λευίτης, θυσίαζε τὸν ἑαυτό του γιὰ χάρι τῶν ἄλλων. "Ετσι ἀπὸ τοὺς διακόσιους ποὺ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ δραπετεύσουν, ἐμειναν μονάχα ἑβδομῆνα ὀχτώ. Κι' ἀνάμεσά τους οἱ δυὸ φοιτητές. 'Από τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν περίμεναν παρὰ τὴν κατάλληψη εὐκαιρία γιὰ νὰ βάλουν μπροστὰ τὸ σχέδιό τους. Τὰ εἶχαν τακτοποιήσει ὅλα μὲ κάθε λεπτομέρεια. 'Από τὸ παράθυρο ἑνὸς βαλάμου εἶχαν ἀφαιρέσει τὸ σύρμα ποὺ ἔνωνε μεταξύ τους κάτι τσασάλους. Τὸ ἔκρυψαν καλά, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν ὅταν θὰ χρειαζόταν. Μ' αὐτὸ θὰ ἔδεναν τοὺς δυὸ ὑπαξιωματικούς ποὺ, ὅπως εἴπαμε πιὸ πάνω, ἐρχόντουσαν τὶς νύχτες γιὰ ἔλεγχο. Μὲ τὸ σιδερένιο σύρμα θὰ τοὺς

Μὲ φανερὰ τὰ ἴχνη τῆς λύπης ἡ Τζάννετ καὶ ὁ Τόνι φωτογραφίζονται μαζὶ μέλλον γιὰ διαφήμισι...

Δύο "ἀγαπημένοι" ΧΩΡΙΖΟΥΝ

Ἡ Τζάννετ Λῆ ἀποκαλύπτει τὰ μυστικὰ τοῦ γάμου της

"-ΠΡΙΝ μερικὰ χρόνια δὲν ἤμουν παρὰ μιὰ νέα κοπέλλα ἀνάμεσα σὲ τόσες ἄλλες, ἀλλ' ὅταν χαμογελοῦσα, λένε, ἔμοιαζα μὲ ἀκτίνα τοῦ ἡλίου. Αὐτός, ἦταν ἕνα κακομαθημένο παιδὶ ποὺ κατοικοῦσε στὴ φτωχότερη συνοικία τῆς Ν. Ὑόρκης, τὸ Μπρόνξ, καὶ δὲν ἤξερε παρὰ νὰ ντύνεται παράξενα καὶ νὰ βάζη ἄφθονη μπριγιαντίνη στὰ μαλλιά του. Κι' ὅμως, ὅταν τὸν γνώρισα, ἔνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπάη παράξενα γι' αὐτόν. Ἀπὸ τότε ἀκόμη ἤμουν μιὰ καινούργια βεντέττα τῆς ὀθόνης ἐνῶ αὐτός, ὁ Τόνι Κέρτις, μόλις εἶχε ἀρχίσει τὰ πρῶτα δειλὰ βήματά του ὡς «ζέν - πρεμιέ». Μόλις εἶχα χωρίσει ἀπὸ τὸν πρῶτο μου γάμο, ὅταν τὸν συνήντησα. Ἀλλὰ μόλις γνωρισθήκαμε ἀρκετά, μοῦ ἔδωσε τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφάλειας καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης.

»Οἱ ἀρραβῶνες μας ἦταν χαρούμενοι. Εἴχαμε ἀποφασίσει τὸ γάμο, ὅσο πιὸ γρήγορα μπορούσαμε, γιατὶ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ ζήσουμε ὁ ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλο. Παντρευτήκαμε στὸ προάστειο Γκρήνουϊτς τοῦ Χόλλυγουντ μὲ παράνυμφους τοὺς γνωστοὺς κωμικοὺς Τζέρρυ καὶ Λιούϊς.

»Ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ τὸ κοινὸν ὑπεδέχθη μὲ τόση ἱκανοποίησι τοὺς γάμους μας ἦταν καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι γιὰ τοὺς περισσότερους ἀντιπροσωπεύαμε τὸ ἰδεῶδες ἀνδρόγυνο, τὴν ξανθὴ κοπέλλα μὲ τὸ μελαχροινὸ ἀγόρι, ποὺ γνωρίζονται ξαφνικά, ἀγαπιοῦνται, παντρεύονται καὶ ζοῦν εὐτυχισμένα ὅπως στὰ μυθιστορήματα. Ἀλλοίμονο, ὅμως, ὁ γάμος δυὸ νέων δὲν εἶναι ποτὲ ὅπως τὸν περιγράφουν τὰ ρομάντσα...

»Ἔχοντας ὑπ' ὄψι μου τὴν ἀτυχία τοῦ πρώτου γάμου μου, δέχθηκα τὸν δεύτερο μὲ πολλὲς ἐπιφυλάξεις. Καὶ εἶχα δίκηο ὅπως ἀπέδειξαν τὰ πράγματα. Ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς συμβιώσεώς μας φάνηκαν οἱ δυσκολίες. Ὑπῆρχαν μεταξύ μας μεγάλες διαφορές. Καὶ πρῶτα - πρῶτα τὸ ζήτημα τῶν ἐσόδων μας. Ἐγὼ ἀπὸ τότε κέρδιζα πολλά, ἐνῶ ὁ Τόνι μετὰ βίας εἶχε ὑπογράψει ἕνα συμβόλαιο ἑνὸς ἔτους, γιατὶ δὲν ἤξερε διόλου νὰ μιλάη ἐμπρὸς στὸ μικρόφωνο. Εἴχαμε ἀκόμη διαφορετικὲς θρησκευτικὲς πεποιθήσεις καὶ διαφορετικοὺς τρόπους ζωῆς. Ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν μετρημένη σὲ ὅλα καὶ κατείχα καλὰ τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας, αὐτὸς ἦταν τελείως ἀδιάφορος, μπόεμ, καὶ ξόδευε ἀσυλλόγιστα...

»Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ γάμος μας στάθηκε εὐτυχὴς τὸν πρῶτο καιρό. Ἐργαζόμαστε μαζὶ γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό, εἴχαμε μιὰ καλὴ συνεννόησι καὶ ἀντιμετωπίζαμε μαζὶ τὰ ζητήματά μας. Ἀλλὰ ἔπειτα ἤρθαν οἱ κακὲς στιγμές. Ἀρχίσαμε νὰ μὴ συμφωνοῦμε καὶ συχνὰ νὰ μαλώνουμε, γεγονὸς ποὺ ἔδωσε τροφὴ στὶς κακὲς γλῶσσες τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ καραδοκοῦσαν γιὰ σκάνδαλα. Ἀλλὰ αὐτὸ συμβαίνει μὲ ὅλα τὰ ἀνδρόγυνα στὰ πρῶτα τους βήματα. Εἰδικὰ γιὰ μένα καὶ τὸν Τόνι ὑπῆρχε ἀνάμεσά μας ἡ ἀγάπη, ὁ ἔρως, ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ παραπατήσουμε. Σ' ἕνα γάμο εὔκολα βρίσκονται αἰτίες γιὰ νὰ μαλώνουν οἱ σύζυγοι, ἀλλὰ ἂν ὁ καθένας τους μποροῦσε νὰ λογικευθῆ λίγο ὅλα θὰ πήγαιναν καλά. Ἡ καλὴ θέλησις εἶναι τὸ πᾶν...

»Δυὸ χρόνια μετὰ τὸν γάμο μας, ποὺ ἔγινε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1951, οἱ σχέσεις μας μὲ τὸν ἄνδρα μου εἶχαν ἐνταθῆ σοβαρά. Ἐγὼ ἤμουν συνεχῶς ἀπασχολημένη μὲ τὰ στούντιο καὶ τὸ σπίτι μας κι' αὐτός, ἐνῶ δὲν ἐργαζόταν τακτικά, ἔκανε μιὰ ζωὴ ποὺ ἀπαιτοῦσε πολλὰ ἔξοδα, δυσανάλογα μὲ τὰ ἔσοδά του.

»Ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη περίοδο ἦρθε ξαφνικὰ καὶ τὸ ζήτημα τοῦ παιδιοῦ. Γράφηκαν πολλὰ γι' αὐτὸ καὶ μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἐγὼ δὲν ἤθελα τὸ παιδί, ἐνῶ ὁ Τόνι τὸ λαχταροῦσε. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι διαφορετική. Ἐγὼ λαχταροῦσα τὸ παιδὶ κι' ἐκεῖνος δὲν τὸ ἤθελε! Κάποτε ὡστόσο ἄρχισα νὰ κάνω σχέδια γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ θὰ ἔφερνα στὸν κόσμο. Ἀλλὰ δὲν ἦταν τυχερὸ νὰ ἔρθη. Εἴτε ἀπὸ τοὺς συνεχεῖς καυγάδες τοῦ Τόνι, εἴτε ἀπὸ ὑπερκόπωσ' ἀπ' τὴ δουλειά μου, εἴτε ἀπὸ ἄλλες αἰτίες, τὸ παιδὶ γεννήθηκε νεκρό. Αὐτὸ στάθηκε ἕνα δυνατὸ χτύπημα γιὰ μένα. Ἀρρώστησα σοβαρὰ ἀπὸ τὸν πόνο μου καὶ ὅταν ἀνέλαβα κάπως, ἔδέησε νὰ πάω σὲ ἐξοχὴ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἀναλάβω πάλι. Ἔτσι ζήσαμε χωρισμένοι μὲ τὸν Τόνι γιὰ ἀρκετὲς ἑβδομάδες, γεγονὸς ποὺ χειροτέρευσε τὴν κατάστασι. Ὅταν σμίξαμε πάλι εἶχε γίνει χειροτέρος ἀπὸ πρῶτα. Ἐπειδὴ στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε μερικὲς ἐπιτυχίες στὰ στούντιο τὸν βρῆκα τρομερὰ ἐγωϊστή, νευρικὸ καὶ ἕτοιμο νὰ καυγαδίση γιὰ τὸ παραμικρό. Ἦταν φανερὸ ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη περισσότερο οὔτε ἤξερε οὔτε ἤθελε νὰ μάθη τὶς εὐθύνες, τὶς ὑποχρεώσεις ἀλλὰ καὶ τὶς ἀπαιτήσεις ἑνὸς συζύγου. Τὰ λόγια καὶ οἱ πράξεις του ἔδειχναν ὅτι ἦταν μετανοιωμένος ποὺ εἶχε παντρευτῆ. Τὸ τελευταῖο αὐτό, ἄλλωστε, μοῦ τὸ εἶπε μιὰ μέρα ἀπερίφραστα:

— Δὲν ξέρω τί λόγοι μὲ ἀνάγκασαν νὰ παντρευτῶ τόσο νέος, μοῦ εἶπε. Θὰ αἰσθανόμουν πιὸ καλὰ τὸν ἑαυτό μου ἂν ἐξακολουθοῦσα νὰ εἶμαι ἐλεύθερος.

»Ἀμέσως, χωρὶς νεῦρα, ὑστερισμοὺς καὶ κλάμματα, τοῦ πρότεινα μιὰ μέση λύσι ποὺ ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ λύση τὸ ἀδιέξοδο στὸ ὁποῖο βρισκόμαστε. Τοῦ πρότεινα νὰ χρησιμοποιήσουμε κι' ἐμεῖς τὸν δοκιμαστικὸ χωρισμὸ τῶν 9 μηνῶν ποὺ δίνει ὁ ἀμερικανικὸς νόμος σὲ κάθε ἀνδρόγυνο ποὺ δὲν τὰ πάει καλά. Μόλις θὰ τελείωνε ἡ προθεσμία ἢ θὰ ξανασμίγαμε μετανοιωμένοι γιὰ ὅ,τι εἴχε γίνει ἢ θὰ προχωρούσαμε γιὰ τὸ διαζύγιο. Παραδόξως, ὅμως, ὁ Τόνι δὲν δέχθηκε τὴ λύσι αὐτή.

— Ὁποιεσδήποτε διαφορὲς κι' ἂν ἔχη ἕνα ζευγάρι, μοῦ εἶπε, πρέπει νὰ τὶς ἀντιμετωπίζη μαζί. Ἐγὼ πάντως δὲν δέχομαι δοκιμαστικὸ χωρισμό. Θὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ ζοῦμε μαζὶ κι' ἂς μᾶς χωρίζουν μικρὲς ἢ μεγάλες διαφορές. Ἂν τελικὰ χωρίσουμε, θὰ χωρίσουμε ἁμέσως...

»Σ' αὐτὸ τὸ δυσάρεστο σημεῖο βρίσκεται σήμερα ὁ γάμος μας. Συνεχίζουμε νὰ βρισκώμαστε τυπικὰ κάτω ἀπ' τὴν ἴδια στέγη, ἀλλὰ οἱ καρδιές μας ἔχουν ἀπομακρυνθῆ ἀφάνταστα ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη.

»Ἔτσι ὅπως ἔχουν ἐξελιχθῆ τὰ πράγματα μόνο ἕνα θαῦμα μπορεῖ νὰ σώση τὸ γάμο μας».

ΤΖΑΝΝΕΤ ΛΗ

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τῆς Τζάννετ ΛΗ ὡς «πὶν-ἀπ-γκέρλ».

Ἡ Ρουθ Ρόμαν

Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Τὸ κινηματογραφικὸ Φεστιβὰλ τῶν Καννῶν, ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀρχίση στὶς 10 Ἀπριλίου ἀνέβαλε κατὰ 15 μέρες τὴν ἡμερομηνία τῆς ἐνάρξεως γιὰ νὰ μὴ συμπέση μὲ τὸ γάμο τῆς Γκρέης Κέλλυ καὶ τοῦ πρίγκηπος Ραινιὲ τοῦ Μονακὸ ποὺ θὰ γίνη ὡς γνωστὸν στὶς 19 Ἀπριλίου.

★ Ἡ Μαρτὶν Καρὸλ δὲν θὰ γυρίση κατὰ τὸ 1956 κανένα φίλμ στὴ Γαλλία. Θὰ γυρίση στὴν Ἰταλία τὸ φίλμ «Κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» καὶ θὰ φύγη κατόπιν γιὰ τὸ Χόλλυγουντ ὅπου θὰ γυρίση τὸ πρῶτο της ἀμερικανικὸ ἔργο.

★ Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια κυκλοφόρησε σ' ὅλον τὸν κόσμο «Ὁ Χιτὼν» τὸ πρῶτο φίλμ γυρισμένο μὲ τὸ σύστημα «Σινεμασκόπ». Σήμερα, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ στὸν Καναδὰ 16.179 κινηματογραφικὲς αἴθουσες εἶναι ἐφωδιασμένες μὲ τὶς ἀπαραίτητες ἐγκαταστάσεις γιὰ τὴν προβολὴ ταινιῶν τοῦ ἐπαναστατικοῦ αὐτοῦ συστήματος. Σὲ 14.036 ἀνέρχονται οἱ αἴθουσες ποὺ προβάλλουν σ' ὅλον τὸν ὑπόλοιπο κόσμο ταινίες γυρισμένες μὲ τὸ σύστημα «Σινεμασκόπ».

★ Ὁ Τζέημς Μέησον ἔχει τὴν ἰδιοτροπία νὰ ἐπισκέπτεται συχνὰ τὰ νεκροταφεῖα καὶ νὰ διαβάζη τὶς ἐπιγραφὲς τῶν διαφόρων τάφων. Ἀφηγεῖται, λοιπόν, πὼς σὲ μιὰ πρόσφατη ἐπίσκεψί του εἶδε πάνω σ' ἕνα μνῆμα δυὸ φωτογραφίες ἀνδρῶν καὶ ἀπὸ κάτω τὸν ἀκόλουθο ἐπιτάφιο:

«Στοὺς ἀγαπημένους μου συζύγους γιὰ τοὺς ὁποίους προσεύχομαι καθημερινῶς».

★ Σὲ μιὰ συνέντευξί του πρὸς τοὺς Λονδρέζους δημοσιογράφους, ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν ἀπεκάλυψε σὲ γενικὲς γραμμὲς τὸ θέμα τοῦ προσεχοῦς του φίλμ «Ἕνας βασιλιὰς στὴ Νέα Ὑόρκη». «Πρόκειται, εἶπε, γιὰ ἕναν Εὐρωπαῖο μοναρχη, τὸν ὁποῖο θὰ ὑποδυθῶ ἐγὼ καὶ ὁ ὁποῖος ἐξορίζεται ἀπὸ τὴν πατρίδα του ἐπειδὴ θέλει νὰ σταματήση τὴν παραγωγὴ ἀτομικῶν βομβῶν καὶ νὰ χρησιμοποιήση τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια γιὰ εἰρηνικοὺς σκοπούς. Ὁ ἐξόριστος φτάνει στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀλλ' ἐκεῖ δὲν μένει πολύ, γιατὶ οἱ ἀρχὲς τὸν κατηγοροῦν ὡς κομμουνιστή. Στὸ τέλος ὅμως ὁ ἄτυχος βασιλιὰς ξαναγωρίζει εὐτυχισμένες ἡμέρες».

— Στὴ Νέα Ὑόρκη; τὸν ρώτησε ἕνας δημοσιογράφος.

— Φυσικά, ὄχι ἐκεῖ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σαρλώ, ἀλλὰ κάπου στὴν Εὐρώπη...

»Μὴ νομίσετε γι' αὐτὸ πὼς ἀντιπαθῶ τὴν Ἀμερική, πρόσθεσε. Εἶναι μιὰ πραγματικὰ ὑπέροχη χώρα.

Ὁ διάσημος κωμικὸς καὶ σκηνοθέτης, ἐδήλωσε τελειώνοντας πὼς τὸ φίλμ «Ἕνας βασιλιὰς στὴ Νέα Ὑόρκη» θὰ εἶναι ἡ πιὸ διασκεδαστικὴ ἀπὸ ὅλες τὶς μέχρι σήμερα δημιουργίες του.

★ Δώδεκα λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ Χόλλυγουντ θὰ ἐκπροσωπήσουν τὴν Ἀμερικὴ στὸ προσεχὲς Διεθνὲς κινηματογραφικὸ Φεστιβὰλ τῶν Καννῶν. Ἀναφέρονται ἤδη τὰ ἀκόλουθα ὀνόματα: Σοῦζαν Χαϊηγουαρντ, Τζέννιφερ Τζόνς, Τζίντζερ Ρότζερς, Τζόαν Φοντέϊν, Ντεμπόρα Κέρρ, Ἄννα - Μαρία Πιερὰντζελι, Ντόνα Ρήντ, Μίτζι Γκαϊηνορ, Γκέγκορυ Πέκ, Ρόμπερτ Ταϊηλορ, Φρὲντ Μὰκ Μούρραιη καὶ πολὺ πιθανὸν ὁ Φράνκ Σινάτρα καὶ ὁ Κάρυ Γκράντ ἂν ἔχουν τελειώσει ἐν τῷ μεταξὺ τὰ φίλμ ποὺ γυρίζουν.

★ Ἡ Μαίριλυν Μονρόε ποὺ γυρίζει τώρα στὸ Χόλλυγουντ τὸ φίλμ «Ἀδελφοὶ Καραμαζόφ», δὲν θὰ προρέξη νὰ ἔρθη καὶ στὸ ἐφετεινὸ φεστιβάλ. Θὰ τὴν ἀναπληρώση ὅμως ἡ Κὶμ Νόβακ, ἡ νέα ἀποκάλυψις ποὺ πιστεύεται πὼς θὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ κλοῦ τοῦ φεστιβάλ.

★ Ἡ Γιαπωνέζα στὰρ Κισὶ Κέϊκο ἦρθε στὸ Παρίσι νὰ μάθη ἐσπευσμένως γαλλικὰ γιὰ νὰ μπορέση νὰ παίξη στὸ πρῶτο φίλμ γαλλο-ἰαπωνικῆς συνεργασίας «Ἔνας Γάλλος στὸ Τόκιο» ποὺ ὁ Ὗὸ Τσιαμπὶ θὰ γυρίση στὴν Ἰαπωνία μὲ πρωταγωνιστὰς τὸν Ζὰν Μαραὶ καὶ τὴν Ντανιὲλ Ντὰρριέ.

★ Ἡ Ἐρυθρὰ Κίνα τοῦ Μάο Τσὲ Τούνγκ, ποὺ ἀποφάσισε ν' ἀγοράση πολλὰ γαλλικὰ φίλμ, δείχνει ἰδιαίτερη προτίμησι στὰ ἔργα τοῦ Ζεράρ Φιλίπ. Τὰ φίλμ «Ὁ Ἱππότης καὶ ἡ τσιγκάνα» καὶ «Τὰ μεγάλα χωμάτινα» εἶναι τὰ πρῶτα ποὺ θὰ προβληθοῦν. Εἰς ἀντάλλαγμα οἱ Κινέζοι ἐζήτησαν νὰ προβάλουν στὸ Φεστιβὰλ τῶν Καννῶν ἕνα μικροῦ μήκους φίλμ «Κινουμένων σχεδίων».

★ Ὁ "Γὲ Μοντὰν εἶναι ἀνήσυχος. Διέφυγαν οἱ λύκοι ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ φίλμ «Λύκοι καὶ σκύλοι» καὶ τώρα περιμένει νὰ βρεθοῦν ἄλλοι.

★ Κατὰ τὶς ἐλεύθερες ὧρες του ὁ Μισὲλ Ὠκλαὶρ ἐπισκέπτεται τὰ νοσοκομεῖα τῆς Βερόνας καὶ παρακολουθεῖ διάφορες ἐγχειρήσεις. Παρὰ τοὺς κινηματογραφικοὺς του θρύαμβους δὲν ξεχνᾶ πὼς ἦταν κάποτε φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς καὶ πὼς ἂν δὲν ἦταν σήμερα ἠθοποιὸς θὰ ἦταν γιατρός.

★ Ἡ Ρουθ Ρόμαν καὶ ὁ σύζυγός της Μόρτιμερ Χάλλ συμφιλιώθηκαν καὶ ὁ κίνδυνος τοῦ διαζυγίου ἀπομακρύνθηκε, τουλάχιστον προσωρινά.

★ Στὸ Χόλλυγουντ ἡ Γκρέης Κέλλυ, ἡ ὁποία ἐργάζεται, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ κοιμᾶται νωρὶς τὸ βράδυ. Ἔτσι ὁ πρίγκηψ Ραινιέ, ποὺ θέλει νὰ διασκεδάση κάπως, πηγαίνει στὰ διάφορα κέντρα μ' ἕνα φιλικὸ του ζευγάρι καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν σωματοφύλακά του, "Η ὡραία μνηστὴ του λάμπει μὲ τὴν ἀπουσία της!...

★ Οἱ «Δέκα ἐντολὲς» τοῦ Σεσὶλ ντὲ Μὶλ δὲν θὰ στοιχίσουν λιγώτερο ἀπὸ 15 ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ θὰ εἶναι ἔτσι τὸ πιὸ ἀκριβὸ φίλμ ποὺ γυρίστηκε ποτέ. Τὸ ἔργο ποὺ προβλήθη τὸν προσεχῆ Νοέμβριο σὲ μιὰ μεγαλειώδη πρεμιέρα ποὺ θὰ δοθῆ συγχρόνως σὲ 38 μεγαλουπόλεις τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Εἰδικὰ γιὰ τὴν πρεμιέρα του Χόλλυγουντ χτίζεται σήμερα στὴν κλυγουντ χτίζεται σήμερα στὴν κλινηματογραφούπολι ἕνας νέος μεγαλος κινηματογράφος.

★ Ὁ Τζὼν Γουαίην, ποὺ ἐπέστρεψε στὸ Χόλλυγουντ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὁλιγοήμερη παραμονὴ στὸ Μονακό, εἶπε τὰ ἑξῆς γιὰ τὸ μελλοντικὸ βασίλειο τῆς Γκρέης Κέλλυ: Σὲ κάθε γωνιὰ δρόμου πωλοῦνται μικρὲς καὶ μεγάλες φωτογραφίες τῆς στάρ. Τὸ φίλμ «Τὸ κυνήγι τοῦ κλέφτη» ἐξακολουθεῖ νὰ προβάλλεται μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει μέσα σ' ὅλο τὸ ἔργο οὔτε ἴχνος φιλιοῦ. Ὅλα τὰ τρυφερὰ ἀγκαλιάσματα τῆς Γκρέης φέρει ἀγκαλιάσματα τῆς Γκρέης καὶ τοῦ Κάρυ Γκράντ ἔχουν κοπῆ. Ἡ Γκρέης ἔχει καλέσει στοὺς γάμους της τὸν Μπίνγκ Κρόσμπυ καὶ τὸν Φρὰνκ Σινάτρα καὶ τέλος οἱ Ἀμερικανοὶ ποὺ ἐπισκέπτονται τὸ Μόντε Κάρλο τὸ ἔχουν βαφτίσει Κέλλυβιλ (Κελλύπολις).

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ἡ στὰρ τοῦ ἐξωφύλλου μας

ΑΝΝΑ-ΜΑΡΙΑ ΦΕΡΕΡΟ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κουβεντίτσα...

(Βράδυ σὲ ἕνα σπίτι, ὅπου ἔχουνε μαζευτῆ μερικοὶ—ἄντρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ μεσόκοποι—γιὰ νὰ φᾶνε, νὰ πιοῦνε, νὰ κλωτσήσουνε χορευόντας καὶ νὰ χορέψουνε κλωτσώντας. Στὸ χῶλ τὸ ραδιογραμμόφωνο ξεκλειδώνει τὰ μέλη τῶν χορευτῶν μὲ τοὺς ρυθμοὺς διαφόρων μάμπο καὶ μπιγκίν. Μέσα στὸ γραφεῖο, Ἐκεῖνος κι' Ἐκείνη, καθισμένοι σὲ δυὸ ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες, κοντά - κοντά, συνεχίζουνε κάτι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομαστῆ φλέρτ, χουζοῦρι, ἢ σαχλαμάρα).

ΕΚΕΙΝΗ: Ὥστε...Θέλετε νὰ πιστέψω ὅτι σᾶς ἀρέσω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Μοῦ ἀρέσετε» εἶναι λίγο!

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε... μ' ἀγαπᾶτε ἴσως;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νομίζω ὅτι θὰτανε κάπως πρόωρα καὶ βιαστικὰ νὰ νοιώσω γιὰ ἀγάπη, καὶ ἀστεῖο νὰ τὸ πῶ, ἀφοῦ δὲ σᾶς ξέρω παρά... (κυττάζει τὸ ρολόϊ του)... μιὰ ὥρα καὶ ἕντεκα λεφτά!

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ τὸ βρίσκετε, φυσικά, πολὺ λίγο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά, ἀποφθεγματικά): Γιὰ νὰ μελετηθῆ ὑποφερτὰ μιὰ γυναίκα, χρειάζονται εἴκοσι ὡς τριάντα χρόνια — κι' αὐτό, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι ὁ ἄντρας ποὺ θὰ τὴν μελετήση εἶναι ἔξυπνος... Ἀλλοιῶς, σαράντα χρόνια δὲν τοῦ φτάνουν!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐσεῖς, νὰ πούμε, ποὺ κατατάσσετε τὸν ἑαυτό σας; Στοὺς ἔξυπνους ἢ στοὺς κουτούς;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ ὅτι σᾶς ξεχώρισα μὲ ἔπεισε γιὰ τὴν ἐξυπνάδα μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Λαμπρά! Θὰ ἀρχίσετε, λοιπόν, νὰ μὲ μελετᾶτε σήμερα, καὶ θὰ βγάλετε τὸ συμπέρασμά σας στὴ γέννησι τοῦ πρώτου ἐγγονοῦ μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νομίζω ὅτι δὲ λέτε καμμιὰ ὑπερβολή...

ΕΚΕΙΝΗ (ἐπιθετικά): Γιὰ σταθῆτε! Πῶς εἶναι, τότε δυνατὸ νὰ βγάλετε ἕνα, ἔστω καὶ τὸ πιὸ ἐπιπόλαιο συμπέρασμα γιὰ μένα σὲ μιὰ ὥρα καὶ ἕντεκα λεφτά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κυττάζει πάλι τὸ ρολόϊ του): Καὶ δεκατέσσερα λεφτά!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄ, ναί... Ξέχασα ὅτι, ἐν τῷ μεταξύ, ἡ γνωριμία μας γέρασε κατὰ τρία λεφτά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπόν, γιὰ νὰ συμπεράνουμε· εἶναι ἀδύνατο νὰ σᾶς ἔχω μελετήσει σὲ τόσο ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα. Συμφωνῶ.

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἁπλούστατα· μπόρεσα νὰ σχηματίσω μόνο μιὰ μικρή, βιαστικὴ κι' ἐπιπόλαια, ἰδέα γιὰ σᾶς...

ΕΚΕΙΝΗ: Πῆτε μου, λοιπόν, τὴν ἰδέα σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νομίζω ὅτι εἶσαστε ἕνα κοριτσόπουλο μὲ ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον...

ΕΚΕΙΝΗ (φοβερὰ θιγμένη): Κοριτσόπουλο;!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βεβαίως... Μήπως περνιέστε γιὰ ἔφηβος;...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι... Ἀλλὰ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καταλαβαίνω· σᾶς πειράζει ὁ χαρακτηρισμός.

— *Συγγνώμη! Μᾶς λέτε ποῦ κάνουν... πατσᾶ;...*

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αφάνταστα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κακῶς! "Ενα κοριτσόπουλο εἶναι μπουμπούκι, μιὰ γυναῖκα λουλοῦδι... Εἴσαστε ἐλπίς, δὲν εἴσαστε βεβαιότης... Καὶ αὐτὸ εἶναι προνόμιο, κι' ὄχι ἐλάττωμα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ξεχνᾶτε, κύριέ μου, ὅτι τὰ μπουμπούκια δὲ μυρίζουν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μυρίζουν, ἀλλὰ ἡ μυρουδιά τους εἶναι ἀχνή, ὑπολανθάνουσα. Δὲν εἶναι χτυπητὴ κι' ἔντονη ἐσᾶς, ἀλλὰ δειλὴ ὑπόνοια ἀρώματος.

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ πεῖσμα): 'Εγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ ἤμουν γυναῖκα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὲ δυνατὴ καὶ ὑπογραμμισμένη προσωπικότητα, ἔ;... Ἰόησσα, προκλητική, μοιραία; Κάτι μεταξὺ Κίρκης, Μεσσαλίνας καὶ Μαριὸν Ντελόρμ;

ΕΚΕΙΝΗ (φανερὰ δυσαρεστημένη): Δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ τὶς γνωρίζω ὅλες αὐτὲς τὶς κυρίες... "Αν δὲν ἦταν ὅμως κοριτσόπουλα ἀλλὰ γυναῖκες, τότε θὰ ἤθελα, ἀσφαλῶς, νὰ τοὺς μοιάσω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Ρωτᾶτε;... Μὰ ὑπάρχει, πέστε μου, τίποτα πιὸ ἄνοστο ἀπὸ τὸ κοριτσόπουλο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὴ ἡ «ἀνοστιά» του ποὺ λέτε ἀποτελεῖ τὴ νοστιμιά του. Μιὰ γόησσα προκαλεῖ ἕναν ἔντονο αἰσθησιασμό μας, μιὰ γενικὴ μας ἀναστάτωση, ἕνα εἶδος σεξουαλικοῦ πυρετοῦ, ποὺ μᾶς πιάνει καὶ μᾶς καίει, μπορεῖ ὅμως, σὲ μιὰ στιγμή, σὲ ἕνα της στραβοπάτημα, σὲ μιὰ ὑποχώρησι ἐκ μέρους της, νὰ μεταβληθῇ ἀκαριαίως σὲ ὑποθερμία... 'Απὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ἡ γόησσα γίνεται καυρέλι, τὸ χρυσάφι ντενεκές! 'Ενῶ τὸ κοριτσόπουλο εἶναι ποίημα, εἶναι ὄνειρα, εἶναι ἀφρός! Μοιάζει μὲ τὴν πεταλούδα, ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ τὴν πιάσῃ κανείς, γιατὶ στὰ χέρια του θὰ μείνῃ ἡ πούντρα τῶν φτερῶν της... Μοιάζει μὲ τὴ γαρδένια, ποὺ ἕνα ἁπλὸ μύρισμα τὴ μαυρίζει· μοιάζει μὲ τὸ γιόνι, ποὺ μόνο ἕνα πάτημα τὸ λερώνει...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ πονηριά): Καλά, καὶ ὑπάρχουνε στὴν ἐποχή μας ἀπάτητα γιόνια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ἔχει σημασία τὸ νἄναι μιὰ γυναῖκα ἄσπρη κι' ἀπάτητη, ὅσο τὸ νὰ φαίνεται... "Οπως, ἄλλωστε, τὸ ἴδιο, δὲν εἶν' ἀνάγκη νἄναι τοῦ ο νιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ γιὰ νὰ ἐ τὴν ἐντύπωσι γοήσσης. Ἡ γυναικα εἶναι τὶς πιὰ πολλὲς φορὲς ὅ,τι δὲ φαίνεται καὶ φαίνεται ὅ,τι δὲν εἶναι. Ἐπίσης, οἱ γυναῖκες γεννιοῦνται καὶ πεθαίνουν ἴδιες: Μπορεῖ νὰ συναντήσουμε μιὰ πιτσιρίκα δι Σεκα ἐτῶν μὲ στόφφα γοήσσης, τὸ ἴδιο ὅπως μιὰ σεβαστὴ κυρία μὲ γκρίζα μαλλιὰ καὶ μιὰ στάνη παιδιὰ καὶ ἐγγόνια μπορεῖ νὰ μείνῃ κοριτσόπουλο ὡς τὰ ἐξήντα..

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εγώ, δηλαδή, εἶμαι ἀγιάτρευτα κοριτσόπουλο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αγιάτρευτα κι' ἀνεπανόρθωτα. Καὶ μὴν προσπαθῆτε νὰ ἐκδιάσετε τὰ σύνορα ποὺ ὁδηγοῦν πρὸς τὰ ἰλιγγιώδη ὑψόμετρα τῶν μοιραίων γυναικῶν, γιατὶ θὰ γίνετε —μὲ συγχωρεῖτε...— ἁπλῶς γελοία! (Κυττάζει τὸ ρολόϊ του, βλέπει πὼς πέρασε ἡ ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ περάσῃ καὶ σηκώνεται).

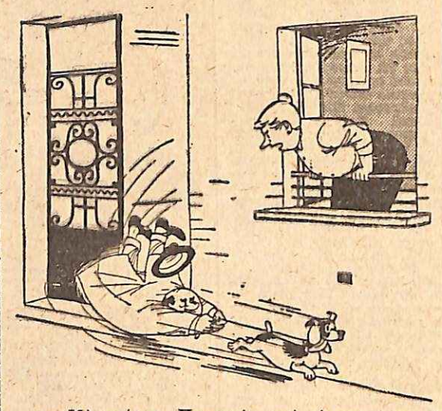
ΕΚΕΙΝΗ: Φεύγετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί... Εἶναι πιὰ ὥρα... Θὰ μὲ θυμόσαστε;

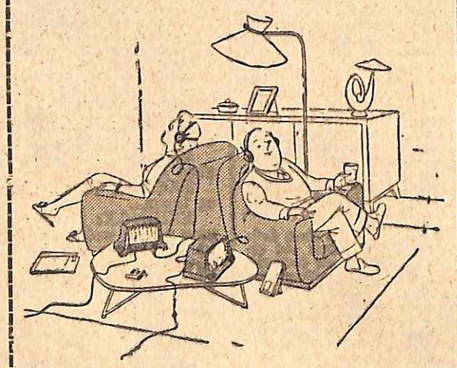
ΕΚΕΙΝΗ (ἐτοιμόλογη, ὅπως ὅλα τὰ κοριτσόπουλα, ὅταν εἶνε ἐξυπνα): "Οσα καὶ σεἰς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ θὰ μοῦ ἀπαντοῦσατε ποτὲ ἔτσι, ἀ. ἴσποτε γόησσα. Καληνύχτα σας... (Χωρίζονται, βέβαιο. καὶ οἱ δυό τους πὼς δὲν θὰ θυμηθοῦνε ποτὲ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Μὴ τρέχης, Παυσανία, καὶ τὸ κουράσης τὸ καϋμένο τὸ ζῶο!...

—"Οταν οἱ σύζυγοι ἔχουν διαφορετικὰ γούστα...

—'Ο γιατρὸς δὲν τοῦ ἐπιτρέπει παρὰ μόνο ἕνα ποῦρο, τὴν ἡμέρα...

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΑΛΛΗ ΛΑΧΤΑΡΑ

Διαδίδετ' ἐπιμόνως κι' ἀναγράφεται συχνά,
ὅτι πρόκειται τὰ νοίκια ν' αὐξηθοῦν ξανὰ-μανὰ
καί, καθὼς καταλαβαίνεις, σ' ἕνα τρίμηνο, τὸ νοίκι
γιὰ τοὺς μισθοσυντηρήτους θἄναι πράγματι...μανίκι!

★

Σὲ μπελάδες καὶ βραχνάδες θὰ σὲ βάζῃ ὁπλαδὴ
τὸ φτωχὸ καὶ προσιτό σου, μέχρι σήμερα τσαρδί...
Κι' ὡριμένως, ὁ καημένος
θἄσαι ὑποχρεωμένος
ἢ μὲ τὸν ἰδιοκτήτη νἀκῆς γκρίνιες καὶ σκηνές,
ἢ νὰ πᾶς νὰ τὴν ἀράξῃς σὲ τσαντήρια καὶ...σκηνές!

Γ. Θ—ς

ΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ
ποὺ σᾶς προδίδουν

Ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις ἑνὸς ψυχολόγου

'Υπάρχουν χίλιοι τρόποι, ποὺ φανερώνουν τὴν προσωπικότητα ἑνὸς ἀνθρώπου. 'Αρκεῖ ν' ἀφιερώσωμε λίγη προσοχὴ σ' ἐκείνους ποὺ μᾶς περιστοιχίζουν. Κι' ἡ πιὸ μικρὴ κίνησί τους, ἕνας μορφασμός τους, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιδροῦν στὰ διάφορα περιστατικὰ τῆς ζωῆς κλπ. προδίδουν τὸν χαρακτῆρα, τὴν ψυχοσύνθεσι, τὰ αἰσθήματα τους καὶ κάποτε μᾶς πληροφοροῦν γιὰ τὴν ὑγεία τους ἢ τὶς διανοητικές τους ἱκανότητες.

'Αλλὰ νὰ μερικὲς παρατηρήσεις ποὺ ὀφείλονται στὸ Δανὸ ψυχολόγο δόκτορα Χάνς Μπέρκεν:

1) "Οταν περπατᾶτε μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ: ἀμεριμνησία, ἀδιαφορία. Στὶς τσέπες του σακακιοῦ: θέλησις, ψυχραιμία, αἴσθημα τάξεως.

2) "Οταν ἑνώνετε τὰ χέρια σας στὴ ράχη: αὐταρχικότης, ποὺ συνδυάζεται, ὅμως, μὲ καλὴ καρδιά.

3) "Οταν σμίγετε τὰ χέρια στὴν κοιλιά: αὐταρέσκεια, φιλαργυρία, ταπεινὰ ἐνστικτα.

4) "Οταν διαβάζετε μιὰ ἐφημερίδα περιπατῶντας: ἀνυπομονησία, νευρικότης. Οἱ γιατροὶ προσθέτουν: ἠπατικὲς ἢ στομαχικὲς διαταραχές.

5) "Οταν, ἀνεβαίνοντας στὸ λεωφορεῖο ἢ στὸ τράμ, πιάνετε κουβέντα μὲ τὸν πρῶτο ἄνθρωπο ποὺ θὰ βρεθῇ μπροστά σας: ταπεινὰ ἐνστικτα, ἐμμονες ἰδέες (ἐπὶ πλέον: κακὴ ἀνατροφή).

6) "Οταν, μόλις καθίσετε, βάζετε ἀμέσως τὰ χέρια στὰ γόνατα: λυμφατικὴ ἰδιοσυγκρασία, μελαγχολία, μετρία διάνοια, κουρασις φυσικὴ ἢ ἠθική.

7) "Οταν σταυρώνετε τὰ χέρια: θέλησις, ἐγωισμός, σταθερότης.

8) "Οταν κολλᾶτε τὴν πλάτη σας στὴ ράχη τοῦ καθίσματος: κούρασις, κακὴ ὑγεία.

9) "Οταν πεντώνετε τὰ πόδια σας: ἐγωισμός, ἀπειθάρχητος χαρακτῆρας.

10) Οταν διαβάζετε κρυφὰ τὴν ἐφημερίδα ποὺ κρατάει ἕνας ἄλλος: δολιότης.

11) "Οταν βήχετε ἐλαφρά, προτοῦ ἀρχίσετε νὰ μιλᾶτε: δειλία, ἐλλειψις αὐτοπεποιθήσεως.

12) "Οταν φεύγετε ἀπὸ ἕνα κατάστημα, ὅπου δὲν βρήκατε τὸ ἀντικείμενο ποὺ ζητούσατε: ἀποφασιστικότης, δυνατὸς χαρακτῆρας, ψυχικὴ ἰσορροπία.

13) "Οταν ἀγοράζετε ἕνα ἀντικείμενο, ποὺ δὲν σᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσετε τὸν πωλητὴ ἢ τὴν πωλήτρια: ἀτολμία, πνεῦμα σπατάλης.

14) "Οταν περιμένετε ν' ἀπασχοληθῇ κάπου ἀλλοῦ ὁ πωλητὴς ἢ ἡ πωλήτρια γιὰ νὰ «στρίψετε» κρυφά: δειλία, περιωρισμένο μυαλό, αἴσθημα κατωτερότητος.

15) Γιὰ μιὰ νέα ποὺ κοκκινίζει, ὅταν τὴν πλησιάζῃ ἕνας ἐνοχλητικὸς τύπος στὸ δρόμο, χωρὶς νὰ τοῦ λέῃ τίποτε: δειλία, ἔλλειψι ὡριμότητος. Ποὺ τὸν ἀπομακρύνει μὲ μιὰ ἀπότομη καὶ σκληρὴ ἀπάντησι: ψυχικὴ ἰσορροπία, προσωπικὴ ἀξιοπρέπεια, "Οταν βάζετε τὶς φωνὲς καὶ τὸν ἀπειλεῖτε ὅτι θὰ καλέσετε τὸν πόλισμαν ποὺ στέκεται στὴ γωνία: τάσις πρὸς τὴν δραματοποίησι. "Οταν τὸν ἀπομακρύνετε μὲ μιὰ βίαιη κίνησι: ἀποφασιστικὸς χαρακτῆρας.

16) Τὸ βαρὺ καὶ θορυβῶδες βάδισμα προδίδει εὐερέθιστο χαρακτῆρα, νευρικότητα καὶ πολὺ μικρὴ πίστι στὴν ἐπιτυχία τῶν προσπαθειῶν μας. Δὲν εἶνε σωστὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ περπατοῦν στηρίζοντας στὸ ἔδαφος ὁλόκληρο τὸ πέλμα τῶν ποδιῶν τους διακρίνονται γιὰ τὴν αὐτοπεποίθησι καὶ τὴ σταθερότητα τους.

17) Βῆμα ἐλαφρό, ἐλαστικό, ἐλάχιστα θορυβῶδες: λεπτὰ αἰσθήματα, διακριτικότης, ἀλλὰ καὶ κάποια τάσι στὴν ὑποκρισία. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ περπατοῦν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν προδίδουν ποτὲ τὰ αἰσθήματά τους. "Οταν λένε ὅτι ἐκφοβίζουν τὴν καρδιά τους, στὴν πραγματικότητα, μισανοίγουν μόνο κάποιο παραθυράκι της.

18) "Οταν, περπατῶντας σ' ἕνα δρόμο, μετρᾶτε τὰ σπίτια, τὰ δέντρα, τὶς πλάκες τῶν πεζοδρομίων κτλ.: ἔλλειψις διανοητικῆς ἰσορροπίας, δεισιδαιμονία, σύμπλεγμα κατωτερότητος.

19) "Οταν ντρέπεστε νὰ κρατήσετε ἕνα δέμα στὰ χέρια σας: ἀλαζονικὴ διάθεσι, ἔλλειψι πνεύματος προσαρμογῆς.

20) "Οταν καπνίζετε τὸ τσιγάρο σας ὡς τὸ τέλος: τσιγκουνιά, νευρικότης.

Ἔκλεψε ἕνα ξένο παιδί!..

Μιὰ 'Αμερικανίδα ἔγινε ἐγκληματίας, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸν ἄντρα της!...

ΔΥΣΚΟΛΟ πρόβλημα ἀντιμετωπίζουν οἱ 'Αμερικανοὶ δικαστές, ποὺ θὰ δικάσουν τὴν Μπέττυ Τζὴν Μπενέντικτο ἀπὸ τὸν "Αγιος Φραγκίσκο, γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ μικροῦ Ρόμπερτ Μάρκους. Βέβαια, δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι, μὲ τὸ νὰ στερήσῃ μιὰ μητέρα καὶ ἕναν πατέρα ἀπὸ τὸ παιδί τους, ἡ γυναῖκα αὐτὴ διεπραξε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα.

'Αλλὰ ποιὸς δικαστὴς θὰ ἀποφασίσῃ μὲ ἐλαφρὴ καρδιὰ νὰ τὴν καταδικάσῃ, ὅταν ξέρῃ ὅτι στὸ ἔγκλημα αὐτὸ τὴν ἔσπρωξε μόνο ἡ μητρικὴ ἀγάπη καὶ ὁ πόθος νὰ μὴν χάσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπάει;

Κάθε γυναῖκα, νοιώθει ἔμφυτη τὴν ἀνάγκη νὰ χαρίσῃ τὴν ἀγάπη της σὲ ἕνα παιδὶ καὶ ἡ Μπέττυ τὸ ἔδειξε ὅταν ἀπόκτησε μιὰ κορούλα μὲ τὸν πρῶτο της ἄνδρα. 'Η ἀγάπη της, μάλιστα, ἐκδηλώθηκε ἀκόμη πιὸ δυνατή, ὅταν οἱ γιατροὶ τῆς εἶπαν ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀποκτήσῃ ἄλλο παιδί.

'Αλλὰ ἡ εὐτυχία της δὲν κράτησε πολύ. 'Ο γάμος της κατέληξε σὲ διαζύγιο καὶ ἡ μικρὴ κόρη της παραδόθηκε στὸν πατέρα, ποὺ τὴν πῆρε μαζί του στὸ Τόκιο, ὅπου ζῇ τώρα μονίμως. 'Απὸ τότε, ἡ πονεμένη μητέρα δὲν τὴν ξαναεῖδε. Τὰ μητρικά της αἰσθήματα ὅμως ἦταν τόσο δυνατά, ὥστε ἄρχισε νὰ ἐργάζεται σὲ διάφορα μαιευτήρια, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μπορῇ νὰ περιποιῆται παιδιὰ— ἔστω καὶ ξένα — καὶ νὰ τὰ περιβάλλη μὲ τὴν ἀπέραντη στοργὴ καὶ τὶς φροντίδες της.

'Ο ἐρχομὸς ἑνὸς καινούργιου ἄνδρα στὴ ζωή της, τὴν ἔκανε νὰ νοιώσῃ πιὸ ἔντονη τὴν ἀνάγκη τοῦ παιδιοῦ. 'Ο Μάρκους Μπενέντικτο ἔγινε ὁ δεύτερος ἄνδρας της, ἀλλὰ γρήγορα ἄρχισε νὰ τὴν παραμελῇ. 'Η Μπέττυ σκέφθηκε τότε ὅτι ἡ ἀπόκτησι ἑνὸς παιδιοῦ θὰ ἔκανε τὸν Μάρκους νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά της. Λίγο καιρὸ μετὰ τὸ γάμο, λοιπόν, τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι θὰ γινόταν μητέρα καὶ κατώρθωσε νὰ τὸν τραβήξῃ κοντά της.

Τὸ παιδί, σύμφωνα μὲ ὅσα τοῦ εἶπε, θαρχόταν στὸν κόσμο στὶς ἀρχὲς 'Ιουλίου 1955. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, ἡ ἐγκυμοσύνη ἦταν μιὰ ἐπινόησι τῆς ἐρωτευμένης γυναίκας, ἀφοῦ ἡ ἴδια ἤξερε ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ γίνῃ μητέρα.

— Εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὕρισκα ἕνα μωρό, ποὺ νὰ τὸ παρουσίαζα στὸ Μάρκους γιὰ δικό μου, εἶπε ἀργότερα ἡ Μπέττυ. Εἶχα ἀκούσει γιὰ μερικὲς μητέρες, ποὺ ξέχασαν σὲ πάρκα τὰ παιδιά τους καὶ γιὰ ἄλλες, ποὺ τὰ ἐγκαταλείπουν στοὺς δρόμους. Γιατί, λοιπόν, νὰ μὴ βρῶ καὶ γὼ ἕνα τέτοιο παιδί;...

'Ο καιρὸς ποὺ ἔπρεπε νὰ γεννηθῇ τὸ παιδί της ἔφτασε καὶ πέρασε, χωρὶς ἡ Μπέττυ νὰ γεννήσῃ. "Οταν τὰ πράγματα ἔφτασαν στὸ ἄπροχώρητο, ἔβαλε σὲ ἐφαρμογὴ ἕνα παράτολμο σχέδιο ποὺ εἶχε συλλάβει. Προφάσιστηκε ὅτι πῆγε στὴ μητέρα της, ποὺ ζῇ σὲ ἄλλη πόλι καὶ πέντε μέρες ἀργότερα εἰδοποίησε τὸν ἄνδρα της ὅτι ἦταν πατέρας ἑνὸς ἀγοριοῦ.

'Αλλὰ ὅταν γύρισε στὸν "Αγιο Φραγκίσκο, δὲν εἶχε μαζί της τὸ παιδί.

— Τὸ ἄφισα στὸ νοσοκομεῖο, γιατὶ ἦταν ἄρρωστο καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ταξιδέψῃ, δικαιολογήθηκε.

Γιὰ λίγες μέρες, ὁ Μάρκους ἔκανε ὑπομονή. Κι' ὅταν ἀπαίτησε νὰ δῇ τὸ παιδί του, ἡ Μπέττυ ἀποφάσισε ὅτι μόνο μιὰ λύσι τῆς ἔμενε: νὰ κλέψῃ ἕνα ξένο παιδὶ καὶ νὰ τὸ παρουσιάσῃ γιὰ δικό της. Μ' αὐτὴν τὴν τρελλὴ σκέψι στὸ μυαλό της, πῆγε μὲ τ' αὐτοκίνητό της στὸ Στόκτον καὶ γύρισε ἀρκετὰ νοσοκομεῖα, ἔχοντας τὴν ἐλπίδα ὅτι σὲ κάποιο ἀπὸ αὐτὰ θὰ τῆς δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σχέδιό της.

Στὸ νοσοκομεῖο Ζιόν, βρέθηκε τυχερή. Μιὰ καλόβολη νοσοκόμα τὴν ἔβαλε σὲ ἕναν θάλαμο μὲ πέντε νεογέννητα καὶ τὴν ἄφισε γιὰ λίγο μόνη της. 'Ανάμεσα στὰ πέντε μωρά, ἦταν καὶ τὸ ἀγοράκι ποὺ δυὸ μέρες νωρίτερα εἶχε φέρει στὸν κόσμο ἡ γυναῖκα τοῦ γιατροῦ Σάνφορντ.

Βλέποντας ὅτι κοιμόταν, ἡ Μπέττυ τὸ σήκωσε μὲ προσοχή, τὸ τύλιξε σὲ μιὰ παιδικὴ κουβέρτα ποὺ εἶχε μαζί της καὶ παίρνοντάς το στὴν ἀγκαλιά της, βγῆκε στὸν διάδρομο ποὺ ἔτυχε νὰ εἶναι ἔρημος. 'Ακόμη καὶ ἡ ἴδια ἀπορεῖ πῶς δὲν βρέθηκε κανεὶς νὰ τὴν ὑποψιασθῇ καὶ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. "Εβαλε τὸ μωρὸ στὸ αὐτοκίνητό της καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸν "Αγιο Φραγκίσκο.

Λίγο ἀργότερα παρουσίασε τὸ ξένο μωρὸ στὸν ἄνδρα της γιὰ δικό του. 'Απὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ — καὶ γιὰ ἐννέα ὁλόκληρες μέρες — ἡ Μπέττυ Μπενέντικτο ζοῦσε μόνο γιὰ τὸ «παιδί» της, ποὺ τοὔδωσε τὸ ὄνομα Μάικ. 'Ενῶ ἑκατοντάδες ἀστυνομικῶν σ' ὅλη τὴν 'Αμερικὴ ἔψαχναν γιὰ τὸν μυστηριώδη ἁπαγωγέα καὶ οἱ γονεῖς τοῦ μωροῦ ἔκαναν ἀπεγνωσμένες ἐκκλήσεις ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, τὶς ἐφημερίδες καὶ τὴν τηλεόρασι πρὸς τὴν μυστηριώδη ἁπαγωγέα ἡ Μπέττυ κλείσθηκε στὸ σπίτι της καὶ ἀπολάυβανε τὸ κλεμένο «παιδί της».

— Τὴ δεύτερη μέρα τῆς ἁπαγωγῆς, εἶδα στὴν τηλεόρασι τὸν δόκτορα Σάνφορντ, ποὺ μὲ δάκρυα στὰ μάτια παρακαλοῦσε νὰ

Κλεισμένη στὴ φυλακή, ἡ Μπέττυ Μπενέντικτο περιμένει κλαίγοντας τὴν ἡμέρα τῆς δίκης της.

τοῦ δώσουν τὸ παιδί του, εἶπε ἡ Μπέττυ ὅταν συνελήφθη. "Εκλεισα τὸ κουμπί, γιατὶ φοβήθηκα ὅτι θὰ μὲ συγκινήσῃ.

"Αν πιστέψουμε τὰ λόγια της, εἶχε ἀρχίσει νὰ νοιώθῃ τύψεις καὶ σκεπτόταν νὰ ἐπιστρέψῃ τὸν Μάρκ.

— 'Αλλὰ πῶς μποροῦσα νὰ δώσω αὐτὸ τὸ κτύπημα στὸν ἄνδρα μου, ποὺ ἀνήγγελλε σὲ ὅλους τοὺς γνωστούς μὲ ὑπερηφάνεια ὅτι ἦταν πατέρας;

'Ωστόσο, στὸ τέλος ὑπερίσχυσε ὁ καλὸς ἄνθρωπος μέσα της. Σὲ μιὰ στιγμὴ τύψεων καὶ φόβου γιὰ τὴν τιμωρία ποὺ τὴν περίμενε, ἡ Μπέττυ πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸν δόκτορα Σάνφορντ καὶ τὸν εἰδοποίησε ὅτι τὸ παιδί του ἦταν ἐν τάξει.

— Πηγαίνω τώρα νὰ τὸ παραδώσω σὲ ἕναν γείτονά μου, τὸν πάστορα "Αλλαν Μὰκ Κόϋ, τοῦ εἶπε. Θὰ τὸ βρῆτε ἐκεῖ σὲ λίγο. Μόνο μὴν εἰδοποιήσετε τὴν ἀστυνομία.

Μπροστὰ στὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ εὐτυχία, ὁ δόκτωρ Σάνφορντ ὑποσχέθηκε νὰ κρατήσῃ μυστικὴ τὴν ταυτότητα τῆς Μπέττυ καὶ ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὸν "Αγιο Φραγκίσκο. Καὶ οἱ δύο κράτησαν τὸ λόγο τους. 'Αλλὰ ὅταν ἡ Μπέττυ πῆγε νὰ παραδώσῃ τὸ παιδὶ στὸν πάστορα Μὰκ Κόϋ, βρέθηκε μπροστὰ σὲ ἀστυνομικούς, ποὺ γιὰ λόγους ἀσφαλείας παρακολουθοῦσαν τὸ τηλέφωνο τοῦ δόκτορος Σάνφορντ καὶ εἶχαν ἀκούσει ὅλην τὴν συνδιάλεξι. 'Η ἁπαγωγὲς δὲν χρειαζόταν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐνοχή της καὶ κλείσθηκε ἀμέσως στὴ φυλακή.

Τὸ παιδὶ βρίσκεται τώρα μὲ τοὺς πραγματικοὺς γονεῖς του, ἐνῶ ἡ γυναῖκα ποὺ ἔγινε ἐγκληματίας γιὰ νὰ δώσῃ διέξοδο στὰ μητρικά της αἰσθήματα καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀγάπη τοῦ ἄνδρος της, περιμένει στὴ φυλακὴ τὴν ἡμέρα, ποὺ θὰ τὴν φέρῃ ἀντιμέτωπη μὲ τὴν δικαιοσύνη.

Εὐτυχισμένοι ποὺ τὸ ξαναβρῆκαν, ὁ δόκτωρ Σάνφορντ καὶ ἡ γυναῖκα του δὲν χορταίνουν νὰ βλέπουν τὸ παιδί τους!

— Δὲν ἐλπίζω ἀπὸ κανένα νὰ καταλάβῃ τὸ μαρτύριό μου, τί σημαίνει νὰ θέλῃς ἕνα παιδὶ μὲ τόση λαχτάρα! εἶπε στοὺς δημοσιογράφους. Κι' ἐγὼ ἡ "Ρια δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω...

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Τριβουλέτος ἑτοιμαζόταν νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ Λοῦβρο, ὅταν ξαφνικὰ ἔμαθε ὅτι ἡ δούκισσα τοῦ Φονταινεμπλὼ εἶχε ἐξαφανιστῆ ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο. Στὸ μεταξὺ ὁ Μανφρέδος, ποὺ περνοῦσε κοντὰ στὸ Λοῦβρο, δέχτηκε ξαφνικὰ τὴν ἐπίθεσι τοῦ μαρκησίου ντὲ Σανσὰκ καὶ τῶν ἀνθρώπων του. Ἀγωνιζόταν ἡρωϊκά, ὅταν στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμὴ τῆς πάλης, ἡ Μαγδαληνὴ Φερρώ, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της καὶ τὸν πῆρε μέσα. Τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ Μανφρέδος ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι κι' ἔφτασε στο Μεντόν. Ἐκεῖ σ' ἕνα ὁμορφο σπίτι, ἕνας μεσόκοπος κληρικὸς ἑτοίμαζε ἕνα πλούσιο τραπεζι στοὺς καλεσμένους του...

12ον —Ὢ, ὅσο γιὰ τὴν πουλάδα, ἀφέντη, οἱ βασιλιάδες κι' οἱ αὐτοκράτορες ποὺ θαρθοῦν ἐδῶ δὲν θἄχουν ξαναφάει ἄλλη τόσο νόστιμη.

— Θαυμάσια! Κι' αὐτὸ τὸ πατὲ μὲ τὶς ἀντζοῦγες;

— Κοντεύει νὰ κρυώση, ἀφέντη.

— Κι' αὐτὲς τὶς τσίκλες, ποὺ σοῦ εἶπα νὰ τὶς περάσης σὲ σουβλάκια καὶ νὰ τὶς ψήσης σὲ σιγανὴ φωτιά;

— Ἀκοῦστε τις πὼς τραγουδᾶνε μέσα στὴν κατσαρόλα, ἀφέντη.

— Τὸ τραγοῦδι τους εἶνε πολὺ ὄμορφο κι' ἡ ὀσμή τους πολὺ γαργαλιστική. Καὶ τὰ αὐγὰ γιὰ τὴν ὁμελέττα, κόρη μου;

— Τὰ μάζεψα μόλις πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα ἀπὸ τὸ κοτέτσι, γιὰ νὰ εἶνε φρέσκα.

— Ὑπέροχα! Μὴν ξεχνᾶς ὅτι ἡ ὁμελέττα θέλει δυνατὴ φωτιά, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ψηθῆ πρωτοῦ προφτάσης νὰ πῆς τὸ «πάτερ ἡμῶν». Εἶνε περιττὸ νὰ σοῦ πῶ πὼς πρέπει νὰ ἀχνίζη ὅταν θὰ τὴν σερβίρης.

— Αὐτὴ ἡ ὁμελέττα σας εἶνε πολὺ ἰδιότροπη, εἶπε ἡ νέα μ' ἕνα μορφασμό.

— Τὸ φαΐ τὸ κανονίσαμε, μονολόγησε ὁ μεσόκοπος κληρικός. Ἂς κατεβοῦμε τώρα στὴν κάβα γιὰ νὰ διαλέξωμε τὰ κρασιά.

Πῆρε ἀμέσως ἕνα κάνιστρο στὸ χέρι του, βγῆκε στὸν κῆπο κι' ἑτοιμάστηκε νὰ κατεβῆ στὸ ὑπόγειο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, εἶδε τὸν Μανφρέδο, ποὺ εἶχε ξεπεζέψει ἀπὸ τ' ἄλογό του καὶ τὰ στὴν πόρτα τοῦ κήπου.

— Ἤρθες πάνω στὴν ὥρα! τοῦ φώναξε. Καὶ σὲ χρειαζόμουν γιὰ νὰ μὲ βοηθήσης!

— Νὰ σᾶς βοηθήσω σὲ τί, κύριε Ραμπελαί; ρώτησε ὁ Μανφρέδος τρέχοντας κοντά του.

Πραγματικά, ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ραμπελαι.

Ὁ συγγραφεὺς τοὺς Ἀρχοντικοῦ Βιβλίου», που ἀποκαλοῦσε ἐπίσης τὸν ἑαυτό του «ἀλχήμιστη τῆς πεμπτουσίας» φαινόταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὡς πενῆντα χρόνων. Εἶχε ἕνα μεγάλο κυρτὸ μέτωπο, μάτια μαῦρα καὶ ζωηρά, μύτη μικρὴ καὶ στρογγυλὴ καὶ χοντρὰ χείλη. Δὲν ἦταν ὅμορφος. Ἀλλ' οὔτε ἄσχημο θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν πῆ.

Ὅταν μιλοῦσε, ἡ φυσιογνωμία του ζωήρευε καὶ τὰ μάτια του ἐξακόντιζαν ἀστραπές. Ἄλλοτε, ὅμως, ἡ φωνή του γινόταν βαθειὰ καὶ μιὰ σκιὰ μελαγχολίας καὶ λύπης ἁπλωνόταν στὸ πρόσωπό του.

Τοῦ ἄρεσε νὰ μιλᾶη μὲ ἔμφασι καὶ νὰ χρησιμοποιῆ πομπώδεις ἐκφράσεις. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη ἂν δὲν εἰρωνευόταν τοὺς ἀνθρώπους στοὺς ὁποίους μιλοῦσε σοβαρά.

Ἦταν ἕνας παράξενος ἄνθρωπος ποὺ ἔλεγε στοὺς νέους καὶ στὶς νέες:

— Μὴ διστάζετε ν' ἀγαπηθῆτε! Ὅσο πιὸ πολὺ ἀγαπηθῆτε, τόσο πιὸ πολὺ θὰ εὐχαριστηθῆ ἡ φύσις ἀπὸ σᾶς! Φτιάξετέ μου μὲ τὴ δωδεκάδα παχουλὰ κι' ὅμορφα παιδάκια!

Στοὺς φτωνοὺς ποὺ περνοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του ἔλεγε:

— Περάστε μέσα, φάτε καὶ πιῆτε.

Στοὺς πρίγκηπες καὶ στοὺς εὐγενεῖς ποὺ πήγαιναν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν εἴτε ἀπὸ περιέργεια εἶπε γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθοῦν πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ θεραπευθοῦν ἀπὸ κάποια ἀρρώστεια — ὁ Ραμπελαὶ ἦταν ἐφημέριος τοῦ Μεντὸν καὶ ταυτόχρονα γιατρός, εἶχε διδάξει, μάλιστα ἀνατομία στὸ Μονπελλιὲ καὶ κατόπιν στὸ Παρίσι — ἔλεγε μερικὲς ἀλήθειες τόσο ὠμές, ποὺ ἔκανε πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς νὰ τὸν μισοῦν.

Σὲ ὅλους, ὅμως, μικροὺς ἢ μεγάλους, πλούσιους ἢ φτωχούς, ἰσχυροὺς ἢ ἀδύναμους, συνιστοῦσε:

— Νὰ γελᾶτε ὅσο πιὸ πολὺ μπορεῖτε! Ποτὲ δὲ θὰ καταφέρετε νὰ γελάσετε ὅσο πρέπει! Τὸ γέλιο εἶνε ὑγεία! Τὸ γέλιο ἀνοίγει τὴ σπλήνα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θέλει νὰ ζήση πρέπει νὰ γελάη.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ψυχρὸς πόλεμος

Στὸν πονηρό μας τὸν καιρὸ
καὶ στὰ παμπόνηρά μας χρόνια,
νέο καζίκι φοβερὸ
μᾶς ἑσκαρώσανε τὰ χιόνια...
Διότι, φίλοι μου καλοί,
λόγω τῆς τήξεως τῆς χιόνος,
ὕδωρ εἰσέρρευσε πολὺ
μέσα στὴ λίμνη Μαραθῶνος!

★

Μέχρι τοῦ χείλους της σχεδόν,
ἔχει γεμίσει ἡ παληοστέρνα
καὶ τὸ νερό της, βαθυπόν
θὰ εἰσχωρήση στὴν ταβέρνα!
Ἔτσι ὁ λάτρης τοῦ στουπιοῦ
θῦμα θὰ πέφτη ἐπιμόνως
καὶ γιὰ ρετσίνα Κορωπιοῦ,
ὕδωρ θὰ πίνη... Μαραθῶνος!

★

Νίλα, τουτέστιν, ἡ χιονιὰ
μᾶς κάνει ὡς καὶ στὰ βαρέλια
μ' ὅλα ποὺ μὲ τὴν παγωνιά,
μᾶς ἐτσουρούφλιοσε τ' ἀμπέλια.
Γι' αὐτὸ καὶ κάθε μας βραδυά,
λέμε μὲ πόνο καὶ ὀδύνη:
«Θέλουν νὰ πιοῦνε (τὰ παιδιά,
ἀλλὰ ὁ... πάγος δὲν (τ' ἀφήνει»!

★

Πάγος, ποὺ λές, στὰ (ταβερνειὰ
ἐπικρατεῖ καὶ παγε- (ρότης
καὶ φέλνουμ' ὅλοι (στὴ χιονιὰ
τὸν μαῦρο καὶ φυ- (χρὸ καιρό της...
Γιατὶ ὁ πότης ὁ φτω- (χός,
ἔτσι ποὺ τἄφεραν (οἱ χρόνοι,
πρέπει τὶς... νύφες, (συνεχῶς
καὶ τὶς...νιφάδες νὰ (πληρώνη!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Ὁ ἴδιος, ὡστόσο, δὲν γελοῦσε πολύ. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του ἦταν πάντοτε πρόσχαρο.

Τὸ καλοκαίρι, τοῦ ἄρεσε νὰ ὀργανώνη μικρὲς λαϊκὲς γιορτὲς μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του. Φώναζε τοὺς τραγουδιστάδες καὶ τοὺς ὀργανοπαίκτες, τοὺς ἔβαζε πάνω σὲ βαρέλια ἢ σὲ τραπέζια κι' ὁ χορὸς ἄρχιζε ἀμέσως ὁλόγυρα. Ἀλλὰ δὲν χόρευε ποτὲ ὁ ἴδιος. Τοῦ ἄρεσε, ὅμως, νὰ βλέπη τοὺς ἄλλους νὰ χορεύουν καὶ νὰ διασκεδάζουν.

— Σὲ τί θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω; ξαναρώτησε ὁ Μανφρέδος.

Ἀλλὰ φαίνεται πὼς ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του δὲν ἄρεσε στὸ Ραμπελαί. Γιατὶ ἄφησε ἀμέσως τὸ κάνιστρο χάμω καί, πηγαίνοντας κοντά, τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια καὶ τὸν κύτταξε προσεχτικὰ στὰ μάτια.

— Τί σαρακοστιανὸ πρόσωπο εἶνε αὐτό; τοῦ εἶπε τέλος. Σὲ τί νὰ μὲ βοηθήσης;... Ἀλλὰ στὸ νὰ διαλέξωμε μερικὲς μπουκάλες καλὸ κρασὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο, ποὺ τὸ τίμησες πολλὲς φορὲς μὲ τὶς ἐπισκέψεις σου.

Ὁ Μανφρέδος κούνησε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του.

— Δὲν διψάω, ἀπάντησε.

— Δὲν διψᾶς; Κι' ἀπὸ πότε τὸ ὅτι ἕνας ἄνθρωπος δὲν διψάει εἶνε λόγος γιὰ νὰ μὴν προσφέρη τὶς καθιερωμένες σπονδὲς στὸ Βάκχο; Μήπως δὲν πηγαίνεις πιὰ στὴν ταβέρνα τοῦ καλοῦ Γκρεγκουάρ;

Ἐνῶ μιλοῦσε, μελετοῦσε προσεχτικὰ τὴ φυσιογνωμία τοῦ νέου.

— Ἤρθα γιὰ νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Μανφρέδος.

— Πηγαίνεις, λοιπόν, σὲ ταξίδι; Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἀποχαιρέτησες καὶ τὴ χαρά, ποὺ σὲ συνώδευε πάντοτε ὡς τώρα. Οὔτε τὰ νειάτα... Μήπως δὲν εἶσαι πιὰ ὁ Ζὰν ντὲ-ζ-Ἀντομέρ, μεγάλος γλεντζὲς καὶ ἀκαταγώνιστος γόης; Ἢ μήπως δὲν ἀξίζεις τὸ ὄνομα ποὺ σοῦ ἔδωσα ἄλλοτε;

— Ὄχι, δὲν μοιάζω πιὰ μὲ τὸν Ζὰν-ντὲ-ζ-Ἀντομέρ, ἀπάντησε ὁ Μανφρέδος.

— Τὸ βλέπω, εἶπε ὁ Ραμπελαί. Ἀλλὰ τί σοῦ συμβαίνει;

— Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ συμβαίνει εἶνε ὅτι πηγαίνω μακρυά... πολὺ μακρυά... κι' ὅτι εἶμαι πολὺ λυπημένος γι' αὐτό.

— Αὐτὸ μόνον εἶνε; εἶπε ὁ Ραμπελαί. Μείνε τότε!

— Ὄχι, πρέπει νὰ φύγω...

— Δὲν θὰ φύγης προτοῦ φᾶς ἄλλη μιὰ φορὰ μαζί μου... Γερτρούδη! Γερτρούδη!

Ἡ νεαρὴ ὑπηρέτρια ἐμφανίστηκε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή.

— Θὰ βάλης ἄλλο ἕνα σερβίτσιο, τῆς εἶπε ὁ Ραμπελαί.

— Ἀλλά... διαμαρτυρήθηκε ὁ Μανφρέδος.

— Μὴν λὲς ἀνοησίες, παιδί μου, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας τοῦ Γαργαντούα. Εἶμαι παληὸς δάσκαλός σου καὶ πρέπει νὰ μ' ἀκοῦς. Ἔχεις μέσα στὴν καρδιά σου μιὰ μεγάλη λύπη, ποὺ δὲν ζητάει τίποτε καλύτερο παρὰ νὰ μπορέση νὰ βγῆ. Θὰ φᾶμε καὶ θὰ πιοῦμε, λοιπόν. Ἔπειτα, θὰ ἰδοῦμε γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα. Ἔλα, πάρε αὐτὸ τὸ κάνιστρο καὶ συνόδευσέ με στὸ ὑπόγειο...

Ὁ Μανφρέδος ἀναγκάστηκε, στὸ τέλος, νὰ ὑποχωρήση.

Ὅταν κατέβηκαν στὸ ὑπόγειο, ὁ Ρομπελαὶ ἄρχισε νὰ ψάχνη δεξιὰ κι' ἀριστερά, νὰ ἐξετάζη τὴν ὑγρασία ποὺ εἶχε ἡ κάθε γωνιά, νὰ ὀσφραίνεται τὸν ἀέρα, καὶ κάθε τόσο ἔβγαζε μιὰ μποτίλια, ποὺ τὴν ἔδινε στὸν Μανφρέδο γιὰ νὰ τὴν βάλη στὸ κάνιστρο.

— Πρῶτα - πρῶτα, αὐτὲς τὶς δυὸ μποτίλιες κρασιοῦ τοῦ Ἀνζοῦ, εἶπε στὸ νεαρό φίλο του. Ἂς βάλωμε τέσσερις, γιατὶ δὲν μποροῦμε νὰ ξέρωμε ἀπὸ πρὶν τὴν ὄρεξί μας. Ἔπειτα, αὐτὸ τὸ παληὸ κρασὶ τῆς Βουργουνδίας. Ἂς βάλωμε ἕξη μποτίλιες. Ἂς προσθέσωμε ἄλλες τέσσερις μποτίλιες γιοματάρι... Σύνολον δέκα τέσσερις μποτίλιες. Νομίζεις πὼς εἶνε ἀρκετὲς γιὰ μᾶς τοὺς δυὸ καὶ γιὰ ἄλλους δυὸ φίλους μου ποὺ περιμένω;

— Ποιοὶ εἶνε οἱ φίλοι ποὺ περιμένετε; ρώτησε ἀδιάφορα ὁ Μανφρέδος.

Τὰ μάτια τοῦ Ραμπελαὶ ἔλαμψαν.

— Ἄκουσε, ἀπάντησε. Θὰ παραστῆς σὲ μιὰ μεγαλειώδη φάρσα, σὲ μιὰ φάρσα ποὺ ὁμοια μ' αὐτὴν δὲν ἔχουν ἰδῆ οἱ αἰῶνες... Θὰ ἔχης ἀκούσει, βέβαια, γι' αὐτὸ τὸν τρομερὸ μοναχὸ ποὺ λέγεται Ἰγνάτιος ντὲ Λογιόλα καὶ ποὺ θέλει νὰ παραδώση στὶς φλόγες ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς τῆς νέας θρησκείας.

— Ναί. Εἶνε μεγάλο δυστύχημα ὅτι γεννιῶνται ὄντα σὰν κι' αὐτόν. Ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι πέθαναν ὡς τώρα μέσα στὶς φλόγες, γιατὶ εἶχαν τὸ ἀτύχημα νὰ προσεύχωνται μὲ διαφορετικὸ τρόπο ἀπ' αὐτόν.

— Βλέπω ὅτι τὸν ξέρεις, εἶπε ὁ Ραμπελαί. Ἔχεις ἀκούσει νὰ γίνεται λόγος καὶ γιὰ τὸν ἀρχηγὸ τῆς νέας θρησκείας;

— Τὸν Καλβίνο;

— Ναί. Ὁ Ἰγνάτιος ντὲ Λογιόλα θἄδινε εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τὴ ζωή του γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ἔχη στὴ διάθεσί του τὸν Καλβίνο. Κι' αὐτός, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, θὰ δεχόταν νὰ πεθάνη μὲ μαρτυρικὸ θάνατο, ἀρκεῖ νὰ πέθαινε ταυτόχρονα κι' ὁ Λογιόλα. Τὸ μῖσος ποὺ αἰσθάνονται ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον εἶνε τρομερό... Φλέγονται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀλληλοεξοντωθοῦν. Εἶνε δύο δυνατὰ μυαλά, ποὺ ὀνειρεύονται νὰ ὑποτάξουν τὴν ἐκκλησία καὶ μ' αὐτὴν τοὺς ἀνθρώπους... Ἐ λοιπόν, οἱ δυὸ ἄνθρωποι ποὺ θὰ φάνε στὸ τραπέζι μου εἶνε ὁ Ἰγνάτιος ντὲ Λογιόλα κι' ὁ Καλβίνος.

Ὁ Μανφρέδος κύτταξε τὸ δάσκαλό του μὲ θαυμασμό.

— Δὲν φοβόσαστε, ὡστόσο, μήπως τὸ μῖσος ποὺ αἰσθάνονται ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον ξεσπάση μιὰ μέρα πάνω σας; εἶπε.

— Μπᾶ! ἀπάντησε ὁ Ραμπελαί. Δὲν μποροῦν νὰ μὲ μισήσουν περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι μὲ μισοῦν. Τὸ ἐνστικτό τους τοὺς κάνει νὰ μὲ βλέπουν σὰν ἐχθρὸ κι' ἔχω τὴν περηφάνεια νὰ σκέφτωμαι πὼς αὐτοὶ οἱ δυὸ τρομεροὶ δημαγωγοὶ μὲ φοβοῦνται ἐμένα, μέτριος γιατρός.

Καὶ πρόσθεσε ἀργὰ σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του:

— Εἶνε ἄνθρωποι τῶν σκοταδιῶν κι' ἐγὼ ἀγαπάω τὸ φῶς. Μὲ φοβοῦνται ὅπως οἱ κουκουβάγιες φοβοῦνται τὸ φῶς. Μὲ μισοῦν! Κι' ὡστόσο, δὲν ἔκαμα κανένα ἔγκλημα. Κήρυξα πάντα ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ εἶνε σεβαστὴ κι' ὅτι ἡ ἐπιστήμη πρέπει νὰ σώση μιὰ μέρα τὴν ἀνθρωποπότητα... Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε στὰ μάτια τους τὸ ἔγκλημά μου. Γι' αὐτοὺς ἡ ἀνθρωπότητα πρέπει νὰ μείνη βυθισμένη στὴν ἀμάθεια, γιατὶ ἡ ἀμάθεια εἶνε τὸ ἰσχυρότερο στήριγμα τῶν τυράννων.

Ὁ Μανφρέδος ἄκουγε ἐκπληκτος αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ ἀνταποκρίνονταν καὶ στὶς δικές του πεποιθήσεις. Φοβήθηκε, ὡστόσο, γιὰ τὸ δάσκαλό του.

— Φυλαχθῆτε, τοῦ εἶπε. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε ἀδίστακτοι.

— Ἄκουσε, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ραμπελαί. Ὁ Ἰγνάτιος Λογιόλα εἶνε ἕνας ὑπέροχος δεσπότης. Ὀνειρεύεται νὰ πνίξη τὰ σύμπαν μὲ τὰ δυνατά του χέρια. Ὁ Καλβίνος εἶνε ἕνας ὑπέροχος ἐπαναστάτης, ποὺ ὀνειρεύεται νὰ γίνη κι' αὐτὸς τύραννος. Ὁ ἀνταγωνισμὸς αὐτῶν τῶν δυὸ ἀνθρώπων θὰ φέρη σὲ σύγκρουσι τοὺς λαοὺς καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη πότε θὰ τελειώση αὐτὸς ὁ πόλεμος. Ποιὸς ξέρει ἂν ἔπειτα ἀπὸ πεντακόσια χρόνια δὲν θὰ ὑπάρχουν ἀκόμη ὀπαδοὶ τοῦ Λογιόλα ποὺ θὰ στέλνουν στὴν πυρὰ ὅποιον δὲν εἶνε πρόθυμος νὰ λατρεύση τὸ θεό τους, δηλαδὴ τὴν τυραννία τους; Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν θὰ ὑπάρχουν ἐπίσης ὀπαδοὶ τοῦ Καλβίνου, ποὺ θὰ εἶνε αἰώνια ἐπαναστάτες καὶ ποὺ θὰ ὑποστηρίζουν τὶς πεποιθήσεις τους μὲ τὴ φωτιὰ καὶ τὸ σίδερο; Κι' ἐγὼ λέω: Ὦ ἐπιστήμη, πόσο μακρυὰ βρίσκεσαι ἀκόμη ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῶν ἀνθρώπων! Ὦ φῶς, ὦ ἀλήθεια, πόσο δύσκολοι εἶνε οἱ δρόμοι ποὺ φέρνουν σὲ σᾶς! Μιὰ μέρα, ὅμως, ἡ ἐπιστήμη, τὸ φῶς καὶ ἡ ἀλήθεια θὰ διώξουν τὰ σκοτάδια ἀπὸ τὴ γῆ. Κι' ἡ προσδοκία αὐτοῦ τοῦ θριάμβου εἶνε ἡ μοναδικὴ παρηγοριὰ γιὰ τὸ σημερινὸ ἐρημίτη τῆς σκέψεως.

Ἔσκυψε κατόπιν, πῆρε μιὰ μποτίλια, ποὺ ἦταν σκεπασμένη μ' ἕνα πυκνὸ στρῶμα σκόνης καὶ τὴν ἔδωσε στὸ Μανφρέδο.

— Βάλε κι' αὐτήν, τοῦ εἶπε.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο συνέχισε:

— Μὲ ἐπισκέφθηκε πρὶν ἀπὸ δυὸ ἡμέρες ὁ Ἰγνάτιος ντὲ Λογιόλα. Καὶ μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε ἔρθει νὰ χαιρετήση σὲ μένα ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους σοφοὺς τῆς Εὐρώπης. Τὸν παρακάλεσα τότε νὰ τιμήση τὸ φτωχικό μου τραπέζι καὶ δέχτηκε μὲ τὸν ὅρο πὼς κανεὶς δὲν θὰ μάθη τίποτε... Καταλαβαίνεις; Πρέπει νὰ μπορῆ νὰ μὲ κατηγορήση μιὰ μέρα χωρὶς νὰ φοβᾶται ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ τοῦ πῆ κάποιος ὅτι ἐδολοφόνησε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν φιλοξένησε!... Ὁ Καλβίνος, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἦρθε χτὲς γιὰ νὰ μοῦ πῆ ὅτι ἤθελε νὰ μὲ κατηχήση στὶς νέες θεωρίες, νὰ μὲ διδάξη, δηλαδή, ἕναν καινούργιο τρόπο γιὰ νὰ λέω τὸ «πάτερ ἡμῶν». Κι' αὐτὸς ἐπίσης δέχτηκε νὰ φάη στὸ τραπέζι μου καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ μὴν μάθη κανεὶς τίποτε... Ὅπως σοῦ εἶπα καὶ πρωτύτερα, εἶνε κι' οἱ δύο σὰν τὶς κουκουβάγιες. Τοὺς ἀρέσει νὰ κρύβωνται.

Ἡ τραγικὴ φάρσα

Ὁ θόρυβος ἑνὸς ἁμαξιοῦ ποὺ εἶχε σταματήση μπροστὰ στὴν πόρτα δὲν ἄφησε τὸν Ραμπελαὶ νὰ συνεχίση.

Βγῆκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ὑπόγειο κι' ἔτρεξε νὰ προϋπαντήση τὸν ἐπισκέπτη του, ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος του λέγοντας μὲ μιὰ ἀπειλητικὴ εἰρωνεία:

— Χαιρετίζω τὸν σοφὸ Ἀλκοφρίβα, πρίγκηπα τῆς ἐπιστήμης.

Ἦταν ἕνας ψηλὸς ἄντρας μὲ ὑπεροπτικὸ ὕφος καὶ μαῦρα γυαλιστερὰ μάτια.

Ὁ Ραμπελαὶ ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ ἀπάντησε:

— Τί ἀξίζει ἡ φτωχὴ ἐπιστήμη μου μπροστὰ στὴ βαθειὰ πίστι ποὺ σᾶς ἐμψυχώνει, πάτερ μου;

— Σενὸρ ντὲ λὰ Κρούζ, τὸν διώρθωσε ὁ Λογιόλα.

— Ἡ πίστις τοῦ σενὸρ ντὲ λὰ Κρουζ συντρίβει τὴν ἐπιστήμη τοῦ Ἀλκοφρίβα, συνέχισε γελώντας ὁ Ραμπελαί.

— Σεῖς λοιπόν, δὲν πιστεύετε; ρώτησε ὁ Λογιόλ τ.

— Τί θὰ ἤμουν ἂν δὲν ἐπίστευα; βιάστηκε ν' ἀπαντήση ὁ Ραμπελαί. Ἀλλ' εἶμαι ἕνας ἀδύνατος ἄνθρωπος, ἐνῶ ἐσεῖς εἶστε ἅγιος.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη καὶ δεύτερο ἁμάξι σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι.

Ἕνας ἄνθρωπος κατέβηκε ἀπ' αὐτό. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ὠχρὸ καὶ σχεδὸν ἀποσκελετωμένο. Τὸ πρόσωπο αὐτό, ὅμως, φωτιζόταν ἀπὸ δυὸ μάτια, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν φάροι μέσα στὴ νύχτα. Τόσο δυνατὴ ἦταν ἡ λάμψι ποὺ σκόρπιζαν ὁλόγυρα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Καλβῖνος.

Εἶδε ἀμέσως ὅτι ὁ Ραμπελαὶ δὲν ἦταν μόνος του καὶ βιάστηκε νὰ πῆ:

— Ὁ Ροζὲ ντὲ Μπύρ, εὐπατρίδης ἀπὸ τὴν Πικαρδία, χαιρετάει τὸν σοφὸ Ραμπελαὶ καὶ τοὺς συντρόφους ποὺ τὸν περιστοιχίζουν.

Ὁ Ραμπελαὶ ἔπιασε τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Λογιόλα καὶ κατόπιν τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Καλβίνου καὶ εἶπε:

— Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ὣς τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν μου, γιατὶ ὁ οὐρανὸς μοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ πρᾶγμα: τὸν σενὸρ ντὲ λὰ Κρουζ καὶ τὸν ἀρχοντα Ροζὲ ντὲ Μπύρ, δυὸ στυλοβάτες τῆς πίστεως, κάτω ἀπὸ τὴν ταπεινὴ στέγη μου.

Ἔδειξε κατόπιν τὸν Μανφρέδο καὶ πρόσθεσε:

— Σᾶς παρουσιάζω τὸν πιὸ ἀγαπημένο ἀπὸ τοὺς μαθητές μου τὸν Ζὰν-ντὲ-ζ-Ἀντομὲρ μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ.

— Φανταζόμουν, εἶπε ὁ Λογιόλα, ὅτι ὁ Ζὰν-ντὲ-ζ-Ἀντομὲρ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἥρωες τοῦ «Ἀρχοντικοῦ Βιβλίου» σας, ποὺ ἡ ὁμορφιὰ τῆς ἐκφράσεως κι' οἱ βαθειὲς σκέψεις τοῦ τὸ κάνουν πραγματικὰ ἀρχοντικό.

— Ὁ σεβαστός μου διδάσκαλος μὲ ἀποκαλεῖ ἔτσι ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀγάπη του καὶ γιατὶ θέλει ν' ἀστειευθῆ μαζί μου, ἀπάντησε ὁ Μανφρέδος. Ὅσο γιὰ τὸ πραγματικό μου ὄνομα, σενόρ, ἐπιτρέψετέ μου νὰ τὸ κρατήσω μυστικό. Ξέρετε, ἄλλωστε, καλύτερα ἀπὸ τὸν καθένα ὅτι εἶνε ἀνάγκη πολλὲς φορὲς νὰ βάζη κανεὶς μιὰ μάσκα στὸ πρόσωπό του.

Ὁ Λογιόλα κύτταξε μὲ προσοχὴ αὐτὸ τὸ νέο ποὺ μιλοῦσε μὲ τόσο προκλητικὴ ἀναίδεια.

«Χάθηκε ὁ σεβασμός, σκέφτηκε. Ἂν οἱ ἄνθρωποι συνηθίσουν νὰ μὴν σέβωνται ἐκεῖνο ποὺ εἶνε ἀξιοσέβαστο, πῶς τότε θὰ μπορέση κανεὶς νὰ τοὺς διευθύνη;... Ὦ, εἶνε καιρὸς ἕνα σιδερένιο χέρι νὰ πέση πάνω στὴν ἀνθρωπότητα. Εἶνε καιρὸς ἕνα δημιουργικὸ μυαλὸ ν' ἀποκαταστήση τὴν πειθαρχία τῶν συνειδήσεων».

Ὁ Ραμπελαὶ ὡδήγησε κατόπιν τοὺς φιλοξενουμένους του στὴν τραπεζαρία καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ καθίσουν στὶς θέσεις ποὺ προορίζονταν γιὰ τὸν καθένα.

—Δὲν μποροῦν νὰ μὲ μισήσουν περισσότερο ἀπ' ὅσο μὲ μισοῦν! εἶπε ὁ Ραμπελαὶ στὸ Μανφρέδο.

Τρέμοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἡ Γερτρούδη ἔτρεξε στὴν κουζίνα, ἀπὸ ὅπου ξαναγύρισε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς φέρνοντας τὴν περίφημη ὁμελέττα.

Ὁ Ραμπελαΐ τὴν σερβίρισε στὰ πιάτα μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐπιδεξιότητα καὶ κατόπιν γέμισε τὰ ποτήρια.

— Δοκιμάστε αὐτὴ τὴν ὑπέροχη ὁμελέττα, ἀφεντάδες μου, εἶπε στοὺς φιλοξενουμένους του. Θὰ μοῦ πῆτε κατόπιν ἂν ἔχετε φάει ποτὲ ὡραιότερη.

Ὁ Λογιόλα, ὁ Καλβῖνος κι' ὁ Μανφρέδος ἔσκυψαν στὰ πιάτα τους.

Ὁ Ραμπελαΐ τοὺς ἄφησε νὰ φᾶνε μερικὲς μπουκιὲς κι' ἔπειτα σήκωσε ψηλὰ τὸ ποτήρι του, ὅπου ἔλαμπε τὸ ρουμπινένιο κρασὶ τῆς Βουργουδίας καὶ εἶπε:

— Στὴν ὑγειά σας, σενὸρ ντὲ λὰ Κρούζ, ἔνδοξε σοφέ, φῶς καὶ λαμπάδα τῆς Ἱσπανίας, στὴν ὑγειά σας, ἄρχοντα Ροζὲ ντὲ Μπύρ, ἐγκρατέστατε στὶς θεολογικὲς ἐπιστῆμες, στὴν ὑγειά σου, ἀγαπητέ μου Ζάν, στὴν ὑγειὰ ὅλων σας. Πίνω αὐτὸ τὸ κρασί, εὐχόμενος ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, τὴν ἡρεμία καὶ τὴ γαλήνη γιὰ τὴ δυστυχισμένη ἀνθρωπότητα. Αὐτὴ ἡ ἡρεμία καὶ ἡ γαλήνη θὰ ἐπικρατήσουν μόνον ὅταν καταλάβωμε ὅλοι πὼς εἴμαστε ἀδελφοί. Ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων ἂς δώση καὶ σὲ σᾶς τὴν ἴδια ἡρεμία καὶ τὴν ἴδια γαλήνη.

Ἄδειασε μονορροῦθι τὸ ποτήρι του καὶ πλατάγισε τὴ γλῶσσα του.

Ὁ Μανφρέδος ἔκαμε τὸ ἴδιο καί, σὰν νὰ διψοῦσε τρομερά, γέμισε καὶ δεύτερο ποτήρι, ποὺ τὸ ἄδειασε κι' αὐτὸ ὡς τὸ πάτο.

Ὁ Λογιόλα καὶ ὁ Καλβῖνος μόλις ἔβρεξαν τὰ χείλη τους.

Κύτταζαν μὲ προσοχὴ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ὁ σενὸρ ντὲ λὰ Κρουζ ἤνοιωθε ἕναν τρομερὸ ἀντίπαλο στὸν Ροζὲ ντὲ Μπύρ. Κι' αὐτὸς πάλι προαισθανόταν ἕναν ἀδυσώπητο ἐχθρὸ στὸ πρόσωπο τοῦ Ἱσπανοῦ.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Λογιόλα, κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε αὐτοσυστηθῆ σὰν Ροζὲ ντὲ Μπύρ, ἀσχολεῖσθε μὲ τὶς θεολογικὲς ἐπιστῆμες;

— Μήπως ἡ θεολογία δὲν εἶνε ἡ ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν; ἀπάντησε ὁ Ροζὲ ντὲ Μπύρ. Ἡ γνῶσις τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ τὸν λατρεύωμε δὲν εἶνε ὁ μεγαλύτερος σκοπὸς ποὺ ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ἐπιδιώκη πάνω στὴ γῆ;

— Ἡ Ρώμη μᾶς διδάσκει πῶς πρέπει νὰ λατρεύωμε τὸν Ἰησοῦ καὶ τὴν Παρθένο, εἶπε ὁ Λογιόλα μὲ ἐριστικὸ τόνο.

Ὁ Καλβῖνος ἔκαμε ἕνα μικρὸ μορφασμὸ μὲ τὰ λεπτὰ χείλη του καὶ ἀπάντησε:

— Ἡ ἀλήθεια βρίσκεται στὴ Ρώμη. Ἀλλὰ βρίσκεται ἐπίσης καὶ ἔξω ἀπὸ τὴ Ρώμη.

— Νὰ τὸ πνεῦμα τῆς αἱρέσεως! φώναξε ὁ Λογιόλα. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἀμφισβητοῦμε τὰ κύρος τῶν διδασκάλων τῆς πίστεως; Προσέξετε, κύριε, μήπως πέσετε σὲ κάποια τερατώδη πλάνη καὶ μήπως παρασυρθῆτε ἀπὸ τὶς καλουμενες νέες ἰδέες. Θυμηθῆτε τὸν Ἅγιο Αὐγουστῖνο, ποὺ ἤθελε νὰ ἐμβαθύνη στὰ μυστήρια. Τί ἔπαθε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Αὐγουστῖνος; Εἶδε μιὰ μέρα ἕνα παιδάκι ποὺ ἔπαιζε στὴν ἄμμο τῆς παραλίας. Τὸ παιδάκι εἶχε κάμει μιὰ τρύπα στὴν ἄμμο. Ἔπαιρνε κατόπιν μ' ἕνα κογχύλι νερὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ τὸ ἔριχνε μέσα στὴν τρύπα. «Τί κάνεις ἐκεῖ;» τὸ ρώτησε ὁ Ἅγιος.—«Θέλω νὰ ρίξω μέσα σ' αὐτὴ τὴν τρύπα ὅλο τὸ νερὸ τοῦ ὠκεανοῦ», ἀπάντησε τὸ παιδάκι. Καί, καθὼς ὁ Ἅγιος Αὐγουστῖνος χαμογελοῦσε, ὁ ἄγγελος, γιατὶ τὸ παιδάκι αὐτὸ ἦταν ἄγγελος, εἶπε: «Θὰ μοῦ εἶνε πιὸ εὔκολο νὰ ρίξω μὲ τὸ κογχύλι μου ὅλο τὸ νερὸ τῆς θάλασσας μέσα σ' αὐτὴ τὴν τρύπα, παρὰ σὲ σένα νὰ ἐμβαθύνης στὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ». Κι' ἐξαφανίστηκε ἀμέσως.

Ὁ Καλβῖνος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε τὸ μυαλὸ γιὰ ν' ἀναλύωμε καὶ νὰ κρίνωμε τὰ πράγματα, εἶπε.

— Πέστε καλύτερα ὁ διάβολος, τὸν διώρθωσε ὁ Λογιόλα.

— Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε στὸν ἄνθρωπο νὰ ἐξετάζη καὶ νὰ φωτίζη τὴν πίστι του.

— Ἐν ἀρχῇ ἦν ἡ πίστις! εἶπε μὲ βίαιο τόνο ὁ Λογιόλα. Δυστυχία σ' ἐκείνον ποὺ δὲν πιστεύει! Δυστυχία σ' ἐκείνον ποὺ θέλει νὰ καταλάβη! Πηγαίνετε στὴ Ρώμη, κύριε. Καὶ γονατίστε στὰ πόδια τοῦ ὑπερτάτου ποντίφηκος ποὺ διοικεῖ τὴ χριστιανοσύνη. Νὰ ἡ συμβουλὴ ποὺ ἔχω νὰ σᾶς δώσω.

— Εἶμαι ἀνάγκη νὰ πάη κανεὶς τόσο μακρυά, ἀπάντησε μὲ ὑπόκωφη φωνὴ ὁ Καλβῖνος, γιὰ νὰ διαπιστώση τὴ διαφθορὰ τῶν καρδιναλίων, τὴ φιλοχρηματία τῶν ἐπισκόπων καὶ τὴ σῆψι τοῦ παληοῦ χριστιανικοῦ κόσμου;

Ὁ Λογιόλα χλώμιασε κι' ἔρριξε μιὰ ἀπειλητικὴ ματιὰ στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Ραμπελαΐ ἔλεγε στὸν Μανφρέδο:

— Μὴν παραπίνης ἀπ' αὐτὸ τὸ παληὸ κρασὶ τῆς Βουργουνδίας, ποὺ εἶνε, βέβαια, ἐξαίρετο, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ σὲ πειράξη. Μὲ τὴν πουλάδα μου πηγαίνει καλύτερα τὸ κρασὶ τοῦ Ἀνζοῦ.

Ὁ Λογιόλα κατάλαβε πὼς δὲν πρόσεχαν τὴ συζήτησί του μὲ τὸν ἀντίπαλό του καὶ ξαναγύρισε στὸν Καλβῖνο. Μὲ μιὰ ἐντικτώδη κίνησι ἔφερε τὸ χέρι του στὸ ξίφος ποὺ κρεμόταν στὸ πλευρό του. Γιὰ μιὰ στιγμή, ξέχασε πὼς ἦταν μοναχός. Καὶ ξανάγινε ὁ παληὸς ἀκόλουθος τοῦ Βασιλιᾶ τῆς Καστίλλης, ὁ ἱππότης ποὺ εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐξαγνίσωμε τὴν ἐκκλησία: εἶπε ὁ Καλβῖνος.

— Ἡ Ρώμη εἶνε ἱερή, κύριε!

— Ἡ Ρώμη σωριάζεται σὲ ἐρείπια.

— Προτοῦ, ὅμως, ἡ Ρώμη καταρρεύση, θὰ μᾶς δώση τὸ μοχλὸ μὲ τὸν ὁποῖον θ' ἀναστηλώσωμε τὸν κόσμο!

— Κι' ὅταν ἡ πίστις πεθάνη, ποιὸς θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ μοχλός;

— Ὁ Φόβος! ἀπάντησε ὁ Λογιόλα.

Καὶ συνέχισε στὸν ἴδιο βίαιο τόνο:

— Ἀφοῦ ὁ κόσμος ἀρνεῖται νὰ πιστέψη, θὰ ἐπιβάλωμε τὴν πίστι μὲ τὸν τρόμο. Ὁ Ἰησοῦς ἀπαιτεῖ ἀπὸ μᾶς νὰ τὸν λατρεύσωμε. Καὶ θὰ τὸν λατρεύσωμε! Μὲ τὸ αἷμα καὶ τὴ φωτιὰ θὰ χαράξωμε ἕνα δρόμο γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ ἄνθρωποι νὰ πᾶνε πρὸς Αὐτόν!

— Κι' ἐμεῖς θὰ συντρίψωμε τὴν κολοσσιαία ἀπάτη! φώναξε ὁ Καλβῖνος. Θὰ κόψωμε τὸ μέλος ποὺ ἔχει σαπίσει ἀπὸ τὴν γάγγραινα, γιὰ νὰ σώσωμε τὸ ὑπόλοιπο σῶμα. Ἡ ἀληθινὴ πίστις εἶνε τὸ σῶμα. Τὸ μέλος ποὺ ἔχει σαπίσει εἶνε ἡ θρησκεία... Θὰ γκρεμίσωμε τὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ κτίσωμε ἕναν καινούργιο ναὸ καὶ ἀπέναντι στὴ Ρώμη θὰ ὑψώσωμε τὴ Γενεύη.

— Τὴ Γενεύη! εἶπε ὁ Λογιόλα. Τὸ κέντρο αὐτὸ τῆς αἱρέσεως καὶ τῆς ἀνταρσίας!

— Πέστε καλύτερα: αὐτὴ τὴν ἑστία τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ἀληθινῆς πίστεως, ποὺ μὲ τὴ λάμψι της θὰ καταυγάση τὸν κόσμο!

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, ποὺ ἐκπροσωποῦσαν ἕνα διαφορετικὸ σύστημα δεσποτισμοῦ ὁ καθένας, εἶχαν σηκωθῆ ὄρθιοι καὶ κυττάζονταν στὰ μάτια.

Ὁ Ραμπελαΐ χαμογελοῦσε. Ἀλλὰ στὸ χαμόγελό του ὑπῆρχε περισσότερη πικρία παρὰ κακεντρέχεια.

Λίγο πιὸ πέρα, ὁ Μανφρέδος εἶχε σταυρώσει τὰ χέρια καὶ παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον αὐτὴ τὴ συζήτησι, ποὺ ἔδειχνε ποιὸ ἦταν τὸ ἀληθινὸ βάθος τῶν θεολογικῶν συζητήσεων τῆς ἐποχῆς του.

— Κύριοι, εἶπε ὁ Ραμπελαΐ, ἁπλώνοντας τὰ χέρια, σᾶς παρακαλῶ νὰ ἠρεμήσετε καὶ νὰ μ' ἀκούσετε μὲ προσοχή.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι κάθισαν γιὰ νὰ δείξουν ὅτι σέβονταν τὸ σπίτι ὅπου βρίσκονταν, ἀλλὰ δὲν ἔπαψαν νὰ κυττάζουν ἀπειλητικὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

— Ποιὰ ἡ ἀνάγκη ὅλων αὐτῶν τῶν ἀντεγκλήσεων; συνέχισε ὁ Ραμπελαΐ. Ὁ κόσμος πιστεύει σ' ἕνα ὅν ἀνώτερο, αἰώνιο καὶ παντοδύναμο. Ἡ κυριαρχία αὐτοῦ τοῦ ὄντος ἁπλώνεται σ' ὅλη τὴ φύσι. Τὸ δάσος μὲ τοὺς εὔηχους θόλους ποὺ φτιάνουν τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων κι' ὅπου οἱ ἄνεμοι παίζουν τὶς πιὸ γοητευτικὲς μελωδίες, εἶνε ὁ καλύτερος ναός του. Τὰ βουνά, ποὺ ὑψώνονται πρὸς τὸν οὐρανό, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ τὸν φτάσουν, εἶνε κολώνες πολὺ ὡραιότερες ἀπὸ ἐκεῖνες τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων. Ὁ ὠκεανὸς μᾶς παρακινεῖ σ' ἕνα ρεμβασμὸ αἰώνιας ἀγάπης καὶ πίστεως. Γιατί, λοιπόν, δὲν ἀφήνετε τὴν ἀνθρωπότητα νὰ ἀγαπᾶη καὶ νὰ προσεύχεται μὲ τὸ δικό της τρόπο; Γιατί νὰ τῆς ἐπιβάλλετε κανόνες γιὰ ἕνα αἴσθημα τόσο ὑψηλό, τόσο ὡραῖο καὶ τόσο δυνατό, ποὺ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπ' αὐτούς; Δὲν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ὅτι οἱ κανόνες σας προσβάλλουν τὴ μεγαλοπρέπεια καὶ τὴν ἱερότητα αὐτοῦ τοῦ αἰσθήματος;

— Καὶ ἡ Ἁγία Γραφή; ρώτησε μὲ πικρόχολο ὕφος ὁ Καλβῖνος.

— Νὰ οἱ καινούργιες ἰδέες τῶν φιλοσόφων! φώναξε ὁ Λογιόλα. Ἐκπλήσσομαι γιατὶ ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὸ δικό σας χαρακτῆρα τολμάει νὰ ὑποστηρίζη παρόμοιες θεωρίες καὶ νὰ γίνεται ὑπέρμαχος ἀξιοθρηνήτων παραποιήσεων τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος. Ὁ Θεός, κύριε, δὲν βρίσκεται μέσα στὴ φύσι, ἀλλὰ μέσα στὰ ἱερὰ βιβλία. Καὶ σ' αὐτὸ συμφωνῶ μὲ τὸν κύριο Ροζὲ ντὲ Μπύρ. Τὰ ἱερὰ βιβλία εἶνε τὸ πᾶν. Κάθε τι ποὺ δὲν περιέχεται σ' αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ σκέφτεται.

— Ὑποκλίνομαι μπροστὰ στὴν ὑψηλὴ σοφία σας, ἀπάντησε ὁ Ραμπελαΐ. Μίλησα ὡθούμενος ἀπὸ ἕνα πνεῦμα παγκοσμίου συνεννοήσεως. Καὶ νομίζω ὅτι, ἂν ὁ Θεὸς διανεννοήσεως. Καὶ νομίζω ὅτι, ἂν ὁ Θεὸς διανεννοήσεως. Καὶ νομίζω ὅτι, ἂν ὁ Θεὸς διαβάζη μέσα στὶς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων, θὰ πρέπει νὰ εἶνε πιὸ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ δικά μου λογια παρα ἀπό τὶς δικές σας πολεμοχαρεῖς ἀντεγκλήσεις.

— Αὐτὸ δείχνει ὅτι ἀντιλαμβάνεσθε τὸ Θεὸ σὰν ἕνα ὄν ἀδύνατο καὶ μικρόψυχο, συνέχισε ὁ Λογιόλα. Δὲν ἐκαταλάβατε τὸν Ἰησοῦ, ποὺ εἶνε σύμβολο πραότητος, ἀλλὰ καὶ δυνάμεως ἐπίσης. Μάθετε, λοιπόν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε δυνατὸς καὶ ὅτι ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς λειτουργούς του νὰ εἶνε ἐπίσης δυνατοί... Κύριε ἐφημέριε, πρόσδεσε μὲ ἀπειλητικὸ ὕφος, ποὺ δὲν προσπάθησε νὰ κρύψη, εἶμαι εὐτυχὴς γιατὶ μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ χαιρετήσω σὲ σᾶς ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς σύγχρονης φιλοσοφίας. Πρέπει, ὅμως, νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἀκριβῶς αὐτὲς οἱ φιλοσοφίες εἶνε ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ, ποὺ ὁδηγεῖ τὴ χριστιανωσύνη στὸν ὄλεθρο καὶ στὸ θάνατο.

Ὁ Καλβῖνος ἐπεδοκίμασε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ τὰ λόγια τοῦ ἀντιπάλου του. Κι' αὐτὸς ἐπίσης ἦταν ἐναντίον τῶν φιλοσόφων. "Οπως κι' ὁ Λογιόλα, ἤθελε κι' αὐτὸς μιὰ θρησκεία, ποὺ νὰ στηρίζεται στὴν ἀμάθεια καὶ τὸν τρόμο. Μόνον ὅτι τὴν ἤθελε διαφορετικὴ ἀπὸ τὸν Ἱσπανό. Δὲν διαφωνοῦσαν, ὅμως, οὔτε ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο αὐτῆς τῆς θρησκείας, οὔτε ὡς πρὸς τὰ μέσα τῆς ἐπιβολῆς της.

Ὁ Ραμπελαΐ γέμισε τὰ ποτήρια τους μὲ κρασὶ τοῦ Ἀνζοῦ.

— Δοκιμάστε αὐτὸ τὸ κρασί, ἀδελφοί μου, τοὺς εἶπε.

Ἡ φωνή του εἶχε ἕναν τόνο ἐπιταγῆς καί, πράγμα παράξενο, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι σήκωσαν τὰ ποτήρια τους καί, τὴ φορὰ αὐτή, τὰ ἄδειασαν ὡς τὸν πάτο.

Ὁ Ραμπελαΐ χαμογέλασε εὐχαριστημένος. Ἀλλ' ἡ χαρά του κράτησε ἐλάχιστα. Γιατὶ ὁ Λογιόλα συνέχισε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές:

— Ἐναντίον αὐτῶν τῶν φιλοσοφιῶν ἔχω κηρύξει ἕναν ἀγώνα μένει θανάτου! Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, οἱ αἱρέσεις κι' ἡ ἐπιστήμη θὰ ἐξολοθρευθοῦν. Ἡ γνῶσις εἶνε καταραμένη, ἐνῶ ἡ ἄγνοια εἶνε ἱερή. Στὴν Ἱσπανία, ἐξωλοθρεύσαμε ὅλους τοὺς κατασκευαστὲς βιβλίων. Ἐπέτυχα ἐπίσης ἀπὸ τὸ χριστιανικώτατο βασιλιὰ Φραγκίσκο νὰ ἐφαρμοσθοῦν τὰ ἴδια μέτρα καὶ στὴ Γαλλία. Οἱ φλόγες ποὺ θὰ ὑψωθοῦν ἀπὸ τὶς πυρὲς θὰ εἶνε ἡ αὐγὴ τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἀλλοίμονο, τρεῖς φορὲς ἀλλοίμονο στοὺς αἱρετικοὺς καὶ στοὺς σοφούς! Ὑπάρχει στὸ Παρίσι ἕνας υἱὸς τῆς ἀπωλείας ποὺ λέγεται Στέφανος Ντολέ. Γιὰ νὰ σκοτώσωμε τὴν ἐπιστήμη ποὺ εἶνε καταραμένη θὰ σκοτώσωμε τὴν τυπογραφία. Καὶ γιὰ νὰ σκοτώσωμε τὴν τυπογραφία θὰ σκοτώσωμε τοὺς τυπογράφους καὶ πρῶτον ἀπὸ ὅλους τὸν Ντολέ. (Ὁ Μανφρέδος δάγκωσε τὰ χείλη του γιὰ νὰ μὴ μιλήση). Ὑπάρχει ἐπίσης στὸ Παρίσι ἕνα κέντρο ἀνταρσίας καὶ ἠθικῆς λέπρας. Ἐννοῶ τὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων, ὅπου καλλιεργεῖται ἐντεχνα ἡ ἐπανάστασις ἐναντίον τῶν καθιερωμένων ἀρχῶν. Θὰ παραδώσωμε στὶς φλόγες τὴν Αὐλὴ τῶν Θαυμάτων καὶ θὰ ἐξολοθρεύσωμε ἐκείνους ποὺ ζοῦν μέσα σ' αὐτήν. (Ὁ Μανφρέδος χλώμιασε). Ὁ πόλεμος ἀρχίζει καὶ θὰ εἶνε ἀδυσώπητος. Στὸν πόλεμο αὐτό, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἔλεος, οὔτε συγγνώμη. Ὅποιος δὲν εἶνε μαζί μας, θὰ εἶνε ἐναντίον μας. Καθένας πρέπει νὰ διαλέξη ἀνάμεσα στὸν σταυρὸ καὶ στὴν πυρά. Ἢ ὁ σταυρὸς θὰ θριαμβεύση στὸν κόσμο ἢ ὁ κόσμος θὰ παραδοθῆ στὶς φλόγες!

— Ὁ σταυρὸς θὰ καταχτήση τὸν κόσμο, ἀλλ' ἐκεῖνοι ποὺ τὸν κρατάνε στὰ χέρια τους καὶ τὸν δείχνουν στὰ πλήθη εἶνε ἄνθρωποι κακοὶ καὶ διεφθαρμένοι, εἶπε μὲ τὴ σειρά του ὁ Καλβῖνος. Μᾶς χρειάζονται καινούργιοι ἱερεῖς. Πρέπει ν' ἀπαλλάξωμε τὴν ἐκκλησία ἀπὸ τοὺς ἀναξίους λειτουργούς της ποὺ καταπνίγουν τὴν ὀρθὴ πίστι. Μιὰ μόνον ἐξουσία εἶνε ἱερὴ καὶ ἀκαταμάχητη: ἐκείνη τοῦ Θεοῦ!

— Δυστυχισμένε! φώναξε ὁ Λογιόλα Τολμᾶτε, λοιπόν, ν' ἀμφισβητήσετε τὴν ἐξουσία τοῦ Πάπα;

— Δὲν τὴν ἀμφισβητῶ, ἀπάντησε μὲ παγερὸ ὕφος ὁ Καλβῖνος. Τὴν ἀρνοῦμαι.

Ὁ Λογιόλα τινάχτηκε ὄρθιος. Εἶχε πρασινίσει ἀπὸ τὴ λύσσα του.

— Κύριε, εἶπε στὸ Ραμπελαΐ, σὲ ποιὰ παγίδα μὲ παρασύρατε;

— Πῶς; φώναξε ὁ Ραμπελαΐ. Εἴσαστε κι' οἱ δυὸ ἄνθρωποι μὲ ἀνώτερο μυαλό. Τὸ φῶς τῶν γνώσεων σας μὲ θαμπώνει. Κατέχετε κι' οἱ δυὸ ὅσο κανένας ἄλλος τὴν τέχνη τῆς λογικῆς καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ σεβασθῆτε ὁ ἕνας τὴ σκέψι τοῦ ἄλλου! Ἀλλὰ καὶ ἡ σκέψις ἐπίσης εἶνε ἱερή. Καταφρονώντας τὴ σκέψι, ὑβρίζετε τὸ Θεὸ ποὺ ἰσχυρίζεσθε ὅτι ὑπηρετεῖτε!

Ἀλλ' ὁ Λογιόλα δὲν εἶχε διάθεσι νὰ τὸν ἀκούση περισσότερο.

— Χαίρετε! εἶπε κυττάζοντας ἀπειλητικὰ τὸν Καλβῖνο.

Ἔπειτα βγῆκε.

Ὁ Ραμπελαΐ ἔτρεξε νὰ τὸν προφτάση στὸν κῆπο.

— Ποιὸ εἶνε τὸ πραγματικὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ Ροζὲ ντὲ Μπύρ; τὸν ρώτησε ὁ Λογιόλα.

— Δὲν ξέρω νὰ ἔχη ἄλλο ὄνομα, ἀπάντησε ὁ Ραμπελαΐ.

— Θέλετε τότε νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ τὸ πραγματικό του ὄνομα;

— Εἶμαι περίεργος νὰ τὸ μάθω...

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ Καλβῖνος!

— Ἀδύνατον!...

— Ὁ Καλβῖνος ὁ ἀσεβής! Ὁ Καλβῖνος ὁ αἱρετικός! Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὸ φαντασθῆ; Ὁ Καλβῖνος στὴ Γαλλία! Ὁ Καλβῖνος στὸ Παρίσι! Καὶ ἀκόμη ἡ Γαλλία δὲν ἔχει καταποντισθῆ ἀπὸ κάποιο κατακλυσμό. Κι' ὁ κεραυνὸς δὲν ἔχει ἀκόμη μεταβάλει σὲ στάχτη τὸ Παρίσι! Κι' ὁ οὐρανὸς δὲν ἔχει σωριαστῆ ἀκόμη πάνω στὰ κεφάλια μας!

— Ἠρεμῆστε, σεβάσμιε πάτερ...

— Ναί, ἔχετε δίκηο, εἶπε ὁ Λογιόλα, ποὺ προσπάθησε νὰ χαμογελάση. Πρέπει νὰ ἠρεμήσω... Τὸ κάτω - κάτω, ὁ Καλβῖνος δὲν εἶνε παρὰ ἕνας παραστρατημένος, ποὺ ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ δρόμο. Προσπαθῆστε νὰ τὸν ξαναφέρετε στὴν ὀρθὴ πίστι...

— Θὰ προσπαθήσω, ὑποσχέθηκε ὁ Ραμπελαΐ.

— Θὰ μείνη στὸ σπίτι σας πολὺ καιρό;

— Δυὸ ἢ τρεῖς ἡμέρες ἴσως... Δὲν ἤξερα ὅμως ποιὸς ἦταν... Μοῦ ἀνοίξατε τὰ μάτια... Θὰ τὸν διώξω... τὸ σπίτι μου δὲν μπορεῖ νὰ στεγάζη ἕναν αἱρετικό.

— Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ τὸν διώξετε, εἶπε ὁ Λογιόλα. Θὰ κάμετε, τούναντίον, ὅ,τι μπορεῖτε γιὰ νὰ τὸν κατηχήσετε στὴν ὀρθὴ πίστι...

— Θὰ τὸ δοκιμάσω.

— Ποιὰ μεγάλη νίκη ἂν μπορούσατε νὰ τὸν ξαναφέρετε στοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας!

— Μοῦ δείχνετε τὸ σωστὸ δρόμο...

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν ἀνοίξετε μιὰ μεγάλη συζήτησι μαζί του, θὰ ἐπιτύχετε κάποιο καλὸ ἀποτέλεσμα.

— Τὸ ἐλπίζω.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ φύγη, προτοῦ προσπαθήσετε νὰ τὸν σώσετε.

— Θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ.

— Χαίρετε, λοιπόν... Ξαναγυρίζω στὸ μοναστήρι μου γιὰ νὰ ἐμβαθύνω μέσα στὴ σιωπὴ καὶ τὴν προσευχὴ στὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἴμαστε ἐπιφορτισμένοι νὰ διαδίδωμε στὸν κόσμο.

— Κι' ἐγώ, θὰ προσπαθήσω νὰ ἐμβαθύνω στὰ λόγια σας, ἔνδοξε διδάσκαλε, ἀπάντησε ὁ Ραμπελαΐ. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες καὶ τὶς εὐγενέστερες τῆς ζωῆς μου. Θὰ φυλάξω τὸ πρωτῆρι σας καὶ κανεὶς στὸν κόσμο δὲν θὰ ἀγγίξη πιὰ τὰ χεῖλη του σ' αὐτό.

Ὁ Λογιόλα ἀνέβηκε στὸ ἁμάξι του ποὺ ἔφυγε ἀμέσως.

Ὁ Ραμπελαΐ γύρισε τότε στὴν τραπεζαρία.

— Ξέρετε ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔφυγε ἀπὸ δῶ; ρώτησε τὸν Καλβῖνο.

— Ὅποιος κι' ἂν ἦταν, μυρίζει ἀπὸ μακρυὰ τὸ θάνατο, ἀπάντησε ὁ μεταρρυθμιστής.

— Ἦταν ὁ Ἰγνάτιος ντὲ Λογιόλα.

— Αὐτός!... Τὸ εἶχα μαντέψει σχεδόν.

— Ἂν θέλετε ν' ἀκούσετε τὴ συμβουλή μου...

— Καταλαβαίνω... Θὰ φύγω ἀμέσως γιὰ τὴ Γενεύη.

Ὁ Ραμπελαΐ χαμογέλασε. Εἶχε προσπαθήσει νὰ συμφιλιώση αὐτοὺς τοὺς δυὸ θανάσιμους ἐχθρούς. Ἀλλ' ἡ προσπάθεια του εἶχε ἀποτύχει.

Ὁ Καλβῖνος χαιρέτησε βιαστικὰ τὸν οἰκοδεσπότη καὶ τὸν Μανφρέδο κι' ἔπειτα μπῆκε στὸ ἁμάξι του, ἀφοῦ εἶπε στὸν ἀμαξᾶ ν' ἀπομακρυνθῆ ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε.

Ὁ Ραμπελαΐ, ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὸ Μανφρέδο, ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Τί ἔχεις νὰ πῆς γιὰ τὴ φάρσα; τὸν ρώτησε.

— Τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ πῶ εἶνε ὅτι ἀποχτήσατε δυὸ θανάσιμους ἐχθρούς, ἀπάντησε ὁ Μανφρέδος. Δὲν θὰ σᾶς συχωρέσουν ποτέ!

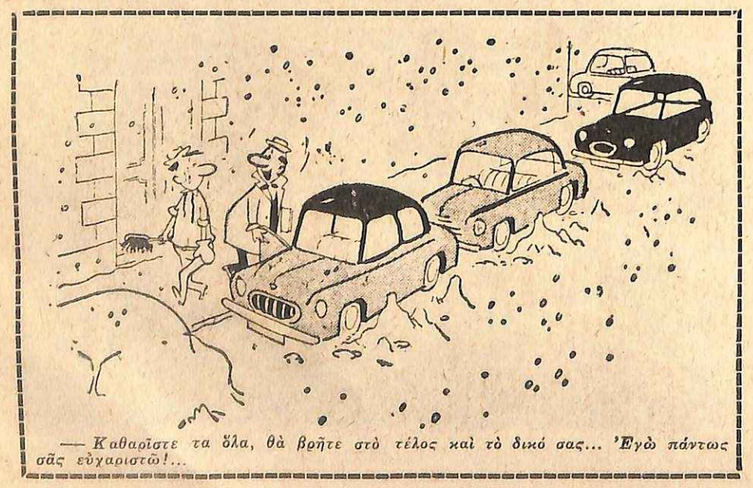
— Μπᾶ! εἶπε ὁ Ραμπελαΐ. Δὲν τοὺς φοβᾶμαι... Ἔχω μὲ τὸ μέρος μου τὸ βασιλιᾶ... καὶ κάτι ἄλλο ποὺ εἶνε πολυτιμότερο: τὴ συνείδησί μου. Ἀλλὰ τώρα ποὺ εἴμαστε μόνοι, ἂς πιοῦμε μερικὰ ποτηράκια ἀπὸ τὸ τονωτικὸ αὐτὸ κρασὶ κι' ἂς μιλήσωμε λίγο γιὰ τὸ ταξίδι σου.

ΣΤΟ ΠΟΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ὁ χορὸς τῶν ἀποφοίτων τῆς Κορνιαλενείου Σχολῆς

Ὁ Χορὸς τῶν Ἀποφοίτων τῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Βασιλέως Ἀναργυρείου καὶ Κορνιαλενείου Σχολῆς Σπετσῶν θὰ δοθῆ στὸ ξενοδοχεῖο «Ἀκροπόλ Παλάς». Ἐπιτροπὴ ἀπὸ τὶς γνωστότερες Ἀθηναίες ἔχει ἀναλάβει τὴ φροντίδα τῆς καλλιτεχνικῆς ἐπιτυχίας του. Ἰδιαιτέρως πλούσιο πρόγραμμα κατατρίζεται στὸ ὁποῖον θὰ λάβουν μέρος ἐκλεκτοὶ Ἕλληνες καὶ ξένοι καλλιτέχνες. Οἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ὑποτροφιῶν τοῦ Σύλλογου.

— Καθαρίστε τα ὅλα, θὰ βρῆτε στὸ τέλος καὶ τὸ δικό σας... Ἐγὼ πάντως σᾶς εὐχαριστῶ!...

Χωρὶς λόγια

Ἀποκριάτικες ἀμφιέσεις

Παριζιάνικα μοντέλα τοῦ 1956 γιὰ τὰ πάρτυ καὶ τοὺς χορούς

1. ΙΝΔΙΑΝΑ.—Μπλούζα ντεκολτέ, μακρυὰ φούστα, ἀνοιχτὴ μπροστά, στερεωμένη μὲ καρφίτσα. Φαρδειὰ ζώνη. Πέπλος καὶ πλούσια κοσμήματα. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Πράσινο, 3 πῆχεις 4)8 μονὸ φάρδος. Κόκκινο 1 πῆχυς 4)8 μονὸ φάρδος. Μπλὲ 3)8 μονὸ φάρδος.

2. ΓΚΡΟΥΜ.— Μπολερὸ κλειστὸ στὸ λαιμὸ καὶ μακρὺ παντελόνι μὲ θαλασσιὰ καὶ κόκκινη γαρνιτούρα. Κόκκινη ζώνη, θαλασσιὰ γάντια καὶ κοπελλάκι στὸν ἴδιο συνδυασμὸ χρωμάτων. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: 4 πῆχεις 5)8 μονὸ φάρδος.

3. ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΒΙΕΝΝΗΣ.— Ριγωτὸ κορσάζ μὲ πολὺ φαρδὺ γιακᾶ, γαρνιρισμένο μὲ βολάν. Φαρδειὰ κόκκινη φοῦστα μὲ ριγωτὰ βολάν. Ριγωτὴ ζώνη. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Κόκκινο, 3 πῆχεις μονὸ φάρδος. Ριγωτό, 5 πῆχεις 4)8 μονὸ φάρδος. Λευκό, 1 πῆχ. μονὸ φάρδος.

4. ΓΑΤΟΥΛΑ.— Κοντὸ ἔξωμο φόρεμα, πολὺ ἐφαρμοστὸ στὴ μέση, γαρνιρισμένο κάτω μὲ φαρδειὰ γούνα. Γοῦνινο περιλαίμιο. Μακρυὰ γάντια καὶ παπούτσια γαρνιρισμένα ἐπίσης μὲ γοῦνα. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: 3 πῆχεις 6)8 μονὸ φάρδος.

5. ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ. — Πράσινο μεταξωτὸ φόρεμα χωρὶς μανίκια, μὲ φαρδειὰ κλὸς φούστα. Κάτω ἀπὸ τὴ φούστα, ἄσπρο μεστα. Κάτω ἀπὸ τὴ φούστα, ἄσπρο μεσοφόρι μὲ βολάν. Ἄσπρος πλισὲ γιακᾶς γαρνιρισμένος μὲ κόκκινο. Πράσινη σκουφια. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Πράσινο, 3 πῆχεις 4)8 μονὸ φάρδος. Ἄσπρο, 3 πῆχεις 3)8 μονὸ φάρδος.

6. ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΑ. — Ἄσπρη μπλούζα μὲ μπουφφὰν μανίκια καὶ πολὺ ἀνοιγτὸ ντεκολτέ. Παντελόνι τρουὰ κὰρ ποὺ σφίγγει στὰ πλάγια μὲ κορδόνι. Φαρδειὰ κοκκινη ζώνη. Πολύχρωμες κάλτσες καὶ μπανὲ ἀσσορτί. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Μπλὲ 2 πῆχεις 2)8 μονὸ φάρδος. Ἄσπρο 4 πῆχεις 2)8 μονὸ φάρδος.

7. ΤΥΡΟΛΕΖΑ. — Ἐφαρμοστὸ ντεκολτὲ κορσάζ μὲ μπουφφὰν ἄσπρα μανίκια. Κοντὴ σαουρτὴ φούστα μὲ ρίγες. Ἄσπρη ποδιὰ μὲ βολάν. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Ἄσπρο, 2 πῆχεις 2)8 μονὸ φάρδος. Πράσινο 5)8 μονὸ φάρδος. Κόκκινο, 4)8 μονο φάρδος. Ριγέ, 3 πῆχεις μονὸ φάρδος.

8. ΚΑΟΥ ΓΚΕΡΛ. — Ἐξώμη ἄσπρη μπλούζα, κόκκινο μαντήλι στὸ λαιμό, μπλούζα, κοντὴ κλὸς φούστα καὶ μανικέτια κερό, κόκκινα σχέδια. Ἡ μπλούζα, ἡ φούστα καὶ τὰ μανικέτια γαρνιρισμένα μὲ μάλλινα κρόσσια. Ἀπαιτούμενο ὕφασμα: Κόκκινο, 3 πῆχεις μονὸ φάρδος. Ριγωτό, 5 πῆχεις 4)8 μονὸ φάρδος. Λευκό, 1 πῆχ. μονὸ φάρδος.

Γιὰ μεγάλα κορίτσια

Ημιωριοδιούλα μας

ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΕΜΙΔΗΣ: 40 χρόνων. ΜΑΡΙΑ: Γυναίκα του. 30 χρόνων. ΑΓΗΣ ΣΟΥΡΛΗΣ: 40 χρόνων. ΣΟΥΛΑ: Γυναίκα του. 30 χρόνων.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ σπίτι τῶν 'Ανεμίδη. Πρωΐ).

ΜΑΡΙΑ: 'Ακοῦς;

ΓΙΑΝΝΗΣ (ἀφουγκράζεται): 'Ακούω... Τὸ ραδιόφωνο τῶν νέων γειτόνων μας. Παίζει κάποια ἀρια...

ΜΑΡΙΑ: 'Αφιλόμουσε! Δέν εἶναι ραδιόφωνο. Εἶναι πιάνο!

ΓΙΑΝΝΗΣ: "Ας εἶναι καὶ πιάνο... Δικό τους εἶναι.

ΜΑΡΙΑ: Ξέρεις ὅμως γιατί παίζει πιάνο αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ κυρία Σουρλῆ; Γιὰ νὰ μᾶς πῆ ὅτι ἐκεῖνη ἔχει πιάνο κι' ἐμεῖς δὲν ἔχουμε. "Οτι ἔχει ἰδέα μουσικῆς κι' ἐμεῖς δὲν ἔχουμε!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πολὺ κακὴ αὐτὴ ἡ ἀντίληψη, κυρία. 'Η νέα γειτόνισσά σου παίζει πιάνο, ἐπειδὴ ἔτυχε στὴν προίκα της νὰ ὑπάρχη καὶ τὸ πιάνο.

ΜΑΡΙΑ: Σύμφωνοι! 'Οφείλω ὅμως κι' ἐγὼ νὰ τὴν πληροφορήσω ὅτι καὶ στὴ δική μου προίκα ὑπῆρχε πιάνο, ἀλλὰ οἱ δικοί μου τὸ πούλησαν στὴν Κατοχή.

ΓΙΑΝΝΗΣ (ἀνήσυχος): Δηλαδή; Τί θέλεις νὰ πῆς;

ΜΑΡΙΑ: Θέλω νὰ πῶ ὅτι εἶναι ὑποτιμητικὸ γιὰ μένα, μιὰ τελειόφοιτο τοῦ 'Ωδείου, νὰ μὴν ἔχω ἕνα πιάνο τὴ στιγμὴ ποὺ ἔχει ἡ νέα γειτόνισσά μας. Θὰ μοῦ ἀγοράσης ἕνα πιάνο!

ΓΙΑΝΝΗΣ: 'Η νέα γειτόνισσά σου ἔχει πιάνο. Πολὺ ὡραῖα! "Εχει ὅμως κι' ἀμερικάνικη κούρσα, ποὺ ἔχουμε ἐμεῖς; "Οχι! Λοιπόν, μὴ μιλᾶς! 'Εμεῖς εἴμαστε πιὸ πλούσιοι καὶ πιὸ μοντέρνοι ἀπὸ αὐτούς! (Περιφρονητικά): Πούφ! 'Αναχρονισμός.

ΜΑΡΙΑ (μὲ ἀνασταναγμό): Προτιμῶ τὸ πιάνο. Μοῦ θυμίζει τὰ ρωμαντικὰ νειάτα μου. "Υστερα, γιατί ἡ κυρία Σουρλῆ νὰ φαίνεται ἀνώτερή μου; Τὸ ξέρεις ὅτι ἐπὶ τῆδες καθεται τὰ πρωϊνὰ στὸ πιάνο; Γιὰ νὰ μὲ... ὑποτιμήση.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μὰ δὲν ἔχω λεπτὰ γιὰ πιάνο...

ΜΑΡΙΑ: Πούλησε τὴν ἀμερικάνικη κούρσα!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στὸ σπίτι τῶν Σουρλῆ. Βράδυ).

ΣΟΥΛΑ: Τὴν εἶδες;

ΑΓΗΣ: Ποιὰ νὰ δῶ; Τὴ νέα γειτόνισσά μας;

ΣΟΥΛΑ (περιφρονητικά): Τὴ γειτόνισσά μας... Τὴν κούρσα της! Τελευταῖο μοντέλο. Τί νὰ σοῦ πῶ, "Αγη. Τὴ ζηλεύω!

ΑΓΗΣ (κουνῶντας τὸ κεφάλι του): Ξέρεις κάτι, ἀγαπητή μου; Οἱ κοινωνικὲς φιλοδοξίες στοὺς ἀνθρώπους εἶναι μεγάλη κατάρα!

ΣΟΥΛΑ: Δὲν σὲ καταλαβαίνω... Γιὰ τὴν κούρσα τῆς κυρίας 'Ανεμίδου σοῦ μιλάω.

ΑΓΗΣ: Αὐτὸ ἐννοῶ. "Αν δὲν διέθετε πολυτελέστατη κούρσα, δὲν θὰ τὴ ζήλευες.

ΣΟΥΛΑ: Καὶ βρίσκεις ἀφύσικη τὴ ζήλεια μου;

ΑΓΗΣ: Συμπτωματική. Διόλου ἀπίθανο νὰ ζηλεύη κι' ἐκείνη ἐφέτος ἐπειδὴ ἔχεις ἕνα καλὸ γερμανικὸ πιάνο, κι' ἐκείνη δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλη μαζί σου... μ' ἕνα ραδιόφωνο!

ΣΟΥΛΑ: Δὲν ξέρω σὲ τί μὲ ζηλεύει ἐκείνη. Μὲ ἀπασχολεῖ τὸ δικό μου βάσανο: 'Αδύνατο νὰ ὑποφέρω τὴν ἀεροδυναμικὴ κούρσα της νὰ στέκη τέσσερες φορὲς τὴν ἡμέρα πλάϊ στὸ σπίτι μου. 'Η γυαλάδα της μὲ στραβώνει!...

ΑΓΗΣ: Κι' ἂν ἀγοράσουμε κι' ἐμεῖς μιὰ ἀμερικάνικη κούρσα θὰ πάψης νὰ ἐνοχλήσαι ἀπὸ τὴ δική της;

ΣΟΥΛΑ: Τὸ ρωτᾶς; Θὰ νιώθω στὸ ἴδιο καὶ ἀνώτερο κοινωνικὸ ἐπίπεδο ἀπὸ τὸ δικό της.

ΑΓΗΣ: "Ας δεχθῶ τὴν ἀποψί σου. Μὲ τί ὅμως θ' ἀγοράσουμε τὴν κούρσα; Λεφτὰ δὲν μᾶς περισσεύουν.

ΣΟΥΛΑ: Τὸ ἔχω σκεφθῆ καὶ τὸ ἔχω προβλέψει: Θὰ πουλήσουμε τὸ πιάνο.

ΑΓΗΣ: Σοβαρολογεῖς; Τὸ ἀγαπημένο σου καὶ πολύτιμο πιάνο σου; 'Απίστευτο!

ΣΟΥΛΑ: Σοβαρολογῶ. Τὸ βαρέθηκα.

ΑΓΗΣ: Τότε νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸ μεσίτη μας.

ΣΟΥΛΑ: Θὰ εἶναι ὅμως ἡ ἴδια. Σὰν τὴ δική της. Πρόσινη ἀεροδυναμική!

ΑΓΗΣ: Πράσινη ἀεροδυναμική!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ σπιτι τῶν 'Ανεμίδη. Μετὰ ἕνα μήνα).

ΜΑΡΙΑ: Τὴν ἐξετόπισα.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ποιά;

ΜΑΜΙΑ: Τὴ γειτόνισσά μας! 'Απὸ τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ ἔφερες τὸ πιάνο σπίτι καὶ κάθομαι καὶ παίζω, δὲν τολμᾶ νὰ καθήση στὸ δικό της καὶ νὰ μὲ ἀντιμετωπίση.

ΓΙΑΝΝΗΣ (μουρμουριστά): Ναί...

ΜΑΡΙΑ: Τί ναί;... "Εχεις ἀντίρρησι; Τὴν κατατρόπωσα.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ναί, τὴν κατατρόπωσες... 'Αλλά...

ΜΑΡΙΑ: Τί «ἀλλά;» "Ισες κι' ὅμοιες θὰ γίνουμε; 'Εγὼ, ἔχω βγάλει τὸ 'Ωδεῖο!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δὲν θίγω τὴ μουσικὴ σου κατάρτισι...ἀλλὰ λέω ὅτι ἡ γειτόνισσά σου μπορεῖ ν' ἀλλαξε γοῦστα, ὁπως ἄλλαξες κι' ἐσύ... Μπορεῖ νὰ βαρέθηκε τὸ πιάνο, νὰ ποῦμε.

ΜΑΡΙΑ: Δὲν τὸ βαρέθηκε, ἀλλὰ τώρα ξέρει πῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιδειχθῆ. Καὶ πιάνο ἔχω καὶ καλύτερα παίζω ἀπ' αὐτήν!

ΓΙΑΝΝΗΣ: 'Εκείνη ὅμως δὲν ἔχει πιὰ πιάνο. Πῶς θέλεις νὰ παίξη;

ΜΑΡΙΑ: Δὲν ἔχει; Πῶς το ξέρεις;

ΓΙΑΝΝΗΣ (θριαμβευτικά): Τὸ ξέρω, γιατὶ τὸ δικό της πιάνο σοῦ ἀγόρασα. Τὸ πουλοῦσε σὲ τιμὴ εὐκαιρίας!

ΜΑΡΙΑ (ἔξαλλη): Σαμποτέρ! Μὲ ρεζίλεψες! Νὰ τὸ πάρης! Οὔτε νὰ τὸ βλέπω θέλω. "Ωχ! (Λιποθυμία).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὸ σπίτι τῶν Σουρλῆ τὴν ἴδια μέρα).

ΣΟΥΛΑ: Τὴν ἐξετόπισα!

ΑΓΗΣ: Ποιά;

ΣΟΥΛΑ: Τὴ γειτόνισσά μας! 'Απὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σωφάρω τὴν πράσινη κούρσα, ποὺ μοῦ ἀγόρασες, ἡ δική της ἔγινε ἀφαντη.

ΑΓΗΣ (μουρμουριστά): Ναί...

ΣΟΥΛΑ: Φοβᾶται τὸν συναγωνισμό... Ποιός ξέρει τί σαραβάλο θὰ ἦταν καὶ μᾶς τὴν μοστράριζε γιὰ ὑπερλούξ.

ΑΓΗΣ: Ναί...

ΣΟΥΛΑ: Τί ναί; "Εχεις ἀντίρρησι; Τὴν κατατρόπωσα!

ΑΓΗΣ: Ναί, τὴν κατατρόπωσες... 'Αλλά...

ΣΟΥΛΑ: Τί ἀλλά; "Ισιες κι' ὅμοιες θὰ γίνουμε; 'Εγὼ εἶχα δικό μου αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸν... πρῶτο εὐρωπαϊκὸ πόλεμο.

ΑΓΗΣ: Δὲν θίγω τὴν ἀριστοκρατική σου καταγωγή, ἀλλὰ λέω ὅτι μπορεῖ ἡ γειτόνισσά σου ν' ἀλλαξε γοῦστα, ὅπως ἀλλαξες κι' ἐσύ: Μπορεῖ νὰ βαρέθηκε τὴν κούρσα.

ΣΟΥΛΑ: Λανθάνεσαι, κύριε! Δὲν τὴ βαρέθηκε. 'Αλλὰ ντρέπεται νὰ τὴν παραβάλη μὲ τὴ δική μου! Εἶναι καλύτεον! Ἐπίσης ἐγὼ σωφάω ἀνώτερα!

ΑΓΗΣ: Μὴν τρέχεις στὶς κρίσεις σου, κυρία. 'Η γειτόνισσά σου δὲν σωφάρει πιά, γιατὶ δὲν ἔχει κούρσα.

ΣΟΥΛΑ: Δὲν ἔχει; Πῶς τὸ ξέρεις;

ΑΓΗΣ (θριαμβευτικά): Τὸ ξέρω, γιατὶ τὴ δική της κούρσα σοῦ ἀγόρασα! Τὴν πουλοῦσε σὲ τιμὴ εὐκαιρίας! (Λιποθυμία).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Τὴν ἄλλη μέρα στὸ γραφεῖο τοῦ "Αγη).

ΑΓΗΣ (στὸ ἀκουστικό): 'Ο κύριος 'Ανεμίδης;

ΓΙΑΝΝΗΣ (ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος): 'Ολόκληρος καὶ χαρούμενος!

ΑΓΗΣ: Κι' ἐγὼ τὴν κούρσα μου γιατρεύτηκε ἀπὸ τὴ ζήλεια της.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κι' ἡ δική μου. Σᾶς ἐπιστρέφω τὸ πιάνο...

ΑΓΗΣ: Κι' ἐγὼ τὴν κούρσα. (Σιγά): Κι' οὔτε τοῦ παπᾶ, ἔ; (Γέλια).

(Αὐλαία)

Τ—ΑΝ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Στὸ Μόναχο, ἡ Α. Μ. ὁ Καρνάβαλος ἔκανε ἐφέτος μεγάλη ρεκλάμα στὴ νέα 'Ιταλίδα στάρ "Ελσα Μαρτινέλλι. "Υστερα ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ παρέλασί του, μέσα στοὺς δρόμους τῆς πόλεως ὁ Καρνάβαλος διάλεξε μεταξὺ ὅλων τῶν ὡραίων κοριτσιῶν, ποὺ τὸν περιτριγύριζαν, τὴν "Ελσα Μαρτινέλλι, γιὰ νὰ τῆς δώση τὸ φιλί, ποὺ θὰ τὴν ἐχρίζε «εὐνουμένη» του. 'Η "Ελσα ἔγινε ἔτσι «ἡ βασίλισσα» τοῦ καρναβαλιοῦ.

ΚΑΜΟΥΦΛΑΡΙΣΜΕΝΟ ΜΠΑΡΑΚΙ

Τὰ τρία βιβλία (ἄνω) ὑποτίθεται πὼς εἶναι ἔργα τοῦ Γκαίτε καὶ μπορροῦν νὰ διακοσμήσουν τὴ βιβλιοθήκη σας. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, δὲν εἶναι παρὰ ἕνα λιλιπούτειο μπαράκι ποὺ περιέχει δυὸ μπουκάλια, ἕνα «μίξερ» γιὰ κοκτὰιλ καὶ τὰ ἀπαραίτητα ποτηράκια. Τὸ σύνολο κατασκευάζεται στὴ Γερμανία εἰδικὰ γιὰ τοὺς διανυούμενους μπεκρῆδες.

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Θὰ μποροῦσε νὰ βάλη κανεὶς σὲ μερικὲς ἀντρεμένες γυναίκες τὴ γνωστὴ ἐπιγραφή: «Σ' αὐτὸ τὸ κτῆμα ὑπάρχουν παγίδες».

★ 'Η τάση τῆς γυναίκας εἶναι νὰ μωραίνη καὶ τὸν πιὸ λογικὸ ἄνδρα. 'Απ' τὸ ἄλλο μέρος πάλι ἡ γυναῖκα εἶναι πάντα μωρό, ποὺ τὸ ἀποκοιμίζει κανεὶς μὲ παραμύθια τῆς Χαλιμᾶς.

★ 'Η πρώτη ἀγάπη στὴν καρδιὰ μιᾶς γυναίκας εἶναι μιὰ ἐλπίδα, ἡ τελευταία εἶναι ἕνα ἀπέραντο παράπονο.

★ Τὸ μόνο πρᾶγμα, ἀπ' τὸ ὁποῖο μιὰ γυναίκα δὲν βέχεται νὰ παραιτηθῆ ποτέ, εἶναι ὁ ἔρωτας.

★ 'Η ἀγάπη στὴν καρδιὰ μιᾶς ὥριμης γυναίκας μοιάζει μὲ τὴ μαῦρη περοῦκα ποὺ βάζουν οἱ γέροι. Ζεσταίνει, μὰ δὲν ξανανοιώνει...

★ Οἱ γυναῖκες πεθαίνουν εὐχαριστημένες, ὅταν πεθαίνουν ἐρωτευμένες.

★ Οἱ γυναῖκες θὰ ἦταν ὅλες ἠθικές, ἂν ἦταν εὐτυχισμένες. Καὶ θὰ ἦταν εὐτυχισμένες, ἂν εἶχαν καλοὺς συζύγους.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ δικαστικὴ πλάνη

Κατὰ τὰ τελευταῖα 20 χρόνια στὴν 'Ιταλία

'Η ἀναθεώρησι μιᾶς δίκης, ποὺ ἔγινε, τελευταία, στὴν 'Ιταλία, ἔφερε στὴν ἐπικαιρότητα ἕνα παλιὸ δικαστικὸ πρόβλημα: τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχουν καμμιὰ φορὰ οἱ κατηγορούμενοι νὰ καταδικασθοῦν χωρὶς νὰ εἶναι ἔνοχοι. Δυστυχῶς καὶ σήμερα ἀκόμη, παρὰ τὶς ἐπιστημονικὲς μεθόδους ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν ἐγκλημάτιων,συμβαίνει οἱ δικασταὶ νὰ παραπλανηθοῦν ἀπὸ ὡρισμένα περιστατικὰ καὶ νὰ καταδικάσουν ἕναν ἀθῶο.

'Η τραγωδία ποὺ ἔζησε μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια 'Ιταλῶν χωρικῶν ἀποτελεῖ τὴν πιὸ χαρακτηριστικὴ περίπτωσι δικαστικῆς πλάνης τῶν τελευταίων χρόνων. 'Η τραγωδία αὐτὴ ἄρχισε πρὶν 18 χρόνια καὶ βοήκε τὴ λύσι της μόλις πέρυσι.

Τὸ 1937 ἕνα χωρικὸς Λουϊτζὶ Γκαλιάνο ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ σπίτι του. Δυὸ μέρες ἀργότερα τὸ πτῶμα τοῦ βρέθηκε μὲ σπασμένο τὸ κεφάλι μέσα σὲ ἕνα χαντάκι.

Πρὶν ὅμως βρεθῆ τὸ πτῶμα, ὁ γυιὸς τοῦ νεκροῦ, ποὺ ἀνέφερε τὶς περιστατικὸ τῆς ἐξαφανίσεως στὴν ἀστυνομία, κατέθεσε ὅτι ὀνομάζεται Τζιοβάννι Γκαλιάνο, γυιὸς τοῦ «μακαρίτη» Λουϊτζί.

Πῶς γνώριζε ὁ Τζιοβάννι ὅτι ὁ πατέρας του ἦταν νεκρός, ἀφοῦ δὲν εἶχε βρεθῆ ἀκόμη τὸ πτῶμα του; 'Η λέξι «μακαρίτης» ἦταν μοιραία γιὰ τὸν νεαρὸ Γκαλιάνο. Γιατὶ σ' αὐτὴν κυρίως στηρίχθηκε τὸ δικαστήριο γιὰ νὰ τὸν κηρύξη ἔνοχο καὶ νὰ τὸν καταδικάση.

'Ως ὕποπτος γιὰ τὸ φόνο τοῦ γέρου Γκαλιάνο εἶχε συλληφθῆ καὶ κάποιος ὀνόματι Τζιουζέππε Μοντανάρο, ποὺ ἦταν γνωστός, στὴν περιοχὴ ὡς μαχαιροβγάλτης. 'Η ἀδελφή του ὅμως κατέθεσε ὅτι τὴν ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος ὁ Τζιουζέππε δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῆ καθόλου ἀπὸ τὸ χωράφι τους. 'Η ἀστυνομία παραδέχθηκε τὰ ἄλλοθι καὶ ἄφησε τὸν Μοντανάρο ἐλεύθερο.

'Απὸ τὴν αὐτοψία προέκυψε ὅτι ὁ νεαρὸς Γκαλιάνο εἶχε κρύψει τὸ πτῶμα τοῦ πατέρα του στὸ σπίτι καὶ ὅτι τὴ νύχτα τὸ μετέφερε στὸ χαντάκι. Στὸ σπίτι του ἐξ ἄλλου βρέθηκαν ματωμένα καὶ τὰ καστανόφυλλα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε σκεπάσει τὸ πτῶμα.

Μὲ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τὸ δικαστήριο καταδίκασε τὸν Τζιοβάννι Γκαλιάνο σὲ 21 χρόνων φυλάκισι, τὴ γυναίκα του ὡς συνένοχο σὲ 17 χρόνων φυλάκισι καὶ τὴ μητέρα του σὲ φυλάκισι 18 μηνῶν.

Τὸ 1939 ὁ Μοντανάρο σκότωσε ἕναν ἔμπορο γιὰ νὰ τὸν ληστέψη καὶ καταδικάσθηκε σὲ 30 χρόνια φυλάκισι. Καὶ οἱ δυὸ φόνοι παρουσίαζαν φανερὲς ὁμοιότητες, στὴν ἐκτέλεσί τους. Κανένας ὡστόσο δὲν πρόσεξε τὴ λεπτομέρεια αὐτή.

Τὸ 1944 ἡ φυλακὴ στὴν ὁποία βρισκόταν ὁ Μοντανάρο βομβαρδίσθηκε. 'Ο κατάδικος ἐπωφελήθηκε, ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ καὶ δραπέτευσε.

Τὸ Φεβρουάριο 1945 ὁ Μοντανάρο διέπραξε ἄλλη μιὰ ληστεία, συνελήφθη ἀπὸ τοὺς παρτιζάνους καὶ καταδικάσθηκε ἀπὸ τὸ στρατοδικεῖο τους σὲ θάνατο. Πρὶν ἐκτελεσθῆ, ὁ Μοντανάρο ὡμολόγησε ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὸ Λουϊτζὶ Γκαλιάνο. Τότε οἱ παρτιζάνοι πῆραν γραπτὴ τὴν κατάθεσί του καὶ τὴν ἔκρυψαν γιὰ νὰ χρησιμοποιηθῆ μετὰ τὸν πόλεμο σὲ ἐνδεχόμενη ἀναθεώρησι τῆς δίκης τοῦ Γκαλιάνο.

Στὸ μεταξὺ ὁ Τζιοβάννι δὲν μπόρεσε νὰ ἀνθέξη στὴν ἄδικη καταδίκη του. Τρελλάθηκε καὶ τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1945 πέθανε στὸ φρενοκομεῖο.

Τὸ 1949 ἔγινε ἡ ἀναθεώρησι τῆς δίκης τοῦ Γκαλιάνο. 'Ο Τζιοβάννι καὶ ἡ μητέρα του, ποὺ εἶχε κι' αὐτὴ πεθάνει, ἀθωώθηκαν. 'Αθωώθηκε ἐπίσης καὶ ἡ γυναίκα τοῦ Τζιοβάννι, ποὺ εἶχε ἀποφυλακισθῆ λίγο καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης καὶ ζοῦσε χωρὶς κανέναν πόρο μὲ τὶς δυὸ κόρες της.

Στὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης ἐξακριβώθηκαν καὶ τὰ ἑξῆς: Τὸ αἷμα ποὺ βρέθηκε πάνω στὰ καστανόφυλλα ἦταν ἀπὸ κουνέλι καὶ ὄχι ἀνθρώπινο. Τὸ πτῶμα τοῦ Λουϊτζὶ Γκαλιάνο μεταφέρθηκε, στὸ χαντάκι ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μοντανάρο. Καὶ τέλος ὅτι ὁ Τζιοβάννι δὲν προσποιόταν τὸν τρελλό, ὅπως πίστευε ἡ διεύθυνσι τῆς φυλακῆς, ἀλλὰ πραγματικὰ εἶχε τρελλαθῆ ἀπὸ τὸν καϋμὸ τῆς ἄδικης καταδίκης του.

"Οταν ἀπεδείχθη ἡ ἐνοχὴ τοῦ Μοντανάρο, τὸ δικαστήριο καταδίκασε τὴν ἀδελφή του σὲ 11 χρόνια φυλάκισι γιὰ τὸ ψεύτικο ἄλλοθι ποὺ εἶχε δώσει. 'Ο δικηγόρος της ὅμως ἔκανε ἔφεσι μὲ τὸ δικαιολογητικὸ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ καταδικασθῆ ἕνας νεκρός.

Τὸ 1953 ὁ "Αρειος Πάγος ἀπεκατέστησε ὁριστικὰ τὴ μνήμη τοῦ Τζιοβάννι Γκαλιάνο. Τὸν ἑπόμενο χρόνο τὸ ἴδιο δικαστήριο ἐξέτασε τὴν προσφυγὴ τῆς χήρας Γκαλιάνο, ποὺ εἶχε ζητήσει ἀποζημίωσι γιὰ τὴν ἄδικη καταδίκη καὶ ἀπεφάσισε νὰ χορηγηθοῦν 700 χιλιάδες λιρέττες σ' αὐτὴν καὶ ἀπὸ 200 χιλιάδες λιρέττες στὶς δυὸ κόρες της. "Ετσι δόθηκε ἕνα τέλος στὸ τρομερὸ δρᾶμα.

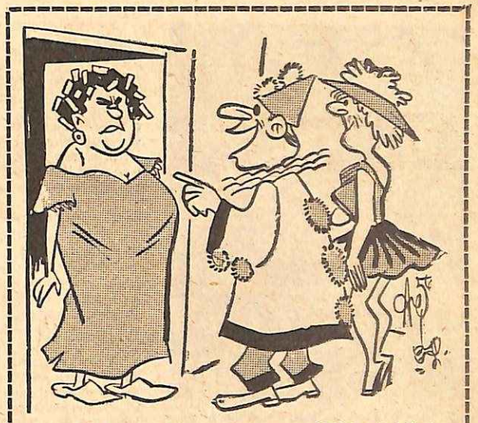
Κλασσικὴ περίπτωσι δικαστικῆς πλάνης θεωρεῖται καὶ ἡ καταδίκη, πρὸς τὸ τέλος τοῦ περασμένου αἰῶνος, τῆς «φαρμακεύτριας τῆς Λιμένος, τῆς «φαρμακεύτριας τῆς 'Αμιένης» ὡς ἔνοχης γιὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της.

'Απὸ τὴ νεκροψία ἀπεδείχθη ὅτι ὁ θάνατος καὶ τῶν δυὸ εἶχε προέλθει ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι ἰσχυροῦ δηλητηρίου. 'Επίσης ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις προέκυψε ὅτι τὸ ἀντρόγυνο δὲν τὰ πήγαινε καλά. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ σύζυγος ποὺ κρατοῦσε ἕνα μικρομάγαζο δηλητηρίασε τὸν ἄντρα της. Γιὰ ποιὸ λόγο ὅμως νὰ δηλητηριάση καὶ τὸν ἀδελφό της; «Γιὰ νὰ καμουφλάρη καλύτερα τὸ ἔγκλημά της, ἀπομακρύνοντας κάθε ὑποψία ἀπ' αὐτήν», ἀποφάνθηκαν οἱ δικασταί.

Μετὰ τὴν καταδίκη τῆς «φαρμακεύτριας» τὸ μικρομάγαζό της ἀλλάζε διαδοχικὰ ἰδιοκτῆτες. Αλλὰ κατὰ περίεργη σύμπτωσι, ὅλοι πέθαναν ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι ἑνὸς ἀγνώστου δηλητηρίου!...

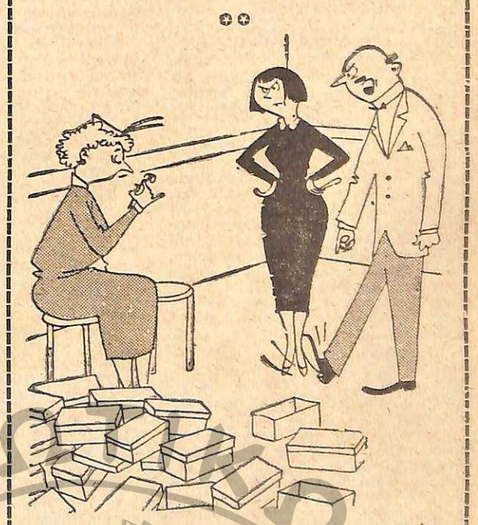
Τὸ μυστήριο λύθηκε ὕστερα ἀπὸ 10 χρόνια, ὅταν ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ λοι οἱ θάνατοι προῆλθαν ἀπὸ τὸ μολυσμένο νοξείδιο τοῦ ἀνθρακος ποὺ ἐβγαινε ἀπὸ ἕναν γειτονικὸ φοῦρνο! Στὸ μεταξὺ ἡ «φαρμακεύτρια» ποὺ εἶχε καταδικασθῆ σὲ ἰσόβια δεσμά, εἶχε μείνει 10 χρόνια στὴ φυλακή...

Ἱστορικὴ ἔχει μείνει ἐξ ἄλλου καὶ ἡ περίπτωσι τοῦ Πιέτρο Τασκάλ, ποὺ ἔμεινε γνωστὸς μὲ τὸ παρατσούκλι ὁ «Φούρναρης τῆς Βενετίας». Τὸ 1507 ὁ Τασκὰλ κατηγορήθηκε γιὰ τὸ φόνο τοῦ εὐγενῆ Τζιόρτζιο Γκουάρο καὶ καταδικάσθηκε σὲ θάνατο. "Ενα μήνα ὅμως μετὰ τὸν ἀπαγχονισμό του, τὸ Συμβούλιο τῶν Δέκα, ποὺ εἶχε βγάλει τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι, ἀνεγνώρισε ἐπίσημα τὴν πλάνη του, ἔκανε μὲ ἔξοδα του τὴν κηδεία τοῦ Τασκὰλ καὶ ἀνάψε στὴ μνήμη του μιὰ μεγάλη λαμπάδα στὴν ἐκκλησία τοῦ Αγίου Μάρκου. Συγχρόνως τὸ ἴδιο Συμβούλιο ἀπεφάσισε ποὶν ἀπὸ κάθε δικαστικὴ κατοδίκη ἕνας ἀπὸ τοὺς δικαστὰς νὰ λέη μεγαλόφωνος: Θυμηθῆτε τὸ δύστυχο φούρναρη Τασκάλ».

— Θαῦμα ἡ μασκαράτα σου, 'Ελένη! 'Απόψε θὰ χαλάση κόσμο!...

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

— Δὲν μένει παρὰ μονάχα αὐτὸ τὸ παπούτσι ποὺ δὲν δοκιμάσατε ἀκόμα, δεσποινίς!...

— Πρωτότυπο τὸ σύστημα σας... Οἱ ἄλλοι προσπαθοῦνται πὼς τελείωσε ἡ βενζίνη!...

'Η "Αννα Περεσσόνι, ἡ φτωχὴ γυναίκα ποὺ σπουδάζει ἐπιστήμονες, κάνοντας τὴ ρακοσυλλέκτιδα.

ΜΙΑ ΡΑΚΟΣΥΛΛΕΚΤΙΣ ΣΠΟΥΔΑΖΕΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ!...

Μὲ τὰ χρήματα ποὺ μαζεύει δίνει ὑποτροφίες σὲ φτωχὰ παιδιά, ποὺ γίνονται γιατροί, καθηγηταὶ καὶ δικηγόροι

Μιὰ ἡλικιωμένη, φτωχὴ γυναῖκα, ἡ "Αννα Περεσσόνι, ποὺ ζῆ στὴ Βερόνα τῆς 'Ιταλίας μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της, κατώτερα σιδηροδρομικὰ ὑπάλληλο, καὶ τὰ τρία της παιδιά, ἔχει σπουδάσει καμμιὰ εἰκοσαριὰ γιατρούς, δικηγόρους, μηχανικοὺς καὶ καθηγητάς, χωρὶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ τὴν ἔχουν δῆ ποτὲ κι' οὔτε νὰ ξέρουν ποιὰ τοὺς εὐεργέτησε.

'Η "Αννα Περεσσόνι, ἡλικίας σήμερα ἑξηνταπέντε χρόνων, ἔχει τὸ πάθος τῶν.. ὑποτροφιῶν!

'Η ἱστορία τῆς συγκινητικῆς αὐτῆς ὅσο καὶ παράξενης φιλανθρωπικῆς... σταδιοδρομίας, ἄρχισε ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια, ὅταν πέθανε τὸ πρῶτο της παιδί.

'Η θειὰ "Αννα, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, ἔμεινε γιὰ λίγες μέρες στὸ σπίτι της, χωρὶς νὰ μιλᾶ σὲ κανένα, μὲ τὰ μάτια ἁπλανῆ, βυθισμένη στὸν πόνο της. Μιὰ μέρα, ὅμως, ἄκουσε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό της μιὰ συζήτησι, ποὺ στὴν ἀρχὴ δὲν τῆς ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσι.

"Ενας ἀγθοφόρος, στὴ λαϊκὴ συνοικία ὅπου κατοικεῖ τὸ ζεύγος Περεσσόνι, διαπραγματευόταν μὲ κάποιον ἄλλο συνάδελφό του ἕνα χειροκίνητο καρρότσι.

'Η "Αννα Περεσσόνι ἔσκυψε μηχανικὰ ἀπὸ τὸ παράθυρό της κι' εἶδε τὸ καρρότσι. Ποὺ πουλιόταν. Καί, ξαφνικά, μιὰ ἰδέα τῆς φώτισε τὸ νοῦ.

Κατέβηκε κάτω γρήγορα κι' ἀγόρασε τὸ καρρότσι μὲ μερικὲς οἰκονομίες, ποὺ εἶχε. Καὶ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι της σπρώχνοντάς το στοὺς δρόμους.

Γύρισε, πεθαμένη ἀπὸ τὴν κούραση, ὅταν εἶχε πέσει πιὰ τὸ βράδυ. Τὸ καρρότσι ἦταν φορτωμένο μὲ κάθε λογῆς παλιὰ κι' ἄχρηστα πράγματα: σπασμένα τζάμια, κομμάτια ἀπὸ σιδερικά, ἀποφόρια, κουρέλια, τενεκέδες, παλιὲς καρέκλες κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἀντικείμενα, ἀπ' αὐτά, ποὺ μαζεύουν οἱ ρακοσυλλέκτες.

"Οταν γύρισε ὁ ἄντρας της ἀπὸ τὴ δουλειά του καὶ τὰ εἶδε ὅλα αὐτὰ ἀδειασμένα στὴν αὐλή, ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Τῆς ζήτησε ἐξηγήσεις. Κι' αὐτή, μὲ ἥρεμο καὶ γλυκὸ ὕφος, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ ἔδειχνε ὅτι εἶχε χάσει τὰ λογικά της, τοῦ εἶπε:

— Μὴν ἀνησυχῆς. Σκέφτηκα ἕνα τρόπο, γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ μας. Κάνε ὑπομονὴ λίγες μέρες καὶ θὰ δῆς τί σημαίνουν ὅλα αὐτά.

Πραγματικά, τὶς ἑπόμενες μέρες, ἡ "Αννα Περεσσόνι, συνέχισε κάθε ἀπόγευμα τὴν ἴδια δουλειά. Γύριζε στὰ σπίτια τῆς συνοικίας μὲ τὸ καρρότσι της καὶ ζητοῦσε ἀπὸ κάθε νοικοκυρά, ὅ,τι παληὸ εἶχε, λέγοντας πὼς τὰ λεφτὰ ποὺ θὰ μάζευε πουλῶντας στὰ παληατζήδικα ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα, θὰ τὰ μοίραζε στοὺς φτωχούς.

'Η ἱστορία αὐτὴ κράτησε χρόνια ὁλόκληρα. Μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ μάζευε ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἡ "Αννα Περεσσόνι ἀγόραζε τρόφιμα κι' ἄλλα εἴδη ἀνάγκης γιὰ τὶς διάφορες φτωχὲς οἰκογένειες τῆς συνοικίας.

Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, ἡ «ἐπιχείρησι» αὐτὴ προώδεψε. Τὸ ὄνομα κι' ἡ δρᾶσι τῆς θειὰ - "Αννας εἶχαν γίνει γνωστὰ σ' ὅλη τὴ Βερόνα καὶ κανένας δὲν τῆς ἀρνιόταν τίποτα.

Σ' ἀρκετὰ σπίτια καὶ μαγαζιὰ τῆς ἔδιναν καὶ λεφτά. "Ετσι σιγὰ - σιγὰ τὸ θρυλικὸ πιὰ καρρότσι ἐμφανιζόταν καὶ σὲ ἄλλες συνοικίες, ἀκόμη καὶ στὰ γύρω χωριά.

"Ενα βράδυ, ὁ ἄντρας της εἶδε μὲ ἔκπληξί του νὰ περνᾶ τὴν αὐλόπορτα τοῦ σπιτιοῦ του τὸ καρρότσι ὁδηγούμενο ὄχι ἀπὸ τὴ γυναίκα του, ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα... 'Αμερικανὸ λοχία, ποὺ ἦταν πνιγμένος στὸν ἱδρῶτα.

— Δὲν καταλαβαίνει γρὺ τί τοῦ λέω, εἶπε ἡ θειὰ "Αννα στὸν ἄντρα της, ἀλλὰ προσφέρθηκε νὰ τὸ σπρώχνη τρία χιλιόμετρα.

'Η Ἰδέα νὰ σπουδάζη φτωχὰ παιδιά, γεννήθηκε στὴν "Αννα Περεσσόνι ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ὅταν ἕνας παπᾶς τῆς μίλησε γιὰ κάποιο ὀρφανὸ ἀγοράκι, ποὺ ἦταν πολὺ καλὸς μαθητὴς στὸ σχολεῖο, ἀλλὰ δὲν εἶχε λεφτὰ γιὰ νὰ συνεχίση τὶς σπουδές του.

'Απὸ τότε ὡς σήμερα, ἡ θειὰ "Αννα σπούδασε περὶ τοὺς εἴκοσι — δὲν θυμᾶται καὶ καλὰ — νέους, ποὺ κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν τὴν ξέρει. "Εδινε κάθε μήνα τὸ ἀπαραίτητο ποσὸ στὸν ἐφημέριο, ποὺ στὴν ἐνορία του ἀνῆκε ὁ ὑπότροφός της καὶ δὲν ζητοῦσε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μὴ γίνεται γνωστὸ σὲ κάθε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ τὸ ὄνομά της.

Εἴκοσι χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε, ποὺ ἡ θειὰ "Αννα ἀγόρασε τὸ καρρότσι κι' ὣς τώρα δὲν ἔπαψε νὰ τὸ χρησιμοποιῆ.

Τὸν τελευταῖο ὅμως καιρὸ δὲν δουλεύει παρὰ ἕνα - δυὸ ἀπογεύματα τὴ βδομάδα, γιατὶ ὁ ἄντρας της καὶ τὰ παιδιά της τῆς λένε πὼς ἡ ἡλικία της δὲν τῆς ἐπιτρέπει πιὰ νὰ κουράζεται πολύ.

'Αλλὰ ὑπάρχει κι' ἕνας ἄλλος λόγος, ποὺ τὴν κάνει νὰ μὴ δουλεύη τώρα πολύ. "Ενας ξάδερφός της ἀπὸ τὴν 'Αμερική, ποὺ εἶχε μάθει τὴ συγκινητικὴ καὶ πρωτότυπη φιλανθρωπική της δρᾶσι, τῆς ἄφησε, πεθαίνοντας, τρεῖς χιλιάδες δολλάρια, γιὰ νὰ τὰ διαθέτη γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Κι' ἔτσι ἡ θειὰ "Αννα μπορεῖ τώρα νὰ ἐμφανίζεται ἀραιότερα στοὺς δρόμους μὲ τὸ καρρότσι της.

✪✪

'Ανώφελα ρεκόρ

Δυὸ νεαροὶ Καναδοὶ ἔπαιξαν πίνγκπόνγκ ἐπὶ 13 ὧρες καὶ 19' χωρὶς διακοπή, καταρρίψαντες τὸ παγκόσμιο ρεκόρ.

Μιὰ οὐγγρικὴ ἐφημερὶς ἀναγράφει ἐπίσης τὸ καταπληκτικὸ ρεκόρ μιᾶς νέας τῆς Βουδαπέστης, ποὺ παρέμεινε ὄρθια. πατώντας μόνο στὸ ἕνα πόδι, ἐπὶ 52 συνεχεῖς ὧρες. Τὸ προηγούμενο ρεκόρ κατείχετο ἀπὸ ἕναν 'Αμερικανό, ποὺ εἶχε μείνει στὸ ἕνα πόδι ἐπὶ 43 ὧρες.

ΑΠΟΚΡΗΤΑΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ τῆς μάσκας

Οἱ ἀποκριάτικες μάσκες ἔχουν τὴν ἱστορία τους ἡ καλύτερα τὶς ἱστορίες τους. Μερικὲς τέτοιες ἱστορίες θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε.

Στὰ πολὺ παληὰ χρόνια, ὁ δούκας τοῦ Χάτσμπουργκ στὴ Γερμανία, συνήθιζε ν' ἀνοίγη τὶς αἴθουσες τοῦ πύργου του τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς ἀποκριᾶς καὶ νὰ δέχεται ἐκεῖ τοὺς ὑπηκόους του ποὺ χόρευαν καὶ διασκέδαζαν ὡς τὸ ἄλλο πρωΐ.

"Ολοι οἱ ὑπήκοοι τοῦ δούκα πήγαιναν μεταμφιεσμένοι καὶ μὲ μάσκες στὸ πρόσωπο.

Μόνο ὁ δούκας κι' ἡ νεαρὴ σύζυγός του ἦταν χωρὶς μάσκες. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔπαιζε ἡ μουσικὴ διάλεγαν ὁ δούκας μιὰ μεταμφιεσμένη κυρία κι' ἡ δούκισσα ἕναν μεταμφιεσμένο καβαλιέρο καὶ χόρευαν.

'Εκεῖνη τὴ χρονιά, λοιπόν, εἶχε πάει στὸ χορὸ τῆς ἀποκριᾶς κι' ὁ δήμιος τοῦ Χάτσμπουργκ. Φοροῦσε ἕνα γαλάζιο ντόμινο μὲ ἀστραφτερὲς πέτρες κι' εἶχε μιὰ πολὺ κωμικὴ μάσκα στὸ πρόσωπο. Κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ μεταμφίεσι, κανεὶς. βέβαια, δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀναγνωρίση. Κι' ὁ δυστυχισμένος χαιρόταν ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ τόσο κόσμο καὶ ποὺ μποροῦσε νὰ χορεύη πότε μὲ τὴ μιὰ κυρία καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλη.

"Ηταν πολὺ δυστυχισμένος ὁ δήμιος τοῦ Χάτσμπουργκ. Κανεὶς δὲν τοῦ μιλοῦσε καὶ κανεὶς δὲν τὸν πλησίαζε. 'Εκεῖνος ποὺ θὰ τὸν ἄγγιζε γινόταν («ἀκάθαρτος») κι' οἱ ἄλλοι ἀνθρωποι τὸν ἀποφευγαν. Γιατὶ τὸ μίασμα μεταβιβαζόταν καὶ σ' αὐτὸν κι' ἔμενε γιὰ πάντα μολυσμένος.

Μὰ ἡ μεγαλύτερη ἱκανοποίησι γιὰ τὸ δυστυχισμένο δήμιο ἦταν ὅταν χόρεψε μὲ τὴν ἴδια τὴ δούκισσα. 'Εκεῖνη τὴν ὥρα νόμιζε πὼς ἦταν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Τὴν τελευταία στιγμή, ὅμως, ἔπεσε ἡ μάσκα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. "Ολοι ἀποτραβήχτηκαν τότε μὲ τρόμο κι' ὁ δούκας τὸν κύτταξε ἄγριος καὶ τρομερός.

—'Εσὺ ἐδῶ; φώναξε.

"Επειτα γύρισε στὴ σύζυγό του.

—Δυστυχισμένη! τῆς εἶπε. Δὲν καταλαβαίνεις πὼς, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ σου μ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, δὲν μπορεῖς νὰ μείνης πιὰ στὸν πύργο μου; Δὲν σοῦ μένει τώρα νὰ κάμης τίποτ' ἄλλο παρὰ ν' ἀκολουθήσης τὸν ἀποψινὸ καβαλιέρο σου καὶ νὰ ἑνώσης τὴ ζωή σου μαζί του. Φύγετε μακρυά, πρόσθεσε. Δὲν θέλω νὰ σᾶς ξαναιδῶ στὰ μάτια μου.

'Αλλά, ξαφνικά, ὁ δήμιος εἶχε μιὰ καλὴ ἐμπνευσι. Γονάτισε μπροστὰ στὸ δούκα καὶ τοῦ εἶπε:

—'Η γυναίκα σου, ἀφέντη, δὲν μολύνθηκε, ἀγγίζοντάς με. 'Εγὼ ἐξαγνίστηκα ἀπὸ τὴν ἐπαφή μας. 'Ο δούκας ποὺ ἀγαποῦσε τὴ γυναίκα του εὐχαριστήθηκε ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια. Κι' ἀντὶ νὰ διώξη τὴ δούκισσα, προτίμησε νὰ κάμη εὐγενῆ τὸ δήμιο. Τὸν ὠνόμασε ἱππότη φὸν Λάρβενχάνσκεν (ἡ λέξι αὐτὴ σημαίνει γερμανικά: ὕφασμα ποὺ κρύβει τὸ πρόσωπο, δηλαδὴ μάσκα), τὸν ἀπάλλαξε ἀπὸ τὰ καθήκοντά του καὶ ὥρισε ὅτι ὁ τίτλος του θὰ μεταβιβαζόταν κληρονομικὰ καὶ στοὺς ἀπογόνους του.

"Ετσι ἡ Γερμανία ἔχασε ἕνα δήμιο καὶ ἀπόκτησε ἕναν καινούργιο ἱππότη. Οἱ Λαρβενχάνσκεν διακρίθηκαν στὰ κατοπινὰ χρόνια κι' ἔγιναν ἀπὸ τοὺς ἰσχυρότερους καὶ πλουσιώτερους βαρώνους.

Καὶ τώρα νὰ μιὰ διασκεδαστικὴ ἱστορία, ποὺ ξετυλίχτηκε στὶς Βερσαλλίες, τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου 14ου.

Σὲ κάποιον ἀποκριάτικο χορό, ἕνας θαλαμηπόλος πρόσεξε πὼς ἕνα κίτρινο ντόμινο, μὲ ψηλὸ ἀνάστημα καὶ φαρδεῖς ὤμους ἔτρωγε κι' ἔπινε μὲ λαιμαργία. Σὲ διάστημα λίγης ὥρας, εἶχε καταβροχθίσει τρία ψητὰ κοτόπουλα, ὀκτὼ περδίκες, ἀναρίθμητες φέτες ζαμπόν, δυὸ ἀρνίσια μπούτια, φρούτα γλυκά, παγωτὰ καὶ κάμποσες μποτίλιες ἐκλεκτῶν κρασιῶν. Καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ τρώη καὶ νὰ πίνη.

'Ο θαλαμηπόλος ἔκαμε γνωστὴ τὴν παρατήρησι τοῦ σ' ἕνα συνάδελφό του κι' αὐτὸς σ' ἄλλον, ὥσπου τὸ μυστικὸ κοινολογήθηκε. Τότε μαθεύτηκε ἡ ἀλήθεια. Οἱ 'Ελθετοὶ φρουροί, ποὺ ἦταν ὅλοι μεγαλόσωμοι κι' εἶχαν τὸ ἴδιο περίπου ἀνάστημα, εἶχαν προμηθευθῆ ἕνα ντόμινο μὲ τὴν ἀνάλογη μάσκα καὶ μεταμφιέζονταν ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον γιὰ νὰ μποροῦν νὰ πηγαίνουν στὸ βασιλικὸ μπουφὲ καὶ νὰ γεμίζουν τὸ στομάχι τους μὲ ὀρεκτικὰ φαγητὰ καὶ ἐκλεκτὰ κρασιά.

Νὰ τώρα μιὰ ἄλλη ἱστορία ποὺ ἔγινε σ' ἕνα («μπάλ μασκέ») τῶν Παρισινῶν ἠθοποιῶν κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰώνα.

'Ο ἠθοποιὸς Μεράκ εἶχε διαλέξει γι' αὐτὸ τὸ χορὸ ἕνα βιολεττὶ ντόμινο μὲ κόκκινη ζώνη καὶ κόκκινη μάσκα. "Ενας ἀντιπαλός του, ὁ ἠθοποιὸς Λανζερόν, σκέφτηκε τότε νὰ τοῦ σκαρώση μιὰ φάρσα καὶ νὰ βρίζη μὲ χυδαῖες ἐκφράσεις. "Επειτα ἐπωφελήθηκε ἀπὸ τὴ σύγχισι κι' ἐξαφανίστηκε. 'Ο φίλος του ἐβδείξε τότε τὸν ἀνύποπτο Μεράκ καὶ φώναξε:

—Νάτος! Νάτος!

Τὸ πλῆθος ὥρμησε ἀμέσως πάνω στὸν δυστυχισμένο, νομίζοντας πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ βούρδουλα καὶ τὸν ξυλοκόπησε τόσο ἄγρια, ποὺ χρειάστηκε νὰ τὸν πάνε κατόπιν στὸ νοσοκομεῖο.

Ἡ Ἀσπασία

Πολιτικὴ καὶ γυναῖκες στὴν ἀρχαία 'Αθήνα

Σὲ προηγούμενο σημείωμα ἐγράψαμε γιὰ τὸν περιορισμὸ τῆς γυναίκας στὴν ἀρχαία 'Ελλάδα, ποὺ ἦταν μάλιστα μεγαλύτερος στὶς ἰωνικὲς πολιτεῖες τῆς Μικρᾶς 'Ασίας καὶ στὴν 'Αθήνα συγκριτικὰ μὲ ἄλλες ἑλληνικὲς πόλεις. Καὶ ἀκριβῶς, στὰ μέρη αὐτὰ ποὺ κρατοῦσαν περισσότερο περιωρισμένο τὸ γυναικεῖο κόσμο, πρωτοεμφανίστηκε μιὰ τάξι γυναικῶν, πρωτοπόρων τοῦ φεμινιστικοῦ ἀγώνα, ποὺ ζήτησε ἀπὸ τότε τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἰσότητα τῶν δύο φύλων.

Στὶς γυναῖκες αὐτὲς—ποὺ συνδυάζανε συγχρόνως τὴν ὁμορφιά, τὸ πνεῦμα καὶ τὴ μόρφωσι — οἱ ἀρχαῖοι εἶχαν δώσει τὸ ὄνομα τῶν ἑταιρῶν.

Καὶ στὸν κύκλο τῶν ἀρχαίων ἑταιρῶν τὴν πρώτη θέσι κατέχει μία ποὺ ἔγινε ἔνδοξη, τόσο γιὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ὁμορφιά της, ὅσο καὶ γιὰ τὸ σύνδεσμο ποὺ εἶχε μὲ τὸν περιφημότερο ἄνδρα τῆς 'Αρχαίας 'Ελλάδος.

'Η ἑταίρα αὐτὴ ἔφερε ἕνα ὡραῖο ὄνομα. Τὴν ἔλεγαν 'Ασπασία, ποὺ στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ δὲ σημαίνει τίποτε ἄλλο παρὰ «ἀγαπημένη». Εἶχε γεννηθῆ στὴ Μίλητο. Στὰ ὅμορφα περιγιάλια τῆς 'Ιωνίας. Στὴν πόλι τῶν σοφῶν, τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ἑταιρῶν.

Στὴ Μίλητο, ἡ 'Ασπασία πῆρε τὴν πρώτη μόρφωσί της. Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ μικρή, ἐθριαμβευε ἐκεῖ μιὰ ἄλλη διάσημη ἑταίρα τῆς ἀρχαίας 'Ελλάδος, ἡ Θαργηλία, γιὰ τὴν ὁποία γράφει ὁ Πλούταρχος ὅτι ἀφοῦ εἶχε διαδοχικῶς γιὰ φίλους δέκα τέσσερες ἡγεμόνες τῆς Μικρᾶς 'Ασίας, στὸ τέλος παντρεύτηκε μὲ τὸ βασιλιὰ τῆς Θεσσαλίας 'Αξίοζο καὶ μετὰ τὸ θάνατό του κυβέρνησε μόνη της, γιὰ πολλὰ χρόνια, τὸ θεσσαλικὸ κράτος.

'Η Θαργηλία, ποὺ τὰ ἀρχαῖα κείμενα τὴν ἀναφέρουν γιὰ «σοφὴ καὶ ὡραία», εἶχε ἀνοίξει ἕνα σχολεῖο ἑταιρῶν στὴ Μίλητο, ὅπου φαίνεται πὼς σπούδασε καὶ ἡ 'Ασπασία. Οἱ ἑταιρικὲς αὐτὲς σχολὲς ἦταν σωστὰ πανεπιστήμια κοριτσιῶν, στὰ ὁποῖα ἐμάθαιναν τὴ ρητορική, τὴ διαλεκτική, τὴ φιλοσοφία. 'Ερευνοῦσαν ἀκόμη καὶ τὰ φυσικὰ φαινόμενα· πρᾶγμα τολμηρότατο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γιατὶ ἡ διαπίστωσι τῶν αἰτίας πολλῶν φυσικῶν φαινομένων ἐρχόταν σὲ ἀντίθεσι μὲ τὶς θρησκευτικὲς δοξασίες τῶν ἀρχαίων. Ἐνῶ ἡ θρησκεία τῶν ἀρχαίων ἐδίδασκε πὼς τοὺς κεραυνοὺς τοὺς ἔρριχνε ὁ Ζεὺς καὶ πὼς ὁ "Ηλιος καὶ ἡ Σελήνη ἦταν θεοί, στὶς ἑταιρικὲς σχολὲς, μαθαίνανε πὼς οἱ κεραυνοὶ προέρχονταν ἀπὸ τὴ σύγκρουσι τῶν νεφῶν, πὼς ὁ ἥλιος ἦταν μιὰ μάζα φωτιᾶς καὶ ἡ σελήνη ἕνας πλανήτης σὰν τὴ γῆ.

Οἱ ἀλήθειες αὐτὲς ὑποστηριζόμενες σήμερα δὲν κάνουν καμμιὰν ἐντύπωσι. Ἀλλά, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ διατύπωσι τους ἐθεωρεῖτο μεγάλη ἀσέβεια καὶ ἔγκλημα κατὰ τῆς θρησκείας. Μ·τως, μὲ τὶς κατηγορίες αὐτὲς ἔτσι καταδικάστηκε σὲ θάνατο ὁ Σωκράτης;

Σ' αὐτό, λοιπόν, τὸ προοδευτικώτατο γιὰ τὴν ἐποχὴ του πανεπιστήμιο τῆς Θαργηλίας, ἢ σὲ κάποιο παρόμοιο ἡ 'Ασπασία πῆρε τὰ πρῶτα μαθήματα της καὶ τὶς ἐπιστημονικὲς βάσεις, ἐπάνω στὶς ὁποῖες ἐστήριξε κατόπιν τὴν τεραστία μόρφωσί της.

Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ μόρφωσι τῆς 'Ασπασίας φαίνεται πὼς συγκινοῦσαν περισσότερο τὸν Περικλῆ καὶ ἐνίσχυσαν τὸ σύνδεσμο ποὺ δημιουργήθηκε μεταξὺ τῆς ἑταίρας τῆς Μιλήτου καὶ τοῦ 'Αθηναίου πολιτικοῦ, σύνδεσμο ποὺ κράτησε ἐπὶ εἴκοσι πέντε χρόνια, καὶ ὡς τὸ θάνατο τοῦ Περικλῆ.

Καταπληκτικὲς εἶναι οἱ πληροφορίες ποὺ μᾶς δίνουν τ' ἀρχαῖα κείμενα σχετικὰ μὲ τὰ πνευματικὰ χαρίσματα τῆς 'Ασπασίας, ἐνῶ δὲν ἀναφέρουν τίποτε γιὰ τὴν ὁμορφιά της. 'Ιστορικὲς πηγές, ποὺ δύσκολα θὰ μποροῦσε κανεὶς ν' ἀμφισβητήση τὴν ἀξία τους, μᾶς τὴν παρουσιάζουν γιὰ μεγάλη φιλόσοφο, ἔξοχο ρήτορα,ποιήτρια, πολιτικὸ μυαλὸ πρώτης γραμμῆς, καλλιτέχνιδα.

'Ο Πλάτων σ' ἕνα διάλογο μεταξὺ Σωκράτη καὶ Μενέξενου γράφει γιὰ τὴν 'Ασπασία ὅτι «εἶχε φτιάξει πολλοὺς καὶ καλοὺς ρήτορες, καὶ ἕνα μάλιστα ὑπέροχο μεταξὺ τῶν 'Ελλήνων, τὸν Περικλῆ τὸ γιὸ τοῦ Ξανθίππου».

'Ο ἴδιος ὁ Πλάτων μᾶς ἀναφέρει τὸ καταπληκτικώτερο, ὅτι ἡ 'Ασπασία διώρθωνε τοὺς λόγους τοῦ Περικλῆ. Κι' ἀφίνει, μάλιστα, νὰ ὑπονοηθῆ πὼς αὐτὴ εἶχε συντάξει τὸν περίφημο «Ἐπιτάφιο» λόγο τοῦ Περικλῆ, ποὺ εἶχε ἐκφωνήσει στὴ μνήμη τῶν πεσόντων στὸν πόλεμο.

Τὰ ἴδια γράφει καὶ ὁ Ξενοφῶν στὰ «Ἀπομνημονεύματα» καὶ στὸν «Οἰκονομικόν». Μᾶς παρουσιάζει τὸ Σωκράτη ὅτι ἔλεγε γιὰ τὴν 'Ασπασία πὼς σ' αὐτὴ χρεωστοῦσε ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴ διαλεκτικὴ του μέθοδο καὶ ὅτι ἤξερε ἐκείνη τὰ πράγματα πιὸ ἐπιστημονικὰ καὶ ἀπὸ αὐτόν.

'Ο 'Ηρόδικος τὴν ἀναφέρει γιὰ ποιήτρια καὶ παραθέτει ἀποκόμματα ἀπὸ τὰ ποιήματα τῆς 'Ασπασίας.

Καὶ στὰ θαυμάσια πνευματικὰ χαρίσματα τῆς 'Ασπασίας οἱ ἀπολογηταί της προσθέτουν καὶ τὰ ἔξοχα προτερήματα ποὺ εἶχε ὡς γυναίκα. "Ηταν φρόνιμη, ἐνεργητική, οἰκονόμος, μιὰ πρώτης τάξεως νοικοκυρά. Αὐτὴ μαθαίνει στὴ γυναίκα τοῦ Ξενοφῶντος τὰ καθήκοντα τῆς παντρεμένης. Διδάσκει τὴ γυναίκα τοῦ 'Ισχομάχου πὼς νὰ κρατᾶη καλὰ τὸ νοικοκυριό της.

Καὶ αὐτὸς ὁ φοβερὸς μισογύνης, ὁ Εὐριπίδης, εἶναι μεγάλος θαυμαστὴς τῆς 'Ασπασίας. Αὐτὴν ἔχει γιὰ πρότυπο σὲ πολλὰ χορικὰ μέρη, στὸ δράμα του «Μήδεια».

Πρὸ παντὸς ὅμως στὴν καλλιτεχνικὴ προσπάθεια τοῦ Περικλῆ ἡ συμβολὴ τῆς 'Ασπασίας ἦταν ἀποφασιστική. Γιατὶ ἐκείνη μᾶζευε στὸ σπίτι τοῦ 'Αθηναίου πολιτικοῦ ὅ,τι εἶχε νὰ ἐπιδείξη ἡ 'Αθήνα τοῦ χρυσοῦ αἰώνα σὲ πνεῦμα καὶ σὲ καλλιτεχνία. 'Ο Σωκράτης, ὁ Φειδίας, ὁ 'Ικτῖνος, ὁ 'Αναξαγόρας, ὁ Εὐριπίδης, ὁ Δάμων καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι σύγχρονοι καλλιτέχνες καὶ σοφοί, ἀποτελοῦσαν τὸ στενὸ πνευματικὸ περιβάλλον τοῦ Περικλῆ καὶ τῆς 'Ασπασίας

Καὶ ὅτα» ὁ Περικλῆς ἐδίστασε ν' ἀρχίση τὰ ἔργα τῆς 'Ακροπόλεως ἀνολογιζόμενος τὴ μεγάλη δαπάνη, ἀναφέρουν ὅτι τὸν ἔπεισε ἡ 'Ασπασία.

*

Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ οἱ μεγάλοι κατήγοροι τῆς 'Ασπασίας. Κυρίως οἱ σύγχρονοί της σατυρικοὶ ποιηταί.

Αὐτοὶ τὴν παρουσίαζαν ἐντελῶς ἀλλοιώτικη. Σὰν μιὰ συνηθισμένη ἑταίρα, ἐξυπνότερη ἀπὸ τὶς ἄλλες καὶ περισσότερο μορφωμένη, ἐπιτήδεια καὶ ὑποκρίτρια. 'Αφοῦ ἔκαμε τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἑταίρας στὴ Μίλητο καὶ στὰ Μέγαρα. ἦλθε κατόπιν στὴν 'Αθήνα, ὅπου κατώρθωσε νὰ ὑποτάξη ἀπόλυτα τὸν Περικλῆ στὰ θέλγητρά της. Μπόρεσε νὰ μεταβάλη τὸ σπίτι τοῦ «Βασιλιᾶ αὐτοῦ τῶν σατύρων», καθὼς ἀποκαλοῦσε τὸν 'Αθηναῖο πολιτικὸ ὁ ποιητὴς "Ερμιππος, σὲ κέντρο ἀκολασίας.

Πρέπει ὅμως νὰ παρατηρήσωμε πὼς οἱ κατήγοροι τῆς 'Ασπασίας ἀνήκαν στὴν ἀντίθετη πολιτικὴ μερίδα τοῦ Περικλῆ καὶ ζοῦσαν σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὰ πολιτικὰ πάθη ἦταν σὲ τέτοια ἔνταση, ποὺ ἀφίναν ἐλεύθερο τὸ πεδίο στὶς μεγαλύτερες συκοφαντίες.

'Ακριβῶς οἱ πολιτικοὶ ἐχθροὶ τοῦ Περικλῆ ἐπιχείρησαν νὰ εἰσαγάγουν σὲ δίκη καὶ νὰ καταδικάσουν τὴν 'Ασπασία μὲ τὴ διπλῆ κατηγορία τῆς ἀσεβείας καὶ τοῦ προξενητισμοῦ. Τὴν καταγγελίαν, δηλαδή, ὅτι ἐπρόσβαλε πράγματα ἀντίθετα μὲ τὴ θρησκεία καὶ ὅτι παρέσυρε στὴ διαφθορὰ παντρεμένες γυναῖκες.

"Ενας μουσθαλμὸς σατυρικὸς ποιητὴς, ὁ Εὐριπίδης, ἔκανε τὴν ἀγωγή. Καὶ στὸ δικαστήριο, ποὺ δίκασε τὴν 'Ασπασία, συνέβη ἡ ἀγνωστη

Ἡ ψωρίασι κι' ἡ θεραπεία της

Μιὰ μυστηριώδης ἀρρώστεια, ποὺ τὴν αἰτία της τὴν ἀγνοεῖ ἀκόμα ἡ ἐπιστήμη

Ἡ ψωρίασι εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς λιγοστὲς ἐκεῖνες ἀρρώστειες, ποὺ ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔχει κατορθώσει ἀκόμα νὰ ἀνακαλύψη τὴν αἰτία τους.

Τὰ τυπικά της γνωρίσματα εἶναι γνωστὰ σχεδὸν σ' ὅλο τὸν κόσμο. Παρουσιάζεται κατὰ προτίμησι στοὺς ἀγκῶνες, τὰ γόνατα καὶ τὸ κεφάλι μὲ τὴ μορφὴ μικρῶν κηλίδων ἐρυθρωποῦ χρώματος, ποὺ δὲν προκαλοῦν φαγούρα.

Ἡ ὑπόθεσι, ὅτι ἡ ψωρίασι προέρχεται ἀπὸ μικρόβιο ἢ ἰό, πρέπει μάλλον νὰ ἀποκλεισθῆ, γιατὶ δὲν ἀποδείχτηκε ὡς τώρα, ὅτι μεταδίδεται ἀπὸ ἄτομο σὲ ἄτομο καὶ τὰ ἀντιβιοτικὰ φάρμακα δὲν ἔχουν κανένα ἀποτέλεσμα στὴ θεραπεία της.

Οἱ ἐπιστήμονες, γιὰ ἕνα διάστημα, σκέφτηκαν ἐπίσης τοὺς ἐνδοκρινεῖς ἀδένες. Ὑπέθεσαν, ὅτι ἡ κακὴ λειτουργία ὡρισμένων ἀπ' αὐτοὺς προκαλεῖ τὴν ψωρίασι. Ἀλλὰ παρ' ὅλες τὶς σχετικὲς ἔρευνες, ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτή, δὲν κατορθώθηκε νὰ διαπιστωθῆ τίποτα οὔτε κι' ἐδῶ.

Μιὰ τρίτη ἐκδοχὴ ὑπῆρξε ἐκείνη, ποὺ ἀπέδωσε τὴ γένεσι αὐτῆς τῆς ἀρρώστειας σὲ βλάβες τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Πραγματικά, ἔχει παρατηρηθῆ, ὅτι διάφορες ψυχικὲς διαταραχές, ὅπως ἡ ἀγωνία, ὁ φόβος, τὸ ἡ μελαγχολία, ἔχουν συχνὰ ὡς ἐπακόλουθο τὴν ἐκδήλωσι ψωριάσεως. Ἀλλὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν ἐξηγεῖ ὅλες τὶς περιπτώσεις ψωριάσεως.

Ἐπειδή, λοιπόν, ἡ ἐπιστήμη ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγνοῆ τὴ βασικὴ αἰτία, ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀντιαισθητικὴ αὐτὴ πάθησι τοῦ δέρματος, δυσκολεύεται πολὺ στὸ νὰ καθορίση ποιὰ εἶναι ἡ καλύτερη θεραπευτικὴ μέθοδος.

Ἡ θεραπεία τῆς ψωριάσεως διαιρεῖται σὲ ἐξωτερικὴ κι' ἐσωτερική.

Ἡ ἐξωτερικὴ θεραπεία χρησιμοποιεῖ τὰ θερμὰ λουτρά, εἰδικὰ σαπούνια, τὰ λασπόλουτρα, θειοῦχες ἀλοιφές, ἢ ἀλοιφὲς ποὺ περιέχουν σαλικυλικὸ ὀξύ, κατράμι καὶ χρυσαροβίνη.

Στὴν ἐσωτερικὴ θεραπεία, ὑπάγονται παρασκευάσματα ἀρσενικοῦ ἢ μαγνησίου, ἐνέσεις ἀλβουμίνης, μεταγγίσεις αἵματος καὶ ἀμινοξέα.

Καλύτερη ἀποτελεσματικότητα φαίνεται νὰ ἔχουν οἱ ὑπεριώδεις κι' οἱ ὑπέρυθρες ἀκτίνες, καθὼς καὶ τὰ ἡλιόλουτρα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν συνιστῶνται σὲ ἄτομα μὲ ἐρυθροκόκκινη ἐπιδερμίδα ἢ μὲ φακίδες.

Ἐξαιρετικὰ εὐεργετικὴ ἐπίδρασι ἔχει ἡ θάλασσα, καθὼς καὶ τὸ βουνό, ἀλλὰ σὲ ὕψος ποὺ νὰ μὴν ὑπερβαίνη τὰ χίλια μέτρα.

Τώρα τελευταῖα, ὡρισμένοι δερματολόγοι δίνουν μεγάλη προσοχὴ καὶ στὴ δίαιτα.

Ἡ δίαιτα, ποὺ κάνει ἀποδεδειγμένως καλὸ στὴν ψωρίασι, εἶναι ἐκείνη ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπουσιάζουν τὰ ζωϊκὰ λίπη. Ἀντιθέτως ὡρισμένα φυτικὰ λίπη, ὅπως τὸ λάδι τῆς ἐλιᾶς, δὲν βλάπτουν. Ὁ ἄρρωστος πρέπει νὰ ἀποφεύγη κάπως τὶς πατάτες, τὸ σπανάκι, τὰ ὄσπρια, τοὺς ξηροὺς καρποὺς, στὰ ὁποῖα ὑπάρχει ἀρκετὸ κάλιο.

Μὲ τὴ δίαιτα αὐτή, μπορεῖ νὰ νικηθῆ ὁλότελα ἡ ψωρίασι, ἀρκεῖ νὰ τὴν κάνουμε συστηματικὴ καὶ χωρὶς διακοπή.

Τὰ πιὸ αἰσθητὰ ἀποτελέσματα παρατηροῦνται σ' ὅσους ἔτσωναν μὲ ἰδιαίτερη προτίμησι λιπαρὰ φαγητά.

Πλάϊ σ' αὐτὴ τὴ δίαιτα, εἶναι χρήσιμα κι' ὡρισμένα φάρμακα, ποὺ εὐκολύνουν τὴ χώνευσι καὶ περιορίζουν τὰ λίπη στὸν ὀργανισμό, γιατὶ ἔχει παρατηρηθῆ, ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ θύματα τῆς ψωριάσεως παρουσιάζουν καὶ ἀνεπάρκεια τοῦ ἥπατος. Πρόκειται συνήθως γιὰ ἀνεπάρκεια ἐλαφρᾶς μορφῆς, παροδικὴ καὶ ἐλάχιστα αἰσθητή, ποὺ θεραπεύεται εὔκολα μὲ ἡπατικὰ ἐκχυλίσματα καὶ μὲ βιταμίνες Β.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ τρόποι, ποὺ ἀναφέραμε πασὰ πάνω, συντελοῦν στὸ νὰ ὑποχωρήση, ἀκόμα δὲ καὶ νὰ ἐξαφανιστῆ τελείως ἡ ψωρίασι, ποὺ εἶναι μιὰ ἀρρώστεια ἐξαιρετικὰ ἐπίμονη, ὅσο καὶ ὕπουλη στὴ συμπεριφορά της.

Πραγματικά, ἀνάλογα μὲ τὶς ἐποχὲς ἢ μὲ μιὰ ἰδιαίτερη βιολογικὴ κατάστασι τοῦ ὀργανισμοῦ, μπορεῖ νὰ ὑποχωρήση καὶ νὰ μᾶς δώση τὴν ἐντύπωσι ὅτι φεύγει ὁριστικά, ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἁπλῶς «κρύβεται».

Ἔτσι, τὸ καλοκαίρι, ξεθυμαίνει σχεδὸν ὁλότελα, χωρὶς ὅμως τὸ γεγονὸς αὐτὸ νὰ σημαίνη ὅτι δὲν θὰ ἐμφανιστῆ τὸ φθινόπωρο. Στὴν ἐγκυμοσύνη, ἐξ ἄλλου, ὑποχωρεῖ μόνη της, χωρὶς νὰ χρησιμοποιηθῆ κανενὸς εἴδους θεραπεία. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ὑποχώρησι δὲν εἶναι ὁριστικὴ καὶ μετὰ τὸν τοκετὸ ξαναφαίνεται ὅπως πρώτα.

Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς ὑπ' ὄψι του, ὅτι ἡ ψωρίασι ποτὲ δὲν γιατρεύεται τυχαίως, ἀλλὰ χρειάζεται μιὰ συστηματικὴ θεραπεία καὶ δίαιτα.

✪✪

Γιὰ τὸν πονόλαιμο

Στὶς μολύνσεις τοῦ λαιμοῦ, ὁξείες ἢ χρόνιες, ἀποδείχθηκε ἀποτελεσματικὴ μιὰ γαργάρα μὲ διάλυσι ἑνὸς δισκίου «Ἐλιοξὲν» (ἰωδιούχου φαρμάκου) σὲ μισὸ ποτῆρι νερό. Ἐπαναλαμβάνοντας τὴν κάθε 3 ὧρες καὶ ἐπὶ 3 λεπτὰ κάθε φορά, οἱ 38 ἀπὸ 45 πάσχοντες παρατήρησαν μεγάλη βελτίωσι. Ὑποχώρησε γρήγορα ὁ πονόλαιμός τους καὶ ἡ δυσκολία στὴν κατάποσι, καθὼς καὶ τὸ πρῆξιμο καὶ ὁ ἐρεθισμός. Οἱ παρενέργειες τοῦ φαρμάκου αὐτοῦ —π.χ. ξηρότης στὸ λαιμό— ἦσαν ἐλάχιστες.

Ἀντιαμοιβαδικὸ φάρμακο στοὺς ἀρθρίτικους

Ἕνας Ἀμερικανὸς γιατρὸς παρετήρησε ὅτι συνυπάρχουν συχνὰ ἡ ρευματοειδὴς ἀρθρίτις καὶ ἡ ἀμοιβάδωσις. Μπορεῖ δὲ ἡ δευτέρα νὰ εἶναι ἕνας ἐπιδαρυντικὸς παράγων τῆς πρώτης. Γιὰ νὰ βεβαιωθῆ γι' αὐτό, ὁ γιατρὸς χορήγησε σὲ ἀρθριτικοὺς «χλωροκίνη», ἕνα ἰσχυρὸ φάρμακο κατὰ τῶν ἀμοιβάδων. Ἀπὸ 15 πάσχοντες, ἡλικίας 3—22 ἐτῶν, οἱ 8 θεραπεύθηκαν τελείως ἀπὸ τὴν ἀρθρίτιδα ἢ παρουσίασαν μεγάλη βελτίωσι. Ἀπὸ 14 ἄλλους, 38—72 ἐτῶν, οἱ 8 σημείωσαν μικρότερη βελτίωσι, ἡ ὁποία ὅμως ἦταν ἐντυπωσιακώτερη στὴν περίπτωσί τους, ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας τους καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἀνοσηπόριας ποὺ τοὺς εἶχε προκαλέσει ἡδη ἡ ἀρθρῖτις. Ὁ τρόπος ἐνεργείας τῆς χλωροκίνης κατὰ τῆς ἀρθρίτιδος μένει ἀγνωστος ἀκόμη. Ἡ δρᾶσις της κατὰ τῶν ἀμοιβάδων μπορεῖ νὰ ἐξηγήση ἐν μέρει μόνο τὶς βελτιώσεις ποὺ σημειώθηκαν.

Φάρμακο γιὰ τὸ ἕλκος

Ἕνα νέο φάρμακο, ποὺ λέγεται «Ἐλορίν», φαίνεται ἀρκετὰ καλὸ ἐναντίον τοῦ ἕλκους τοῦ στομάχου καὶ ὡρισμένων ἄλλων γαστροεντερικῶν παθήσεων. Δοκιμάσθηκε πράγματι σὲ 104 ἐλκοπαθεῖς, καὶ στοὺς 77 ἀπ' αὐτοὺς ἔφερε μιὰ γρήγορη καὶ σταθερὴ ἀνακούφισι. Ὡφέλησε ἐπίσης τοὺς 22 ἀπὸ 40 πάσχοντες ἀπὸ ἐντεροκωλίτιδα, διάρροια καὶ ἑλκώδη κωλίτιδα. Μόνο 5 ἀσθενεῖς δὲν μπόρεσαν ν' ἀνεχθοῦν αὐτὸ τὸ φάρμακο.

Ὅταν «ἀνοίγη» ἡ μύτη

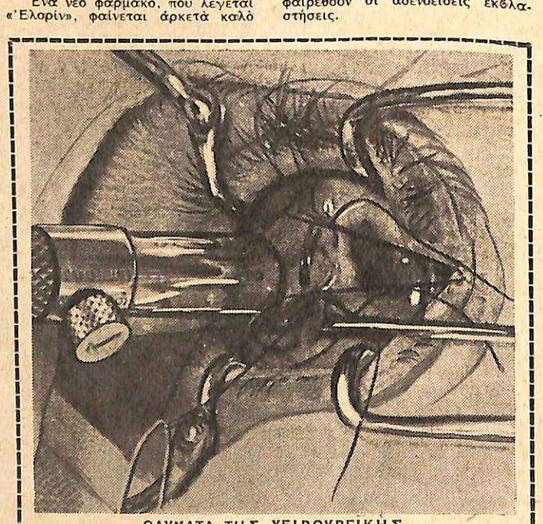
Εἶναι ἀρκετοὶ ἐκεῖνοι ποὺ «ἀνοίγει» ἡ μύτη τους συχνὰ καὶ δίχως λόγο. Ἴδιως ἡ ἀνωμαλία αὐτὴ παρατηρεῖται μετὰ τὴν ἀφαίρεσι τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ τῶν ἀδενοειδῶν ἐκθλαστήσεων. Μπορεῖ δὲ νὰ ὑποχωρήση μὲ μιὰ ἔνεσι ὁρμόνης «οἰστρογόνου», τόσο στοὺς ἄντρες ὅσο καὶ στὶς γυναῖκες. Δὲν εἶναι γνωστὸ πῶς ἐπιδρᾶ ἡ ὁρμόνη αὐτή. Πάντως, ἔχει ἀποτελέσματα ἀληθινὰ ἐκπληκτικά. Ἴσως δὲ ν' ἀποδειχθῆ, μὲ μελλοντικὲς ἔρευνες, ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὴ καὶ σ' ὅλες μορφὲς αὐτομάτου αἱμορραγίας.

Νέο φάρμακο γιὰ τὴ στηθάγχη

Ἡ «ραουδόλφια», ἕνα φυτὸ τῶν Ἰνδιῶν, χρησιμοποιεῖται ἤδη ἀπὸ καιρό, μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, σὲ διάφορες μορφὲς ἀρτηριακῆς ὑπερτάσεως, (πιέσεως) καὶ σὲ ὡρισμένες ψυχικὲς παθήσεις. Τελευταίως, λοιπόν, δοκιμάσθηκε ἐπὶ ἕνα ἔτος σὲ 15 ἀσθενεῖς ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ στηθάγχη, ἔφερε δὲ σημαντικὴ βελτίωσι στοὺς 14 ἀπ' αὐτούς. Ἐνῶ προηγουμένως χρειάζονταν καθημερινὸς μεγάλες δόσεις νιτρογλυκερίνης γιὰ ν' ἀνακουφισθοῦν ἀπ' τοὺς πόνους τῆς καρδιᾶς τους, τώρα περνάει ἀρκετὸς καιρὸς χωρὶς νὰ πονέσουν καθόλου, καὶ μπόρεσαν καὶ πάλι νὰ ἐργασθοῦν κανονικὰ —γιὰ πρώτη φορὰ ἐπειτα ἀπὸ μῆνες ἢ χρόνια.

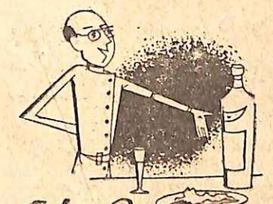
Ἡ θεραπεία τοῦ ροχαλητοῦ

Τὸ ροχαλητὸ μπορεῖ νὰ «θεραπευθῆ» μὲ μιὰ νέα ἐγχείρησι, ποὺ τεντώνει τὸ χαλαρὸ οὐρανίσκο, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν πάλλεται πιὰ πάνω στὸ τοίχωμα τοῦ φάρυγγος. Ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ γίνεται στοὺς ἐνηλίκους. Τὰ παιδιὰ παύουν νὰ ροχαλίζουν συνήθως, ὅταν τοὺς ἀφαιρεθοῦν οἱ ἀδενοειδεῖς ἐκθλαστήσεις.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

Ἡ μεταμόσχευσι ὑγιοῦς κερατοειδοῦς χιτῶνος ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς σύγχρονης χειρουργικῆς. Ὁ ἄρρωστος κερατοειδής, ποὺ ἐμποδίζει τὴν ὅρασι, ἀφαιρεῖται καὶ ἀντικαθίσταται μὲ ὑγιῆ προερχόμενο ἀπὸ τὸ ὑγιὲς μάτι νεκροῦ, ποὺ διατηρεῖται μέσα σὲ εἰδικὸ ὑγρό, γιὰ νὰ συνεχίζεται ἡ ζωὴ τῶν ἱστῶν του. Ἡ φωτογραφία μας δείχνει τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ χειρουργὸς ἀφαιρεῖ μὲ εἰδικὸ ἐργαλεῖο τὸν ἄρρωστο κερατοειδῆ χιτῶνα. Πρὶν λίγα χρόνια, μόνο σὰν ὄνειρο θεωροῦσαν οἱ ὀφθαλμολόγοι μιὰ τέτοια ἐγχείρησι. Σήμερα ἐφαρμόζεται σ' ὅλα τὰ μεγάλα νοσοκομεῖα. Σὲ πολλὲς χῶρες ἔχουν ἱδρυθῆ καὶ ἀτράπεζες ματιῶν, οἱ ὁποῖες ἐκμεταλλεύονται τὰ ὑγιῆ μάτια νεκρῶν, τὰ ὁποῖα ἀφαιροῦν, ἐναντι πληρωμῆς, ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατο καὶ τὰ διατηροῦν γιὰ νὰ τὰ πωλήσουν σὲ ἀρρώστους.

Ἡ δίαιτα ποὺ ταιριάζει σὲ κάθε ἀρρώστεια

Τὸ βραδυνὸ φαγητὸ γιὰ τοὺς ὑγιεῖς, τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἀσθενεῖς

Τὸ τέλος τῆς ἡμέρας μᾶς κάνει νὰ αἰσθανώμαστε τὴ μεγαλύτερη κούρασι, γιὰ τὸ λόγο ὅτι τὰ ἐνεργειακὰ ἀποθέματα μας ἐξαντλοῦνται. Γιὰ τὴ μεγάλη πλειοψηφία τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἡμέρα τελειώνει στὶς 7 ἢ στὶς 8 καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ καταλληλότερη ὥρα γιὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό.

Τὸ βραδυνὸ φαγητὸ πρέπει κυρίως νὰ μᾶς δώση τὰ στοιχεῖα, ποὺ θὰ ἐπανορθώσουν τὶς φθορὲς τῶν κυττάρων καὶ θὰ τὰ ἀναζωογονήσουν.

Ἡ ἀντίληψι ὅτι κατὰ τὸν ὕπνο ὁ ὀργανισμός μας ἀδρανεῖ εἶναι σφαλερή. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, τουναντίον, ὁ ὀργανισμός μας ἀποβάλλει τὶς τοξίνες ποὺ ἔχουν συγκεντρωθῆ μέσα σ' αὐτὸν καὶ ἀνανεοῦται. Αὐτὴ τὴν ἀποτοξίνωσι, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ τὴν κάμη χωρὶς τὴ συνεργασία ὡρισμένων βιταμινῶν καὶ μεταλλικῶν στοιχείων. Πρέπει, λοιπόν, τὸ βραδυνὸ φαγητό νὰ τοῦ τὰ προμηθεύση σὲ σχετικὴ ἀφθονία.

Ὁ ὕπνος ὑποβοηθεῖ ἐπίσης τὴν κατανομὴ αὐτῶν τῶν στοιχείων (βιταμινῶν καὶ μεταλλικῶν ἁλάτων) στὰ διάφορα σημεῖα τοῦ ὀργανισμοῦ.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους οἱ ἐνεργειακὲς τροφὲς (κρέατα, λιπαρὲς οὐσίες, ἄφθονο ψωμί, ζυμαρικά, γλυκίσματα κλπ.) ἀντενδείκνυνται γιὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό.

Ἕνα πλούσιο δεῖπνο κουράζει τὰ πεπτικὰ ὄργανα καὶ κυρίως τὸ σηκώτι, ποὺ εἶναι τὸ ἐργαστήριο ὅπου γίνεται ἡ ἐπεξεργασία ὅλων τῶν θρεπτικῶν στοιχείων. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι τὸ σηκώτι ἀποσπᾶ ἀπὸ τὶς διάφορες τροφὲς τὶς βιταμίνες, τὸ σάκχαρον, τὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες θὰ παρασκευάσουν τὶς ὁρμόνες τους κλπ. Αὐτὸ ἐπίσης ρυθμίζει τὴν ἐναποθήκευσι στοὺς ἱστοὺς τῶν στοιχείων ποὺ τοὺς εἶναι ἀπαραίτητα.

Τὸ σηκώτι εἶναι, ἐξ ἄλλου, ἀλληλέγγυο μὲ τὰ ἄλλα ὄργανα (πνεύμονες, καρδιά, νεφρά), ὅλα δὲ μαζὶ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Εἶναι εὔκολο, λοιπόν, ν' ἀντιληφθῆ κανεὶς ὅτι ἡ ὑπερφόρτωσις τοῦ στομαχιοῦ ἔχει ἀντίκτυπο στὸ σύνολο τοῦ ὀργανισμοῦ.

Κατὰ τὴν δοκτορέσα Ραντουάν, τὸ δεῖπνο ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ κουράζεται πολὺ κατὰ **τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας πρέπει** νὰ περιλαμβάνη τὰ ἑξῆς:

Μιὰ χορτόσουπα, ἢ ἕνα πιάτο πατάτες.

Ἕνα πιάτο ρύζι μὲ φρέσκο βούτυρο.

Ἕνα αὐγὸ (ὄχι τηγανητό).

Σαλάτα.

Τυρί.

Ψωμί: 200—300 γραμμάρια.

Φροῦτα τῆς ἐποχῆς.

Ἕνα μικρὸ ποτῆρι κρασί. Τὸ πολὺ κρασὶ βλαπτει τὸ βράδυ.

Τὰ ἄτομα ποὺ ἔχουν περάσει τὰ 50, μποροῦν νὰ ἀφαιρέσουν ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ πιάτα.

Τὸ βραδυνὸ μενοῦ, ἐξ ἄλλου, τῶν ἀνθρώπων ποὺ, λόγω τοῦ ἐπαγγέλματός των, περνοῦν καθιστικὴ ζωή, πρέπει νὰ περιλαμβάνη τὰ ἑξῆς:

Μιὰ χορτόσουπα ἢ ἕνα πιάτο πατάτες.

Ἕνα γεμᾶτο πιάτο σαλάτα.

Ἕνα αὐγὸ ἢ ἕνα ρηχὸ πιατο φακές.

Λίγο τυρί.

Ψωμί: 150—180 γραμμάρια.

Φροῦτα.

Λίγο κοκκινο κρασὶ (ὄχι γλυκὸ κρασὶ καὶ καφέ).

Προκειμένου γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ βρίσκονται στὸ στάδιο τῆς ἀναπτύξεως, τὸ βραδυνὸ φαγητὸ πρέπει νὰ περιλαμβάνη στοιχεῖα εἰσορθωτικά. Τέτοια στοιχεῖα εἶναι τὰ ἀμινοξέα, τὰ μεταλλικὰ ἅλατα καὶ οἱ βιταμίνες ποὺ χρησιμεύουν στὴν οἰκοδόμησι τῶν ἱστῶν καὶ τῶν ὀστῶν. Ὅταν ὁ ὀργανισμὸς δὲν ἔνη ἐπαρκὲς ἀσβέστιο, τὸ παιδὶ ξυπνάει κουρασμένο καὶ δὲν ἔχει διάθεσι γιὰ ἐργασία.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ δίνωμε ἰδιαίτερη προσοχὴ στὸ βραδυνὸ φαγητὸ τῶν παιδιῶν.

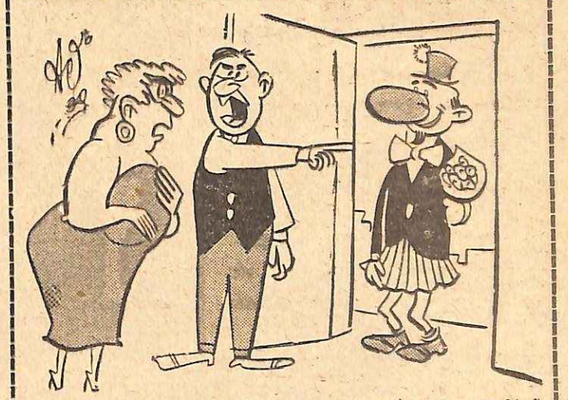
Τὸ φαγητὸ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ περιλαμβάνη κρέας. Πρέπει νὰ εἶναι, ὅμως, συνθετικό, νὰ περιλαμβάνη, δηλαδή, ὅλες τὶς τροφὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὁ ὀργανισμὸς τοῦ παιδιοῦ θὰ ἀντλήση τὰ στοιχεῖα ποὺ τοῦ χρειάζονται: χορτόσουπες, σούπες μὲ σιτάρι, βράζι, ζυμαρικά, ρύζι, αὐγά, φασόλια, φακες τυρί, φροῦτα. Τὰ γλυκίσματα δὲν εἶναι ἀπαραίτητα, γιατὶ τὰ παιδιὰ τρῶνε συνήθως τὸ ἀπόγευμα σοκολάτες, καραμέλλες κλπ.

Τὸ βραδυνὸ φαγητὸ τοῦ παιδιοῦ δὲν πρέπει, ἀντίθετα, νὰ περιλαμβάνη τροφὲς ποὺ παρουσιάζουν μεγάλο ἀριθμὸ θερμίδων στὸν ὀργανισμό: λίπη, τηγανητά, γλυκίσματα μὲ αὐγά, σοκοτά, γλυκίσματα μὲ αὐγά, σοκοτά, λάτα, ἀλλαντικά, καρυκεύματα, σάλτσες, κρασί, καφέ. Οἱ τροφὲς αὐτὲς διαταράσσουν τὸν ὕπνο του καὶ κουράζουν τὸ σηκώτι, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κατανείμη ὅπως καὶ ὅπου πρέπει τὰ διάφορα ὑλικὰ ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ νὰ ἀναπτυχθῆ τὸ παιδί. Ἡ οἰκοδομητικὴ ἐργασία κατὰ τὸν ὕπνο, εἶναι ἀδύνατη μὲ τροφὲς ποὺ ἔχουν μεγάλη ἐνεργειακὴ δύναμι. Οἱ τροφὲς αὐτὲς, ἀντίθετα, δὲν πρέπει νὰ λείπουν ἀπὸ τὸ πρόγευμα καὶ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό.

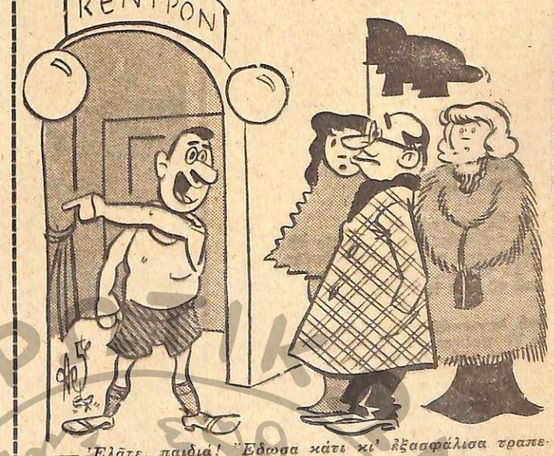
Οἱ ἀθληταί, ποὺ ὑποβάλλονται σὲ κουραστικὲς προπονήσεις, εἶναι καλὸ νὰ ξεκουράζωνται πρὶν ἀπὸ τὸ βραδυνὸ φαγητό (τὸ ἴδιο καὶ τὸ μεσημέρι).

Οἱ ἀρθριτικοί, οἱ πάσχοντες ἀπὸ ρευματισμούς, οἱ διαβητικοί, οἱ παχύσαρκοι, τὰ ἄτομα ποὺ ἔχουν ὑψηλὴ ἀρτηριακὴ πίεσι πρέπει νὰ περιορίσουν στὸ ἐλάχιστο ἀπαραίτητο τὸ βραδυνὸ φαγητό τους. Τὸ ἴδιο θὰ κάμουν καὶ οἱ πάσχοντες ἀπὸ ἔκζεμα, χολολιθίασι καὶ ἡπατικὲς διαταραχές.

Γελωτοθεραπεία

— Αὐτὸς εἶναι ὁ «σοβαρὸς κύριος», ποὺ μαζί του θὰ ἔβγαινε ἔξω ἀπόψε ἡ κόρη μας!...

— Ἐλᾶτε, παιδιά! Ἔδωσα κάτι κι' ἐξασφάλισα τραπεζάκι!

— Μπράβο... βραχυκύκλωμα!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

Χαμόγελο

Ἀποτελεσματικὸ μέσον

— Ὅταν δὲν κατορθώνω νὰ κοιμηθῶ, συνηθίζω νὰ πίνω ἕνα ποτῆρι κρασὶ κάθε δέκα λεπτά.

— Κι' ἔτσι κοιμᾶσαι γρήγορα;

— Δὲν ξέρω... Σὲ μιὰ ὥρα, δὲν εἶμαι πιὰ σὲ κατάστασι νὰ καταλάβω ἂν εἶμαι ξύπνιος ἢ ἂν κοιμᾶμαι...

*

Ὁ φαλακρὸς πελάτης λέει στὸ φαρμακοποιό:

— Θὰ ἤθελα ἕνα φάρμακο γιὰ νὰ ξαναφυτρώσουνε τὰ μαλλιά μου.

— Μάλιστα, κύριε! Πῶς τὰ προτιμᾶτε, μαῦρα, ξανθὰ ἢ καστανά;

*

— Μπορεῖς νὰ μοῦ δώσῃς ἕνα ὁρισμὸ τῆς πείρας;

— Ἀσφαλῶς! Ἡ πεῖρα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἀπομένει, ὅταν ἔχουμε χάσει ὅλα τ' ἄλλα!

*

Ὁ πελάτης στὸν κουρέα:

— Πῶς μοῦ πᾶνε ἄραγε καλύτερα τὰ μαλλιά μου, κοντὰ ἢ μακρυά;

— Ἂς τὰ κόψουμε κοντά, καὶ βλέπομε ὕστερα!

*

Ὁ πόλισμαν λέει στὴν κυρία, ποὺ ποτίζει τὶς γλάστρες της στὸ μπαλκόνι:

— Δὲν ξέρετε πῶς ἀπαγορεύεται νὰ χύνετε νερὰ στὸ δρόμο; Θὰ σᾶς κάνω μήνυσι.

— Γιατί δὲν κάνετε μήνυσι... καὶ στὸ Θεό, ὅταν βρέχῃ;

*

Μεταξὺ μπεκρήδων:

— Κατάλαβες, ἔ;... Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ... ποὺ πήγαμε ἀπόψε...

— Ἐν τάξει... μά... ἂν εἶσαι φίλος... θὰ μοῦ τὸ πῆς ἐμένα!...

*

Στὰ λογιστήρια τῆς ἐφημερίδος:

— Τί πρέπει νὰ πληρώσω γιὰ ἕνα νεκρώσιμο τοῦ ἀδελφοῦ μου;

— Τριάντα δραχμὲς τὸν πόντο, κύριε.

— Δυστυχία μου! Ὁ ἀδελφός μου εἶχε μπρὸς 1 καὶ 82!...

*

— Ἂν μοῦ δανείσῃς, φίλε μου, ἕνα ἑκατοστάρικο, θὰ σοῦ προτείνω μιὰ ἐπικερδῆ ἐπιχείρησι.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος... Δὲν θὰ σοῦ τὰ δανείσω, κι' ἔτσι θὰχω καὶ πάλι τὸ κέρδος ποὺ θὰ μ' ἄφινε ἡ ἐπιχείρησι!

*

Στὸ χασάπικο:

Ἡ πελάτισσα: Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ σπάσετε τὰ κόκκαλα τῆς μπριζόλας ποὺ ἀγόρασα;

Κι' ὁ χασάπης φωνάζει στὸν ὑπάλληλό του:

— Γιάννη! Σπάσε τὰ κόκκαλα τῆς κυρίας!

*

Μεταξὺ κυριῶν:

— Τί λέτε γιὰ τὴν κυρία Κατίνα;

— Μοῦ εἶναι συμπαθής.

— Καὶ γιὰ τὴν κυρία Καλλιόπη;

— Κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο.

— Καὶ γιὰ τὴν κυρία Ἀμαλία;

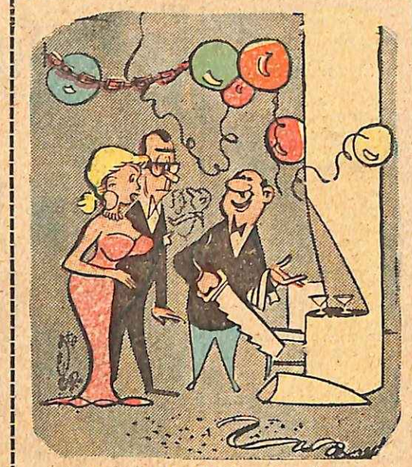
— Ἐπίσης.

— Τελοσπάντων, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κουβεντιάσῃ μαζί σας!

*

— Ξέρεις, ἀγαπητέ μου, ἀνέβαλα γιὰ τὶς 8 τὸ βράδυ τὴ διάλεξι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάνω στὶς 6.

— Καλὰ ἔκανες. Ἔχουνε μεγαλώσει τώρα οἱ ἡμέρες, κι' ὁ κόσμος δὲν ἔχει πιὰ διάθεσι νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τόσο νωρίς!

— Ἐν τάξει! Σᾶς.. οἰκονόμησα τραπεζάκι!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Περίμενε, βρὲ γυναῖκα, νὰ φύγῃ πρῶτα ὁ ἄνθρωπος, μὴ σοῦ... ξεφύγῃ καμμιὰ καὶ βροῦμε τὸ μπελᾶ μας!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ὁ Θανάσης ἀπεφάσισε, νὰ μᾶς πάῃ ἀπόψε σὲ κανένα κέντρο νὰ γλεντήσουμε λιγάκι!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Ἂν τὸ δέρμα σας εἶναι μᾶλλον λιπαρό, κάπως ἀτονο, μὲ προδιάθεσι στὴ χλωμάδα, ἕνα ζωηρὸ βούρτσισμα τὸ ἀναζωογονεῖ. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ τὸ μεταχειρίζεσθε πολὺ συχνά, γιατὶ κουράζει κι' ἐρεθίζει τὴν ἐπιδερμίδα. Ὅταν χρησιμοποιῆται σπάνια, σ' ἐξαιρετικὲς μόνο περιπτώσεις, δίνει θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Κάνετε πρῶτα ἕνα ἀτμόλουτρο, κρατῶντας τὸ πρόσωπό σας πάνω ἀπὸ μιὰ μεγάλη κατσαρόλα μὲ βραστὸ νερό, στὸ ὁποῖο ἔχετε προσθέσει μερικὲς σταγόνες ἀλκοὸλ κολωνίας. Ἀφίνετε τὸν ἀτμὸ νὰ εἰσχωρήσῃ στοὺς πόρους. Ὕστερα σκουπίζετε τὸ πρόσωπό σας χτυπητὰ μ' ἕνα λεπτὸ πανί. Κάνετε ψεκασμοὺς τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ μὲ στυπτικὴ λοσιόν. Ἔπειτα βουρτίζετε ὅλο τὸ ντεκολτέ, τὸ λαιμὸ καὶ τὸ πρόσωπο, ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω, μὲ μιὰ κίνησι κυκλική, περίπου ὅπως κάνουν οἱ ἄντρες γιὰ ν' ἀλείψουν μὲ σαπουνάδα τὸ πρόσωπό τους ὅταν ξυρίζωνται.

Ἡ βούρτσα ποὺ θὰ μεταχειρισθῆτε, πρέπει νᾶναι μαλακή, στρογγυλή, μὲ λεπτὲς μεταξωτὲς τρίχες. Δὲν πρέπει νὰ τσιμπᾷ τὸ δέρμα. Δὲν βλάπτει ὅμως, ἂν τὸ κοκκινίσῃ λίγο. Τὸ κοκκίνισμα αὐτὸ χάνεται γρήγορα, ἀφίνοντας μιὰ ψεγανὴ δροσιὰ καὶ λάμψι.

Τὰ πολὺ λεπτά, στεγνὰ κι' εὐερέθιστα δέρματα δὲν ἀνέχονται τὸ βούρτσισμα.

Τὸ τσάϊ γιὰ τὰ μάτια, τὰ μαλλιὰ καὶ τὴ γρίππη

Ὅταν τὰ μάτια σας εἶναι κουρασμένα, πλύνετέ τα μὲ τσάϊ δυνατό, γλυκὸ καὶ χλιαρὸ ἀκόμα.

Ἐπίσης, πλένετε μὲ τσάϊ τὰ μαλλιά σας. Θὰ γίνουν ἁπαλὰ καὶ θ' ἀποκτήσουν μιὰ χροιὰ ἀνταύγεια. Ἐπιπλέον, τὸ δυνατὸ τσάϊ, ἀνακατεμένο μὲ λίγο ρετσινόλαδο, συνιστᾶται γιὰ τὴν πιτυρίδα.

Τέλος, ἕνα μίγμα ἀπὸ τσάϊ καὶ ἄσπρο κρασί, ζεστὸ καὶ γλυκό, ὠφελεῖ στὴ γρίππη.

Τὸ καθάρισμα τῶν χαλιῶν

Γιὰ νὰ καθαρίσετε ἕνα χαλί, σκορπίστε πάνω του μπόλικο ψηλὸ ἁλάτι καὶ σκουπίστε το σὲ 1—2 ὧρες μὲ μιὰ σκληρὴ βούρτσα. Μαζὶ μὲ τὸ ἁλάτι, φεύγουν τότε ἡ σκόνη κι' οἱ λεκέδες, καὶ τὰ χρώματα τοῦ χαλιοῦ ξαναζωντανεύουν. Ὕστερα τὸ κρεμᾶτε στὸ ὑπαίθρο καὶ τὸ χτυπᾶτε καλά.

Βερνίκι γιὰ κόκκινα παπούτσια

Τὰ κοινὰ βερνίκια τῶν παπουτσιῶν ἁλλοιώνουν συχνὰ τὸ χρῶμα τους ἢ σχηματίζουν λεκέδες ἀπάνω τους. Προτιμᾶτε λοιπόν, γιὰ τὰ κόκκινα παπούτσια, ἕνα μίγμα ἀπὸ γάλα καὶ ζουμὶ λεμονιοῦ σὲ ἴσες ποσότητες. Ἀφοῦ καθαρίσετε μὲ οἰνόπνευμα τοὺς λεκέδες ποὺ ὑπάρχουν τυχὸν στὰ παπούτσια, τ' ἀλείφετε μ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ καὶ τὰ τρίβετε μ' ἕνα μάλλινο πανί.

Καλοὶ τρόποι

Ὑπάρχουν κάτι μικροπράγματα, ποὺ παίζουνε μεγάλο κι' ὀλέθριο ρόλο στὴ ζωὴ ἑνὸς ἀντρόγυνου, σὰν τὶς σταλὲς τοῦ νεροῦ ποὺ τρυπάνε σιγὰ-σιγὰ τὴν πέτρα. Ἂν τὰ πρόσεχε καὶ τὰ ἀπόφευγε κάθε γυναίκα, θὰ τῆς ἦταν εὐκολώτερο νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀντρός της, νὰ τοῦ κάνῃ εὐχάριστη τὴ διαμονὴ στὸ σπίτι καὶ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπ' τοὺς ἔξω πειρασμούς.

Ἔχετε τὴν καλὴ διάθεσι νὰ μὴν κάνετε ὅ,τι δὲν ἀρέσει στὸν ἄντρα σας; Ἀκοῦστε λοιπὸν μερικὰ παραδείγματα:

Μένοντας μὲ τὸ πιάτο σας ἄδειανό, στὸ τραπέζι, ἀποκρούοντας ἀόρεχτα κάθε φαγητό, ἐκνευρίζετε τὸν ἄντρα σας. Αὐτὸς θέλει, ὅταν γυρίζῃ τὸ μεσημέρι σπίτι, νὰ σᾶς βρίσκῃ φαιδρή, πρόσχαρη... καὶ πεινασμένη.

Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸν εὐχαριστήσετε. Φτάνει μόνο νὰ μὴ τσιμπᾶτε συνεχῶς κάτι, ὅλο τὸ πρωῒ καὶ τ' ἀπόγεμα, κόβοντας ἔτσι τὴν ὄρεξί σας γιὰ τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ. Θὰ βγῆτε κερδισμένη, τόσο ἀπὸ τὴν αἰσθηματικὴ ἄποψι, ὅσο κι' ἀπὸ τὴν ὑγιεινή.

Ἄλλο ζήτημα τώρα: Εἶν' ἡ ὥρα τοῦ πρωϊνοῦ προγεύματος. Ὁ ἄντρας σας εἶν' ἕτοιμος νὰ φύγῃ γιὰ τὸ γραφεῖο του. Σᾶς κυττάζει... καὶ δὲν σᾶς βρίσκει διόλου τοῦ γούστου του, γιατὶ ἔχετε τὴ ρόμπα σας καρφιτσωμένη στραβὰ μὲ μιὰ παραμάνα, τὰ μανίκια σας ἀνασηκωμένα πρόχειρα, τὰ μαλλιά σας τυλιγμένα μὲ χαρτάκια, τὴ ζωή σας κακοδεμένη...

Κι' ὅμως, γιὰ νᾶσαστε ἐν τάξει, θ' ἀρκοῦσε κάποια προσοχὴ καὶ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας μονάχα. Σκεφθῆτε δὲ ὅτι, σὲ μιὰ ὥρα, ὁ ἄντρας σας θὰ σᾶς συγκοινῇ ἴσως —ἔστω κι' ἀθέλητα— μὲ τὴν κομψὴ καὶ περιποιημένη δακτυλογράφο τοῦ γραφείου του...

Φυλακισμένη ζωγράφισε στο κελλί!

Ἡ παράξενη ἱστορία τῆς Λάουρα Ντισσάρ

ΤΡΑΓΙΚΟ θῦμα ἑνὸς παράξενου πεπρωμένου, ποὺ τῆς πρόσφερε μὲ τὴν ἴδια ἁπλοχεριά, τὴν συμφορὰ καὶ τὰ πλούτη, ἡ Γαλλίδα Λάουρα Ντισσάρ μπῆκε, ἐδῶ καὶ μερικὲς βδομάδες, γιὰ τρίτη φορὰ στὸ διάστημα δώδεκα ἐτῶν, στὸ ἴδιο κελλὶ —τὸ κελλὶ ἀριθμὸς 97— τῶν γυναικείων φυλακῶν «Λὰ Πετὶτ Ροκέτ».

Ἡ ἱστορία τῆς Λάουρας Ντισσὰρ εἶναι τὸ πειστικώτερο, ἴσως, παράδειγμα, ὅτι μπορεῖ ἕνα ἀθῶο, κατὰ βάθος, ἄτομο, ποὺ ἡ ἐπιπολαιότητα εἶναι τὸ μόνο του ἐλάττωμα, νὰ γνωρίσῃ τὴν «σκληρὴ τῆς Δικαιοσύνης», χωρὶς στὴ δική του συνείδησι, νὰ ἔχῃ διαπράξει τίποτα τὸ ἀξιόποινο.

Ἡ Λάουρα ξεκίνησε γιὰ τὸν μεγάλο δρόμο, ποὺ θὰ τὴν ἐφερνε ἀντιμέτωπη μὲ τὶς πιὸ παράξενες καὶ ἀντιφατικὲς περιπέτειες, ἕνα πρωϊνὸ τοῦ 1938. Φεύγοντας ἀπὸ τὴν πόλι της, τὴ Λὰ Ρὸς - σὺρ - Ἰόν, ὅπου ἡ μητέρα της ἐργαζόταν ὡς μαγειρίσσα στὸ μεγαλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς πόλεως, ἀκολούθησε τὸν φίλο της, τὸν χορευτὴ Ζὰν Μπιμπά, στὸ Παρίσι.

Πατέρα δὲν εἶχε γνωρίσει ποτέ της. Στὴν Λὰ Ρὸς - σὺρ - Ἰόν, λέγανε πὼς ἦταν κόρη τοῦ "Ἀγγλου λόρδου Σίντελ, ποὺ εἶχε κάποτε φιλενάδα του τὴ μητέρα της, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀνεξακρίβωτο. Στὴν ταυτότητά της, ἡ Λάουρα Ντισσὰρ ἀναφέρεται ὡς «ἀγνώστου πατρός».

Στὸ Παρίσι, ἡ νεαρὴ ἀκόμη τότε Λάουρα δὲν ἄργησε νὰ διαπιστώσῃ πὼς ὁ φίλος της, ποὺ γιὰ χάρι του εἶχε ἐγκαταλείψει τὴ μητέρα της, ἦταν ἕνας ἀσυνείδητος ἐκμεταλλευτής. Ὁ Μπιμπὸ τὴν ἔβαλε νὰ δουλέψῃ σ' ἕνα μικρὸ νυχτερινὸ κέντρο τοῦ Μονπαρνάς κι' ἐκείνη δέχτηκε, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τὰ πραγματικὰ σχέδιά του. Ἕνα βράδυ, ὅμως, ποὺ ὁ χορευτὴς τῆς ἐξήτησε «νὰ κρατήσῃ συντροφιὰ σ' ἕναν κύριο», ποὺ καθόταν μόνος του σ' ἕνα τραπέζι, κατάλαβε ξαφνικά, καὶ τὸ πρόσωπό της ἐσκλήρυνε.

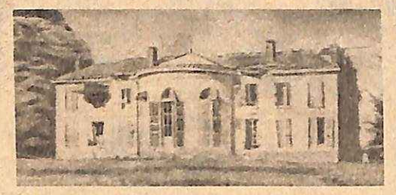
—Θὰ τοῦ κρατήσω συντροφιὰ —τοῦ ἀποκρίθηκε— ἀλλὰ γιὰ λαγαριασμό μου! Ἐμεῖς οἱ δυὸ δὲν ἔχουμε πιὰ σχέσι ἀπὸ δῶ καὶ πέρα.

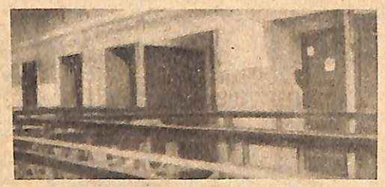
Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ἡ Λάουρα «τοῦ κράτησε συντροφιὰ» ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ ποὺ ἔμελλε νὰ παίξῃ ἕνα μοιραῖο ρόλο στὴ ζωή της, ἦταν ἕνας Γερμανὸς βιομήχανος, ἐγκατεστημένος στὴν Ὁλλανδία, ὁ Βάλτερ Κλάϊνκνεχτ.

Οἱ σχέσεις τους εἶχαν ἀρκετὰ προχωρήσει, ὅταν, μιὰ μέρα, ὁ βιομήχανος μίλησε στὴ φίλη του γιὰ κάτι, ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν ἔρωτα: Γιὰ ἐμπορικὲς βόμβες!

Χωρὶς περιστροφές, τῆς ἐξήγησε, ὅτι τὸ ὁλλανδικὸ ἐργοστάσιο, ποὺ διηύθυνε, εἶχε ἕνα στὰκ ἐμπορικῶν βομβῶν, ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὶς διαθέσῃ στὴν γαλλικὴ κυβέρνησι. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουν αὐτό, τοὺς ἦταν ἀπαραίτητο ἕνα νέο, ὡραῖο καὶ ἐξυπνο κορίτσι, ποὺ νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιὰ ἑνὸς Γάλλου ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ ἐπέμβῃ γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν ἐμπορικῶν βομβῶν. Στὴν περίπτωσι, ποὺ ἡ ἀγορὰ αὐτὴ θὰ γινόταν, ἡ Λάουρα, ἂν δεχόταν νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργο τῆς «μεσιτείας», θὰ εἶχε ποσοστὰ 2%.

Ἡ Λάουρα δέχτηκε κατ' ἀρχὴν καί, ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὰ παζάρια, ἡ συμφωνία κλείστηκε μεταξύ τους μὲ ποσοστὰ 4%. Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ἕνας Γάλλος στρατηγὸς συνθηκολογοῦσε στὴν ἀγκαλιά της. Τὸ

Ἐπάνω: Ὁ πύργος τῆς Συρδίλ, γκρεμισμένος τώρα, ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἡ Λάουρα Ντισσὰρ τὴν ἐποχὴ τῆς δόξας της. Κάτω: Τὸ κελλὶ 97 τῶν φυλακῶν «Λὰ Πετὶτ Ροκέτ».

συμβόλαιο τῆς ἀγορᾶς ὑπογραφόταν καὶ ἡ Λάουρα, μὲ τὸ σημαντικὸ ποσὸ ποὺ εἶχε κερδίσει ἀπὸ τὴν μεσολάβησί της, γινόταν ἰδιοκτήτρια τοῦ μικροῦ νυχτερινοῦ κέντρου τῆς Μονμάρτρης, ὅπου τὴν εἶχε πάει ὁ χορευτὴς γιὰ νὰ «ἐργαστῇ».

Αὐτό, ὅμως, δὲν ἦταν, παρὰ τὸ πρῶτο μόνο βῆμα γιὰ τὸν πλοῦτο. Τὸ 1940, μὲ τὴν εἴσοδο τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων στὸ Παρίσι, γύρισε καὶ ὁ φίλος της βιομήχανος. Τὴν φορὰ αὐτή, δὲν τῆς μίλησε γιὰ ἐμπρηστικὲς βόμβες. Τῆς ἐξωμολογήθηκε πὼς τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴ γνώρισε καὶ τῆς ζήτησε νὰ γίνῃ γυναῖκα του!

"Ὡς κυρία Κλάϊνκνεχτ πιά, ἡ Λάουρα Ντισσὰρ ἐμελλε νὰ φθάσῃ στὰ πιὸ ἀπίθανα μεγαλεῖα γιὰ μιὰ ἐπαρχιωτοπούλα, ποὺ ἄρχισε τὴν καριέρα της μὲ μιὰ ρωμαντικὴ ἀπαγωγή!...

Ὁ αὐξυγός της διορίστηκε ἀπὸ τὸν Χίτλερ ἀνώτατος ἐλεγκτὴς τῆς γαλλικῆς βαρείας βιομηχανίας καὶ τὸ ζεύγος ἐγκαταστάθηκε σὲ μιὰ πολυτελέστατη ἐπαυλή, στὸ βουλεβάρτο ντὲ Σωσαὶ τοῦ προαστείου Νεϊγύ.

Ἐκεῖ, ἡ Λάουρα Ντισσὰρ ἡ φράου Κλάϊνκνεχτ, ἔδωσε τὶς ἐπιβλητικώτερες δεξιώσεις τῆς κατοχικῆς ἐποχῆς τοῦ Παρισιοῦ. Ἀνάμεσα στὸν ταχτικὸ κύκλο τῶν καλεσμένων της, ἦταν ἡ ἀφρόκρεμα τῶν Γερμανῶν στρατηγῶν καὶ διπλωματῶν, ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῆς Βιομηχανίας Μπισελὰν καὶ ὁ πρωθυπουργὸς Λαβάλ —ποὺ ἡ Λάουρα τὸν ἀποκαλοῦσε, μὲ χαϊδευτικὴ οἰκειότητα, «Πιερρέτ»!— ἀκόμη καὶ ὁ περίφημος Χίμμλερ, ποὺ θεωροῦσε χρέος του, κάθε φορὰ ποὺ πήγαινε στὸ Παρίσι, νὰ μὴ λείψῃ ἀπὸ τὶς δεξιώσεις τῆς κ. Κλάϊνκνεχτ.

Τὸ ζεύγος κολυμποῦσε, κυριολεκτικῶς, στὰ ἑκατομμύρια... Σύντομα ἡ Λάουρα ἔπεισε τὸ σύζυγό της νὰ ἀγοράσουν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐπαυλή τους στὸ Νεϊγύ, καὶ ἕναν παλιὸ πύργο, στὴ Συρδίλ, ποὺ ἀνῆκε σὲ ἕνα τὸ κόμησσα ντὲ Κελέν. "Ἔτσι, ἡ νόθος κόρη τῆς μαγείρισσας, ἔγινε καὶ πυργοδέσποινα!

Τὸ φύλλο, ὅμως, τῆς τύχης δὲν ἄργησε νὰ γυρίσῃ... Μιὰ μέρα, ἡ Γκεστάπο συνέλαβε, ἐντελῶς ξαφνικά καὶ ἀπροειδοποίητα, τὸν παλιὸ φίλο της ἀπὸ τὴν ἐλεγκτὴ τῆς γαλλικῆς βαρείας βιομηχανίας Βάλτερ Κλάϊνκνεχτ. Ἡ κατηγορία ἐναντίον του ἦταν: μπούκωτάζ τῆς πολεμικῆς προσπαθείας τοῦ Τρίτου Ράϊχ!

Ἡ Λάουρα ἀγωνίστηκε τότε σκληρὰ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄντρα της. Χρησιμοποίησε ὅλες τὶς ἰσχυρὲς σχέσεις, ποὺ εἶχε, ἐξάντλησε ὅλο τὸ θέλγητρο ποὺ ἐξασκοῦσε στὶς γερμανικὲς προσωπικότητες τοῦ κατεχόμενου Παρισιοῦ.

Τέλος, ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς Ἀμπβέρ, ὁ Κέλλμαν, μεσολάβησε γιὰ ν' ἀφήσουν ἐλεύθερο τὸν Κλάϊνκνεχτ. Τῆς ἐζήτησε, ὅμως, γιὰ τὴν ὑπηρεσία του αὐτή, ἕνα ἀντάλλαγμα: Νὰ γνωρίσῃ κάποιον ἐμφανιζόμενο ὡς Ντυπὸν καὶ νὰ μάθῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα, σχετικὰ μὲ τὸ ἄτομό του. Γιατὶ ἡ Ἀμπβὲρ εἶχε τὴν πληροφορία πὼς, κάτω ἀπὸ τὸν κ. Ντυπόν, κρυβόταν ὁ "Ἄγγλος ἀρχικατάσκοπος Γκρὶμς.

Ἡ Λάουρα Ντισσὰρ ἀνατρίχιασε, ὅταν ἄκουσε τί τῆς ζητοῦσαν. "Ὡς τότε, συναναστρεφόταν τοὺς κατακτητὲς τῆς πατρίδας της καὶ τοὺς Γάλλους συνεργάτες τους, χωρὶς νὰ φαντάζεται πὼς ἔκανε ἔτσι κακὸ σὲ κανένα. Ἀλλ' αὐτό, ποὺ τῆς ζητοῦσαν τώρα, ἦταν ἕνα ἔγκλημα, μιὰ καθαρὴ προδοσία!

Δὲν δίστασε οὔτε μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί της. Γνώριζε τὸν ὑποτιθέμενο Ντυπόν, ἀλλὰ ὄχι γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι τὴν εἶχαν διατάξει. Τοῦ ἀποκάλυψε γιὰ ποιό σκοπὸ τὴν εἶχαν στείλει κοντά του —καί, τὴν ἐπομένη, στὶς 12 Αὐγούστου 1944, ὁ "Ἄγγλος κατάσκοπος εἶχε ἐξαφανιστῆ. Τὴν ἴδια μέρα, κατὰ διαταγὴ τοῦ Γερμανοῦ διοικητοῦ τῆς Γκεστάπο "Ομπεργκ, ἡ Λάουρα Ντισσὰρ συλλαμβανόταν καὶ γνώριζε ἔτσι γιὰ πρώτη φορὰ τὸ κελλὶ 97 τῶν φυλακῶν «Λὰ Πετὶτ Ροκέτ».

Ἡ δοκιμασία της, ὅμως, αὐτὴ ἦταν πολὺ σύντομη. Δεκατρεῖς μέρες ἀργότερα, στὶς 25 Αὐγούστου, τὰ ἀγγλοαμερικανικὰ στρατεύματα μπῆκαν στὸ Παρίσι καὶ ἡ Λάουρα ἀπελευθερώθηκε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους κρατουμένους τῶν Γερμανῶν. Στὸ μεταξύ, εἶχε χάσει τὰ ἴχνη τοῦ συζύγου της, τοῦ Βάλτερ Κλάϊνκνεχτ, ποὺ δὲν ἔμελλε ποτὲ πιὰ νὰ τὸν ξανασυναντήσῃ.

Ἐπὶ δυάμισυ χρόνια μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ἡ γυναῖκα αὐτὴ μὲ τὴν παράξενη μοῖρα, χωρὶς νὰ ξαναβρῇ τὰ παληά της πλούτη, ἔζησε, ὡστόσο, μιὰ εὐκολη καὶ ἄνετη ζωή, στὸ πλευρὸ δυὸ ἀνωτέρων Ἀμερικανῶν ἀξιωματικῶν, που ὑπῆρξε διαδοχικὰ φιλενάδα τους.

"Οταν, ὅμως, οἱ καινούργιοι προστάτες της ἐγκατέλειψαν τὴν Γαλλία, τὴν βρῆκε ἀκόμη μιὰ ἀπροσδόκητη μεταστροφὴ τῆς τύχης. Ξαναμπῆκε στὸ κελλὶ 97 τῶν φυλακῶν «Λὰ Πετὶτ Ροκέτ», κατηγορουμένη, αὐτὴ τὴν φορά, ὄχι γιὰ ἀντίστασι ἐναντίον τῶν Γερμανῶν, ἀλλὰ γιὰ συνεργασία μαζί τους!

Ἡ Λάουρα ἔμεινε ἀρκετοὺς μῆνες προφυλακισμένη, ὥσπου νὰ γίνῃ ἡ δίκη της, στὴν ὁποία δὲν προέκυψε κανένα θετικὸ στοιχεῖο ἐναντίον της. Τὸ δικαστήριο τὴν ἀπάλλαξε, ἀλλὰ τὸ ἠθικό της εἶχε πιὰ σπάσει ἀπὸ τὰ ἀλλεπάλληλα παιχνίδια τῆς Μοίρας μαζί της. Τίποτα πιὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν συγκρατήσῃ στὸν ἠθικὸ κατήφορο, στὸν ὁποίο κατρακυλοῦσε.

Τελευταῖα, τὸ κελλὶ 97, ποὺ ἔγινε σύμβολο τῆς ζωῆς της, τὴν φιλοξένησε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά. Ἀλλὰ ὄχι πιὰ σὰν «ἡρωΐδα τῆς Ἀντιστάσεως», οὔτε σὰν ἀδίκημένο θῦμα συκοφαντιῶν.

Ἡ Λάουρα Ντισσάρ, εἶχε καταδικαστῆ γιά... πλαστογράφησι ἐπιταγῶν καὶ ἀπάτη!

Σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό της, ἡ Λάουρα Ντισσὰρ μπαίνει γιὰ τρίτη φορὰ στὸ μοιραῖο κελλί.

Ὁ «στόλος τῶν φιλμ ΤΟΥ ΦΑΡ ΟΥΕΣΤ»

Οἱ Δανοὶ πηγαίνουν στὴ Σουηδία γιὰ νὰ βλέπουν ταινίες μὲ «κάου - μπόϋ»

ΤΙΣ ἡμέρες αὐτὲς ὁ «στόλος τῶν φίλμ τοῦ Φὰρ - Οὐέστ» ἀπέκτησε καὶ τὴν τρίτη μονάδα του. Πρόκειται γιὰ τὰ πλοῖα τοῦ Δανοῦ ἐφοπλιστοῦ Γιόργκεν Γιένσεν, ποὺ μεταφέρουν ἀπὸ τὴ Δανία στὴ Σουηδία μιὰ μοναδικὴ στὸν κόσμο κατηγορία ἐπιβατῶν.

"Οσοι ταξιδεύουν μὲ τὰ πλοῖα τοῦ Γιένσεν εἶναι φανατικοὶ φίλοι τῶν ἀμερικανικῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν, ποὺ ἔχουν ὡς θέμα τὴ ζωὴ τῶν «κάου - μπόϋ» τοῦ Φὰρ Οὐέστ.

Ἡ ἐπιχείρησι τοῦ Γιένσεν ἄρχισε πέρυσι, ὅταν ἡ κυβέρνησι τῆς Δανίας γιὰ νὰ σταματήσῃ τὴ διαφυγὴ συναλλάγματος στὸ ἐξωτερικό, ἀπηγόρευσε τὴν εἰσαγωγὴ κινηματογραφικῶν ταινιῶν ἀπὸ τὶς χῶρες τῆς περιοχῆς τοῦ δολλαρίου. Ἡ Δανία ἐξάγει, ἀποκλειστικὰ σχεδόν, τὰ ἐμπορεύματά της στὴν Ἀγγλία καὶ τὴ Γερμανία γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι τὰ ἀγροτικά της προϊόντα δὲν ἔχουν πέρασι στὴν Ἀμερική, ἡ ὁποία εἶναι αὐτάρκης.

"Ἔτσι, ἡ Δανία διαθέτει τὸ μικρὸ ἀπόθεμά της σὲ δολλάρια γιὰ νὰ ἀγοράζῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἐμπορεύματα. Ἡ συναλλαγματικὴ της ἐπιτροπή, λοιπόν, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς συζητήσεις, ἔβγαλε τὴν ἀπόφασι ὅτι οἱ κινηματογραφικὲς ταινίες τύπου «γουέστερν» δὲν ἀποτελοῦν ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἐμπορεύματα, καὶ ἀπαγόρευσε τὴν εἰσαγωγή τους.

Στοὺς Δανοὺς ὅμως ἀρέσουν ὑπερβολικὰ αὐτὲς οἱ περιπετειώδεις ἀμερικανικὲς ταινίες. "Ἔτσι, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπαγόρευσι, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων ἄρχισαν νὰ βομβαρδίζωνται μ' ἐπιστολὲς διαμαρτυρίας. Ἡ ἀπάντησι, ὡστόσο τοῦ Ὑπουργείου ἦταν κατηγορηματική:

«Οἱ διαμαρτυρίες — τόνισε — δὲν μεταβάλλουν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Δανία δὲν διαθέτει δολλάρια γιὰ ταινίες τύπου «γουέστερν».

Ὁ Γιόργκεν Γιένσεν τότε εἶχε μιὰ ἔξυπνη ἰδέα. Ἡ ἔμπνευσι τοῦ ἦρθε, ὅταν μιὰ μέρα, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ ἕνα ταξίδι του στὴ Σουηδία, παρατήρησε ὅτι οἱ ταξιδιῶτες εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ φέρουν μαζί τους, στὴ Δανία, ἀφορολόγητα, ἕνα μεγάλο κουτὶ μὲ ἀμερικανικὰ τσιγάρα καὶ μιὰ ἀνοιγμένη μποτίλια οὐΐσκυ.

Ὁ Γιένσεν ἔκανε ἀμέσως τοὺς ὑπολογισμούς του. Ἐξ αἰτίας τῆς ὑψηλῆς φορολογίας, τὰ ἀμερικανικὰ τσιγάρα στὴ Δανία εἶναι πανάκριβα. Ἕνα πακέττο τσιγάρα κοστίζει ὅσο ἕνα κιλὸ βούτυρο. Τὸ ἴδιο ἀκριβὰ εἶναι καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά.

Ὁ Γιένσεν, λοιπόν, ὑπελόγισε ὅτι δέκα πακέττα τσιγάρα καὶ μιὰ μποτίλια οὐΐσκυ, ὅταν εἰσαχθοῦν χωρὶς δασμό, ἀντιπροσωπεύουν ἕνα ἀρκετὰ σεβαστὸ ποσόν. Κι' ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἂν ἔκανε μιὰ ἐπιχείρησι, ἡ ὁποία νὰ διευκόλυνε τοὺς συμπατριῶτες του, νὰ κάνουν ἕνα σύντομο ταξίδι στὴ Σουηδία, γιὰ νὰ παρακολουθήσουν μιὰ ἀμερικανικὴ περιπετειώδη ταινία, χωρὶς νὰ βγάλουν συνάλλαγμα, πολὺ γρήγορα θὰ γινόταν ἐκατομμυριοῦχος. Θὰ ἔφτανε νὰ τὸν πλήρωναν, στὴν ἐπιστροφή τους μὲ τὰ τσιγάρα καὶ τὸ οὐΐσκυ, ποὺ θὰ ἔφερναν ἀφορολόγητα.

Ὁ Δανὸς ἐπιχειρηματίας λοιπόν, ἀγόρασε ἕνα παλιὸ γερμανικὸ μικρὸ πλοῖο καὶ τὸ διαρρύθμισε σὲ τουριστικό. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, προβαλλόταν στὴ μικρὴ σουηδικὴ πόλι Λαντσκρόνα, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Κοπεγχάγη, μιὰ περιπετειώδης ἀμερικανικὴ ταινία. Ἡ εὐκαιρία ἦταν μοναδικὴ γιὰ νὰ ὀργανωθῇ τὸ πρῶτο ταξίδι. Στὸ μεταξύ, οἱ ἐφημερίδες ποὺ ἔγραψαν γιὰ τὴν «ἀσυνήθιστη πρωτοβουλία τοῦ Γιένσεν», ἔκαναν μιὰ πρώτης τάξεως δωρεὰν διαφήμησι στὴ νέα ἐπιχείρησι.

Τὸ πρῶτο ταξίδι εἶχε πρωτοφανῆ ἐπιτυχία. Οἱ φίλοι τῶν περιπετειωδῶν ταινιῶν γύρισαν στὰ σπίτια τους κατενθουσιασμένοι. Ἔκαναν ἕνα θαυμάσιο ταξίδι, διασκέδασαν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διαδρομῆς, καὶ παρακολούθησαν μιὰ ταινία τῆς ἀρεσκείας τους. Καὶ τὸ σπουδαιότερο: Ἡ θαυμάσια αὐτὴ ἐκδρομὴ δὲν τοὺς στοίχισε τίποτα!

"Ἔτσι, ὅταν τὸ πλοῖο τοῦ Γιένσεν, ἔβγαινε ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Κοπεγχάγης, γιὰ νὰ κάνῃ τὸ δεύτερο ταξίδι του, στὴν προβλήτα εἶχε μείνει πολὺς κόσμος, ποὺ δὲν εἶχε προλάβει νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ θέσι!

Πολὺ γρήγορα, κατόπιν, ἡ ἐπιχείρησι τοῦ Γιένσεν ἀναπτύχθηκε σὲ ἀφάνταστο βαθμό. Ὁ Δανὸς ἐπιχειρηματίας, ὄχι μόνο ἐξεχρέωσε τὸ πρῶτο του πλοῖο ἀλλ' ἀπέκτησε καὶ ἄλλα δύο. Τὰ πλοῖα αὐτὰ τοῦ Γιένσεν ἀποτελοῦν τὸν πασίγνωστο, σήμερα στὴ Δανία «στόλο τῶν ταινιῶν γουέστερν»!

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἡ μικρὴ σουηδικὴ πόλι Λαντσκρόνα, γνώρισε μέσα σὲ ἕνα χρονικὸ διάστημα μιὰ κομψὴ γραμμὴ χωρὶς φίκες της αἴθουσες, μέσα σὲ ἕνα χρόνο πολλαπλασιάστηκαν. Φυσικά, τὰ Σαββατοκύριακα, οἱ κινηματογράφοι τῆς Λαντσκρόνα, προβάλλουν μόνο ταινίες μὲ θέματα ἄνα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ μεγαλύτερη ἀπάτη τῆς ἐποχῆς μας. Μὲ τὶς καταπληκτικὲς της ἀπάτες ἡ φοβερὴ αὐτὴ γυναίκα προκάλεσε τὴ χρεωκοπίαι τριῶν μεγαλεμπόρων καὶ ἐπήλεξε πολλὲς ἄλλες ἑλβετικὲς ἐπιχειρήσεις ἐκμοκιλίοντας συνολικὰ κέρδη 700.000 δολλαρίων. Ἡ "Ιλγκε ἐφτασε πρὸ μηνῶν στὴν Ἑλβετία μὲ ψευδώνυμο γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ σύλληψί της ἀπὸ τὶς γερμανικὲς ἀρχές. Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Μέϊ ζελ. Θτάνοντας στὴν Ἑλβετία, ἡ πρώτη της δουλειὰ ἦταν νὰ παντρευτῇ τὸν νεαρὸ καὶ ἀφελῆ ἀριστοκράτη Κρέσινγκ γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἑλβετικὴ ὑπηκοότητα καὶ νὰ συνεχίσῃ ἀνενόχλητη τὸ ἔργο της.

4 Ἡ Μαριάνα Κάϊ, ποὺ πρωταγωνιστεῖ στὸ φίλμ «Βασιλικὸ βάλς» τὸ πρῶτο γερμανικὸ ἔργο ποὺ γυρίστηκε μὲ τὸ σύστημα «Σινεμασκόπ», τιμήθηκε πρὸ ἡμερῶν μὲ τὸ μεγάλο κινηματογραφικὸ βραβεῖο τῆς Δυτικῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας γιὰ τὸ ρόλο ποὺ δημιούργησε στὸ φίλμ «Ὁ διαβολεμένος στρατηγός». Ἡ Μαριάνα εἶναι ἡ πρώτη διάσημη σταρ τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου ποὺ ἐκλήθη στὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἑταιρία.

1 Ὁ Μάρλον Μπράντο δὲν ἐθεωρεῖτο μόνο ὁ πιὸ διάσημος ἀστὴρ τοῦ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ ἰδιότροπος καὶ ἀκοινώνητος. Πρὸ ἡμερῶν ὅμως, ὁ Μάρλον ἐπεσκέφθη κατ' ἐπανάληψιν ἕνα ἵδρυμα ὅπου νοσηλεύονται παιδάκια, ποὺ ἔχουν προσβληθῆ ἀπὸ πολιομυελίτιδα καὶ ἔμεινε κοντά τους ὧρες πολλὲς λέγοντας τους κωμικὲς ἱστορίες καὶ διασκέζοντάς τους ὡραῖα παραμύθια. Ἡ εὐγενικὴ χειρονομία του συγκίνησε πολλούς, ἀλλ' οἱ ἐχθροί του ἐσπευσαν νὰ δώσουν μιὰ ἐξήγησι στὴν ἐνέργειά του αὐτὴ ποὺ ἀπογοήτευσε τοὺς νέους θαυμαστάς του. Ὁ Μάρλον Μπράντο πρόκειται νὰ γυρίσῃ ἕνα φίλμ στὸ ὁποῖο θὰ ὑποδύεται ἕναν "Αμερικανὸ ἥρωα τοῦ παλέμου ποὺ προσπαθεῖ νὰ ξαναγαπήσῃ τὴ ζωή. Οἱ ταγκὲς θέλει νὰ ἐπισκέψεις του στὸ νοσοκομεῖο δὲν ἔχουν συνεχῶς ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὸ νὰ μελετήσῃ τὴ ψυχολογία τῶν ἀρρώστων.

2 Στὸ Σικάγο, ἕνας ἐστιάτωρ βεβαιώνει τὶς πελάτισσές του πὼς μὲ τὰ φαγητὰ ποὺ τοὺς σερβίρει θὰ τοὺς ἐξασφαλίσῃ μέσα σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα μιὰ κομψὴ γραμμὴ χωρὶς γι' αὐτὸ νὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ πεινάσουν. Ὡς ὑπόδειγμα κομψῆς σιλουέττας, τὴν ὁποία ὁ ἐστιάτωρ προσχεται σ' ὅλες τὶς γυναῖκες ἀνεξαιρέτως, φέρει τὴν μὶς Ρέτζυ Ντάμπεντ (ἀριστερά) ἡ ὁποία παρακολουθεῖ τὸ ζύγισμα κάθε πελάτισσας πρὶν καὶ μετὰ τὸ γεῦμα.

3 Πρὸ ἡμερῶν ἔγινε στὴ Ζυρίχη τῆς Ἑλβετίας ἡ δίκη τῆς Γερμανίδος "Ιλγκε Κρέσινγκ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ μεγαλύτερη ἀπάτη τῆς ἐποχῆς μας. Μὲ τὶς καταπληκτικὲς της ἀπάτες ἡ φοβερὴ αὐτὴ γυναίκα προκάλεσε τὴ χρεωκοπίαι τριῶν μεγαλεμπόρων καὶ ἐπήλεξε πολλὲς ἄλλες ἑλβετικὲς ἐπιχειρήσεις ἐκμοκιλίοντας συνολικὰ κέρδη 700.000 δολλαρίων. Ἡ "Ιλγκε ἐφτασε πρὸ μηνῶν στὴν Ἑλβετία μὲ ψευδώνυμο γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ σύλληψί της ἀπὸ τὶς γερμανικὲς ἀρχές. Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Μέϊ ζελ. Θτάνοντας στὴν Ἑλβετία, ἡ πρώτη της δουλειὰ ἦταν νὰ παντρευτῇ τὸν νεαρὸ καὶ ἀφελῆ ἀριστοκράτη Κρέσινγκ γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἑλβετικὴ ὑπηκοότητα καὶ νὰ συνεχίσῃ ἀνενόχλητη τὸ ἔργο της.

"ΕΣΚΟΤΩΣΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ!"

ΜΙΑ νέα γυναίκα στάθηκε —περασμένα μεσάνυχτα— μπροστά στα γραφεία της εφημερίδας. Ήτανε φοβερά χλωμή και στηρίχτηκε στον τοίχο γιά νά μήν πέση. Ύστερα όμως, μέ μιά προσπάθεια υπεράνθρωπη, μπόρεσε νά συνέλθη και νά μπή μέσα στά γραφεία.

Στήν είσοδο, ό κλητήρας της νυχτὸς χασμουριότανε άπάνω στὸν πάγκο του. Μόλις είδε τὴν ἄγνωστη νά μπαίνη, σηκώθηκε.

—Τί ζητᾶτε; τὴν ρώτησε.

Τὸν κύτταξε έκείνη μέ τὰ μεγάλα, σάν γυαλένια, μάτια της... Τὰ χλωμά της χείλια κουνηθήκανε, γιά νά άφίσουν νά περάσουνε ψιθυριστά οί λέξεις:

—Θέλω... αὐτοὺς ποὺ γράφουνε τὴν ἐφημερίδα...

—Περᾶστε άπάνω... Πρῶτο γραφεῖο δεξιά... Ζητῆστε τὸν ἐπὶ τῆς ὕλης...

Άνέβηκε μέ βήματα ποὺ κλονιζόντουσαν τὶς μαρμάρινες σκάλες ἡ γυναίκα, καί, φτάνοντας στὸ άπάνω πάτωμα, στάθηκε μπροστὰ στὴν κλειστὴ πόρτα. Ύστερα άπὸ έναν μικρὸ διστα μό, σήκωσε τὸ χέρι της καὶ χτύπησε.

Άπὸ μέσα ἀκούστηκε μιὰ βραχνὴ φωνή:

—Ἐμπρός...

Ἔσπρωξε τὴν πόρτα ἡ γυναίκα καὶ μπῆκε.

Βρέθηκε μπροστὰ σέ έναν ἀδύνατο ἄνθρωπο, πού, σκυμμένος άπάνω σὲ στίβες άπὸ χειρόγραφα, διάβαζε, διώρθωνε, ἔβαζε τίτλους καὶ ὑποτίτλους. Σὲ μιὰ στιγμὴ σταμάτησε γιὰ νὰ ρουφήξη τὸ ὑπόλοιπο τοῦ καφὲ ἀπὸ τὸ μισοαδειασμένο φλυτζάνι, πούκε δίπλα του καὶ νὰ ἀνάψη ἕνα τσιγάρο. Τότε εἶδε τὴν παράξενη ἐπισκέπτρια ποὺ εἶχε σταθῆ μπροστά του, ἀμίλητη, ἀκούνητη...

—Τί θέλετε; τὴ ρώτησε ἀπότομα.

Τὰ χείλια κουνηθήκανε πάλι:

—Εἴσαστε σεῖς... ποὺ... γράφετε τὴν ἐφημερίδα;...

—Μάλιστα... Θέλετε τίποτα;... Μιλῆστε μόνο γρήγορα, γιατὶ πνίγουμαι!

Τὰ μάτια τῆς ἀγνώστης εἴχανε καρφωθῆ άπάνω του, γυάλινα, χωρὶς ἔκφραση καμμιά:

—Σᾶς φέρνω κάτι νὰ γράψετε... Γιὰ μένα...

—Γιὰ σᾶς;...

—Ναί...

Σταμάτησε μιὰ στιγμὴ ἡ ἄγνωστη, γιὰ νὰ συνεχίση σὲ λίγο μὲ μιὰ φρικιαστικὴ ἀπάθεια:

—Ἀπόψε σκότωσα τὸ παιδί μου!

Ὁ ἐπὶ τῆς ὕλης πετάχτηκε άπάνω:

—Τὸ παιδί σας!

—Ναί... τὸ Γιαννάκη μου.

Ὁ δημοσιογράφος τὴν κύτταξε ἐξεταστικά: Εἶχε μπροστά του καμμιὰ τρελλή; Ἢ μήπως ὁ,τι ἔλεγε ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἀλήθεια καὶ πίσω ἀπὸ τὰ λόγια της κρυβόταν καμμιὰ συνταρακτικὴ εἴδηση, κανένα «λαυράκι» τῆς δημοσιογραφικῆς γλώσσας;

—Πῶς ἔγινε αὐτό; τὴ ρώτησε, ἐνῶ καθόταινε πάλι στὴ θέσι του.

Ὁ καφετζῆς ἔφερε ἕναν καινούργιο καφὲ μὲ δυὸ νερά. Ἡ ἄγνωστη κύτταξε τὰ ποτήρια μὲ ἀπληστία:

—Μπορῶ νὰ πιῶ ἕνα νερό; ψιθύρισε. Νοιώθω τόσο ζερὸ τὸ στόμα μου...

—Εὐχαρίστως... Καὶ τὰ δυὸ νερὰ δικά σας... Μήπως θέλετε καὶ κάτι ἄλλο; Ἕναν καφέ; Μιὰ λεμονάδα;

—Ὄχι... Ὄχι... Μόνο νερό... Εὐχαριστῶ...

—Καθῆστε ὅμως...

Ρούφηξε ἡ ἄγνωστη τὸ ἕνα ποτήρι ὡς τὸν πάτο, καὶ κατέρρευσε σὲ μιὰ καρέκλα.

Ὁ ἐπὶ τῆς ὕλης συντάκτης χτύπησε τὸ κουδούνι.

—Φώναξέ μου τὸν διανυκτερεύοντα, εἶπε στὸν κλητῆρα.

Σὲ λίγο, ὁ διανυκτερεύων συντάκτης, νυσταγμένος, βρισκότανε μπροστά του.

—Ἡ κυρία θὰ σοῦ διηγηθῆ μιὰ εἴδησι... τοῦ εἶπε. Γράφτηνε γρήγορα, γιατὶ κοντεύουνε τρεῖς...

—Περᾶστε... εἶπε ὁ συντάκτης στὴ γυναίκα.

Τὴν πῆγε στὸ διπλανὸ γραφεῖο, τὴν ἔβαλε νὰ κάτση ἀπέναντί του, βούτηξε τὴν πέννα στὸ καλαμάρι καὶ τῆς εἶπε:

—Λέγετε...

Ἐκείνη, ἀχρωμάτιστα, σὰν φωνογραφικὴ πλάκα, ἄρχισε νὰ μιλᾶη:

—Ἐργαζόμουν ταμίας σὲ έναν κινηματογράφο ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια. Ἤμουν κοπέλλα τίμια κι' ἴσως ὄχι πολὺ ἄσκημη... Ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κινηματογράφου μὲ γλυκοκύτταζε. Ἦταν ἕνα ὄμορφο παλληκάρι μὲ μαῦρα μάτια καὶ μαλλιά. Μὲ κολάκευε πολὺ ποὺ τοῦ ἄρεσα... Κι' ὅταν κάποιο βράδυ, ὕστερ' ἀπ' τὴ δουλειά, μὲ κάλεσε νὰ φᾶμε, δὲ θρῆκα δύναμι ν' ἀρνηθῶ... Πῆγα μαζί του ἔφαγα, ἤπια, ξεχάστηκα — καὶ ξύπνησα δικά του! Τὸν ἀγάπησα ὅπως ἀγαπᾶμε ἐμεῖς οἱ γυναίκες τὸν πρῶτο κεὶ τὸν τελευταῖο ἄντρα τῆς ζωῆς μας... Κι' ἐκεῖνος ἔδειχνε πὼς ἦτσν ἐρωτευμένος μαζί μου... Ἤμουν κάτι καινούργιο, τοὔκανα κέφι — αὐτὸ εἶν' ὅλο! Στὸ τέλος ὅταν ἔνοιωσα πὼς μέσα μου εἶχε ἀρχίσει νὰ ζῆ ἕνα καινούργιο πλάσμα, καὶ τοῦ τὸ εἶπα, στενοχωρήθηκε: «Νὰ πᾶμε νὰ τὸ ρίξης...», μὲ συμβούλεψε σκληρά. Νὰ τὸ ρίξω! Ἀπὸ τὰ λόγια του αὐτὰ κατάλαβα πὼς δὲν μ' ἀγαποῦσε πιὰ καθόλου... Μ' εἶχε βαρεθῆ. Τόσο, ποὺ καὶ τὸ παιδί μου, τὸ παιδί μας, ἤτανε γι' αὐτὸν περιττὸ βάρος. Χωρὶς πεῖρασμο, χωρὶς διαμαρτυρία, χάθηκα ἀπ' τὴ ζωή του. Κι' ὅταν σὲ λίγους μῆνες τὸ παιδί μου ἦρθε στὸν κόσμο, ἄρχισα νὰ ζῶ μόνο γι' αὐτὸ καὶ νὰ βρίσκω τὴ ζωὴ ὑποφερτὴ σχεδὸν εὐτυχισμένη...

Σταμάτησε λίγο ἡ γυναίκα γιὰ ν' ἀδειάση ἕνα καινούργιο ποτῆρι νερὸ ποὺ βρῆκε μπροστά της.

Ὁ συντάκτης, ποὺ, ὅσο ἐκείνη μιλοῦσε, γέμιζε χειρόγραφα, τὴ ρώτησε:

—Ὕστερα;

—Ὕστερα δούλεφα σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο. Ἔκανα κονσομασιόν. Ἔπρεπε ὁ Γιαννάκης νὰ φάη καλά, νὰχη τὸ βούτυρο, τὸ γάλα του, τ' αὐγά του. Κάθε ξημέρωμα, σὰν γύριζα στὸ σπίτι, κουρασμένη, σκοτωμένη, καθόμουν λίγη ὥρα μπροστὰ στὴν κουνίτσα του καὶ τὸν καμάρωνα κοιμισμένο. Ἦταν ἴδιος ὁ πατέρας του. Κι' εἶχα ἔτσι γιὰ τὸ γυιό μου στοργὴ μαζί κι' ἔρωτα... Ὥσπου ἔνα βράδυ, χτές, τὴν ὥρα ποὺ πήγαινα στὴ δουλειά, κάποιος μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι. Γύρισα καὶ εἶδα ἐκεῖνον — τὸν Ἀλέκο! «Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω...», μοῦ εἶπε. «Τί θές;» («Ὄχι ἐδῶ...») Τραβήξαμε σ' ἕνα κοντυνὸ καφενεῖο καὶ κάτσαμε σὲ μιὰν ἀπόμερη γωνιά. «Ἄκουσε», μοῦ εἶπε, «ἔχεις ἕνα παιδὶ ἀπὸ μένα, δικό μου... Αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τόχης ἐσύ...» Μὲ μιᾶς ὅλο τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ πρόσωπό μου, νὰ μὲ πνίξη! «Γιατί;» τὸν ρώτησα. «Παιδί μου δὲν εἶναι; Ἐγὼ τόκανα καὶ τὸ κρατάω...» «Παιδὶ σου εἶναι, μὰ ἐσὺ μὲ τὴ δουλειὰ ποὺ κάνεις, θὰ τοῦ δώσης μιὰ μέρα καὶ ντροπή. Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶναι γυιός μου. Θὰ τὸν πάρω ἐγώ...» Τὸν κύτταζα μὲ φρίκη, κι' ὕστερα, ξαφνικά, σηκώθηκα κι' ἔφυγα σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸ καφενεῖο. Νὰ μοῦ πάρη τὸ γυιό μου! Ἔτρεξα στὸ σπίτι, τὸν ἁρπαξα καὶ τὸν ἔπνιξα στὰ φιλιά! Ὅσο τὸν κύτταζα, τόσο εὕρισκα πιὸ φοβερὸ τὸν κίνδυνο ποὔτρεχα. Μὰ πέστε μου, κύριε δημοσιογράφε, ἤτανε σωστό, ἀφοῦ μοῦχε πάρει τὸν ἑαυτό του, νὰ μοῦπαιρνε τώρα καὶ τὴν εἰκόνα του, ποὺ μοῦχε μείνει γιὰ παρηγοριά; Καθὼς τὸν χάιδευα τὸν Γιαννάκη μου τὰ δάχτυλά μου σκαλώσανε στὸ λαιμό του, ποὺ ἤτανε τόσο ἁπαλὸς καὶ μαλακός... Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἔσφιξα! Ἔσφιξα πιὸ πολύ! Ὕστερα ξάπλωσα τὸ κορμάκι στὸ κρεββάτι του... φαίνότανε σὰ νὰ κοιμᾶται...

Ὁ διανυκτερεύων τελείωσε καὶ τὸ τελευταῖο χειρόγραφο κι' ἔτρεξε στὸ γραφεῖο τοῦ ἐπὶ τῆς ὕλης.

—Εἶναι τίποτα καλό; ρώτησε ἐκεῖνος.

—Πρώτης τάξεως! Δρᾶμα ἐρωτικό... χτύπησε τὸ κουδοῦνι ὁ ἐπὶ τῆς ὕλης κι' ἔδωσε τὰ χειρόγραφα στὸν κλητῆρα: —Τετράστηλο, πρώτη σελίδα... τοῦ φώναξε...

Κι' ὁ κλητήρας ἔφυγε ὁλοταχῶς γιὰ τὸ τυπογραφεῖο.

ΘΕΡΘΕΡΟΣ

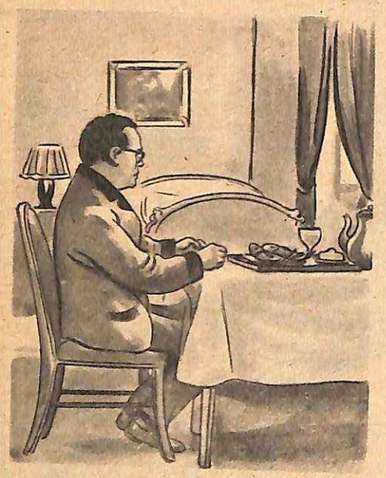

«Πῆγα μαζί του, ἔφαγα, ἤπια, ξεχάστηκα...»

— Τί τὸ θέλεις τὸ σπαθί, κοὐκλα μου, ἀφοῦ ἔχεις τέτοια κουμπούρια;

(τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

Μὲ ὑποχρέωσαν νὰ φάγω ξημερώματα δυὸ φρεσκοτηγανισμένες ρέγγες...

ΜΙΑ ΨΑΡΟΥΠΟΛΙΣ ΣΤΟ ΒΟΡΡΑ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΝΑ περνᾶς ἔξω ἀπὸ ἕνα μαγέρικο καὶ νὰ φθάνῃ ὡς τὰ ρουθούνια σου ἡ μυρωδιὰ τηγανιζομένων ψαριῶν, εἶναι κάτι τὸ κοινότατο. Νὰ διαβάζῃς ἐμβριθῶς τὶς ἐφημερίδες στὸ γραφεῖο τοῦ σπιτιοῦ του καὶ νὰ φθάνῃ ἀπὸ τὴν κουζίνα ἡ μυρωδιὰ τηγανιζομένης μαρίδας, εἶναι ἕνα συμπαθητικώτατο μαρτύριο, ἂν συμβαίνῃ νὰ πεινᾶς ἀφόρητα καὶ νὰ μὴ βιάζεται ἡ συμβία σου νὰ σὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι τὸ τραπέζι εἶναι ἕτοιμο.

Νὰ μυρίζῃ ψαρίλα ἡ ψαραγορὰ καὶ ἡ περὶ αὐτὴν περιοχή, εἶναι αὐτονόητο. Νὰ μυρίζῃ ὅμως ψαρίλα μονίμως μιὰ ὁλόκληρη πόλις — 150.000 κατοίκων — μὲ τὴν ἀπέραντη ἐνδοχώρα της, εἶναι κάτι ποὺ δὲν χωνεύεται.

Ἔχω ὑπ' ὄψι μου μερικὲς ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ψαροσκάλες τῆς Εὐρώπης— ὅπως τοῦ Ἀμβούργου, τῆς Χάβρης κ. ἄ.— καὶ θαυμάζω τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνονται ὥστε ἡ ψαρομυρωδιὰ νὰ μὴ ἐπεκτείνεται πέραν ὡρισμένων ὁρίων. Ὁλόκληρη ψαρούπολι ὅμως δὲν γνώρισα παρὰ μιὰ καὶ μόνη: Τὸ Ἀμπερντήν, στὶς βόρειες ἀκτὲς τῆς Σκωτίας.

Ἦταν καλοκαῖρι τοῦ 1952 ὅταν τὸ ἐπεσκέφθηκα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα νυκτερινὸ σιδηροδρομικὸ ταξίδι ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τῆς Σκωτίας, τὸ Ἐδιμβοῦργο.

Μοῦ εἶχαν πῆ ὅτι ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς γραφικώτερες πόλεις τῆς Βορείου Σκωτίας μὲ Πανεπιστήμιο, μὲ παληὰ κτίρια, μὲ πολλὲς βιομηχανίες παστοποιήσεως καὶ καπνιστοποιήσεως ψαριῶν, ρεγγῶν καὶ σολομῶν κυρίως, μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐνδιαφέρουσες ψαρόσκαλες τῆς Εὐρώπης, μὲ Ἰνστιτοῦτο ψαρικῆς στὰ ὁποῖα ἐκπαιδεύονται πολλοὶ Ἄγγλοι καὶ ξένοι ἰχθυολόγοι.

Θυμοῦμαι ὅτι τὸ τραῖνο θὰ ἔφτανε στὸ Ἀμπερντὴν κατὰ τὶς ἑνιὰ τὸ πρωΐ, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς ἑφτὰ περίπου τὰ ρουθούνια μου κολυμποῦσαν μέσα σὲ μιὰ ὄχι πολὺ εὐχάριστη ψαρομυρωδιά, ἡ ὁποία, ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα τόσο καὶ πιὸ ἔντονη γινότανε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα πὼς εἶχε γίνει ἡ ἔκρηξις κάποιας ἀτομικῆς βόμβας παραγεμισμένης μὲ παλαμίδες ἢ σαρδέλλες καὶ ὅτι μαζὶ μὲ τὰ ραδιενεργὰ σύνεφα εἶχαν καλύψει τὴν περιοχὴ καὶ σύνεφα ἀεροποιηθέντων ψαριῶν. Ἀπὸ τὴν ἀμηχανία μὲ ἔβγαλε σὲ λίγο ὁ θαλαμηπόλος τοῦ τραίνου, ὁ ὁποῖος μὲ ἐπληροφόρησε ὅτι αὐτὴ ἡ χαρακτηριστικὴ μυρωδιὰ εἶναι μόνιμη καὶ ἀποτελεῖ προειδοποίησι ὅτι πλησιάζουμε στὸ Ἀμπερντήν.

— Κι' ὅταν φτάσουμε στὸ Ἀμπερντὴν θὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὴ μυρωδιά; ρώτησα μὲ ἀγωνία.

(Γιατί ἐπρόκειτο νὰ μείνω στὴν κατὰ τὰ ἄλλα γραφικὴ πόλι δυὸ ὁλόκληρα ἡμερονύκτια).

—Ἀντιθέτως, μοῦ ἀπάντησε μὲ.. χαρὰ ὁ θαλαμηπόλος. Ἐκεῖ εἶναι ποὺ θὰ αἰσθανθῆτε τὴν μυρωδιὰ σ' ὅλο τό... μεγαλεῖο της. Τὸ Ἀμπερντὴν εἶναι μιὰ πόλις ποὺ ζῆ ἀπὸ τὰ ψάρια καὶ τροφοδοτεῖ μὲ ψάρια τὴ μισὴ Ἀγγλία. Ἡ μυρωδιὰ εἶναι τὸ ἔμβλημά της. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆτε πολύ! . . .

Δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς πολὺ λεπτεπίλεπτους ἀνθρώπους ποὺ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ κάτι τέτοια πράγματα. Εἶμαι πολὺ βολικὸς καὶ ἔχω σὲ μεγάλο βαθμὸ αὐτὸ ποὺ λένε «κατανόησι».

Δὲν θὰ εἶχα λοιπὸν ἀντίρρησι νὰ τὸ βρῶ θαυμάσιο αὐτὸ καὶ νὰ τὸ χαρακτηρίσω σὰν μιὰ ἐνδιαφέρουσα πρωτοτυπία, ἂν ἐπρόκειτο νὰ μείνω δυό, τρεῖς ὧρες. Τὸ πρόγραμμα ὅμως προέβλεπε σαράντα ὀχτώ! Δυὸ μερόνυχτα, κατὰ τὰ ὁποῖα τὰ πνεμόνια μου θὰ ἔκαναν ψαρολουτρό.

Ὅταν τὸ τραῖνο ἔφτασε στὶς ἐξωτερικὲς συνοικίες τῆς πόλεως εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχαν ψεκάσει τοὺς δρόμους μὲ κανένα εἰδικὸ ψαροϋγρό, ὅπως ψεκάζουν μὲ ροδόσταγμα τὶς αἴθουσες τῶν κινηματογράφων στὰ διαλείμματα. Τόσο ἔντονη ἦταν ἡ μυρωδιά.

Μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἄργησα νὰ τὴ συνηθίσω. Μετὰ μιὰ ὥρα εἰ··τ ἤδη ἐγκλιματισθῆ τόσο ὥστε εὕρισκα καὶ λίγο εὐχάριστη τὴν κατάστασι.

Ἄλλωστε δὲν δυσκολεύτηκα νὰ ἐξηγήσω αὐτὸ τὸ φαινόμενο. Τὸ Ἀμπερντὴν ζῆ ἀπὸ τὸ ψαρεμπόριο. Στὴν τεραστία καὶ θαυμάσια ὡργανωμένη ψαρόσκαλά του φθάνουν κάθε μέρα ἀπὸ τὶς βόρειες θάλασσες ἑκατοντάδες πλοῖα φορτωμένα ψάρια ὅλων τῶν κατηγοριῶν, μεγεθῶν καὶ ποιοτήτων, τὰ ὁποῖα διοχετεύονται σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία, πλὴν ἐκείνων ποὺ μένουν ἐπὶ τόπου γιὰ τὶς βιομηχανίες παστῶν. Δὲν ἔχω αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὑπ' ὄψι μου στατιστικὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ ἀπὸ ὅ,τι εἶδα στὴν ψαρόσκαλα τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης μὲ τὰ βουνὰ ψαριῶν παρατεταγμένα σὲ ἀτελείωτη σειρά, ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ μυρωδιὰ ποὺ μοῦ εἶχε σπάσει τὰ ρουθούνια ἀπὸ τὰ ξημερώματα, ἦταν ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς τῆς πόλεως.

Ἀργότερα, ὅταν ἐπεσκέφθηκα δυό, τρεῖς βιομηχανίες καπνιστῶν ρεγγῶν καὶ σολομῶν, εἶδα μὲ ἔκπληξι τὴν ἀφαντάστως πολύπλοκη διαδικασία ποὺ χρειάζεται μιὰ ρέγγα γιὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὴν ψαρόσκαλα τοῦ Ἀμπερντὴν ὣς τὸ μπακάλικο τῆς ἀθηναϊκῆς συνοικίας συσκευασμένη καὶ χρυσίζουσα.

Βέβαια ὡρισμένα διαμερίσματα τῶν ἐργοστασίων, ὅπου γίνεται ὁ μηχανικὸς ἀποκεφαλισμός, τὸ καθάρισμα καὶ τὸ ξεκοκκάλισμα τῶν ψαριῶν, δὲν εἶναι ὑποδείγματα καθαριότητος. Τὸ δάπεδο εἶναι γεμάτο αἷματα, νερὰ καὶ διαφόγγοντα ἀπὸ τὰ διαρκῶς ὑπερπλήρη δοχεῖα, ψαροκέφαλα.

Τὸ νὰ βολτάρῃς μέσα σ' αὐτὲς τὶς αἴθουσες δὲν εἶναι, φυσικά, πολὺ διασκεδαστικό. Πολὺ περισσότερο δὲ τὸ νὰ ἐργάζεσαι ἐκεῖ μέσα.

Ὁπωσδήποτε τὸ Ἀμπερντήν, στὶς βορειότερες ἀκτὲς τῆς Σκωτίας, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες καὶ πιὸ ἐνδιαφέρουσες ψαρουπόλεις τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὴν τὸ ψάρι εἶναι χρυσὸς καὶ ἡ μυρωδιά του ἄρωμα Γκερλαὶν. Ὅλοι οἱ κάτοικοι, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ κάνουν, μιλοῦν μὲ εὐλάβεια γιὰ τὸ προϊόν, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πηγὴ τῆς εὐτυχίας τους. Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ τὸ ὅτι τὸ πρωῒ, ὅταν ξύπνησα μέσα στὶς ψαρομυρωδιὲς καὶ ζήτησα νὰ μοῦ σερβίρουν τὸ μπρέκφαστ στὸ δωμάτιό μου, ὁ σερβιτόρος μοῦ ἔφερε μαζὶ μὲ τὸ γάλα, τὸν καφὲ καὶ τὴν μαρμελάδα, καὶ δυὸ πελώριες φρεσκοτηγανισμένες ρέγγες! Τὶς εἶδα μὲ τρόμο — ἦταν περίπου 7η πρωϊνὴ — καὶ σκέφθηκα νὰ τὶς ἐπιστρέψω. Ἐκρινα ὅμως φρονιμώτερο νὰ μὴ δημιουργήσω ἕνα ζήτημα ποὺ θὰ ἔθιγε τό... γόητρο τοῦ Ἀμπερντήν.

Ἐφ' ὡς καὶ τελικὰ ἔβαγα τὶς ρέγγες μὲ τὴ... μαρμελάδα, χωρὶς σοβαρὲς συνέπειες εὐτυχῶς.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ἡ γεῦσις τῶν φιλιῶν

ΑΝ οἱ ὁσμὲς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, γιὰ τὶς ὁποῖες μιλήσαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος, παίζουν σημαντικὸ ρόλο στὴν ἁρμονία τῆς συζυγικῆς ζωῆς, δὲν εἶναι μικρότερη ὅμως καὶ ἡ συμβολὴ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων.

Μὲ τὴν ὅμορφη ἐμφάνισί σας, τὶς χυτὲς γραμμὲς τοῦ κοσμιοῦ σας καὶ τὶς χαριτωμένες κινήσεις σας εἶναι εὔκολο νὰ τυτεύετε ἕναν ἄνδρα, παρέχοντας στὰ μάτια του ἕνα ἐλκυστικὸ θέαμα. Προσέξετε, ὅμως! Δὲν θὰ εἶναι τὸ ἴδιο εὔκολο νὰ γοητεύσετε τὸν ἄνδρα σας.Γιὰ τὸν ἁπλούστατο λόγο ὅτι ὁ ἄνδρας σας σᾶς βλέπει ἀπὸ πολὺ κοντὰ καὶ σᾶς βλέπει ὅλες τὶς στιγμές. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε ὅτι καὶ τὸ πιὸ τέλειο σῶμα ἔχει τὶς ἀσχημιές του ἢ ἔστω τὰ ἀδύνατα σημεῖα του. Ὁ κανὼν γιὰ σᾶς θὰ εἶναι, λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ ἱκανοποιῆτε πάντα τὴν ὅρασι τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι ὁ σύντροφος τῆς ζωῆς σας.

Δὲν θὰ μιλήσουμε γιὰ τὶς γυναῖκες, ποὺ παραμελοῦν τὸν ἑαυτό τους ἀπὸ τὴν ἐπομένη τοῦ γάμου τους, γιατὶ νομίζουν πὼς ἐπέτυχαν τὸ σκοπό τους καὶ πὼς δὲν ἔχουν νὰ κάμουν τίποτα πιά. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνες ποὺ δὲν τὸν παραμελοῦν πρέπει νὰ προσέξουν πολλὰ πράγματα καὶ νὰ κρύψουν πεισσότερο. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρῃ ὁ ἄνδρας σας τὰ διάφορα τεχνάσματα, στὰ ὁποῖα καταφεύγετε γιὰ νὰ εἶσαστε ὁμορφη. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς βρίσκῃ πάντοτε ὅμορφη καὶ νὰ εὐχαριστιοῦνται τὰ μάτια του, ὅταν σᾶς βλέπουν. Ἡ ἀγάπη εἰσχωρεῖ μέσα μας ἀπὸ τὰ μάτια. Καὶ τὰ μάτια παίζουν ἐπίσης σημαντικὸ ρόλο στὴ διατήρησί της.

«Γιὰ τὴ γυναικεία φιλαρέσκεια δὲν ὑπάρχει ἀνάπαυλα οὔτε στιγμή», ἔγραψε ἡ κυρία ντ' Ἀγκοῦ. Τὰ λόγια αὐτὰ θάπρεπε ν' ἀποτελέσουν τὸν κανόνα κάθε γυναίκας.

Προκειμένου γιὰ τὴν ἀκοή, ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Ντορμουᾶ ἀναφέρει τὴν περίπτωσι ἑνὸς νέου καὶ μιᾶς νέας, ποὺ τὸ εἰδύλλιό τους εἶχε ἀ:χίσει ἀπὸ τὸ τηλέφωνο. Κάποτε, τέλος, συναντήθηκαν. Ἦταν τὸ πρῶτο τους ραντεβοῦ. Ὁ νέος βρῆκε πολὺ γοητευτικὴ τὴ φίλη του, ποὺ τοῦ ἦταν ὡς τότε ἄγνωστη, ἀλλὰ δοκίμασε κάποια ἔκπληξι ἀκούγοντας τὴ φωνή της. Ἡ νέα αὐτὴ μιλοῦσε δυνατὰ κι' ἡ φωνή της ἦταν σκληρὴ καὶ ἄγρια. «Στὸ τηλέφωνο ἡ φωνή σας ἦταν διαφορετική», τῆς εἶπε σὲ κάποια στιγμὴ ὁ συνοδός της. «Ναί, τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας. Στὸ τηλέφωνο μιλοῦσα σιγὰ κι' ἔβαζα τὸ χέρι μπροστὰ στὸ στόμα μου γιὰ νὰ μὴν ἀκοῦνε».

Δὲν ξανασυναντήθηκαν ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα. Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο ἐρωτικὸ ραντεβοῦ τους.

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει, βέβαια, ἕναν ἰδιαίτερο τόνο φωνῆς, ποὺ δὲν εἶναι εὔκολο οὔτε ὑπάρχει λόγος νὰ τὸν μεταβάλῃ. Μιὰ γυναῖκα, ὅμως, μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ κάνῃ τὴ φωνή της τρυφερὴ καὶ γλυκειά. Πρὸ παντὸς μὴν ξεφωνίζετε ἄσκοπα καὶ μὴν βγάζετε ἀγριοφωνάρες. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: Συγκρατῆστε τὰ νεῦρα σας. Ὅλες οἱ γυναῖκες, ὅταν νευριάζουν, ξεφωνίζουν μὲ τρόπο ὁλότελα ἀντιαισθητικό. Ἀποφεύγετέ το ὅσο μπορεῖτε πιὸ πολύ. Δὲν πρέπει νὰ εὐχαριστεῖτε μόνον τὰ μάτια τοῦ συζύγου σας, ἀλλὰ καὶ τ' αὐτιά του.

Προκειμένου γιὰ τὴν αἴσθησι τῆς γεύσεως, δὲν θὰ εἶχε νὰ πῆ κανεὶς πολλὰ πράγματα ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ φιλί. Στὸ φιλὶ συνεργάζονται τρεῖς αἰσθήσεις: ἡ ἀφή, ἡ ὄσφρησις καὶ ἡ γεῦσις. «Σὲ κάθε ἐρωτικὸ φιλί, γράφει ὁ καθηγητὴς Βὰν ντὲ Βέλντε, ὅταν τὸ φιλὶ αὐτὸ εἶναι ἔντονο καὶ παρατεταμένο καί, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο, κάπως ὑγρό», λίγο σάλιο περνάει ἀπὸ τὸ ἕνα στόμα στὸ ἄλλο. Πολλοὶ ἐρωτευμένοι, ἂν ὄχι ὅλοι, προσπαθοῦν νὰ μεταβάλουν αὐτὸ τὸ «λίγο» σὲ «πολὺ» κι' οἱ ποιητὰὶ ποὺ λένε στὴν ἀγαπημένη τους «θέλω νὰ πιῶ τὰ φιλιά σου» δὲν παραδοξολογοῦν. Γιατὶ πραγματικὰ τὰ ἐρωτικὰ φιλιὰ πίνονται ἢ ἀκριβέστερα ρουφιοῦνται».

Οἱ Ρωμαῖοι τῆς παρακμῆς, ποὺ εἶχαν μιὰ ἐξαιρετικὰ ραφιναρισμένη αἰσθητικὴ στὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος, ἰσχυρίζονταν πὼς μποροῦσαν νὰ ξεχωρίσουν τὴ γεῦσι τῶν φιλιῶν τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαποῦσαν. Ἔτσι μαθαίνουμε ὅτι τὰ φιλιὰ τῆς Ποππαίας, τῆς δεύτερης συζύγου τοῦ Νέρωνος, εἶχαν τὴ γεῦσι τοῦ ἄγριου μούρου.

«Εἶναι ἀναμφισβήτητο, παρατηρεῖ ὁ Βὰν ντὲ Βέλντε, ὅτι τὸ φιλὶ ἔχει μιὰ ἰδιαίτερη γεῦσι. Αὐτὴ τὴ γεῦσι εἶναι δύσκολο νὰ τὴν προσδιορίσωμε. Ποικίλλει, ἄλλωστε, ὄχι μόνον ἀπὸ τὸ ἕνα ἄτομο στὸ ἄλλο, ἀλλὰ καὶ στὸ ἴδιο ἄτομο ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Ἡ γεῦσις τοῦ φιλιοῦ ἐξαρτᾶται δίχως ἀμφιβολία ἀπὸ τὸ σάλιο. Ἡ βιολογικὴ χημεία μᾶς μαθαίνει ὅτι ἡ σύστασις τοῦ σάλιου μεταβάλλεται κάθε φορὰ ποὺ γίνεται κάποια ἐπεξεργασία, ἀκόμη καὶ μὴ παθολογική, ὅπως π. χ. ἡ ἐγκυμοσύνη. Πολλὲς οὐσίες ποὺ βρίσκονται μέσα στὸν ὀργανισμὸ περνοῦν τότε στὸ σάλιο. Καὶ τὸ ἴδιο συμβαίνει κατὰ τὴν περίοδο τῆς μηνιαίας ἀδιαθεσίας ἢ κατὰ τὴν ἀνάρρωσι, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἀσθένεια κτλ.».

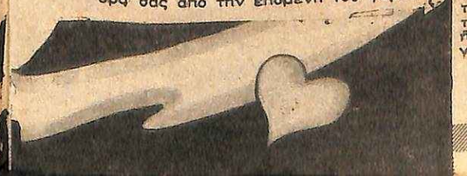
Εἶναι ἄρα γε ἀπαραίτητο νὰ ποῦμε ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ γεῦσι τῶν φιλιῶν της πρέπει νὰ μὴν ἔχῃ χαλασμένα δόντια καὶ νὰ τηρῇ μιὰ αὐστηρὴ ὑγιεινὴ τοῦ στόματος;

Ἀπομένει νὰ ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὴν ὀσφρησι. Ἄσχετα ἀπὸ ὡρισμένες ἀνωμαλίες ποὺ δὲ:ματος (ὅπως π. χ. ἡ κεράτωσις κλ.) ἕνα ἔμπειρο χέρι ἀντιλαμβάνεται μόνο καὶ μόνο μὲ τὴν ἀφὴ τὸν βαθμὸ τῆς καθαριότητός του. Ἕνας ἐπὶ πλέον λόγος γιὰ νὰ μὴν παραμελῆτε καμμιὰ ἀπὸ τὶς φροντίδες ποὺ θὰ κάμουν τὴν ἐπιδερμίδα σας λεία καὶ θὰ τῆς δώσουν μιὰ βελουδένια ἀπαλότητα.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τρέχετε ἀδιάκοπα στὰ Ἰνστιτοῦτα καλλονῆς καὶ νὰ ὑποβάλλεσθε σὲ ἐπίπονες καὶ δαπανηρὲς θεραπεῖες (ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ εἰδικὸς λόγος, ὅπως π.χ. δερματοπάθεια) γιὰ γ' ἀποχτήσετε ἐπιδερμίδα λεία καὶ στιλπνή. Ἀρκεῖ ν' ἀκολουθῆτε ὡρισμένους κανόνες ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος μὲ τρόπο σταθερὸ καὶ συστηματικὸ κι' ὄχι μόνον ὅταν αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκη γι' αὐτό. Τὸ δέρμα εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ εὐαίσθητα ὄργανα τοῦ σώματός μας κι' οἱ βλάβες του ἐπανορθώνονται πολὺ δύσκολα. Οἱ φροντίδες μας γι' αὐτὸ πρέπει συνεπῶς νὰ εἶνε συνεχεῖς καὶ ἀδιάλειπτες. Μιὰ ἁπαλὴ ἐπιδερμίδα ἱκανοποιεῖ τὴν ἀφή, ποὺ παίζει σημαντικὸ ρόλο στὶς ἐρωτικὲς διεγέρσεις. Εἶνε καλὸ νὰ μὴν τὸ ξεχνᾶτε ποτὲ αὐτό, ἂν θέλετε νὰ ἐπιτύχετε στὸν ἔρωτα καὶ τὴ ζωή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: θὰ κατακτήσετε τὸν ἄνδρα σας ἀπὸ τὴν ἑπομένη τοῦ γάμου.

Σὲ ὥρα γάμου

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΗ ΚΑΘΕ ΝΕΑ ΠΟΥ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ

ΜΕ τὸν θάνατο τῆς Μιστεγκέτ, ἀποκαλύφθηκε στοὺς Παρισινοὺς ἕνα μυστικό, ποὺ οὔτε τὸ εἶχαν ὑποψιαστῆ, οὔτε θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ τὸ ὑποψιαστοῦν: Ἔμαθαν πὼς ἡ γυναίκα μὲ τὰ ὡραιότερα πόδια τοῦ κόσμου εἶχε γυιὸ καὶ πὼς ὁ γυιὸς αὐτὸς εἶναι σήμερα ἡλικίας 62 ἐτῶν!

Ἐκεῖνοι, ποὺ εἶδαν γ' ἀκολουθῆ τὴν κηδεία της ἕνας σοβαρός, ἡλικιωμένος κύριος μὲ γκρίζα μαλλιά, κατάμαυρα μάτια καὶ ἔκφρασι ἀληθινῆς θλίψεως στὰ ἔντονα μελαχροινὰ χαρακτηριστικά του, δὲν φανταζόντουσαν πὼς εἶχαν ἀπέναντί τους ἕνα στενὸ συγγενῆ τῆς νεκρῆς — καὶ μάλιστα τὸν πιὸ στενὸ ποὺ μποροῦσε νὰ γίνῃ. Ὡρισμένοι μόνο τύχαινε νὰ γνωρίζουν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν γιατρό, τὸ δόκτορα Λίμα, βραζιλιανῆς καταγωγῆς, ποὺ στὰ χέρια του εἶχε πεθάνει ἡ Μιστεγκέτ.

Σπάνια, εἶναι ἀλήθεια, μπόρεσε ἕνα μυστικὸ νὰ κρατηθῇ τόσο καλὰ καί, πρὸ παντός, γιὰ τόσον πολὺ καιρό: μισὸν αἰῶνα καὶ περισσότερο! Ἡ πολυαγαπημένη τῶν Παριζιάνων («Μίς», ποὺ ἔκρυβε μὲ πάθος τὰ χρόνια της καὶ ποὺ κολακευόταν ἐξαιρετικά, ὅταν, στὰ γεράματά της, τὴν ἀποκαλοῦσαν «ἡ γυναίκα χωρὶς ἡλικία», δὲν ἐπιθυμοῦσε, φυσικά, μὲ κανένα τρόπο νὰ μαθευτῇ ἡ ὑπαρξὶ ἑνὸς γυιοῦ, ποὺ οἱ ἀσημωμένοι τοῦ κρὸταφοι θὰ καταλύανε τὸν θρῦλο της καὶ θὰ προσβάλλανε τὴν φιλαρέσκειά της.

Μονάχα ἀφοῦ ἡ Μιστεγκὲτ ὠδηγήθηκε στὸν τελευταῖο της κατοικία, μαθεύτηκαν τὰ δυὸ πράγματα, ποὺ ἐκείνη ἤθελε νὰ κρύψῃ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο στὸν κόσμο: Ἡ ληξιαρχικὴ πρᾶξις τῆς γεννήσεώς της — ποὺ ἔρχεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν δημοσιότητα καὶ ἐπιβεβαίωσε πὼς ἡ σφριγηλότερη αὐτὴ γρηὰ τῆς ἐποχῆς μας ἦταν 83 ἐτῶν ὅταν πέθανε — καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἦταν μητέρα. Ὁ γιατρός, ποὺ τῆς εἶχε παρασταθῆ στὶς τελευταῖες στιγμές της καὶ εἶχε ἀκολουθήσει τὸ φέρετρό της, ὠνομαζόταν στὴν πραγματικότητα δοὺξ Λεοπόλδος-Φραγκίσκος—Ἀλβέρτος δοὺξ Λεοπόλδος-Φραγκίσκος—Ἀλβέρτος ντὲ Λίμα καὶ ἦταν γυιὸς ἑνὸς πάμπλουτου Βραζιλιανοῦ διπλωμάτη—καὶ τῆς καλλίγραμμης Μιστεγκέτ...

Τὸ εἰδύλλιο ἀνάμεσα στὸν δούκα καὶ τὴν χορεύτρια εἶχε ἀνθίσει στὰ τέλη τοῦ τελευταίου αἰῶνος, στὴν εὐθυμη καὶ ξέπερασμένου αἰῶνος, στὴν εὐθυμη καὶ ξέγνοιαστη ἀτμόσφαιρα τοῦ Παρισιοῦ «φὲν ντὲ σιέκλ».

Ἐκεῖνος ἦταν τότε νεαρὸς ἀκόλουθος στὴν βραζιλιανὴ πρεσβεία τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης. Κομψός, ἀρκετὰ ἐλαφρόμυαλος κι' ἐπιπόλαιος, ὡραῖος σὰν Ἀπόλλωνας κι' ἐπιπόλαιος, ὡραῖος σὰν Ἀπόλλωνας κι' ἐπιπόλαιος μ' ἕνα πακὺ πορτοφολι, ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ πραγματοποιῇ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες του, καὶ ἕναν ἀριστοκρατικὸ τίτλο, ποὺ σαγήνευε κάθε γυναικεία καρδιά.

Ἐκείνη ἦταν μιὰ ἀσήμαντη, μικρὴ χορεύτριούλα, στὰ πρῶτα βήματα τῆς καρριέρας της, ποὺ τὴν ἀποκαλοῦσαν «Μὶς Τεγκέτ».

Εἶναι ἄρα γε ἀπαραίτητο νὰ ποῦμε ὅτι ἡ χορεύτρια ποὺ ἐπιτυγχάνει μὲ τὰ ὡραῖα πόδια ἀνάγγειλε στὸν κοσμὸ πὼς θὰ γίνῃ μητέρα. Συνήθως, στὶς περιπτώσεις αὐτές, ἐπακολουθεῖ ἕνα δρᾶμα: Ἡ ποφήσῃ πατέρας προτείνει γάμο καὶ ὁ ὑποψήφιος πατέρας προτείνει γιατρό!

Ἀπομένει νὰ ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὴν ἀφή. Ἄσχετα ἀπὸ ὡρισμένες ἀνωμαλίες ποὺ δὲ:ματος (ὅπως π. χ. ἡ κεράτωσις κλ.) ἕνα ἔμπειρο χέρι ἀντιλαμβάνεται μόνο καὶ μόνο μὲ τὴν ἀφὴ τὸν βαθμὸ τῆς καθαριότητός του. Ἕνας ἐπὶ πλέον λόγος γιὰ νὰ μὴν παραμελῆτε καμμιὰ ἀπὸ τὶς φροντίδες ποὺ θὰ κάμουν τὴν ἐπιδερμίδα σας λεία καὶ θὰ τῆς δώσουν μιὰ βελουδένια ἀπαλότητα.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τρέχετε ἀδιάκοπα στὰ Ἰνστιτοῦτα καλλονῆς καὶ νὰ ὑποβάλλεσθε σὲ ἐπίπονες καὶ δαπανηρὲς θεραπεῖες (ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ εἰδικὸς λόγος, ὅπως π.χ. δερματοπάθεια) γιὰ γ' ἀποχτήσετε ἐπιδερμίδα λεία καὶ στιλπνή. Ἀρκεῖ ν' ἀκολουθῆτε ὡρισμένους κανόνες ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος μὲ τρόπο σταθερὸ καὶ συστηματικὸ κι' ὄχι μόνον ὅταν αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκη γι' αὐτό. Τὸ δέρμα εἶνε ἀπὸ τὰ πιὸ εὐαίσθητα ὄργανα τοῦ σώματός μας κι' οἱ βλάβες του ἐπανορθώνονται πολὺ δύσκολα. Οἱ φροντίδες μας γι' αὐτὸ πρέπει συνεπῶς νὰ εἶνε συνεχεῖς καὶ ἀδιάλειπτες. Μιὰ ἁπαλὴ ἐπιδερμίδα ἱκανοποιεῖ τὴν ἀφή, ποὺ παίζει σημαντικὸ ρόλο στὶς ἐρωτικὲς διεγέρσεις. Εἶνε καλὸ νὰ μὴν τὸ ξεχνᾶτε ποτὲ αὐτό, ἂν θέλετε νὰ ἐπιτύχετε στὸν ἔρωτα καὶ τὴ ζωή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: θὰ κατακτήσετε τὸν ἄνδρα σας ἀπὸ τὴν ἑπομένη τοῦ γάμου.

Ἡ Μιστεγκὲτ λίγο καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό της.

Ἡ Μιστεγκὲτ εἶχε γυιό!..

Τὸ ἐρωτικὸ εἰδύλλιό της μὲ τὸ Βραζιλιανὸ δούκα ντὲ Λίμα

Ἔπειτα ἀπὸ ἀλληλογραφία ἀρκετῶν μηνῶν μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ δούκος, ποὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐπίσκεψι τῆς χορεύτριας κατάφερε νὰ πάρῃ τὴν συγκατάθεσι τῶν Βραζιλιανῶν ἀριστοκρατῶν κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Ρίο Ἰανέιρο.

Ἡ συνάντησι μὲ τὸν μικρὸ Λεοπόλδο ἀρίστηκε νὰ γίνῃ στὸ δημόσιο πάρκο. Τὸ παιδί, ποὺ τοῦ εἶχαν πῆ πὼς εἶχε ἔρθει μιὰ «ξένη, Γαλλίδα κυρία» καὶ ἤθελε νὰ τὸ δῇ, πῆγε συνοδευόμενο ἀπὸ τὴν γκουβερνάντα του.

Ἀνάμεσα στὴν μητέρα καὶ στὸ γυιό, καμμιὰ συνεννόησι δὲν ἔγινε ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ τὰ πορτογαλικὰ καὶ ἄκουγε κατάπληκτος τὴν γαλατικὴ εὐφράδεια τῆς «ξένης κυρίας», ποὺ ἔσκυβε κάθε τόσο καὶ τὸν φιλοῦσε. Ὅταν χωρίσανε, τὴν ξέχασε, ἀλλὰ ἡ «ξένη κυρία» δὲν ἔπαψε ἀπὸ τότε νὰ τοῦ στέλνῃ δῶρα ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Ἡ οἰκογένεια τῶν ντὲ Λίμα κράτησε μυστικὸ ἀπὸ τὸν μικρὸ Λεοπόλδο τὸ ὅτι ἡ ἄγνωστη αὐτὴ γυναίκα ἦταν ἡ μητέρα του, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἔκλεισε τὰ δεκαοχτώ του χρόνια. Ἡ ἀποκάλυψι αὐτή, ὄχι μόνο δὲν τὸν ἀπογοήτευσε, ὅπως περίμεναν, ἀλλὰ τὸν ἐνθουσίασε: Νὰ ἔχῃ μητέρα μιὰ καλλιτέχνιδα μὲ παγκόσμια φήμη, ποὺ διέβαζε κάθε μέρα τὸ ὄνομά της στὶς ἐφημερίδες, τοῦ φαινόταν κάτι ἀφάνταστα γοητευτικό.

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΟΚΚΙΝΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΚΑΤΙ ἐμπόδιζε τὸν Λεὸν Σαρρὼ νὰ εἶναι εὐτυχισμένος. Τί; Οὔτε ὁ ἴδιος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ καθορίσῃ. Ἴσως νὰ ἦταν ὁ θάνατος τῆς μητέρας του, ἴσως ἀκόμα μιὰ κλίσι ἔμφυτη πρὸς τὴ μελαγχολία.

Ὁ Λεὸν εἶχε γιὰ μόνη συντροφιὰ τὸν καμαριέρη του, τὸν Λουΐ, ἕναν ἄνθρωπο παράξενο, ὥριμο, ἀλλὰ δυνατό, ποὺ τοῦ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

Κάποιο βράδυ καρναβαλιοῦ, γυρίζοντας κουρασμένος στὸ σπίτι του, ὁ Λεὸν βρῆκε τὸν Λουΐ νὰ τὸν περιμένῃ.

— Ἑτοίμασα τὸ φράκο σας, κύριε, τοῦ εἶπε.

— Τὸ φράκο μου; Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Μά, ἀπόψε, εἶναι καρναβάλι καὶ πρέπει νὰ διασκεδάσετε. Νὰ πᾶτε μάλιστα στὴ «Χρυσῆ Πύλη», εἶναι τὸ καλύτερο νυχτερινὸ κέντρο. Ἀκοῦστε με, κύριε...

Ὁ Λεὸν ὑπάκουσε στὸν καμαριέρη του.

*

Ἀκριβῶς στὴ «Χρυσῆ Πύλη» ὁ Λεὸν γνώρισε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ Λίζα. Καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ μονάχη κι' ὁ Λεὸν τῆς πρότεινε νὰ χορέψουν. Ἐκείνη δέχτηκε ἀμέσως. Κι' ἄρχισαν νὰ χορεύουν ἀνάμεσα στὸν κόσμο ποὺ διασκέδαζε. Ἦταν μιὰ κοπέλλα νέα, κομψή, ὄμορφη καὶ μὲ γοητευτικὴ φωνή. Εἶχε μάτια γκρίζα, πολὺ γλυκά; Τοῦ εἶπε πὼς εἶχε ἕνα μικρὸ μαγαζὶ λίγο πιὸ πέρα ἀπ' τὸ σπίτι του, πὼς τὸν ἔβλεπε τακτικὰ νὰ βγαίνῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ πὼς τῆς ἔκανε πάντα ἐντύπωσι ἡ μελαγχολία του. Καὶ τέλειωσε μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ξέρετε κάτι; Ὁ καμαριέρης σας ὁ Λουΐ μοῦ εἶπε πὼς ἀπόψε θάρχόσαστε στὴ «Χρυσῆ Πύλη»...

Ὁ Λεὸν χαμογέλασε μ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ πραγματικὰ διασκέδασε πάρα πολὺ ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

— Ὡραία τὰ κατάφερες, εἶπε στὸν Λουΐ τὴν ἄλλη μέρα, νὰ μὲ στείλῃς στὴ «Χρυσῆ Πύλη» γιὰ νὰ βρῶ αὐτὴ τὴ νοστιμούλα, τὴ Λίζα. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς εἶναι χαριτωμένη.

— Ἂς μοῦ ἐπιτρέψῃ ὁ κύριος νὰ τοῦ πῶ πὼς ἡ δεσποινὶς Λίζα εἶν' ἐρωτευμένη μαζί του... τοῦ ἐξήγησε ὁ καμαριέρης.

Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀπ' τὴ βραδυὰ τοῦ καρναβαλιοῦ καὶ οἱ δυὸ νέοι ἐρωτεύθηκαν φλογερὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Στὸ τέλος ἀρραβωνιάστηκαν καὶ παντρεύτηκαν.

*

Γύρισαν ἀπ' τὸ γαμήλιο ταξίδι εὐτυχισμένοι. Ὁ Λεὸν ἔπαψε νὰ εἶναι μελαγχολικὸς καὶ ἡ παρουσία τῆς Λίζας, μὲ τὴ χάρι της καὶ τὴν ὁμορφιά της, τοῦδινε μιὰ ἀπερίγραπτη χαρά. Ἦταν ἀγαπημένοι καὶ περίμεναν μ' ἀγωνία τὸ παιδί τους.

Ἡ Λίζα, λοιπόν, γέννησε καὶ μάλιστα ἕνα μωρὸ γερό, ἀπ' τὸν κανονικό. Ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα μωρὸ γερό, μὲ γκρίζα μάτια καὶ μὲ μιὰ τούφα κατακόκκινα μαλλιά!

Αὐτὸ δὲν ἄρεσε διόλου στὸ Λεόν. Ἔβλεπε διαρκῶς μπροστά του αὐτὰ τὰ κόκκινα μαλλιά! Στὴν ἀρχὴ ἔδιωξε ἀπ' τὸ μυαλό του μιὰ τρομερὴ ὑποψία: τὸ Λουΐ! Ὁ Λουΐ ἦταν ὁ πιστός του καμαριέρης καὶ ἡ Λίζα μιὰ τίμια γυναίκα. Τὴν ὥρα ὅμως τοῦ φαγητοῦ, ὁ Λεὸν κύταζε ἐπίμονα τὸν Λουΐ: Ἦταν κάπου πενηντάρης, γερὸς καὶ συμπαθητικὸς ἄντρας, ψηλὸς καὶ λεπτός. Κι' εἶχε ἀκριβῶς, κόκκινα μαλλιά! Ὁ Λουΐ ἐξ ἄλλου γνώριζε τὴ Λίζα πρὶν αὐτὸς τὴν παντρευτῇ!...

«Ποιὸς μοῦ ἐγγυᾶται, σκεφτόταν τώρα ὁ Λεόν, πὼς δὲν ἦταν φιλενάδα του; Ποιὸς μπορεῖ νὰ μὲ πείσῃ ὅτι δὲν συμφώνησαν γιὰ νὰ μὲ βάλουν στὸ χέρι;»

Τὸ πρωῒ ρώτησε τὴ γυναίκα του:

— Πρόσεξες τὰ κόκκινα μαλλιὰ τοῦ μωροῦ;

— Ναί, ἀλλ' ἡ ἀγάπη μας γιὰ τὸ παιδί μας δὲν θὰ εἶναι λιγώτερη γι' αὐτό.

— Δὲν λέω ὄχι. Ἀλλὰ κι' ὁ καμαριέρης μου ἔχει κι' αὐτὸς κόκκινα μαλλιά...

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια! φώναξε μὲ ἀφέλεια ἡ Λίζα γελώντας. Θἄναι ἐνθουσιασμένος ὁ Λουΐ!...

— Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου!...

Ἕνα βράδυ, ἡ Λίζα ἦταν ἀδιάθετη καὶ εἶχε πλαγιάσει στὸ κρεβάτι. Δίπλα της ἦταν ἡ κούνια μὲ τὸ μωρό. Κοιμόντανε καὶ οἱ δυό. Ὅταν γύρισε, κατὰ τὸ δειλινὸ στὸ σπίτι του, ὁ Λεόν, βρῆκε τὸ Λουΐ νὰ τὸν περιμένῃ. Ὁ Λεὸν εἶχε διάθεσι γιὰ φλυαρία. Αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωσι στὸν καμαριέρη. Κάποια στιγμή, ὁ κύριός του γέμισε δυὸ ποτήρια κρασὶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐμπρός, Λουΐ, κάθισε ἐδῶ, κοντά μου. Ξέχασε γιὰ λίγο πὼς εἶμαι ὁ κύριός σου. Κάθισε λοιπόν! Θέλω νὰ κουβεντιάσω μαζί σου σὰν ἄντρας μὲ ἄντρα.

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Πιστεύεις, Λουΐ, πὼς μιὰ κυρία καθὼς πρέπει, ποὺ ἕνας ἄντρας πλούσιος καὶ καλὸς τῆς χάρισε τ' ὄνομά του καὶ ποὺ τὴ λατρεύει, μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὸν ἑαυτό της σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ ἐρωτευθῇ ἕναν ὑπηρέτη;

— Συμβαίνουν κάποτε αὐτά, κύριε...

— Ὥστε, ἐσύ, Λουΐ, παραδέχεσαι μιὰ τέτοια προδοσία; Παραδέχεσαι πὼς ἕνας καμαριέρης, ποὺ ἔζησε χρόνια στὸ σπίτι ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ τοῦ χάρισε τὴν ἐμπιστοσύνη του, μπορεῖ νὰ τὸν προδώσῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο;

— Ὦ! κύριε, εἶπε ὁ Λουΐ, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό του, τὰ ξέρετε λοιπὸν ὅλα; Ποιὸς σᾶς τὰ εἶπε;

— Τὰ ξέρω ὅλα, τὰ κατάλαβα μόνος μου!

Ὁ καμαριέρης γονάτισε.

— Σήκω, τὸν πρόσταξε ὁ κύριός του, δὲν θὰ σὲ σώσῃ αὐτό!...

— Ὄχι, κύριε, μὴ μοῦ μιλᾶτε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ζητῶ μόνο κατανόησι ἀπὸ σᾶς. Ἐσεῖς δὲν ξέρετε τί σημαίνει ὁ ἔρωτας ποὺ φλογίζει ξαφνικὰ μιὰ ψυχή. Δὲν ζητῶ ἔλεος γιὰ μένα. Ἀλλὰ δὲν ἔφταιγε ἡ καϋμένη: Δὲν τὴν καταλάβαιναν, τὴν κακομεταχειρίζονταν, τὴν ὑποπτεύονταν καὶ κάποτε τὴν ἔδερναν. Δὲν γνώρισε καμμιὰ χαρά. Ἦταν σωστὴ σκλάβα! Ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα σὰν τρελλὸς καὶ πονοῦσα, βλέποντάς την νὰ ὑποφέρῃ. Μὰ ἐκείνη, στὴν ἀρχή, ἀντιστάθηκε. Ἔπειτα ὅμως ὑποχώρησε... Ἦταν γραφτό. Ἦταν ἕνας ἄγγελος καὶ τὸ πλήρωσε μὲ τὴ ζωή της.

— Γιὰ ποιὰ μιλᾶς; Γιὰ ποιά; ἀπόρησε ὁ Λεόν.

— Γιὰ τὴ μητέρα σας, κύριε... ψιθύρισε ὁ Λουΐ.

Ὁ Λεὸν εἶχε σηκώσει τὸν καμαριέρη καὶ τὸν κύτταζε προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς του. Ἤθελε νὰ μάθῃ, νὰ ρωτήσῃ... Ἀλλὰ δὲν βρέθηκε ἀγκαλιασμένος ἀπ' τὸν Λουΐ ποὺ ἔκλαιγε. Ἄρχισε νὰ κλαίῃ κι' αὐτός.

— Λοιπόν, ψέλλισε, ἐσὺ εἶσαι ὁ πατέρας μου;

— Ναί, παιδί μου!...

Ὁ Λουΐ, ἐπὶ τέλους, ἔβγαλε τὴν κραυγὴ αὐτή, ποὺ τόσα χρόνια τὴν ἔκλεινε μέσα του.

— Μόνο γιὰ μιὰ φορὰ θὰ σὲ φωνάξω ἔτσι, εἶπε στὸν Λεόν. Τίποτα δὲν πρέπει ν' ἀλλάξῃ. Θὰ εἶμαι πάντα γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ὁ πιστός σου καμαριέρης. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τὸ μυστικό μας...

— Ναί, πατέρα, τοῦ εἶπε ὁ Λεὸν φιλώντας τον.

Οἱ ὑποψίες τοῦ Λεόν, φυσικά, διαλύθηκαν. Εἶχε καταλάβει γιατὶ τὸ παιδί του εἶχε κόκκινα μαλλιά. Ἦταν ζήτημα κληρονομικότητος. Τώρα θὰ ζοῦσε εὐτυχισμένος μὲ τὴν πιστή του γυναίκα, τὸ παιδί του καὶ τὸν πραγματικὸ πατέρα του...

ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΝΤΕ

Ἄρχισαν νὰ χορεύουν ἀνάμεσα στὸ κόσμο ποὺ διασκέδαζε...

Η ΟΥΑΛΕΝΤΙΑ ΤΗΣ ΝΑΞΟΥ

Τραμπούκες

ΚΑΘΙΣΜΕΝΗ στὸν πανύψηλο ἑξώστη τοῦ πύργου της, ἡ Οὐαλεντία, ἡ πεντάμορφη θυγατέρα τοῦ αὐτοκράτορα τῆς Τραπεζούντας Ἰωάννη τοῦ Κομνηνοῦ, κύτταζε τὴν ἀπέραντη θάλασσα ποὺ στραφτοκοποῦσε μπροστά της. Τὰ ὡραῖα της μάτια βάραιναν ἀπὸ πίκρα καὶ πόνο. Ἦταν ἡ πιὸ μαύρη, ἡ πιὸ σκοτεινὴ ἐποχὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ μεσαίωνα. Δὲν εἶχαν συμπληρωθῆ ἀκόμη οὔτε τρία χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πάρθηκε ἡ Κωνσταντινούπολι καὶ ὁ Μωάμεθ ὁ Β' «δίέταξε τὰν πασᾶ τῆς Ἀμασείας Χιτίρμπεη, νὰ ἐπιτεθῆ τὸ 1456 καὶ κατὰ τῆς Τραπεζοῦντος». Ἦταν μόλις ἕξη μῆνες ποὺ ἡ Οὐαλεντία εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ μακρυνὴ της πατρίδα, γιὰ νἀρθη στὴ Νάξο καὶ νὰ παντρευτῆ τὸ δοῦκα τοῦ Αἰγαίου Νικόλαο Κρίσπο.

Ἀπὸ μέρες πολλὲς εἶχαν ἔρθει τὰ πικρὰ μηνύματα. Εἰδικοὶ ἀπεσταλμένοι εἶχαν φτάσει στὸ νησὶ γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλουν τὸ δράμα ποὺ ζοῦσε, ὄχι μονάχα ὁ τόπος της, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη ἡ βασιλικὴ οἰκογένειά της: Ὁ πατέρας της εἶχε ἐγκαταλειφθῆ ἀπ' ὅλους τοὺς συμμάχους του. Οὔτε στρατὸ εἶχε, οὔτε ἐφόδια γιὰ νὰ μπορέση ν' ἀντισταθῆ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Οἱ ἡγεμόνες τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς Γεωργίας, ὁ ἐμίρης τῆς Σινώπης καὶ ὁ σουλτάνος τῆς Καραμανίας «οἵτινες πάντες διέκειντο πολεμίως πρὸς τοὺς ὁσαμνίδας Τούρκους», εἶχαν ἀρνηθῆ νὰ προσφέρουν τὴ βοήθειά τους. Γιατὶ δὲν βρισκόντουσαν σὲ καλύτερη μοῖρα. Ἡ ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς χώρας τους μποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῆ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ κρατοῦσαν ὅλες τὶς δυνάμεις τους γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

Ὁ μόνος ποὺ ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸν βοηθήση ἀποτελεσματικά, ἦταν ὁ Χασάνμπεης τῆς Μεσοποταμίας, «ἀνὴρ γενναῖος, ἐλευθέριος, πολλάκις πρότερον νικηφόρησας», ὅπως λέει ὁ Παπαρρηγόπουλος ποὺ ἀναφέρει τὸ δραματικὸ αὐτὸ περιστατικό. Γιὰ νὰ σταθῆ ὅμως στὸ πλευρό του ὡς συμπολεμιστής, ζητοῦσε ἀντάλλαγμα πολύτιμο: Νὰ τοῦ δώση δηλαδὴ ὡς γυναῖκα τὴ θυγατέρα του Αἰκατερίνη, μικρότερη ἀδελφὴ τῆς Οὐαλεντίας. Μιλῶντας γι' αὐτὴν ὁ ἱστορικὸς Ραμούσιος, βεβαιώνει ὅτι ἦταν ὡραιοτάτη καὶ ὅτι ἡ φήμη τῆς ὁμορφιάς της εἶχε διεσπαρμένη εἰς ὅλην τὴν ἀνατολήν. Αὐτὸ τὸ πολύτιμο πετράδι τοῦ Τραπεζουντίου στέμματος ζητοῦσε ὁ Χασάνμπεης σὰν ἁρραβῶνα τῆς συμμαχίας. Ὁ Ἰωάννης φυσικά, ἦταν ἀδύνατο νὰ δεχτῆ μιὰ τέτοια πρότασι, μ' ὅλο ποὺ οἱ βασιλεῖς ἐκεῖνοι τῆς Τραπεζούντας συνήθιζαν «ἐπιγαμίαι ποιεῖσθαι πρὸς τε τοὺς ὁμόρους βαρβάρους».

— Προτιμῶ νὰ σκοτώσω τὴν Αἰκατερίνη καὶ νὰ σκοτωθῶ κατόπιν κι' ἐγώ, εἶπε, παρὰ νὰ τὴ δῶ στὰ χέρια ἑνὸς ἀλλάθρηπκου. Βέβαια ὁ Χασάνμπεης, εἶναι τίμιος καὶ γενναῖος πολεμιστής. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν δεχτῆ στὰ σπλάχνα της ἡ οἰκογένεια τῶν Κομνηνῶν...

Ἔτσι ἔλεγε ὁ αὐτοκράτορας Ἰωάννης. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν ἴδια γνώμη κι' ὁ ἀδελφός του Δαβίδ, ποὺ ἐπέμενε νὰ δώσουν τὴν Αἰκατερίνη στὸν ἡγεμόνα τῆς Μεσοποταμίας. Ἀνάμεσα στὰ δύο ἀδέλφια ξέσπασε τότε ἀσπονδο μίσος. Κι' ἐνῶ ὁ Δαβίδ ξεσήκωνε τὸ λαὸ ἐναντίον τοῦ Ἰωάννη «διότι δὲν ἤθελε μὲ μίαν μικρὰν παραχώρησιν νὰ διασώση τὴν αὐτοκρατορίαν», ὁ τελευταῖος ἐστελνε ἀπεγνωσμένα μηνύματα στὴν κόρη του στὴ Νάξο, νὰ πείση τὸν ἄντρα της νὰ τοῦ στείλη βοήθεια ἀπὸ τὸ Αἰγαῖο. «Τουλάχιστον —τῆς παράγγελνε— ἂν ὁ Νικόλαος δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ συγκεντρώση τὴν ἀπαιτούμενη δύναμι καὶ νάρθη ἐδῶ, ἂς ἀποστείλει μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἐμπίστους νὰ τοὺς παραδώσω τὴν Αἰκατερίνη. Θὰ ἦταν τρομερὸ νὰ παντρευτῆ τὸ Χασάνμπεη. Κοντὰ σου εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ εὐτυχήση. Πρέπει νὰ γνωρίζης ὅτι ὁ Μωάμεθ δὲν εἶναι τόσον ἐπικίνδυνος, ὅσον ὁ ἀδελφός μου Δαβίδ».

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ἡ δυστυχισμένη Οὐαλεντία ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄντρα της καὶ τοῦ εἶπε τὸν πόνο της. Ὁ Νικόλαος τρόμαξε πραγματικὰ ποὺ τὴν εἶδε νὰ κλαίη. Γιατὶ δὲν τὴν ἀγαποῦσε μόνο. Τὴ λάτρευε μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του καὶ δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ τὴ δυσαρεστήση. Μόλις ἄκουσε ποιὰ ἦταν ἡ στενοχώρια της, πῆρε τὰ χέρια της στὰ δικά του, τὰ φίλησε τρυφερὰ καὶ τὴν χαμογέλασε.

— Θὰ κάνω τὸ παν γιὰ νὰ βοηθήσω τὸν πατέρα σου, τῆς εἶπε. Βέβαια μιὰ τέτοια ἐκστρατεία, ἀπὸ τὸ Αἰγαῖο στὸν Εὔξεινο, δὲν εἶναι διόλου εὔκολη. Ὅλα σχεδὸν τὰ παράλια βρίσκονται στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν μας. Ἀλλὰ θὰ συνενοηθῶ μὲ τοὺς Ἐνετοὺς θαλασσοπόρους. Ἴσως αὐτοὶ νὰ μοῦ ὑποδείξουν κάποιον τρόπο, γιὰ νὰ στείλω δυνάμεις καὶ ἐφόδια στὸν αὐτοκράτορα...

Τὶς μέρες ἐκεῖνες στὴ Νάξο βρισκόταν ὁ Ἐνετὸς στόλαρχος Ἀντρέας Μορόνο μὲ τὴν ἁρμάδα του. Ὁ Νικόλαος τὸν κάλεσε στὸν πύργο του μαζὶ μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του καὶ τοὺς παρέθεσε γεῦμα. Ὅταν ἡ Οὐαλεντία παρουσιάστηκε στὴν αἴθουσα, ἡ ἐκπληκτική καλλονή της ἔκανε τοὺς σκληροὺς ἐκείνους ἄντρες νὰ σαστίσουν. Μιὰ παράξενη σιγὴ ἁπλώθηκε ὁλόγυρα γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτο, ὥσπου ξαφνικά, ὁ Ἀντρέας Μορόνο ἁρπαχτὸς καὶ βιαιος ἀνὴρ ἀκολάστων διαθέσεων καὶ ἀμφιβόλου χαρακτῆρος», πετάχτηκε πάνω καὶ μὲ γεμάτο κρασὶ τὸ κύπελλό του, τὴν προσφώνησε μὲ κάποια ἀνάρμοστη ἔξαρσι:

— Ἂν οἱ γυναῖκες τῆς πατρίδας σου, δέσποινα, πλησιάζουν κατὰ τὸ ἐλάχιστο πρὸς τὴν ὁμορφιά σου, τότε δικαιολογῶ τὸ Μωάμεθ ποὺ θέλει νὰ τὴν κατακτήση! Τὸ ἴδιο θὰ ἔκανα κι' ἐγὼ ἂν βρισκόμουν στὴ θέσι του!...

Ὁ Νικόλαος Κρίσπος συγκράτησε μὲ δυσκολία τὸ θυμό του καὶ κατάπιε βουβὸς τὴν προσβολή. Τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ στόλαρχου, ποὺ φανερνικὰ ἔβειχναν θαυμασμό, μαρτυροῦσαν κατὰ βάσι τὶς ταπεινὲς του σκέψεις. Ἡ Οὐαλεντία ὅμως δὲν τὸν ἄφησε χωρὶς ἀπάντησι. Σήκωσε βπεῤῥήφανα τὸ ὑπέροχο μέτωπό της καὶ κυττάζοντάς τον θαρραλέα στὰ μάτια, τοῦ εἶπε:

— Ἡ πατρίδα μου φημίζεται περισσότερο γιὰ τὴν εὐγένεια καὶ τὴ γενναιότητα τῶν ἀνδρῶν της, παρὰ γιὰ τὴν ὁμορφιὰ ποὺ ἔχουν οἱ γυναῖκες της. Ἐφόσον ὅμως ζηλεύεις τὸ Μωάμεθ, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὸν προλάβης. Ἐκτὸς ἂν τὰ λόγια σου εἶναι μόνο γιὰ νὰ κάνουν ἐντύπωσι...

Ὁ Ἀντρέας Μορόνο ἔγινε κατακόκκινος καὶ τὰ μάτια του πέταξαν μικρὲς πράσινες φλογίτσες. Προσπάθησε ὡστόσο νὰ χαμογελάση καὶ κατεθάζοντας μονορούφι τὸ κρασί του, χτύπησε πλατειὰ τὴ γλώσσα του καὶ σκούπισε τὸ στόμα του μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του. Οἱ ἀκαλεσμένοι ἄρχοντες τῆς Νάξου, κυττοῦσαν σιωπηλοὶ τὸ στόλαρχο, νοιώθοντας κάποια ἀδιόρατη ἀνησυχία. Εὐτυχῶς τὸ δεῖπνο ἐξακολούθησε ἥσυχο, δίχως κέφι ὅμως, ὥσπου ὁ Νικόλαος Κρίσπος μπῆκε στὸ θέμα του: Ἦταν διατεθειμένοι νὰ ἐνισχύσουν τὸν αὐτοκράτορα τῆς Τσαπεζοῦντας; Αὐτὸς θὰ ἐφοδίαζε τὸ στόλο μὲ τὸν ἀπαραίτητο ὁπλισμὸ καὶ ἐπὶ πλέον θὰ πλήρωνε δύο χιλιάδες χρυσὰ φράγκα γιὰ νὰ τὰ μοιραστοῦν μεταξύ τους οἱ ἄντρες, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ κατώρθωναν νὰ προλάβουν τὴν ἐπίθεσι τοῦ Μωάμεθ.

Ὁ στόλαρχος δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Ἕνα σατανικὸ σχέδιο ἄρχισε σιγά, σιγὰ νὰ φουντώνη στὸ μυαλό του. Μὰ ἤθελε πρῶτα νὰ δῆ μὲ ποιόν τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ τὸ θέση σ' ἐνέργεια, βάζοντας συγχρόνως στὸ χέρι καὶ τὸ τεράστιο, γιὰ τὴν ἐποχή ἐκείνη, ποσόν. Πολλὴ ὥρα ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένος. Ἀπότομα ὅμως σήκωσε τὸ κεφάλι του, κύτταξε τὸ Νικόλαο παραδένα καὶ ἀπάντησε:

— Δέχομαι εὐχαρίστως τὴν πρότασί σου, ἂν γίνη δεκτὴ καὶ ἀπὸ τὴ γαληνοτάτη Δημοκρατία! Γιατὶ μόνος, φυσικά, δὲν μπορῶ ν' ἀποφασίσω. Εἶμαι στρατιώτης καὶ ἐκτελῶ διαταγές. Σοῦ παραχωρῶ, λοιπόν, μία ἀπὸ τὶς πολεμικές μου γαλέρες νὰ πάς στὴ Βενετία. Ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ. Ἂν μπορέσης νὰ πάρης ἔγκρισι ἀπὸ τοὺς δώδεκα τῆς Συγκλήτου γιὰ τὴν προτεινομένη ἐπιχείρησι, εἶμαι πρόθυμος νὰ κινήσω ἀμέσως γιὰ τὴν Τραπεζοῦντα...

Ἄκουσε τὰ λόγια ἐκεῖνα ἡ Οὐαλεντία καὶ μιὰ βελόνα τῆς τρύπησε τὴν καρδιά. Μονομιᾶς σὰν νὰ διαισθάνθηκε τὴν ἀλήθεια. Ὁ σκοπὸς τοῦ Ἀντρέα Μορόνο ἦταν ν' ἀποκρύνη ἀπὸ τὴ Νάξο τὸν ἀγαπημένο της. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Αὐτὸ τὸ κατάλαβε ἀπὸ τὸ βλέμμα του. Ὅση ὥρα μιλοῦσε, τὴν κρυφοκύτταζε μὲ μιὰ ἄγρια σχεδὸν λαχτάρα. Ὄχι, δὲν θ' ἄφηνε τὸ Νικόλαο νὰ φύγη ἀπὸ κοντά της. Ὁ στόλαρχος σίγουρα δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξι νὰ τοὺς βοηθήση. Ἄλλα πράγματα εἶχε στὸ μυαλό του, σκοτεινὰ καὶ μυστηριώδη. Ἑτοιμάστηκε λοιπὸν νὰ ἐπέμβη. Μὰ δὲν πρόλαβε. Ὁ Νικόλαος σηκώθηκε ἀπότομα ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Σύμφωνοι, εἶπε. Θὰ φύγω γιὰ τὴ Βενετία καὶ θὰ τακτοποιήσω τὴν ὑπόθεσι μὲ τὴ Σύγκλητο. Πότε μπορεῖς νὰ μοῦ παραχωρήσης τὴ γαλέρα σου;

— Ἀπόψε κιόλας, ἀποκρίθηκε ὁ Μορόνο κρύβοντας μὲ δυσκολία τὴ χαρά του. Ὅλα εἶναι ἕτοιμα. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό, γιατὶ ὁ Μωάμεθ δὲν θὰ περιμένη ἐμᾶς γιὰ ν' ἀρχίση τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον ταῦ πεθεροῦ σου...

Ἦταν ἀργά. Ἡ Οὐαλεντία δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ζητήση ν' ἀναβάλη τὴν ἀναχώρησι τοῦ Νικολάου. Αὐτὴ τὸν εἶχε παρακαλέσει νὰ ρώση τὸν πατέρα της. Πῶς ἦταν τώρα δυνατὸν νὰ τὸν κάνη ν' ἀλλάξη γνώμη; Ἔτσι ἀφέθηκε στὸ μοιραῖο. Ὁ Νικόλαος τῆς ὑποσχέθηκε νὰ ἐπιστρέψη γρήγορα. Τὴν ἀγκάλιασε κατόπιν, τὴ φίλησε κι' ἐπιβιβάστηκε στὴ γαλέρα ποὺ ἄνοιγε κιόλας τὰ πανιά της γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι. Ὁ Ἀντρέας Μορόνο ἔτριβε ἱκανοποιημένος τὰ χέρια του. Αὐτὸ ποὺ ἐπεδίωκε, τὸ εἶχε πετύχει μὲ τὸ παραπάνω. Ὥσπου νὰ πάη καὶ νάρθη ὁ δούκας ἀπὸ τὴ Βενετία, θὰ περνοῦσαν τὸ λιγώτερο τέσσερις μῆνες. Τέσσερις μῆνες! Καὶ σ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ διάστημα, αὐτὸς θὰ βρισκόταν ὁλομόναχος μὲ τὴν πεντάμορφη γυναῖκα ποὺ... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ στόλαρχος ἐγκαταστάθηκε στὸν πύργο. Ἡ Οὐαλεντία τὸν ἀπόφευγε ὅσο μποροῦσε. Κλειδωνόταν στὰ διαμερίσματά της καὶ ἡ μοναδική της χαρὰ ἦταν νὰ κάθεται στὸν ψηλὸ ἐξώστη της καὶ νὰ ἀγναντεύη τὸ πέλαγος, ἀν' ὁπου περίμενε νὰ ξαναγυρίση ὁ ἀγαπημένος της. Ὁ καιρὸς ὅμως ποὺ θὰ ἐπέστρεφε ἦταν ἀκόμη μακρυά. Δὲν εἶχε περάσει οὔτε μῆνας ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε φύγει.

Μιὰ νύχτα ὅμως, ἦρθε ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς της καὶ τῆς ἀναγγείλε ὅτι στὸ νησὶ εἶχε φτάσει κάποιος ἀπεσταλμένος τοῦ πατέρα της κι' ὅτι ζητοῦσε νὰ τὴ δῆ καὶ νὰ τῆς μιλήση. Τῆς ἔφερνε σπουδαῖα /γγελτάτα ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα. Ἀνύποπτη ἡ ὡραία πυργοδέσποινα, παρατήθηκε σὲ τὰ διαμερίσματά της καὶ κατέβηκε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν ἄγνωστο ἀπεσταλμένο ἀπὸ τὸν πατέρα της. Ἐκεῖ ὅμως βρέθηκε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν Ἀντρέα Μορόνο, ποὺ τὴν κυττοῦσε μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

— Συγχώρεσέ με, δέσποινα! τῆς εἶπε μόλις τὴν εἶδε. Ἐγὼ ἔστειλα τὸν ἀξιωματικὸ νὰ σοῦ πῆ τὸ ἀθῶο αὐτὸ ψέμμα! Ἔπλαττα θανάσιμα κι' ἤθελα νὰ μιλήσω μὲ κάποιον. Ἀλλὰ μὲ ποιόν; Κανεὶς ἀπὸ τὴ φρουρά σου δὲν εἶναι ἄξιος νὰ μοῦ κρατήση συντροφιά. Ἐνῶ μαζί σου θὰ μποροῦσα νὰ κουβεντιάζω σ' ὅλη μου τὴ ζωή...

Ἡ Οὐαλεντία αἰσθάνθηκε ἕνα παράξενο συναίσθημα. Κάτι ἀνάμεσα σὲ θυμὸ καὶ τρόμο. Τὰ μάτια τοῦ στολάρχου πετοῦσαν πάλι τὶς πράσινες φλογίτσες τους. Σκέφτηκε ὡστόσο πὼς ἔπρεπε νὰ συγκρατηθῆ καὶ νὰ τὸν ξεγελάση. Νὰ μὴν τοῦ δείξη πὼς τὸν φοβᾶται. Καταβάλλοντας μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, κάθησε σ' ἕνα ἀνάκλιντρο καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἀμέριμνο ὕφος:

— Δὲν καταλαβαίνω γιὰ ποιό λόγο ἔστειλες νὰ μοῦ ποῦν ψέυματα, στόλαρχε! Ἂν ἤθελες νὰ μοῦ μιλήσης, δὲν εἶχες παρὰ νὰ μὲ εἰδοποιήσης νὰ κατέβω. Σὲ θεωρῶ, φίλο μου, ἀφοῦ εἶσαι φίλος τοῦ Νικολάου. Ἂν κλείστηκα στὰ διαμερίσματά μου, τὸ ἔκανα μόνο ἐπειδὴ εἶμαι πολὺ λυπημένη γιὰ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ συμβαίνουν στὴν πατρίδα μου. Πιστεύω νὰ μὲ δικαιολογῆς...

— Ἔχεις δίκηο, ἀποκρίθηκε ὁ Μορόνο. Ἀλλὰ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὑπόφερα ποὺ δὲν σ' ἔβλεπα. Δὲν ξέρω τί σκέφτεσαι γιὰ μένα. Ἐγὼ ὅμως σ' ἀγαπῶ, δέσποινα! Σ' ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὰ ὡραῖα σου μάτια κατάφεραν νὰ μὲ κυττάξουν...

Ἔπεσε στὰ πόδια της, ἁρπαξε τὰ χέρια της στὰ δικά του κι' ἄρχισε νὰ τὰ φιλῆ μὲ ἀλήθινὸ πάθος. Ἡ Οὐαλεντία ἀνατρίχιασε. Ἡ ψυχή της πλημμύρισε ἀπὸ ἀηδία κι' ἀποστροφὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κηλιδώση τὴν τιμή της. Γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐξαγριώση ὅμως περισσότερο, τράβηξε μὲ τρόπο τὰ χέρια της καὶ σηκώθηκε μὲ φαινομενικὴ ἀταραξία. Ἀλλ' ὁ στόλαρχος ἦταν ἀκράτητος πιά, τίποτα δὲν μπορροῦσε νὰ τὸν σταματήση. Μ' ἕνα πήδημα, τῆς ἔφραξε τὸ δρόμο καὶ δοκίμασε νὰ τὴν ἀγκαλιάση. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, τὰ παραπετάσματα τῆς αἴθουσας παραμερίστηκαν καὶ μπῆκε μέσα ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικός, ὁ Κορνήλιος Τίτο, ποὺ ἀνῆκε στὴ φρουρὰ τοῦ συζύγου της. Εἶδε τὴ σκηνὴ ἐκείνη, ἀλλὰ προσποιήθηκε πὼς δὲν τὴν ἀντελήφθη κι' ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι μπρὸς στὴν τραγικὴ νέα, ποὺ ἔτρεμε ὁλόκληρη.

— Δέσποινα, τῆς εἶπε, εἶμαι ἐπιφορτισμένος ἀπὸ τὸ δούκα γιὰ τὴν ἀσφάλειά σου. Δὲν σὲ εἶδα στὰ διαμερίσματά σου, ἀνησύχησα κι' ἦρθα νὰ σὲ ἀναζητήσω ἐδῶ. Τώρα ὅμως ποὺ ξέρω ὅτι εἶσαι καλά, μπορῶ νὰ φύγω...

Ὁ ἀξιωματικὸς ἑτοιμάστηκε ν' ἀποχωρήση. Ἡ Οὐαλεντία ὅμως τὸν σταμάτησε.

— Ἔρχομαι μαζί σου, Κορνήλιε! φώναξε ἔντρομη σχεδόν, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι μποροῦσε νὰ μείνη μόνη μὲ τὸ Μορόνο. Καλὴ νύχτα, στόλαρχε! Καὶ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ὡραία σου συντροφιά...

Ἔτριβε τὰ δόντια του ἐκεῖνος καὶ χωρὶς ν' ἀποκριθῆ, κύτταξε μὲ μῖσος τὸν Κορνήλιο Τίτο, ποὺ εἶχε φτάσει στὴν πιὸ ἀνέλπιστη στιγμή. Ὁ ἀξιωματικὸς κατάλαβε πὼς εἶχε ἀποκτήσει ἕνα θανάσιμο ἐχθρό. Πιστὸς ὅμως στὰ καθήκοντά του, πῆρε τὴ δούκισσα καὶ ἀπομακρύνθηκαν. Μόλις ἦταν γενάτος ἀπὸ κόσμο. Τότε ὅμως τὸ θὰ Ἔκανε αὐτός; Ἄλλωστε πλησίαζε ὁ καιρὸς ποὺ θὰ ἐπέστρεφε ὁ Νικόλαος Κρίσπος. Ἀνέβηκε στὰ διαμερίσματά της καὶ κρυφὰ μπῆκε στὸν κοιτῶνα της ἀπὸ ἕνα παράθυρο ποὺ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸν ἐξώστη της. Τὸν εἶδε ἡ δούκισσα μπροστά της καὶ ὅλος ὁ παλιὸς της τρόμος ξαναφούντωσε στὴν ψυχή της. Γρήγορα ὡστόσο ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία της κι' ἁρπαξε ἕνα ἐγχειρίδιο, ποὺ εἶχε πάντα κοντά της, γιὰ ὥρα ἀνάγκης.

— Ἕνα βῆμα μονάχα ἂν κάνης, τοῦ φώναξε, θὰ σκοτωθῶ!...

Ὁ Ἀντρέας Μορόνο ἄπλωσε ἱκετευτικὰ σχεδὸν τὰ χέρια του.

ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

σεις. Οἱ ὑπηρέτες της ἦταν ἀνίκανοι νὰ τὰ βάλουν μαζί του.

Τὶς μέρες ἐκεῖνες στὴ Νάξο εἶχε πέσει μιὰ παράξενη ἐπιδημία, ποὺ ἴσως ἦταν χολέρα. Λέγεται πὼς τὴν εἶχαν φέρει μαζί τους ταξιδιῶτες, ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὴ Φλωρεντία. "Οπως κι' ἂν ἔχει τὸ ζήτημα, τὰ θανατηφόρα κρούσματα ἦταν πολλά. Οἱ ἄνθρωποι ἔπεφταν στοὺς δρόμους γιὰ νὰ μὴν ἔανασηκωθοῦν. Ὁ στόλαρχος διέταξε τότε ν' ἀπομακρυνθοῦν οἱ γαλέρες του, ἀλλ' ὁ ἴδιος ἔμεινε στὸ νησί. Ἡ Οὐαλεντία ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀποφεύγη. Στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα εἶχαν ἔρθει ἄσχημα μηνύματα: Ὁ πατέρας της, ὁ αὐτοκράτορας Ἰωάννης, εἶχε πεθάνει. Κι' ὁ ἀδελφός του «ὁ κὺρ Δαβίδ, ἄνθρωπος ὠμός, ἀνανδρος καὶ ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος», ὅπως λέει τὸ χρονικὸ τῆς Μονεμβασίας, ἄρπαξε τὸ θρόνο του καὶ παρέδωσε τὴν Αἰκατερίνη στὸ Χασάνμπεη. Ἡ Οὐαλεντία ἔκλαψε καὶ μαυροφορέθηκε. Κι' ἐπειδὴ δὲν τὴν ἐνδιέφερε πιὰ ἡ ζωή της, ἀποφάσισε ν' ἀνοίξη τὸν πύργο της καὶ νὰ τὸν μεταβάλη σὲ «κλαζαρέτο» —ὅπως ἔλεγαν τότε τὰ νοσοκομεῖα— γιὰ τοὺς φτωχοὺς τῆς Νάξου, ποὺ δὲν εἶχαν κανένα νὰ τοὺς βοηθήση. Ἡ ἀπόφασί της αὐτὴ ἐρέθισε τὸν Ἀντρέα Μορόνο. Γιατὶ κατάλαβε πὼς, μὲ τὸν τρόπο αὐτό, θὰ ἔχανε γιὰ πάντα τὴν εὐκαιρία ποὺ ἐπεδίωκε. Ἡ δούκισσα θὰ βρισκόταν συνεχῶς ἀνάμεσα στοὺς ἀρρώστους της. Ὁ πύργος της θὰ ἦταν γεμάτος ἀπὸ κόσμο. Τότε ὅμως τί θὰ Ἔκανε αὐτός; Ἄλλωστε πλησίαζε ὁ καιρὸς ποὺ θὰ ἐπέστρεφε ὁ Νικόλαος Κρίσπος. Ἀνέβηκε στὰ διαμερίσματά της καὶ κρυφὰ μπῆκε στὸν κοιτῶνα της ἀπὸ ἕνα παράθυρο ποὺ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸν ἐξώστη της. Τὸν εἶδε ἡ δούκισσα μπροστά της καὶ ὅλος ὁ παλιὸς της τρόμος ξαναφούντωσε στὴν ψυχή της. Γρήγορα ὡστόσο ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία της κι' ἁρπαξε ἕνα ἐγχειρίδιο, ποὺ εἶχε πάντα κοντά της, γιὰ ὥρα ἀνάγκης.

— Ἕνα βῆμα μονάχα ἂν κάνης, τοῦ φώναξε, θὰ σκοτωθῶ!...

Ὁ Ἀντρέας Μορόνο ἄπλωσε ἱκετευτικὰ σχεδὸν τὰ χέρια του.

— Δὲν ἤρθα νὰ σοῦ κάνω κακό, τῆς εἶπε ἀπὸ μακρυά. Ἔμαθα τὸ θάνατο τοῦ πατέρα σου καὶ τὴν ἁρπαγὴ τοῦ θρόνου του καὶ θέλησα νὰ σὲ συλλυπηθῶ...

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν μπῆκες ἀπὸ τὸ παράθυρο σὰν κακοποιός; Φύγε. Ἀνδρέα, ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός! Τὸ πολὺ σὲ μιὰ βδομάδα θὰ βρίσκεται ἐδῶ ὁ Νικόλαος. Δὲν πρόκειται νὰ τοῦ κρύψω τίποτα. Καὶ πίστεψέ με: Θὰ λυπηθῶ πολὺ ἂν λερώση τὸ χέρι του μὲ τὸ αἷμα σου...

Ὁ στόλαρχος ξέσπασε σ' ἕνα ἀπαίσιο γέλιο.

— Καὶ φαντάζεσαι πὼς θὰ τὸν ἀφήσω νὰ βγῆ στὴ Νάξο; Οἱ γαλέρες μου περιπολοῦν στὸ Αἰγαῖο. Μόλις τὸν δοῦν νὰ ξεπροβάλλη θὰ τὸν συγκρίνουν γιὰ καλά...

— Κακοῦργε! ψιθύρισε ἀνατριχιάζοντας ἡ Οὐαλεντία. Πῶς δὲν φοβᾶσαι τὸ Θεό;

— Ὁ Θεὸς εἶναι πολὺ μακρυὰ καὶ δὲν βλέπει! εἶπε ὁ Μαράνο.

Ξαναγέλασε σαρκαστικά, ἔκανε μεταβολὴ καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸν κοιτῶνα. Ἡ Οὐαλεντία περίμενε γιὰ λίγο ἀκίνητη. Μόλις τὰ βήματά του ἐσβύσαν στὸ θολωτὸ διάδρομο, ἔρριξε ἕνα μεταξωτὸ σάλι στοὺς ὤμους της κι' ἑτοιμάστηκε νὰ βγῆ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὰ διαμερίσματά της. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἄκουσε ἕναν παράξενο θόρυβο ἀπ' ἔξω. Ἅρπαξε τὸ ἐγχειρίδιο καὶ στάθηκε τρέμοντας. Κάποιος ἐρχόταν τρέχοντας. Τὰ βαρειὰ παραπετάσματα τῆς εἰσόδου ἀνασηκώθηκαν ἀπότομα κι' ἡ νέα ἔβγαλε μιὰ χαρούμενη φωνή:

— Κορνήλιε!...

— Κατώρθωσα νὰ σωθῶ, δέσποινα! τῆς εἶπε ἐκείνος, πέφτοντας στὰ πόδια της. Ὁ Ἀντρέας Μορόνο μὲ εἶχε ρίξει στὰ κατέργα μιᾶς γαλέρας του. Βρῆκα ὅμως τὴν εὐκαιρία καὶ δραπέτευσα. Λίγο προτοῦ φανῆ ὁ κύριός μου στὸ Αἰγαῖο. Κολυμπώντας ἀπομακρύνθηκα, ὥσπου μέ βρῆκαν κάτι ψαράδες καὶ μὲ περισμάζεψαν. Μὲ τὴ βάρκα τους ἔφτασα τότε καρτέρι στὴ Θάλασσα. Ἔτσι μπόρεσα νὰ εἰδοποιήσω τὸ δοῦκα, ποὺ σὲ λίγο θὰ βρίσκεται ἐδῶ...

— Κι' ὁ στόλαρχος; ρώτησε ἡ Οὐαλεντία, γεμάτη ἀπὸ ἀγωνία. Μὴν τοῦ στῆση καμμιὰ παγίδα πρὶν προλάβη νὰ ἀποβιβάστη;

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς χαμογέλασε. Ὄχι, ὁ Ἀντρέας Μορόνο δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ βλάψη κανένα. Τώρα ποὺ ἐρχόταν, τὸν εἶδε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πύργο νὰ πέφτη στὸ δρόμο, χτυπημένος ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ, ποὺ τὸν εἶχε ἀγνοήσει. Ἦταν τὸ τελευταῖο θύμα τῆς ἐπιδημίας ποὺ εἶχε πλήξει τὴ Νάξο. Ἔτσι ὅλα τελείωσαν μὲ τὸ καλό.

Χάρις τὶς ἱστορίας ὅμως, ἀναφέραμε καὶ κάτι ποὺ λέει ὁ Παπαρρηγόπουλος: «Τοῦ Νικολάου ἐκείνου Κρίσπου καὶ τῆς Οὐαλεντίας, τελευταία ἀπόγονος ἦτο ἡ Φραντζέσκα, νόμιμος κληρονόμος τῆς Νάξου. Ἀπέθανε τῷ 1853, κατακτήσασα ἐκ τοῦ γάμου αὐτῆς μετὰ τοῦ Σαβείρο Κορνέλλου, παρεκτὸς δύο θυγατέρας, δύο υἱούς, οὕτινες εἶναι νόμιμοι δοῦκες τοῦ Ἀρχιπελάγους. Καλοῦνται δὲ οἱ μὲν ἀπόγονοι οὗτοι τοῦ Κρίσπου καὶ τῶν τῆς Τραπεζοῦντος αὐτοκρατόρων Ἰάκωβος καὶ Ἀντώνιος Μάρκος, Ἀμφότεροι οἰκοῦσιν εἰς

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μία ΤΟΛΜΗΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Η Ντανιέλα έτριβε το τυρί γιὰ τὰ μακαρόνια, ὅταν ὁ Πώλ μπῆκε κατενθουσιασμένος στὴν κουζίνα.

—Ἐπὶ τέλους, φώναξε χαρούμενα, ἦρθε ἡ ὥρα μας.

Ποτὲ της δὲν εἶχε δῆ τὸν Πὼλ τόσο σίγουρο γιὰ τὸν ἑαυτό του. Αὐτὸ τῆς ἔκανε ἐντύπωσι, γιατὶ ὁ Πὼλ ἦταν καλός, θησαυρὸς ἀνεκτίμητος, ἀλλὰ δίχως καμμιὰ ζωτικότητα. Ἦταν τρία χρόνια παντρεμένοι οἱ δυό τους, ἐρωτευμένοι τρελλὰ μεταξύ τους καὶ πολὺ εὐτυχισμένοι. Μόνο ποὺ ζοῦσαν ἀρκετὰ περιορισμένα.

—Ξέρεις, Ντανιέλα, τῆς εἶπε ὁ ἄντρας της, ὁ διευθυντὴς μου ἄλλαξε ἰδέα. Μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο του.

—Θὰ σοῦ ἐμπιστευθῆ τὴ διεύθυνσι κανενὸς τμήματος στὰ μεγάλα καταστήματά του; Θὰ σὲ βγάλη ἀπὸ λογιστή;

—Ἀκριβῶς, θ' ἀναλάβω τὴ διεύθυνσι στὸ τμῆμα τῶν σαπουνιῶν. Ἔτσι, τὸ μέλλον μας πιὰ θὰ εἶναι ἐξασφαλισμένο.

—Ὦ! Πώλ! φώναξε χαρούμενη ἡ Ντανιέλα.

—Ἀπὸ χρόνια τὴν περίμενα αὐτὴ τὴ μέρα. Νόμιζα πὼς δὲν εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. «Ὅλα εἶναι καλὰ σὲ σένα,νεαρέ μου, μοῦλεγε, ἀλλὰ κάτι σοῦ λείπει...»

—Δηλαδή;...

—Νά, ἔλεγε πὼς μοῦ λείπει ἡ δραστηριότης, ἡ πρωτοβουλία.

—Ἔλα, φάε τώρα γιατὶ θὰ κρυώση τὸ φαγητό.

Ὁ Πὼλ ἔτρωγε μὲ πολλὴ ὄρεξι. Ἡ Ντανιέλα τὸν κύτταζε. Ἤξερε πὼς ἦταν ἔξυπνος, μορφωμένος, ἀλλὰ δειλὸς στὸ βάθος, ἀκριβῶς δίχως πρωτοβουλία, δίχως μεγάλη δραστηριότητα, δίχως, μὲ μιὰ λέξι, νὰ βράζη τὸ αἷμα μέσα του! Τώρα ὅμως μὲ τὴν καινούργια θέσι ὅλα θ' ἄλλαζαν. Πρῶτα θὰ εἶχαν πιὸ πολλὰ εἰσοδήματα, ἔπειτα θ' ἀγόραζαν μερικὰ πράγματα γιὰ τὸ νοικοκυριό τους καὶ ἡ Ντανιέλα θὰ ἔπαιρνε καὶ μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια γιὰ τὶς χοντρὲς δουλειές. Ἔτσι, θὰ εἶχε ὅλον τὸν καιρὸ γιὰ νὰ ξαναρχίση νὰ ζωγραφίζη, ὅπως τότε ποὺ ἦταν ἀκόμη ἀνύπαντρη. Ὅλα πιὰ θὰ πήγαιναν καλά..

★

Ἕνα βράδυ, ὁ Πὼλ γύρισε μὲ κατεβασμένα μοῦτρα.

—Μὲ ξαναφώναξε, εἶπε στὴ Ντανιέλα, καὶ μοῦ εἶπε πώς, κατὰ τὴ γνώμη του, δὲν εἶμαι ὁ ἄνθρωπος ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ συζητῆ μὲ τοὺς πελάτες, νὰ διαφημίζη τὰ εἴδη. Βέβαια μ' ἐκτιμάει πολὺ γιὰ τὴν τιμιότητά μου, ἀλλὰ δὲν εἶμαι αὐτὸς ποὺ φαντάζοταν. Καὶ μὲ ξανάστειλε στὸ λογιστήριο...

Ἡ Ντανιέλα ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ μὲ τὸ δίκηο της.

«Θὰ πάω ἐγώ, σκεφτόταν, θὰ τοῦ ἐξηγήσω πὼς ὁ Πὼλ εἶναι βέβαια δειλός, μὰ εἶνε καὶ πολὺ ἱκανὸς γιὰ ὁποιαδήποτε ὑπεύθυνη δουλειά».

Πραγματικά, τὴν ἄλλη μέρα, ἀφοῦ ντύθηκε πρῶτα κι' ἀρωματίστηκε, ἡ νεαρὴ καὶ ὄμορφη Ντανιέλα ἔφτασε στὶς τέσσερις τὸ ἀπόγεμα στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, ποὺ τὴ δέχτηκε πολὺ εὐγενικά.

—Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, κυρία μου; τὴν ρώτησε.

—Πρόκειται, κύριε, γιὰ τὸν ἄντρα μου. Ὅπως θὰ σᾶς εἶπε καὶ ὁ ἴδιος...

—Ἀκοῦστε με, κυρία μου, τῆς εἶπε ὁ διευθυντής. Ὁ ἄντρας σας μπορεῖ νὰ εἶναι τίμιος καὶ ἐργατικός, ἀλλὰ εἶναι δειλὸς καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ πρωτοβουλία γιὰ ν' ἀναλάβη τὴ διεύθυνσι ἑνὸς τμήματος. Πρέπει νὰ παρακολουθῆ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ πρὸ πάντων τὶς πωλήτριες, νὰ φροντίζη γιὰ τὶς διαφημίσεις, νὰ ἐξηγῆ τὴν ἀξία τῶν προϊόντων μας στοὺς δύστροπους πελάτες, μὲ δυὸ λόγια νὰ εἶναι ἔξυπνος, ἀνοιχτομάτης, ὑποχρεωτικός...

—Τότε θὰ κάνουμε ὑπομονή, τί νὰ γίνη... ψιθύρισε ἡ Ντανιέλα.

—Ἀκοῦστε, χαριτωμένη μου κυρία, ξαναπεράστε, θὰ τὰ ξαναπούμε... Θὰ προσπαθήσω σιγὰ σιγὰ νὰ ἐμπιστευθῶ στὸν ἄντρα σας πιὸ δύσκολα καθήκοντα κι' ἔτσι θὰ τὸν δοκιμάσω. Μὴν ἀπελπίζεστε...

Ἡ Ντανιέλα ἔφυγε μὲ κάποια ἐλπίδα. Ἀλλ' οἱ μέρες ποὺ περνοῦσε τὸ νεαρὸ ἀντρόγυνο δὲν ἦταν εὐχάριστες. Ὁ Πὼλ εἶχε διαρκῶς κατεβασμένα τὰ μοῦτρα του. Κι' ἐκείνη, ποὺ δὲν ἦταν διόλου δειλή, ἀποφάσισε νὰ ξαναπάη στὸ διευθυντή.

Ἑτοιμάστηκε καὶ γίνηκε ὅσο μποροῦσε πιὸ ὄμορφη.

—Ποῦ θὰ πᾶς, Ντανιέλα; τὴν ρώτησε ὁ Πώλ.

—Σὲ μιὰ ξαδέλφη μου. Πάει καιρὸς ποὺ δὲν τὴν εἶδα...

—Γι' αὐτὸ στολίστηκες; ἀπόρησε δύσπιστα ὁ Πώλ.

—Τί θὰ πῆ στολίστηκα; Ντύθηκα ὅπως πάντα...

★

Ὁ διευθυντὴς τὴ δέχτηκε μὲ πολλὴ χαρά. Ἄρχισε νὰ τῆς μιλάη μὲ οἰκειότητα, τῆς πρόσφερε ἕνα κοκτέϊλ καὶ κάποια στιγμὴ μάλιστα τὴν κύτταξε παράξενα. Ἡ Ντανιέλα ἦταν ἔξυπνη κι' ἀποφασισμένη νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν κατάστασι. Ἄφησε τὸ διευθυντὴ νὰ τῆς λέη γλυκόλογα, ἐνῶ ἐκείνη τοῦ μιλοῦσε διαρκῶς γιὰ τὸν ἄντρα της.

Κάποια στιγμὴ ὁ διευθυντὴς τῆς ἔδειξε ἕνα μικρὸ ταμπλὼ ποὺ εἶχε ζωγραφίσει ὁ ἴδιος. Ἡ Ντανιέλα βρῆκε πολὺ ὡραῖο τὸ σχέδιο καὶ δροσερὰ τὰ χρώματα.

—Πρέπει ναρθῆτε μιὰ μέρα σπίτι μου, τῆς εἶπε, ἀφοῦ καταλαβαίνετε τόσο πολὺ ἀπὸ ζωγραφική. Ἔχω ὡραίους πίνακες σπουδαίων ζωγράφων. Καὶ ἡ γυναίκα μου, ξέρετε, καταλαβαίνει ἀπὸ ζωγραφική...

Ἡ Ντανιέλα ἦταν εὐτυχισμένη.

—Λοιπόν; τὸν ρώτησε μὲ τὸ πιὸ γλυκὸ χαμόγελο. Τί θὰ κάνετε μὲ τὸν ἄντρα μου, θὰ τοῦ δώσετε μιὰ διεύθυνσι;

—Μπορῶ νὰ σᾶς χαλάσω τὸ χατῆρι, κυρία μου; Εἶστε τόσο χαριτωμένη.

Κι' ἔσκυψε νὰ τὴν ἀγκαλιάση. Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα κι' ἕνας ἄντρας ἔξω φρενῶν μπῆκε στὸ γραφεῖο. Ἦταν ὁ Πώλ.

—Ὥστε ἔτσι λοιπόν; φώναξε ἔξω φρενῶν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ξαδέλφη σου, ἔ; Τί γυρεύεις ἐδῶ;

Καὶ πρὶν προφτάση ἡ Ντανιέλα νὰ δικαιολογηθῆ, ὁ Πὼλ ὥρμησε στὸ διευθυντὴ του καὶ τοῦ κατάφερε ἕνα δυνατὸ χαστούκι στὸ δεξί του μάγουλο.

—Νὰ θυμᾶστε — τοῦ εἶπε μὲ θυμὸ — πὼς θὰ φᾶτε κι' ἄλλα χαστούκια ἀπὸ μένα, ἂν δὲν βάλετε μυαλὸ καὶ δὲν ἀφῆστε ἥσυχη τὴ γυναίκα μου!...

Ἔπειτα βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο, ὁρμητικά, σὰν σίφουνας, ὅπως εἶχε μπῆ.

Ἡ Ντανιέλα εἶχε πέσει ἄναυδη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐνῶ ὁ διευθυντὴς ἔτριβε τὸ μάγουλό του ποὺ τὸν ἔκαιγε ἀκόμα. Ἦταν φοβισμένος, ἀλλὰ κι' ἡ Ντανιέλα ἔτρεμε. Φανταζόταν πὼς ὁ διευθυντὴς θ' ἀπέλυε τώρα τὸν ἄντρα της, πὼς θ' ἄρχιζαν μέρες φτώχειας, πὼς ἴσως ἀκόμα νὰ γινόταν καὶ μονομαχία μεταξύ τους.

—Ὡστόσο... ψιθύρισε ὁ διευθυντής.

Πῶς; Μὰ δὲ θὰ ἔδειχνε τὴν ἀγανάκτησί του, δὲν θὰ τὰ ἔβαζε μὲ τὸν ἄντρα της, δὲν θὰ ξεσποῦσε ἐπὶ τέλους ὁ θυμός του γιὰ τὸ χαστούκι;

—Ὡστόσο, ξανάπε ὁ διευθυντής, ἴσως ὁ ἄντρας σας νὰ εἶχε δίκηο. Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβη κανείς, Ἔχει, ὅπως ὅλοι μας, τὸ ἀσθενές του σημεῖο!... Κι ἐγὼ ποὺ τὸν νόμιζα δειλό!...

—Μὰ τότε... εἶπε μὲ ἀγωνία ἡ Ντανιέλα, καθὼς σηκώθηκε νὰ φύγη. Πέστε μου, κύριε διευθυντά... Τί θὰ γίνη τώρα;

—Αὐτὸ ποὺ σᾶς ὑποσχέθηκα. Θὰ διορίσω τὸν ἄντρα σας διευθυντὴ ἑνὸς τμήματος. Ἄ! καὶ κάτι ἄλλο: Δεχόμαστε κάθε Τρίτη. Ἐλᾶτε σπίτι μου γιὰ νὰ δῆτε τοὺς ζωγραφικούς μου πίνακες. Μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα σας, φυσικά!...

Ἡ Ντανιέλα ἔφυγε κατενθουσιασμένη. Πετοῦσε καθὼς πήγαινε σπίτι της.

Εἶχε κερδίσει τὸ παιχνίδι της.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

—Μπορῶ νὰ σᾶς χαλάσω τὸ χατῆρι; Εἶστε τόσο χαριτωμένη; εἶπε ὁ διευθυντὴς στὴ Ντανιέλα.

Η ΕΞΕΤΑΣΙ ΑΙΜΑΤΟΣ

ἀποδεικνύει τὴν πατρότητα

Μιὰ μέθοδος ποὺ γίνεται ὁλοένα ἀσφαλέστερη

Δύο κυρίως εἶναι οἱ περιπτώσεις, στὶς ὁποῖες μπορεῖ ν' ἀμφισβητηθῆ νομικὰ ἡ πατρότης: 1) Ὅταν μιὰ ἀνύπαντρη μητέρα κατηγορῆ ἕναν ἄντρα ὅτι εἶναι ὁ πατέρας τοῦ νόθου παιδιοῦ της καὶ 2) ὅταν, σὲ μιὰ ὑποθέσει διαζυγίου, ὁ σύζυγος κατηγορεῖ τὴ γυναίκα του γιὰ ἀπιστία καὶ ὑποστηρίζει ὅτι τὸ παιδὶ δὲν εἶναι δικό του.

Καὶ στὶς δυὸ λοιπὸν περιπτώσεις εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ βρεθῆ ἡ ἀλήθεια, μὲ τὶς μαρτυρικὲς καταθέσεις κι' ἄλλες παρόμοιες ἐνδείξεις. Στὴν πρώτη περίπτωσι, ὁ κατηγορούμενος ἄντρας σπάνια μπορεῖ νὰ παρουσιάση ἕνα θετικὸ ἀλλοθι, π. χ. ὅτι δὲν κάνει κρύο παιδιά, ἢ ὅτι ἔλειπε σὲ μακρυνὸ ταξεῖδι τὴν ἐποχὴ τῆς συλλήψεως τοῦ παιδιοῦ.

Συνήθως, ὅλα ἀποδεικνύουν ὅτι εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ γίνη ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ. Ὁ ἴδιος εἶναι βέβαιος γιὰ τὸ ἀντίθετο. Πῶς ὅμως νὰ τὸ ἀποδείξη; Σὲ τέτοιες ὑποθέσεις ἄλλωστε, οἱ δικασταὶ εἶναι εὐμενῶς προδιατεθειμένοι ὑπὲρ τῆς γυναίκας κι' ἀκοῦνε μὲ δυσπιστία τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀνδρός.

Ὑπάρχει ὡστόσο μιὰ θετικὴ ἀπόδειξι, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀμφισβητήση κανένα δικαστήριο. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξέτασι τοῦ αἵματος.

Ἡ ἐπιστημονικὴ αὐτὴ μέθοδος βασίζεται στὸ γεγονὸς ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἀνήκει σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τέσσερες «ὁμάδες» αἵματος: Α, Β, ΑΒ καὶ Ο. Ἡ ὁμὰς λοιπὸν στὴν ὁποία ἀνήκει τὸ παιδί, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ αἵματος τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας του.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ εἶναι ἴδιο μὲ τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας — ἔστω κι' ἂν καὶ οἱ δυὸ γονεῖς του ἀνήκουν στὴν ἴδια ὁμάδα. Ὑπάρχουν ὅμως ὡρισμένοι ἀπαράβατοι νόμοι τῆς κληρονομικότητος, ποὺ καθορίζουν τί εἴδους αἷμα θὰ ἔχη τὸ παιδί, ἀναλόγως τῆς ὁμάδος στὴν ὁποία ἀνήκουν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὁμάδες, τὰ εἴδη τοῦ αἵματος ὑποδιαιροῦνται κατόπιν καὶ σὲ τρεῖς διαφορετικοὺς «τύπους», ἀναλόγως μιᾶς ἄλλης οὐσίας ποὺ ὑπάρχει στὸ αἷμα καὶ ποὺ μεταβιβάζεται ἐπίσης στὰ παιδιὰ κατὰ τοὺς νόμους τῆς κληρονομικότητος. Μιὰ σημαντικὴ ἀνακάλυψι τῶν τελευταίων ἐτῶν ἐπέτρεψε νὰ ταξινομηθοῦν τὰ εἴδη αἵματος μ' ἕνα ἄλλο σύστημα. Πράγματι, βρέθηκε ὁ παράγων τοῦ αἵματος Rh, ἐξακριβώθηκε δὲ ὅτι τὰ 85% τῶν ἀτόμων τῆς λευκῆς φυλῆς εἶναι «θετικὰ Rh», τὰ δὲ 15% «ἀρνητικὰ Rh».

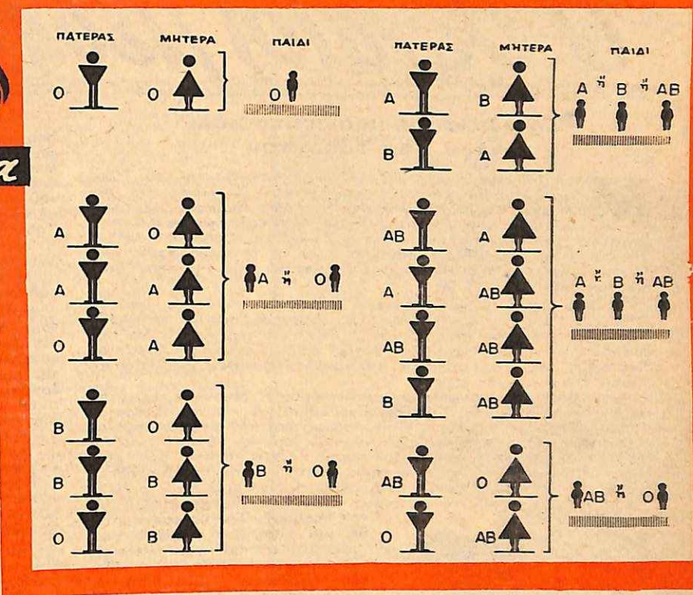
Ἀργότερα, ἀνακαλύφθηκε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἕνας μόνον ἀλλὰ περισσότεροι παράγοντες Rh χαρακτηριζόμενοι μὲ διάφορα ψηφία (Μ, Ν, κλπ.). Ἔτσι, σὲ μιὰ πρόσφατη περίπτωσι, ἡ ἐξέτασις αἵματος τοῦ παιδιοῦ, ἔξω πὼς ὁ κατηγορούμενος μποροῦσε νὰ ἦταν ὁ πατέρας του, ἔπεμενε νὰ γιατὶ τὸ αἷμα καὶ τῶν δύο ἦταν θετικὸ Rh. Ὅταν ὅμως ἀποδείχθηκε ὅτι ὁ γίνη καινούργια ἐξέτασι, μὲ τελειοτέρες μεθόδους, ἀποδείχθηκε ὅτι ὁ παράγων Rh τοῦ αἵματος του ἦταν διαφορετικὸς ἀπὸ τοῦ παιδιοῦ, κι' ἔτσι ἀπαλλάχτηκε ἀπὸ τὴν κατηγορία.

Γενικὰ μὲ τὴν ἐξέτασι αἵματος ἀποδεικνύεται πὼς ἕνας ἄντρας μπορεῖ ἢ πὼς δὲν μπορεῖ νὰναι ὁ πατέρας ἑνὸς παιδιοῦ. Ἂν ἀποκλεισθῆ ἔτσι ἡ πατρότης, ἡ ἀπόδειξι εἶναι ἀναμφισβήτητη. Ἀντιθέτως ὅμως στὴν ἀντίθετη περίπτωσι, δὲν παρέχει ἡ ἐξέτασι θετικὴ ἀπόδειξι, γιατὶ ἑκατομμύρια ἄλλοι ἄντρες ἔχουν τὸ ἴδιο αἷμα μὲ τὸν κατηγορούμενο καὶ μποροῦν συνεπῶς νάναι δικό τους τὸ παιδί.

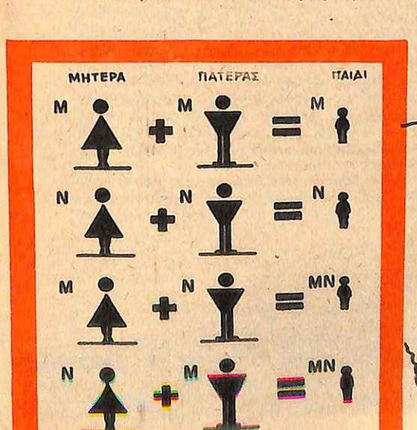
Μ' ἄλλα λόγια, ἡ ἐξέτασις αὐτὴ μπορεῖ ν' ἀποδείξη ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν εἶναι πατέρας τοῦ παιδιοῦ, ὄχι ὅμως καὶ ὅτι εἶναι ἀσφαλῶς.

Πάντως, ἡ μέθοδος αὐτὴ ἔχει ἐφαρμοσθῆ, ἀπὸ τὸ 1920, σὲ μυριάδες ὑποθέσεις, τόσο στὴν Εὐρώπη ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική. Σ' ἑκατὸν δὲ χιλιάδες περιπτώσεις οἱ κατηγορούμενοι ἀπαλλάχθηκαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, κι' οἱ γυναῖκες ὡμολόγησαν κατόπιν ὅτι τοὺς εἶχαν κατηγορήσει ἄδικα.

Οἱ ἀθῶσεις κατηγορίες δὲν ὀφείλονται πάντα σὲ ὑστεροβουλία. Κάποτε, μπορεῖ νὰ πρόκειται περὶ λάθους. Μιὰ γυναῖκα π. χ. εἶχε τακτικὲς σχέσεις ἐπὶ δυὸ χρόνια μ' ἕνα πανταρμένο. Ὅταν ἔφερε δίσπιτον στὸν κόσμο ἕνα νάθο παιδί, ἀπαίτησε ν' ἀναγνωρισθῆ αὐτὸς ὡς βυμήθηκε ὅμως πὼς εἶχε κοσκοπειήσει μιὰ νύχτα κάποιος ἄγνωστος. Δὲν εἶχε ὅμως πάει καθόλου τὸ μυαλὸ της σ' αὐτὸν — εἶπε — γιατὶ δὲν σκέφθηκε ποτὲ πὼς μποροῦσε νάναι ὁ πατέρας, ἐφόσαν τὴν εἶχε πληρώσει μιὰ φορά

Μιὰ ἀπὸ τὶς κοινὲς ἐξετάσεις γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῆς πατρότητος συνίσταται στὸν καθορισμὸ τῆς ὁμάδος τοῦ αἵματος τοῦ παιδιοῦ, τῆς μητέρας καὶ τοῦ ὑποτιθεμένου πατέρα. Ὡρισμένοι νόμοι τῆς κληρονομικότητος καθορίζουν σὲ ποιὰ ὁμάδα θ' ἀνήκη τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ, ἀναλόγως τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ὁμάδων αἵματος τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας. Α. Β. Ο: ὁμάδες αἵματος.

Μονάχα, ἐνῶ ὁ ἄλλος εἶχε σχεδὸν καθημερινὲς σχέσεις μαζί της.

Ἄλλοτε ὅμως ἡ ἀνύπαντρη μητέρα ξέρει καλὰ τὸν πραγματικὸ πατέρα τοῦ παιδιοῦ της, ἀλλὰ θέλει νὰ φορτώση σ' ἄλλον τὴν εὐθύνη, γιὰ λόγους συμφέροντος. Σὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ περίπτωσι, ἕνας νέος ἀρνιόταν κατηγορηματικὰ πὼς ἦταν ὁ πατέρας ἑνὸς νόθου παιδιοῦ. Παρουσιάσθηκε δὲ δυὸ μάρτυρες, ποὺ βεβαίωσαν ὅτι εἶχαν σχέσεις μὲ τὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, συγχρόνως μ' αὐτόν, τὴν ἴδια νύχτα. Ὡστόσο τὸ δικαστήριο θεώρησε ἀπίθανες τὶς καταθέσεις τους, καὶ μάλιστα πιμώρησε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς ὡς ψευδομάρτυρα. Καὶ ἀναγνώρισε τὸν κατηγορούμενο ὡς πατέρα, χωρὶς ἐξέτασι αἵματος.

Βλέποντας ἡ νέα γυναῖκα πόσο εὔκολα εἶχε γίνει δεκτὴ ἡ ἀπομή της, ἀπέκτησε μιὰ ὑπερβολικὴ αὐτοπεποίθησι, κι' ἔτσι δέχθηκε, τρία χρόνια ἀργότερα, νὰ γίνη μιὰ ἐξέτασις αἵματος. Τὸ ἀποτέλεσμα λοιπὸν ἦταν νὰ ἀπαλλαγῆ τώρα ὁ νέος, καὶ τότε ἡ γυναῖκα ὡμολόγησε πὼς εἶχαν πῆ τὴν ἀλήθεια οἱ δυὸ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως!

Σὲ περιπτώσεις διαζυγίου, οἱ δικασταὶ δὲν δέχονται πάντα τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως αἵματος, ὄχι γιατὶ ἀμφισβητοῦν τὴν ἀκρίβειά της, ἀλλὰ γιατὶ δὲν θεωροῦν σωστὸ νὰ πληρώση τὸ σφῦρο παιδί, παίρνοντας τὸ χαρακτηρισμὸ τοῦ νόθου. Ἀπορρίπτουν λοιπὸν συχνὰ τὴν αἴτησι τοῦ συζύγου, κάτι ποὺ ἔχει ἀποδειχθῆ ἡ ἀπιστία τῆς γυναίκας.

Ὅπως ἀμφισβητεῖται ἡ πατρότης, τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ συμβῆ καὶ γιὰ τὴ μητρότητα — μολονότι τὸ ἀρχαῖο Ρωμαϊκὸν Δίκαιον παραδεχόταν ὅτι «ἡ μητρότης εἶναι πάντοτε βεβαία». Πράγματι, ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ μιὰ ἀνύπαντρη γυναῖκα ζητάει νὰ ἐκδιάση ἕνα πλούσιο φίλο της, παρουσιάζοντας ὡς δικό της ἕνα ξένο μωρό. Ἄλλοτε πάλι, παίζει τὴν κωμῳδία αὐτὴ μιὰ χήρα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίση κληρονομικὰ δικαιώματα, μ' ἕνα παιδὶ ποὺ γέννησε δῆθεν μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της. Ἡ γίνεται λάθος, σ' ἕνα μαιευτήριο, καὶ δίνουν σὲ μιὰ μητέρα τὸ παιδὶ μιᾶς ἄλλης. Ἢ μιὰ γυναῖκα προσποιεῖται ὅτι ἔγινε μητέρα, ἐπειδὴ ὁ ἄντρας της ἤθελε νὰ τὴ χωρίση γιατὶ εἶναι στείρα...

Καὶ σ' αὐτὲς ἐπίσης τὶς περιπτώσεις μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ἡ ἐξέτασις αἵματος, σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες ποὺ εἴπαμε πιὸ πάνω.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ πὼς ἡ ἀποδεικτικὴ ἀξία τῆς ἐγκυμοσύνης δὲν ἀρκεῖ πάντα γιὰ ν' ἀποδείξη ἢ γιὰ ἀποκλείση τὴν πατρότητα. Γιατὶ ὑπάρχουν διάφορες γνῶμες σχετικὲς μὲ τὴν κανονικὴ διάρκεια. Κατὰ τὴν ἑλβετικὴ νομοθεσία π. χ., ἡ ὁποία θεωρεῖται νόμιμο ἂν γεννηθῆ μέσα σὲ 300 ἡμέρες ἀπὸ τὴ διάλυσι τοῦ γάμου, ἐνῶ ὁ αὐστριακὸς νόμος παραδέχεται τὶς 307 ἡμέρες. Ἐξ ἄλλου, πρὸ ἑνὸς αἰῶνος περίπου, ἕνας Γερμανὸς γιατρὸς ἔγραφε ὅτι ἡ διάρκεια ἐγκυμοσύνης 297 γυναικῶν, ποὺ εἶχαν ἔρθει μιὰ φορὰ μονάχα σ' ἐπαφὴ μὲ ἄντρα, κυμαινόταν ἀπὸ 231 ὡς 329 ἡμέρες. Ἕνας σύγχρονος Ἀμερικανὸς συνάδελφός του βρῆκε ὅτι τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα κυμαίνεται ἀπὸ 264 ὡς 294 ἡμέρες. Ἕνα δικαστήριο δέ στὴ Ν. Ὑόρκη ἀπέρριψε τὴν αἴτησι διαζυγίου ἑνὸς ναυτικοῦ, ποὺ ἡ γυναῖκα του εἶχε φέρει στὸν κόσμο ἕνα παιδὶ 355 ἡμέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησί του γιὰ μακρυνὸ ταξεῖδι.

Πάντως, μὲ τὶς σημερινὲς μεθόδους, ἕνας ἄντρας ποὺ κατηγορεῖται ψευδῶς ὡς πατέρας ἑνὸς παιδιοῦ, ἔχει πιθανότητες 60% ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά του. Γιὰ ἀν δὲ πολὺ γρήγορα ἡ ἐξέτασι τοῦ αἵματος νὰ γίνη ἀσφαλὴς ὅσο κι' ὁ ἔλεγχος τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Ἀριστερά: Οἱ νεώτερες μέθοδοι ἐξετάσεως τοῦ αἵματος γιὰ ἐξακρίβωσι τῆς πατρότητος βασίζονται στὴν παρουσία ἢ τὴν ἀπουσία τῶν παραγόντων Μ καὶ Ν στὸ αἷμα τοῦ πατέρα, τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ. Δεξιά: Ὁ παράγων Rh τοῦ αἵματος χρησιμεύει κι' αὐτὸς κατὰ τὴν ἐξέτασι τοῦ αἵματος. Μὲ τὸν ἔλεγχό του, ἐξακριβώνεται ἂν ἕνας ἄντρας μπορῆ νάναι πατέρας ἑνὸς παιδιοῦ, ἢ ἂν αὐτὸ ἀποκλείεται τελείως.

Ο θάνατος μέσα στή μπουκάλα

Τὸ οὐίσκυ μὲ κυανιοῦχο κάλιο τοῦ Τὸμ Τζόρνταν

ΜΟΛΙΣ εἶχε φτάσει ἀπὸ τὴ μικρὴ πατρίδα της, τὸ Τζάκσονβιλ, στὴν πυκνοκατοικημένη πόλη Ὀρλάντο, τῆς πολιτείας Φλόριντα, ἡ νεαρὴ Ντολορὲς Μάϋερλυ σημεῖωσε δυὸ ἐπιτυχίες: Βρῆκε μιὰ καλὴ θέση καὶ γνώρισε ἕνα συμπαθητικὸ νέο, ὀνόματι Τὸμ Τζόρνταν, ποὺ ἔδειξε ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴν καὶ τῆς ἔδωσε ραντεβοὺ γιὰ τὸ ἑπόμενο βράδυ. Τὸ ἔγραψε μάλιστα στὴν ἀδελφή της, περιγράφοντάς της πόσο ἦταν εὐτυχισμένη.

Ὁ Τὸμ ἦταν 24 χρονῶν, πέντε χρόνια μεγαλείτερος ἀπὸ τὴ Ντολορές. Ὅταν συναντήθηκαν, τῆς ἔδωσε ἀμέσως νὰ καταλάβη πὼς εἶχε σοβαροὺς σκοποὺς γι' αὐτήν. Ὡστόσο, αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ τῆς προσφέρη ἕνα ποτήρι ἀπὸ τὸ ἐκλεκτὸ οὐίσκυ ποὺ εἶχε φέρει μαζί του, μέσα σὲ μιὰ μικρὴ μπουκάλα, γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴ γνωριμία τους.

Λίγο ἀργότερα, ἡ μελαχροινὴ κι' ὄμορφη Ντολορὲς κειτόταν νεκρή, δηλητηριασμένη μὲ κυανιοῦχο κάλιο! Κι' ὁ Τὸμ Τζόρνταν προσπαθοῦσε νὰ συνέλθη ἀπ' τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀγωνία του καὶ νὰ διαλύση τὶς ὑποψίες τῶν ἀστυνομικῶν ἐναντίον του...

Ἦταν δικαιολογημένος ὁ ἀστυνόμος Τζὼρτζ Φίλντς, ὅταν ἐξεδήλωσε τὴ δυσπιστία του γιὰ τὴν ἀπίθανη ἱστορία ποὺ διηγήθηκε ὁ Τὸμ: Εἶχε πάει — εἶπε — νὰ πάρη τὴ Ντολορὲς ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο της, τὴν ὥρα ποὺ ραντεβοὺ τους. Ἐκείνη ἦταν ἑτοιμη καὶ τὸν περίμενε. Τὸν κάλεσε ν' ἀνεβῆ γιὰ λίγο στὸ δωμάτιό της.

Ὁ Τὸμ ἄνοιξε τὴ μπουτίλια μὲ τὸ οὐίσκυ καὶ γέμισε τὸ ποτήρι τῆς Ντολορές. Ὅταν τὸ ἤπιε ἡ κοπέλλα ἔκαμε ἕνα μορφασμό:

— Τί πικρὸ ποὺ ἦταν! εἶπε.

Ὁ γιατρός, ποὺ ἔφτασε σὲ λίγα λεπτά, τὴ βρῆκε νεκρή...

Ὁ Τὸμ γέλασε μαζί της, λέγοντάς της πὼς, ἦταν ἀσυνήθιστη στὸ πιοτό. Ξαφνικά, τὴν εἶδε νὰ φέρνη τὸ χέρι της στὸ λαιμό της, σὰν νὰ πνιγότανε, καὶ νὰ σωριάζεται χάμω, κεραυνοβολημένη! Ὁ γιατρός, ποὺ ἔφτασε σὲ λίγα λεπτά, τὴν βρῆκε νεκρή.

Ποῦ εἶχε βρῆ τὸ οὐίσκυ ὁ Τόμ; Ἐξήγησε στὸν ἀστυνόμο πὼς τοῦ τὸ εἶχε χαρίσει κάποιος ἄγνωστος, κοντός, μὲ μουστακάκι καὶ μὲ ψεύτικα δόντια, ποὺ τοῦ εἶχε κρατήσει συντροφιὰ σ' ἕνα μπάρ. Τοῦ εἶχε πῆ πὼς δὲν τὸ ἤθελε ὁ ἴδιος, γιατὶ ἔπινε μόνο μπύρα. Κι' ὁ Τὸμ ἀγόρασε μιὰ μπουκάλα μπύρα καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε γι' ἀντάλλαγμα τῆς μποτίλιας μὲ τὸ οὐίσκυ.

Ἡ χημικὴ ἀνάλυσι ἀπέδειξε πὼς τὸ οὐίσκυ περιεῖχε κυανιοῦχον κάλιον ἀρκετὸ γιὰ νὰ σκοτώση ἕξη ἀνθρώπους!

Μολονότι ἡ ἱστορία τοῦ Τὸμ φάνηκε τελείως ἀπίθανη στὸν ἀστυνόμο, δὲν μποροῦσε ὡστόσο παρὰ ν' ἀναγνωρίση ὅτι ὁ νέος αὐτὸς δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ δολοφονήση τὴ Ντολορές. Τὸ γράμμα τῆς κοπέλλας στὴν ἀδελφή της ἀνέφερε πὼς τὸν εἶχε γνωρίσει μόνο τὴν προηγούμενη μέρα. Ἐξ ἄλλου, ὅλοι τὸν ἤξεραν γιὰ τίμιο κι' ἐργατικὸ νέο, χωρὶς κανένα παραστράτημα στὸ παρελθόν του.

Οἱ ντέτεκτιβ ἐξακρίβωσαν πὼς εἶχε κάμει πραγματικὰ συντροφιὰ στὸ μπὰρ μ' ἕνα μικροκαμωμένο ἄνθρωπο, μὲ μουστακάκι. Τὸ θυμόνταν καλὰ ὁ καταστηματάρχης καὶ τὸ γκαρσόνι.

Ἄρχισε λοιπὸν ἡ ἀστυνομία νὰ ψάχνη γιὰ αὐτὸ τὸν ἄγνωστο, καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἀνακαλύψη: Ἦταν κάποιος Ντόναλντ Λόγγκ.

Παραδέχτηκε πὼς εἶχε συναντήσει τὸ Τζόρνταν στὸ μπάρ. Ἀρνήθηκε ὅμως κατηγορηματικὰ ὅτι τοῦ εἶχε προσφέρει τὴ μποτίλια μὲ τὸ οὐίσκυ. Τόνισε δὲ πὼς ἦταν ἕνας ἔντιμος πολίτης, μὲ λευκὸ ποινικὸ μητρῶο.

"Ἂν ἀμφέβαλλαν ἄλλωστε γιὰ τὸ ἠθικὸ ποιόν του — εἶπε — δὲν εἶχαν παρὰ νὰ πάρουν πληροφορίες ἀπὸ τὸ Τζὼρτζ Κόστον, ἄλλοτε διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας τοῦ Ὀρλάντο καὶ τώρα συνταξιοῦχο καὶ ἰδιοκτήτη ἑνὸς ἰδιωτικοῦ ἀστυνομικοῦ πρακτορείου.

Ὁ ἀστυνόμος Φίλντς ἤξερε καλὰ τὸν Κόστον. Τὸν ρώτησε λοιπὸν καὶ βεβαιώθηκε πὼς ὁ Λόνγκ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ ἄψογο παρελθόν του. Ὁ Κόστον τὸν εἶχε μεταχειρισθῆ σὲ διάφορες δουλειὲς τοῦ πρακτορείου του κι' εἶχε μείνει πάντα ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴν ἐντιμότητα καὶ τὴν προθυμία του.

Οὔτε κι' εἶχε ἄλλωστε κανένα λόγο ὁ Λόνγκ νὰ δηλητηριάση τὴ Ντολορές, ποὺ δὲν τὴν ἤξερε καθόλου.

— Σίγουρα, ὁ Τζόρνταν σκάωσε μὲ τὴ φαντασία του αὐτὴ τὴν ἱστορία, εἶπε ὁ Κόστον, καὶ φόρτωσε τὴν εὐθύνη στὸ Λόνγκ, γιατὶ ἔτυχε νὰ τὸν συναντήση στὸ μπάρ.

Προσπαθῶντας νὰ βροῦνε κάποια ἔνδειξι ποὺ θὰ τοὺς ἔβαζε στὸ σωστὸ δρόμο, οἱ ντέτεκτιβ ἔκαμαν μιὰ ἔρευνα σ' ὅλα τὰ φαρμακεῖα καὶ τὰ καταστήματα χημικῶν προϊόντων τοῦ Ὀρλάντο. Ἐξακρίβωσαν λοιπὸν ὅτι, ὁ μόνος ποὺ εἶχε προμηθευθῆ μιὰ ποσότητα κυανιούχου καλίου, μέσα στὶς τελευταῖες βδομάδες, ἦταν ἕνας γιατρός. Εἶχε κάμει δὲ αὐτὴ τὴν ἀγορὰ τὴν παραμονὴ τοῦ θανάτου τῆς Ντολορές.

Ὁ γιατρὸς τὸ παραδέχθηκε, ἐξήγησε ὅμως πὼς εἶχε ἀγοράσει τὸ δηλητήριο γιὰ λογαριασμό του Λόνγκ, ποὺ τὸ ἤθελε γιὰ ἐντομοκτόνο.

Στὴν καινούργια ἀνάκρισι ποὺ τὸν ὑπέβαλαν, ὁ Λόνγκ ἐξακολούθησε τὶς ἀρνήσεις του: Δὲν ἤξερε καθόλου τὸ γιατρό. Ἡ Ντολορὲς τοῦ ἦταν ἄγνωστη, καὶ δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ τὴ δολοφονήση.

Ὅταν τὸν ξαναρώτησαν, ὁ γιατρὸς ἐπανέλαβε ὅσα εἶχε πῆ, ἀλλὰ μὲ μιὰ μικρὴ διαφορά: Τοῦ εἶχε ζητήσει τὸ δηλητήριο ὁ Τζὼτζ Κόστον καὶ τὸ εἶχε παραλάβει ὁ ἴδιος, λέγοντάς του πὼς προορίζότανε γιὰ τὸ φίλο του Λόνγκ.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν καινούργια ἀποκάλυψι, ὁ Λόνγκ ἀποφάσισε τέλος νὰ μιλήση. Εἶχε καταλάβει πιὰ ὅτι τὸ ὑποψήφιο θῦμα ἦταν ἀρχικὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος, κι' ὄχι ὁ Τζόρνταν οὔτε ἡ Ντολορές!

Ὁμολόγησε λοιπὸν πὼς εἶχε δώσει πραγματικὰ τὴ μποτίλια μὲ τὸ οὐίσκυ στὸ Τζόρνταν, πρόσθεσε δὲ ὅτι τὸ ἔξερε ἀρνηθῆ στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ μὴ βρεθῆ μπλεγμένος σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Ποῦ εἶχε βρῆ αὐτὴ τὴ μποτίλια; Τοῦ τὴν εἶχε δώσει ὁ Κόστον!

Ὁ Κόστον — εἶπε ὁ Λόνγκ — χρησιμοποιοῦσε τὸ ἀστυνομικὸ πρακτορεῖο του γιὰ «βιτρίνα», ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ὠργάνωνε διάφορες κλοπὲς καὶ διαρρήξεις! Εἶχε ποτεινεὶ λοιπὸν στὸ Λόνγκ νὰ συνεργασθοῦνε, ἀλλ' ἐκεῖνος εἶχε ἀρνηθῆ. Οἱ ἀόριστες ἀπειλὲς τοῦ πρώην ἀστυνόμου δὲν τὸν ἔκαμαν ν' ἀλλάξη γνώμη.

Τέλος, ὁ Κόστον φάνηκε πὼς τὸ πῆρε ἀπόφασι.

— Καλά, δὲν πειράζει... εἶπε χαμογελώντας στὸ Λόνγκ.

Ὕστερα ἔφερε μιὰ μποτίλια μὲ οὐίσκυ καὶ τοῦ πρότεινε νὰ πιῆ ἕνα ποτήρι. Ὁ Λόνγκ ἀπάντησε πὼς εἶχε πιῆ μπύρα καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀνακατέψη τὰ ποτά.

— Πάστε λοιπὸν μαζί σας τὴ μποτίλια, τοῦ εἶπε ὁ Κόστον.

Κι' ἐκεῖνος τὴν πῆρε πραγματικά, καὶ τὴ χάρισε λίγο ἀργότερα στὸ Τζόρνταν, χωρὶς νὰ φαντάζεται βέβαια πὼς τὸ οὐίσκυ ἦταν δηλητηριασμένο. Ἔτσι, τὸ δηλητήριο ποὺ προοριζότανε γιὰ τὸ Λόνγκ, ἀφοῦ πέρασε ἀπ' τὸ Τζόρνταν, κατέληξε νὰ στείλη στὸν ἄλλο κόσμο τὴν ἀθῶα Ντολορές!

Ὁ Κόστον καταδικάσθηκε σὲ θάνατο, τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1938. Ὕστερα ὅμως ἐπέτυχε ἀναθεώρησι τῆς δίκης του, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ δικαστήριο τὸν καταδίκασε μόνο σὲ 20 ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΝΤΑΙ

τὶς βασιλικὲς οἰκογένειες

Χωρὶς τὰ θύματά τους νὰ τὸ ξέρουν!.

Ἡ ὑψηλή τους θέσι καὶ ἡ βεβαιότης ὅτι ἔχουν τεράστιες περιουσίες κάνουν τοὺς βασιλεῖς καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τους τὸν πιὸ πρόχειρο στόχο μερικῶν ἀνθρώπων, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἐκμεταλλευτοῦν τοὺς ὑψηλοὺς δεσμούς τους γιὰ νὰ ἀποκομίσουν διάφορα κέρδη.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτούς, ὅμως, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ποὺ χωρὶς νὰ ἔχουν δῆ ἐστω καὶ μία φορὰ ἕνα βασιλικὸ πρόσωπο, ἐκμεταλλεύονται τὶς εὐκαιρίες ποὺ τοὺς παρουσιάζονται γιὰ τοὺς πιὸ ἀπίθανους σκοπούς.

Ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα τῆς Ἀγγλίας, ἡ. κ. οὔτε ἔχει δῆ ποτὲ τὸν ἄγνωστο μέχρι στιγμῆς ἀπατεῶνα, ποὺ καταζητοῦν ἡ ἀγγλικὴ καὶ ἡ ἀμερικανικὴ ἀστυνομία. Αὐτό, ὡστόσο, δὲν ἐμπόδισε τὸν ἐξύπνο κακοποιὸ νὰ ἐμφανίζεται σὲ πολλοὺς Ἀμερικανοὺς ὡς προσωπικὸς φίλος τῆς πριγκήπισσας. Μὲ τὴν ὑπόσχεσι δὲ ὅτι θὰ τοὺς ἐξασφάλιζε προσκλήσεις γιὰ τὰ Ἀνάκτορα, ἀποσποῦσε ἀπὸ τοὺς ἀφελεῖς Ἀμερικανοὺς διάφορα ποσά. Καὶ μόνο ὅταν κατάλαβε ὅτι κινδύνευε νὰ ξεσκεπασθῆ, φρόντισε νὰ ἐξαφανισθῆ.

Τὸ ἴδιο συστημα — ποὺ ἴσως πιάνει γιατὶ εἶναι γνωστό, ὅτι ὁ κύκλος τῶν θαυμαστῶν τῆς Μαργαρίτας εἶναι μεγάλος — ἐφήρμοσε κι' ἕνας νεαρὸς Ἄγγλος, ποὺ ὅταν ἔφτασε στὸ Χόλλυγουντ, ἄρχισε νὰ μιλᾶ παντοῦ γιὰ τὶς στενὲς φιλίες ποὺ εἶχε δῆθεν μὲ τὴν Μαργαρίτα καὶ τὴ δούκισσα τοῦ Κέντ.

Αὐτὸ καὶ μόνο, τοῦ ἄνοιξε τὶς περισσότερες πόρτες τῆς Μέκκας τοῦ κινηματογράφου. Οἱ κινηματογραφικὲς ἑταιρίες τὸν δεχόντουσαν πρόθυμα στὰ στούντιό τους καὶ τὸν καλοῦσαν τακτικὰ σὲ πλούσια γεύματα, στὰ ὁποῖα πάντοτε ἀπολάμβανε τὴ συντροφιὰ διασήμων ἀστέρων.

Ὁ νεαρὸς Ἄγγλος κατέλυσε σὲ ἕνα πολυτελὲς ξενοδοχεῖο καὶ δὲν δίσταζε νὰ κάνη διάφορα μικροδάνεια, μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι οἱ συναλλαγματικοί περιορισμοὶ τῆς πατρίδος του δὲν τοῦ ἐδίναν τὴ δυνατότητα νὰ ἔχη πολλὰ χρήματα μαζί του.

Μόνο ὅταν ὁ λογαριασμὸς τοῦ ξενοδοχείου ἔφτασε σὲ μεγάλα ὕψη καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ζήτησε εὐγενικὰ τὴν ἐξόφλησι, ὁ νεαρὸς προτίμησε νὰ ξεχάση τὶς ὑψηλὲς σχέσεις του καὶ νὰ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, σὰν ἕνας κοινὸς ἀπατεῶνας.

Στὸ μεταξὺ ὅμως, εἶχε περάσει ἀνετα ἀρκετὲς ἑβδομάδες, χάρις στὶς ἀνύπαρκτες σχέσεις του μὲ τὴ Μαργαρίτα!

Ἀλλ' οἱ παράξενοι σκυλεταλλευτὲς τῆς κατηγορίας αὐτῆς, δὲν παρακινοῦνται πάντοτε ἀπὸ τόσο «ταπεινὰ» κίνητρα, ὅπως εἶναι τὸ χρῆμα. Πίσω ἀπὸ τὶς πράξεις τους βρίσκεται συχνὰ ἡ διάθεσι γιὰ ἐπίδειξι.

Μία ἀπὸ τὶς γνωστότερες ἀριστοκράτισσες τῆς Οὐάσιγκτων, διέδιδε («ἐμπιστευτικὰ») στὶς φίλες της, ὅτι βρισκόταν σὲ μυστικὲς συνεννοήσεις γιὰ νὰ φιλοξενήση στὸ μέγαρό της τὸν ὁλίμπο καὶ τὴν Ἐλισάβετ. Ὑποσχόταν μάλιστα μία σειρὰ ἀπὸ μεγαλοπρεπεῖς δεξιώσεις, πρὸς τιμὴν τῶν ὑψηλῶν προσκεκλημένων της.

Ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ «ἐμπιστευτικὲς» ἐκμυστηρεύσεις τῆς Ἀμερικανίδας ἀριστοκράτισσας ἔφτασαν γρήγορα νὰ εἶναι κοινὸ μυστικὸ στὴν Οὐάσιγκτων, ὥσπου ἡ γραμματεία τοῦ Λευκοῦ Οἴκου ἀναγκάσθηκε νὰ ἐκδώση ἐπίσημη διάψευσι τῶν πληροφοριῶν γιὰ τὸ ταξίδι τῶν Ἄγγλων βασιλέων.

Ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια, ὁ δοὺξ τοῦ Γκλὼτσεστερ ἔπεσε θῦμα ἑνὸς ἐξύπνου Ἀμερικανοῦ ραδιοσχολιαστοῦ. Ὁ δούκας κυβερνοῦσε ἕνα καταδρομικό, ποὺ βρισκόταν στὸ νότιο Εἰρηνικό, ὅταν ὁ ἀούρματός του συνέλαβε τὸ ἀπελπισμένο σῆμα κινδύνου μιᾶς θαλαμηγοῦ, ποὺ ἔπλεε κοντὰ στὸ πολεμικό. Διέταξε νὰ σπεύσουν κοντὰ στὸ πλοῖο καὶ φρόντισε νὰ προσφέρουν κάθε εἴδους βοήθεια, γιατὶ ἦταν ἕτοιμο νὰ βυθισθῆ, ὅπως τὸν πληροφόρησαν οἱ ἐπιβάτες. Ὡστόσο οἱ ὧρες περνοῦσαν, χωρὶς ἡ θαλαμηγὸς νὰ δείχνη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ βυθισθῆ.

Ὕστερα ἀπὸ λεπτομερῆ ἐξέτασι, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ καταδρομικοῦ ἀνακάλυψαν ὅτι τὸ «βυθιζόμενο» σκάφος δὲν εἶχε καμμία βλάβη καὶ δὲν διέτρεχε κίνδυνο. Καὶ μόνο τότε ἔγινε γνωστὸ ὅτι ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορία τὴν εἶχε ἐπινοήσει ἕνας γνωστὸς Ἀμερικανὸς ραδιοσχολιαστής, ποὺ εἶχε νοικιάσει τὴ θαλαμηγὸ καὶ ἐξασφάλισε ἔτσι μία πρώτης τάξεως διαφήμισι γιὰ τὰ προγράμματά του μὲ τὸ σπαρταριστὸ ρεπορτὰζ ποὺ ἔκανε!

Σὲ μία παρόμοια κάπως παγίδα κινδύνευσε νὰ πέση ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἡ μητέρα τῆς Ἐλισάβετ, ὅταν τῆς ζήτησαν νὰ παρευρεθῆ στὴν τελετή, ποὺ θὰ ὀργάνωνε μία σχολὴ τοῦ κολλεγίου Καίμπριτζ, γιὰ νὰ γιορτάση τὰ 300 χρόνια ἀπὸ τὴν ἱδρυσί της.

Λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν τελετή, ὁ γραμματεὺς τῶν Ἀνακτόρων σκέφθηκε νὰ γράψη στὸ ἱστορικὸ λεπτομερειακὰ γιὰ τὴν ἱστοκατοπιστὴ λεπτομέρειακὰ γιὰ τὴν ἱστορία τῆς σχολῆς, ὥστε νὰ κανονίση ἀναλόγια καὶ τὸ κείμενο τῶν λόγων, ποὺ θὰ ἔγα καὶ τὸ κείμενο τῶν λόγων, ποὺ θὰ ἔγραφε ξεφωνοῦντο. Ὅσο κι' ἂν ἐψαξε, ὅμως, δὲν βρῆκε πουθενὰ τὸ ὄνομα τῆς σχολῆς καὶ γρήγορα διαπίστωσε ὅτι οὔτε καὶ ἡ ἴδια ἡ σχολὴ δὲν ὑπῆρχε. Ἀκολούθησαν ἀναστερ' ἀπ' αὐτὸ ἡ μητέρα τοῦ δυστυχισμένου μικρού, ἂν καὶ δὲν εἶνε καθολικὴ ἀλλὰ διαμαρτυρομένη, τὸ ἔφερε στὴ Λούρδη ἐλπίζοντας πὼς ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ θὰ ξαναδώση τὴν ὑγεία στὸ παιδάκι της. Ὁμόθρησκοι τῆς κ. Ἔκμαν συγκέντρωσαν μὲ ἔρανο τὰ χρήματα ποὺ ἀπαιτοῦσε τὸ δσπανηρὸ αὐτὸ ταξίδι.

Θῦμα τῆς φοβερῆς κακοκαιρίας, ποὺ πάγωσε σὲ πολλὰ σημεῖα τὴ Βόρειο Θάλασσα, ἰδίως κοντὰ στὶς ἀκτές, ἔπεσε καὶ τὸ μεγάλο φορτηγὸ σκάφος «Μπάλτροβερ», τὸ ὁποῖον οἱ πάγοι κατεδίκασαν ἐπὶ μέρες σὲ ἀκινησία. Πολλὲς προσπάθειες ἀπελευθερώσεως τοῦ σκάφους μὲ ρουμουλκὰ καὶ παγοθραυστικὰ ἀπέβησαν ματαιες, γιατὶ τὸ βρεμὸ ψύχος εἶχε δημιουργήσει ἕνα παχύτατο στρῶμα πάγου που ἐπέτρεπε στὸ πλήρωμα νὰ πηγαινοέρχεται ἀπὸ τὴν ξηρὰ στὸ πλοῖο του μὲ τὰ πόδια.

Ἡ Βιέννη ξαναζῆ τὰ παλαιὰ προπολεμικὰ μεγαλεῖα της. Ἐπ' εὐκαιρίας τῆς Ἀποκριᾶς δόθηκε στὴν κρατικὴ ὄπερα, ποὺ ἀνοικοδομήθηκε προσφάτως ἕνας μεγαλειώδης χορὸς ποὺ θύμισε τὴν αἴγλη τῆς παλαιᾶς αὐτοκρατορίας. Τὸ ἐφετεινὸ καρνάβαλι εἶναι τὸ πρῶτο ποὺ γιορτάζει ἐλεύθερα, ὁ λαὸς τῆς Βιέννης, μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων, καὶ γι' αὐτὸ τὸ περιέβαλε ὅσο τὸ δυνατὸν μὲ μεγαλύτερη μεγαλοπρέπεια.

Ἡ Τέρρυ Μουρ, τὸ πιὸ ἄτακτο κορίτσι τοῦ Χόλλυγουντ, παντρεύεται! Τὴν Τέρρυ, ποὺ γεννήθηκε στὸ Λὸς Ἄντζελες πρὶν ἀπὸ 27 χρόνια, φλερτάρησαν κατὰ καιροὺς ὅλοι οἱ ἀκμαιότεροι νέοι τῆς κινηματογραφοπαλέως γόητες καὶ μή. Τώρα ὅμως τὰ πράγματα εἶναι σοβαρά. Ἡ νεαρὰ στάρ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Πὼλ Μάκ Γκράθ, ποὺ κανει τὰ πρῶτα του βήματα στὸν κινηματογράφο, φαίνεται δὲ πὼς θὰ παντρευτοῦν.

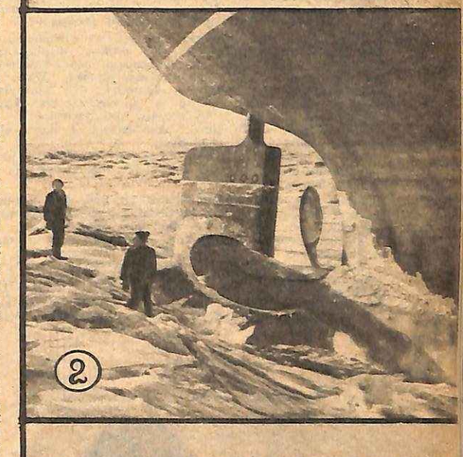
1 Ὁ μικρὸς Ράνταλ Ἔκμαν, ἡλικίας 6 χρόνων καὶ ἡ μητέρα του (ἀριστερά) ἤρθαν πρὸ ἡμερῶν ἀπ' τὸ Ὄχάιο τῶν Ἡν. Πολιτειῶν στὴ Λούρδη, στηρίζοντας μιὰ τελευταία ἐλπίδα στὴ θαυματουργὸ Παναγία της. Ὁ Ράνταλ πρασεβλήθη τὸν περασμένο Δεκέμβριο ἀπὸ τὸν λευχαιμία βαρειᾶς μορφῆς, ποὺ ἔθρισε τοὺς ἐπιστήμονες ἀθεράπευτη. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ ἡ μητέρα τοῦ δυστυχισμένου μικρού, ἂν καὶ δὲν εἶνε καθολικὴ ἀλλὰ διαμαρτυρομένη, τὸ ἔφερε στὴ Λούρδη ἐλπίζοντας πὼς ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ θὰ ξαναδώση τὴν ὑγεία στὸ παιδάκι της. Ὁμόθρησκοι τῆς κ. Ἔκμαν συγκέντρωσαν μὲ ἔρανο τὰ χρήματα ποὺ ἀπαιτοῦσε τὸ δσπανηρὸ αὐτὸ ταξίδι.

2 Ὕστερα ἀπὸ τὶς γνωστότερες ἀριστοκρατίσσες τῆς Οὐάσιγκτων, διέδιδε («ἐμπιστευτικὰ») στὶς φίλες της, ὅτι βρισκόταν σὲ μυστικὲς συνεννοήσεις γιὰ νὰ φιλοξενήση στὸ μέγαρό της τὸν ὁλίμπο καὶ τὴν Ἐλισάβετ. Ὑποσχόταν μάλιστα μία σειρὰ ἀπὸ μεγαλοπρεπεῖς δεξιώσεις, πρὸς τιμὴν τῶν ὑψηλῶν προσκεκλημένων της.

3 Ἡ Βιέννη ξαναζῆ τὰ παλαιὰ προπολεμικὰ μεγαλεῖα της. Ἐπ' εὐκαιρίας τῆς Ἀποκριᾶς δόθηκε στὴν κρατικὴ ὄπερα, ποὺ ἀνοικοδομήθηκε προσφάτως ἕνας μεγαλειώδης χορὸς ποὺ θύμισε τὴν αἴγλη τῆς παλαιᾶς αὐτοκρατορίας. Τὸ ἐφετεινὸ καρνάβαλι εἶναι τὸ πρῶτο ποὺ γιορτάζει ἐλεύθερα, ὁ λαὸς τῆς Βιέννης, μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων, καὶ γι' αὐτὸ τὸ περιέβαλε ὅσο τὸ δυνατὸν μὲ μεγαλύτερη μεγαλοπρέπεια.

4 Ἡ Τέρρυ Μουρ, τὸ πιὸ ἄτακτο κορίτσι τοῦ Χόλλυγουντ, παντρεύεται! Τὴν Τέρρυ, ποὺ γεννήθηκε στὸ Λὸς Ἄντζελες πρὶν ἀπὸ 27 χρόνια, φλερτάρησαν κατὰ καιροὺς ὅλοι οἱ ἀκμαιότεροι νέοι τῆς κινηματογραφοπαλέως γόητες καὶ μή. Τώρα ὅμως τὰ πράγματα εἶναι σοβαρά. Ἡ νεαρὰ στάρ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Πὼλ Μάκ Γκράθ, ποὺ κανει τὰ πρῶτα του βήματα στὸν κινηματογράφο, φαίνεται δὲ πὼς θὰ παντρευτοῦν.

Τὸ ὅραμα τοῦ ΧΟΥΑΝΙΤΟ

ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Σε μιὰ μικρὴ πόλι τοῦ Μεξικοῦ, τὴ Λουέλα, βρίσκεται μιὰ παλιὰ ἐκκλησίτσα, ἀφιερωμένη στὴν «Παρθένα τῶν Ρόδων».

Στὴ μικρὴ αὐτὴ ἐκκλησία, ποὺ σήμερα εἶναι σχεδὸν μισοερειπωμένη, ὑπάρχει μιὰ ὑπέροχη εἰκόνα τῆς Παναγίας, καμωμένη πάνω σὲ φτηνὸ ὕφασμα. Ἡ εἰκόνα αὐτή, ποὺ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν καιρό, ποὺ οἱ Ἱσπανοὶ πρωτοπάτησαν τὸ πόδι τους σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἔχει μιὰ ἀξιοθαύμαστη ἱστορία.

Ἀνάμεσα στοὺς Ἰθαγενεῖς, ποὺ εἶχαν βαφτιστῆ καὶ γίνει χριστιανοί, ἦταν σ' ἐκείνη τὴν περιοχὴ κι' ὁ Χουανίτο, ἕνας νεαρὸς βοσκός. Ἐμενε λίγα μίλια πιὸ πέρα ἀπὸ τὴ μικρὴ πόλι Λουέλα, σ' ἕνα καλύβι.

Ὅλη ἡ περιουσία του ἦταν καμμιὰ εἰκοσαριὰ πρόβατα. Δὲν ἤξερε καθόλου γράμματα, οὔτε εἶχε τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμο.

Ὁ Χουανίτο ἦταν ἕνα ἁπλοϊκὸ παιδὶ τῆς ὑπαίθρου, μ' ἄδολη καρδιὰ καὶ γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τὸν ἀγαποῦσε ἐξαιρετικά.

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ἔπεφτε τὸ σούρουπο κι' ὁ Χουανίτο γύριζε ἀπὸ τὴ βοσκὴ στὴ μικρὴ του στάνη, παρουσιάστηκε μπροστά του ἡ Παναγία. Ἕνα οὐράνιο, ἀπόκοσμο φῶς τὴν τύλιγε καὶ στὰ μαλλιά της εἶχε ἕνα στέμμα ἀπὸ ἀκτῖνες χρυσές. Στὸ γλυκύτατο πρόσωπό της ἦταν χυμένη μιὰ πονεμένη ἔκφρασι. Ὁ Χουανίτο σάστισε μόλις εἶδε αὐτὸ τὸ ὑπερκόσμιο δραμα κι' ἡ καρδιὰ του ἄρχισε νὰ χτυπᾶ δυνατά.

Γονάτισε κι' ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

—Χουανίτο, παιδί μου... ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Παναγίας, ἁπαλὴ καὶ μελωδική.

—Στὶς προσταγές σου, Δέσποινα, τραύλισε τὸ μικρὸ τσοπανόπουλο, χωρὶς νὰ πάψη νὰ τὴν κυττᾶ. Τί θέλεις ἀπὸ τὸ παιδί σου;

—Νὰ πᾶς στὴν πολιτεία καὶ νὰ βρῆ ἀπὸ μέρους μου τὸ δεσπότη, συνέχισε ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Νὰ τοῦ πῆς. πὼς θέλω νὰ μοῦ χτίσουν ἐκεῖ μιὰ ἐκκλησία...

Ὁ Χουανίτο ἔπρόφτασε ν' ἀνοίξη γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ στόμα του καὶ τὸ δραμα ἐξαφανίστηκε.

Σηκώθηκε ἀμέσως καὶ παρατῶντας τὰ πρόβατά του μόνα, τράβηξε γιὰ τὴ Λουέλα. Ἔφτασε ἐκεῖ ὕστερα ἀπὸ ὧρες δρόμο. Πῆγε ὁτὸ σπίτι τοῦ δεσπότη καὶ χτύπησε τὴν πόρτα. Ἡ ὥρα ἦταν ἀκατάλληλη. Ἕνας καλόγερος, ποὺ ἄνοιξε, δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν παρουσιάση στὸν δεσπότη.

—Κοιμᾶται, τοῦ εἶπε. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τὸν δῆς τώρα. Κάνε ὑπομονὴ ὡς αὔριο τὸ πρωΐ.

Μὰ ὁ Χουανίτο ἐπέμενε:

—Εἶναι ἀνάγκη, μὲ στέλνει ἡ Παναγία! Ἔλεγε καὶ ξανάλεγε. Μοῦ ἀνέθεσε νὰ τοῦ πῶ κάποια της θέλησι.

Μὲ τὰ πολλά, ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν ὁδηγήσουν μπροστὰ στὸν ἐπίσκοπο. Ὁ ἀγαθὸς γέροντας διασθένθηκε, πὼς ἐκεῖνο τὸ τσοπανόπουλο, ποὺ στὰ μάτια του καθρεφτιζόταν ἡ ἀφωσιότητα, ἴσως ἦταν πραγματικὰ ἕνας ἀγγελιοφόρος τῶν οὐρανῶν. Δὲν μποροῦσε, ὅμως ἔτσι γρήγορα, νὰ δώση πίστι στὰ λόγια του.

—Εἶσαι βέβαιος, παιδί μου, πὼς τὴν εἶδες; Μήπως ἦταν φαντασία σου; τὸν ρώτησε.

—Ὤ, ἂν εἶμαι βέβαιος! ἀποκρίθηκε ὁ Χουανίτο. Ἀφοῦ μιλήσαμε, ἀφοῦ μοῦ τόπε καθαρά!...

—Ἂν εἶναι ἔτσι, θὰ σοῦ τὸ ξαναζητήση. Πήγαινε τώρα καὶ μὴν ἀνησυχῆς...

Ὁ Χουανίτο ἔσκυψε, φίλησε τὸ χέρι τοῦ σεβάσμιου γέροντα κι' ἔφυγε μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο. Πέρασαν λίγες μέρες. Ὥσπου, τὴν ἴδια ὥρα καὶ στὸ ἴδιο μέρος σὰν τὴν ἄλλη φορά, ὁ Χουανίτο ἄκουσε, πίσω του τώρα, τὴν ἴδια ἐκείνη φωνή:

—Χουανίτο, παιδί μου...

Γύρισε κι' εἶδε πάλι μπροστά του τὴν Παναγία.

—Νὰ πᾶς πάλι ἐκεῖ ποὺ σ' ἔστειλα, τοῦ εἶπε ἐκείνη μὲ τὴ μελωδικὴ καὶ σὰν ἀπόκοσμη φωνή της. Θέλω νὰ γίνη αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα.

—Σενιόρα, τῆς ἀποκρίθηκε τρέμοντας ὁ τσοπανόπουλο, ὁ δεσπότης δὲν μὲ πίστεψε.

—Νὰ τοῦ τὸ πῆς πάλι...

—Δὲν θὰ μὲ πιστέψη οὔτε τώρα, παραπονέθηκε ὁ Χουανίτο. Μὰ πρὶν ἀποσώση τὰ λόγια του, τὸ ὅραμα εἶχε διαλυθῆ.

Ἡ δεύτερη ἐπίσκεψί του ἀτὸ δεσπότη εἶχε τὴν τύχη τῆς πρώτης. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἔγινε δεκτὸς ἀμέσως, παρ' ὅλο ποὺ ἡ ὥρα ἦταν πάλι προχωρημένη, μὰ δὲν ἦταν δυνατὸ βέβαια νὰ πεισθῆ ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ δὲν ἤξερε τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν εἶχε δῆ τίποτα μὲ τὰ μάτια του...

—Πρέπει νἄχω ἀποδείξεις γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, τοῦ εἶπε ὁ δεσπότης. Πῶς μπορῶ νὰ βασιστῶ στὰ λόγια σου, μονάχα παιδί μου;

Ὁ Χουανίτο ἔφυγε αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ περισσότερη λύπη στὴν καρδιά.

Πέρασε πάλι λίγος καιρός. Ἕνα πρωΐνό, ὁ Χουανίτο καθόταν περίλυπος σ' ἕνα κοτρῶνι μὲ τὸ κεφάλι στὶς παλάμες του καὶ συλλογιζόταν πότε θὰ τοῦ ξαναπαρουσιαζόταν ἡ Παναγία καὶ πῶς θἄκανε νὰ πιστέψουν στὰ λόγια του. Ὅταν, ξάφνου, πάλι ἄκουσε τὴ φωνὴ της κοντά του. πίσω του.

Πετάχτηκε ὀρθός, τρέμοντας.

—Θὰ πᾶς ἀμέσως τὴν ἀπόδειξι, ποὺ σοῦ ζήτησαν, τοῦ εἶπε Ἐκείνη μ' ἕνα χαμόγελο

Ἁπλωσε τὸ χέρι της καὶ τοῦδειξε τὴν ἀπέναντι πλαγιὰ τοῦ λόφου.

—Ἀνέβα ἐκεῖ πάνω καὶ μάζεψε στὴν ποδιά σου τὰ τριαντάφυλλα ποὺ θὰ βρῆς στὴν κορφή...

Ὁ Χουανίτο σήκωσε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε μὲ ἀπορία στὴν πλαγιά.

Ἦταν ὅλη πέτρα, ποὺ τὴ σκέπαζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀγριοι θάμνοι.

Ἀλλὰ τὸ τροπανόπουλο δὲν δίστασε παρὰ γιὰ λίγες στιγμές. Ἔτρεξε σὰν ἐλάφι στὴ κορφὴ τῆς πλαγιᾶς. Καὶ πραγματικά, μὲ μεγάλη του ἔκπληξι, εἶδε ἀνάμεσα στὰ ἀγκάθια νὰ προβάλλουν κάτι ὑπέροχα, ὁλόδροσα τριαντάφυλλα. Μὲ κινήσεις γρήγορες τὰ μάζεψε στὴν ποδιά του. Τά μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ χαρά.

Δὲν κατέβηκε, μὰ σχεδὸν κατρακύλησε στὸ δρόμο, ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία του νὰ βρεθῆ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὴν πολιτεία.

Καθὼς ἔτρεχε, ἔσφιγγε στὸ στῆθος του τὶς ἄκρες τῆς ποδιᾶς του, κρατῶντας μὲ λαχτάρα τὸ δροσερό, μυρωμένο της περιεχόμενο.

Ἀλλὰ καθὼς τὰ πρῶτα σπίτια τῆς Λουέλα φάνηκαν ἀπὸ μακρυά, μιὰ σκέψι κάρφωσε τὸν Χουανίτο ἀκίνητο.

Τί ἀκι' ἂν ἔβλεπε στὸ δεσπότη ἐκεῖνα τὰ ρόδα; Πῶς θὰ τὸν ἔκανε νὰ παραδεχτῆ, ὅτι τάχα δοέψει μ' αὐτὸ τὸν θαυμαστὸ τοόπο; Δὲν θἄταν πιὸ φυσικὸ νὰ ὑποθέση πὼς ὁ Χουανίτο τἄχε κλέψει ἀπὸ κανένα περιβόλι;

Ἀλλὰ γρήγορα ἔδιωξε ἀπὸ τὸν νοῦ του αὐτὴ τὴ σκέψι μιὰ ἄλλη. Ἡ Παναγία, ποὺ τὸν ἐστειλνε, κάτι ἤξερε περισσότερο ἀπὸ τὸν ἴδιο. Δὲν εἶχε, λοιπόν, παρὰ νὰ κάνη σύμφωνα μὲ τὴν προσταγή της.

Αὐτὴ ἡ δεύτερη σκέψι ποὺ ἔκανε, γαλήνεψε τὸν Χαουνίτο.

Τῷρα ξανᾶρθε τὸ θάρρος του καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του πιὸ βιαστικὰ τώρα.

Δὲν βρῆκε τὸν ἐπίσκοπο σπίτι του. Τὸν πληροφόρησαν, πὼς ἦταν στὴν ἐκκλησία, ὅπου ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι τῆς Λουέλα εἶχανε συναχτῆ γιὰ μιὰ δοξολογία.

Ὥσπου νὰ φτάση ἐκεῖ, πρόλαβαν μερικοὶ περίεργοι κι' εἰδοποίησαν τὸ ἐκκλησίασμα.

Ἦταν πιὰ γνωστὸ σ' ὁλάκληρη τὴν πόλι τὸ μήνυμα τῆς Παναγίας, ποὺ εἶχε διαλέξει γιὰ ἀπεσταλμένο της τὸ φτωχὸ ἐκεῖνο τσοπανόπουλο κι' ὅλος ὁ κόσμος περίμενε νὰ τὸν δῆ.

Ἡ δοξολογία μόλις εἶχε τελειώσει, ὅταν ὁ Χουανίτο μπῆκε στὴν ἐκκλησία.

Ὁ κοσμος κἀναμέρισε στὸ ὁπέρασμά του.

Ὁ Χουανίτο προχώρησε ὡς τὸ θρόνο τοῦ δεσπότη, γονάτισε μπροστά του μὲ σεβασμὸ κι' εἶπε μὲ φωνὴ μισόσβυστη ἀπὸ τὴ συγκίνησι ποὺ ἔνοιωθε:

—Ἔφερα τὴν ἀπόδειξι!

Ἁπλωσε τὴν ποδιά του καὶ τί νομίζετε πὼς εἶδαν ὅλα τὰ μάτια ποὺ ἐσκυψαν πάνω του;

Τὰ τριαντάφυλλα δὲν ὑπῆρχαν πιά.

Στὴν ποδιὰ τοῦ τσοπανόπουλου, τοῦ Χουανίτο, ἦταν ἁπατυπωμένη τώρα, μὲ γλυκὰ χρώματα, σὰν ζωμωμένα ἀπὸ πέταλα τῶν ρόδων, ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας.

ΧΟΣΕ ΛΑΜΑΣ

—Σενιόρα, τῆς εἶπε τρέμοντας τὸ τσοπανόπουλο, ὁ δεσπότης δὲν μὲ πίστεψε...

Κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ζὺλ Μαρί

Ἡ Ἔνοχη μητέρα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Λουθερσὰν εἶχε παραδώσει στὴ Τζούλια τὰ λεφτὰ ποὺ ἔκλεψε ἀπ' τὸ Λαρουέτ — δίχως νὰ τῆς φανερώση τὴν προέλευσί τους — γιὰ νὰ ἐξοφλήση μ' αὐτὰ τὸ παλιὸ χρέος της στὸ Λαρόκ. Ἔτσι ἔφτασαν τὰ χαρτονομίσματα ἐκεῖνα στὰ χέρια τοῦ Λαρόκ. Ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν παραλογη κατηγορία εἰς βάρος τοῦ φίλου του, ὁ Λουσιὲν ἀποφασίζει ν' ἀναλάβη αὐτὸς τὴν ὑπεράσπισί του στὴ δίκη του. Εἶναι βέβαιος πὼς θὰ τὸν σώση. Ἐκεῖνος ἀρνεῖται στὴν ἀρχὴ νὰ δεχθῆ, μὲ διάφορες προφάσεις. Τέλος, ἡ ἐπιμονὴ του τὸν ἀναγκάζει νὰ ὑποχωρήση. Ὁ Λουσιὲν τοῦ λέει τότε πὼς ἔχει μαντέψει ὅτι κρύβεται σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία κάποια γυναίκα.

10ον —Ὤ, Θεέ μου! ψιθύρισε μ' ἀγωνία ὁ Ροζέ. Δὲν μὲ λυπᾶσαι... Θἄχης δικαίωμα νὰ μὲ καταδικάσης, ἂν αὐτοκτονήσω γιὰ νὰ γλυτώσω;

Μὰ ὁ Λουσιὲν ἐπέμενε, σὰν χειρούργος ποὺ ἀποσποῦσε μιὰ - μιὰ τὶς λουρίδες τῆς σάρκας γιὰ νὰ φτάση ὡς τὴν ψυχή:

— Καμμιὰ παντρεμένη;... Ὄχι, εἶν' ἀδύνατο! Μοῦ εἶπες τόσες φορές, καὶ τὸ εἶδα ἄλλωστε, πόσο λάτρευες τὴ γυναίκα σου καὶ τὴν κόρη σου... Ὡστόσο, μπορεῖ νὰ ξεχάστηκες, σὲ μιὰ στιγμὴ ἀδυναμίας!...

»Τελοσπάντων, ἂν συμβαίνη αὐτό, δὲν χάλασε ὁ κόσμος!... Ἔλα, πές μου τ' ὄνομά της... Θὰ πάω νὰ τὴ βρῶ, κρυφά. Κανεὶς δὲν θ' ἀντιληφθῆ τὸ παραμικρό, σοῦ τ' ὁρκίζομαι... Θὰ τὴν πείσω ναρθῆ μαζί μου στὸν εἰσαγγελέα... Θὰ τακτοποιηθοῦν ὅλα μιὰ χαρά... Ἔ, τί λές;

— Γελιέσαι, φίλε μου, δὲν πρόκειται γιὰ μιὰ γυναίκα!

— Ἀλλὰ γιὰ ποιόν;

Ὁ Ροζὲ δὲν ἀπάντησε.

— Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ μὲ διαφωτίσης, εἶπε ὁ Λουσιέν, θὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ συνεχίσω τὶς ὑποθέσεις μου. Μέχρι ἀποδείξεως τοὐ ἐναντίου, μοῦ φαίνεται πὼς πλησιάζουν ἀρκετὰ στὴν ἀλήθεια...

— Λυπήσου με, Λουσιέν!

— Δὲν πρόκειται νὰ σὲ λυπηθῶ, ἀλλὰ νὰ σὲ σώσω. Ἔλεγα πὼς εἶναι δυνατὸ νὰ πρόκειται γιὰ μιὰ παντρεμένη... Δὲν σοῦ κρύβω πὼς θὰ προτιμοῦσα μιὰ περιπέτεια μὲ γυναίκα τοῦ ἠμικόσμου... Βλέπεις, φίλε μου, ἡ συζυγικὴ ἀπιστία, ὅσο κι' ἂν ζητάη δικαιολογία στὸ ἐρωτικὸ πάθος, φέρνει μαζί της τὴ ντροπὴ καὶ τὴν ὑποκρισία... Τὸ πάθος τυφλώνει στὴν ἀρχή. Μά, ὅταν λείψη πιά, ἀπομένει κανεὶς τελείως ἀλλοιώτικος, μὲ λιγώτερη ἐκτίμησι γιὰ τὸν ἑαυτό του...

»Πρόκειται λοιπὸν γιὰ μιὰ παντρεμένη; Καὶ ὑπάρχει ὁ σύζυγος; Γι' αὐτὸ μοῦλεγες πὼς ἡ τιμὴ σοῦ ἀπαγορεύει νὰ μιλήσης;

— Ἀρκετά, Λουσιέν! εἶπε σταθερὰ ὁ Ροζέ. Ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ συμβαίνει: Ἢ οἱ ὑποθέσεις σου εἶναι ἀληθινὲς καὶ τὰ λόγια σου μεγαλώνουν τὸν πόνο καὶ τὶς τύψεις μου. Ἢ εἶναι ψεύτικες, καὶ τότε μὲ προσβάλλουν. Ἂς ἀλλάξουμε κουβέντα, φίλε μου, σὲ παρακαλῶ!

Τώρα σώπασε ὁ Λουσιέν.

Κάποια ἀμυδρὴ ὑποψία εἶχε εἰσχωρήσει στὸ νοῦ του, κάνοντάς τον νὰ πονέση. Ἦταν πολὺ παράξενη ἡ ταραχὴ τοῦ Ροζέ, ἡ ἐπιμονή του νὰ μὴ λέη τίποτε στὸν ἀνακριτή, παρ' ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεχε, θυσιάζοντας τὴ ζωή του γιὰ νὰ κρατήση τὸ μυστικό του.

Ποιὸς σοβαρὸς λόγος τὸν ἔσπρωχνε λοιπὸν σὲ μιὰ τέτοια θυσία; Ἡ τιμὴ μιᾶς γυναίκας;... Μὰ δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὴ θίξη, ἂν ὁμολογοῦσε τὴν ἀλήθεια στὰ Λουσιέν...

Κάτι τι, στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς τοῦ Λουσιέν, τοῦλεγε:

«Θέλησε νὰ κρύψη τὴν ἀλήθεια ἀπὸ σένα προπάντων!»

Ὅσο κι' ἂν πάλεψε ὁ δικηγόρος μ' αὐτὴ τὴν ὑποψία του, δὲν στάθηκε ἀρκετὰ δυνατὸς ὥστε νὰ τὴν παραμερίση.

Ξανάβλεπε μὲ τὸ νοῦ του τὴ γυναῖκα του, ἐλεύθερη καὶ κοκέτα. Ξανάβλεπε τὸ Ροζέ, ταραγμένο μπροστά του, χλωμό, σὰν ἀληθινὸ ἔνοχο!...

Γιατί νὰ συνυδυάζωνται ἔτσι στὴ σκέψι του αὐτοὶ οἱ δυό;...

Ἡ ὑποψία του κράτησε μονάχα ἕνα δευτερόλεπτο. Μὰ πόσο ὑπέφερε, σ' αὐτὸ τὸ λίγο διάστημα!...

Ἦταν δυνατὸς ὡστόσο... κι' ἡ φιλία του γιὰ τὸ Ροζὲ ἦταν μεγάλη!

Ἡ σύντομη καὶ σκληρὴ ἐκείνη πάλη του δὲν ἐκδηλώθηκε παρὰ μὲ λίγες λέξεις ποὺ πρόφερε σιγά, σὰν νἀντρεπότανε:

— Ἤσουν λοιπὸν συνδεδεμένος μὲ τὸ σύζυγο;... Μήπως πρόδωσες τὴ φιλία σας; Καὶ φοβᾶσαι τὴν ἐκδίκησί του, γιὰ τὴ γυναίκα;

Κατάλαβε ἀραγε ὁ Ροζὲ τὴν ὑπόνοια τοῦ Νουαρβίλ;

Οἱ δυὸ ἄντρες κυττάχτηκαν κατάματα. Τὰ μάτια τοῦ Ροζὲ Βουρκώσανε...

Κι' εἶπε ψέμματα — ἢ μᾶλλον εἶπε τὴν ἀλήθεια, γιατί, ὅταν εἶχε ἀγαπήσει τὴ Τζούλια, δὲ γνώριζε τὸ Λουσιέν, δὲν ἦταν φίλος του κι' ἐπομένως δὲν εἶχε προδώσει τὴ φιλία τους!

Γι' αὐτό, ὅταν μάντεψε τὴν ἀόριστη ὑποψία ποὺ εἶχε ἀγγίξει μὲ τὸ μαῦρο της πτερὸ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' ὅλους, διαμαρτυρήθηκε:

— Ὤ, Λουσιέν, φίλε μου!... Τί ἰδέα σοῦ πέρασε;

Ὁ λαιμός του σφίχτηκε, ἡ φωνή του πνίγηκε, δὲν μπόρεσε νὰ πῆ περισσότερα.

Ὁ Λουσιὲν τὸν ἀγκάλιασε.

— Βλέπεις λοιπόν, τοῦ εἶπε, πὼς ἡ σιωπή σου μπορεῖ νὰ κάνη κακό, ὄχι μόνο σὲ σένα τὸν ἴδιο, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἄλλους; Συχώρεσέ με, φίλε μου... Σὲ ἱκετεύω γιὰ τελευταία φορά, στ' ὄνομα τῆς γυναίκας σου καὶ τῆς κόρης σου... Ἂν δὲν πῆς ἀπὸ πού προέρχονται αὐτὰ τὰ χαρτονομίσματα, εἶσαι χαμένος... Τ' ἀκοῦς; Χαμένος!

»Τί θὰ γίνουνε τότε ἡ Ἀνριὲτ κι' ἡ Σουζάν;... Ἂν ἤμουν πλούσιος, θὰ σοῦλεγα: «Θὰ φροντίσω ἐγὼ γι' αὐτές». Μὰ εἶμαι φτωχός!... Ποιὰ θλιβερὴ κληρονομιὰ θὰ τοὺς ἀφίσης, δυστυχισμένε μου φίλε!... Γιατὶ εἶναι βέβαιο πὼς, ἂν δὲν μιλήσης, θὰ καταδικαστῆς... Τί μπορῶ νὰ πῶ ἐγώ, γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπισθῶ;... Θἄλεγε κανεὶς πὼς σ' εὐχαριστεῖ νὰ μοῦ στερῆς κάθε μέσον!...

— Ἀλήθεια, ἔχεις δίκηο. Γι' αὐτὸ δὲν σὲ ἤθελα γιὰ συνήγορο.

— Ἔκανες ἄσχημα. Εἶσαι ἀθῶος... Πιστεύω στὴν ἀθωότητά σου... Θὰ σὲ ὑπερασπιστῶ, κι' ἂν μπορέσω, θὰ γλυτώσω τὸ κεφάλι σου... Γιατὶ πρόκειται δυστυχῶς γιὰ τὸ κεφάλι σου!...

— Τὸ ξέρω καλά!

— Μά, κι' ἂν ἀκόμα ἤσουν ἔνοχος, θὰ σὲ ὑπερασπιζόμουνα καὶ πάλι, γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ξεχάσω ὅ,τι συνέβη μεταξύ μας, τὴν ἀγάπη ποὺ μᾶς ἔνωσε...

— Τί καλὸς ποὺ εἶσαι!

— Ὄχι τόσο καλὸς ὅσο πιστεύεις, Ροζέ. Γιατὶ εἶμαι θυμωμένος μαζί σου. Καὶ δὲν θὰ ἡσυχάσω, ὥσπου ν' ἀνακαλύψω τὸ μυστήριο ποὺ μοῦ κρύβεις.

Ὁ Ροζὲ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Τὸ θεωρεῖς ἀδύνατο; πρόσθεσε ὁ Λουσιέν. Ποιὸς ξέρει;...

Σηκώθηκε κι' ἁπλωσε τὰ δυό του νέρια στὸ φυλακισμένο.

— Ἀντίο, φίλε μου. Θὰ ξανάσθω νὰ σὲ

Ὁ Λαρὸκ ἔπεσε γονατιστὸς σὰν νὰ μὴν τὸν κρατοῦσαν πιὰ τὰ πόδια του...

βῶ πρὶν ἀπ' τὴ δίκη. Δὲν θὰ σ' ἀφίσω ἐ-
τσι. Θὰ σὲ σώσω, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ τὸ
θέλῃς!

Ὁ Ροζὲ σήκωσε ἀπὸ χάμω τὰ δεκανί-
κια καὶ τἄδωσε στὸ φίλο του.

Ὁ Λουσιὲν βγῆκε ἀπ' τὸ κελλί. Ὁ Λα-
ρὸκ ἔμεινε σκυμένος, μὲ τ' αὐτὶ κολλημέ-
νο στὴν πόρτα, ποὺ τὴν εἶχε ξανακλείσει
ὁ δεσμοφύλακας, ἀκούγοντας γιὰ πολλὴ
ὥρα τὸν κρότο τῶν ξύλινων ποδιῶν του φί-
λου του πάνω στὸ πλακόστρωτο τῆς φυ-
λακῆς.

Ὕστερα, δίχως δυνάμεις πιά, ἄφισε νὰ
πέσῃ τὸ κεφάλι του πάνω στὸ στῆθος του
καὶ ψιθύρισε:

— Εἶναι πάρα πολὺς ὁ πόνος... πάρα
πολύς, γιὰ τὸ σφάλμα μου!...

Κι' ἔμεινε ἔτσι γιὰ πολύ, ὄρθιος, ἀκουυ-
πισμένος στὸν τοῖχο καὶ βυθισμένος σὲ
θλιβερὲς ὀνειροπολήσεις...

ΙΑ΄

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Λουσιὲν ξαναπῆρε τὸ
τραῖνο ἀπ' τὸ σταθμὸ τοῦ Σαὶν - Λαζάρ.
Τώρα ὅμως δὲν ἔφτασε ὡς τὶς Βερσαλλί-
ες. Κατέβηκε στὸ Βὶλ - ντ' Ἀβραὶ καὶ πῆ-
γε κατ' εὐθεῖαν στὴ βίλλα Μονταλαί.

Ἤθελε νὰ δῇ τὴν Ἀνριέτ, νὰ κουβεν-
τιάσῃ μαζί της, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τοῦ-
δινε αὐτὴ κάποια πολύτιμη πληροφορία.

Βρῆκε σιωπηλὸ τὸ μικρὸ σπίτι. Ἡ καυ-
κελλόπορτα ἦταν ἀνοιχτή, κι' ἔτσι μπόρε-
σε νὰ μπῇ χωρὶς νὰ σημάνῃ τὸ κουδοῦνι.

Χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Δὲν
τοῦ ἀπάντησε κανείς. Τὴν ἔσπρωξε καὶ εἶ-
δε πὼς ἦταν κι' αὐτὴ ξεκλείδωτη.

Στὸ χῶλλ δὲν συνάντησε κανένα. Ἀνέ-
βηκε μὲ δυσκολία τὴ σκάλα.

Εἶχε φτάσει σχεδὸν στὴ μέση της, ὅταν
ἄκουσε βήματα ἀπὸ πάνω.

Κάποιος κατέβαινε... Ἦταν ἕνας ὑπη-
ρέτης: ὁ κηπουρός. Τὸν ἤξερε, γιατὶ τὸν
εἶχε δῇ συχνὰ μαζὶ μὲ τὸν κύριό του.

— Ὤ, τί μεγάλο κακό, κύριε ντὲ Νου-
αρβίλ!... τοῦ εἶπε. Ἐλᾶτε γρήγορα!

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ Λουσιέν.

— Ἡ κυρία... ψυχομαχάει!

— Θεέ μου!... Εἶναι φοβερό! Ἄμοιρε
Ροζέ!...

Κι' ὁ δικηγόρος ἔσπευσε ν' ἀνεβῇ τὰ
ὑπόλοιπα σκαλοπάτια, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ
κηπουροῦ.

Ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἦταν ὀρθάνοι-
χτη, ὅπως κι' ἡ πόρτα τῆς κρεβατοκάμα-
ρας τῆς Ἀνριὲτ ποὺ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὸ
σαλόνι.

Ὁ θυρωρὸς γονάτισε σὲ μιὰ γωνιά,
κοντὰ στὴ μαγείρισσα. Ὁ Νουαρβὶλ προ-
χώρησε πρὸς τὸ νεκρικὸ θάλαμο.

Βρῆκε ἐκεῖ τὸ γιατρὸ Μαρτινό, σκυμέ-
νο πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι, σὰν νὰ περίμε-
νε τὴν τελευταία πνοὴ τῆς ἐτοιμοθάνατης.

Βρισκόταν ἐπίσης ἐκεῖ κι' ἕνας γέρος,
πολὺ μελαχροινός, μὲ κοκκινισμένα τὰ μά-
τια του ἀπ' τὸ κλάμμα. Ἦταν ὁ θεῖος
Μπεναρντί, ποὺ τὸν εἶχε προσκαλέσει ἡ
Ἀνριέτ.

Εἶχε φτάσει τὴν προηγούμενη μέρα. Ἡ
κ. Λαρὸκ τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ τὴ Σουζάν.
Ὕστερα — σὰν νὰ περίμενε αὐτὸ μονά-
χα, γιὰ νὰ πεθάνῃ — ἔχασε τὶς αἰσθή-
σεις της.

Τέλος, βρισκόταν ἐκεῖ κι' ἡ Σουζάν.
Κανεὶς δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὴν ἀπομα-
κρύνῃ ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς μητέρας της.
Ἡ βουβὴ ἀπελπισία της εἶχε κάτι τὸ τρο-
μαχτικό...

Δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμα ἡ Ἀνριέτ. μὰ
τὰ μάτια της εἶχαν γίνει κι' ὅλας ἀπλα-
νῆ, σὰν γυάλινα. Τὰ χέρια της ἀκουμποῦ-
σαν πάνω στὰ σεντόνια, καὶ κάθε τόσο
σάλευαν ἐλαφρότατα τὰ δάχτυλά της.

Ξαφνικά, φάνηκε νὰ ξαναζωντανεύῃ. Ἡ
ματιά της πῆρε λίγη ζωή.

Πλησίαζε ἡ ὕστατη κρίσι!

Ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια της καὶ
κύτταξε αὐτοὺς ποὺ τὴν τριγύριζαν: τὸ
γιατρό, τὸ Μπεναρντί, τὸ Λουσιέν.

Τοὺς ἀναγνώρισε καὶ τοὺς χαμογέλασε
— μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ ἐμοιαζε μᾶλλον
σὰν μορφασμός. Ὕστερα ἔστρωσε ὅλη της
τὴν προσοχὴ στὴν κόρη της. Ἀνασήκωσε
μὲ κόπο τὸ ἕνα της χέρι καὶ τ' ἀκούμπη-
σε μιὰ στιγμὴ στὰ ξανθὰ μαλλιὰ τοῦ παι-
διοῦ.

— Κόρη μου, ψιθύρισε, λατρευτή μου
Σουζάν... συχώρεσέ τον!... συχώρεσέ τον!

Ἡ τελευταία της σκέψη ἦταν γιὰ τὸ Λα-
ρόκ. Καὶ τὸ τελευταῖο χάδι της γιὰ τὴ Σου-
ζὰν — γιατὶ τὸ παγωμένο χέρι της γλύ-
στρησε ἀπ' τὰ μαλλιὰ τῆς μικρῆς ὡς τὸ
μάγουλό της, κι' ὕστερα ἔπεσε πάνω στὸ
κρεβάτι κι' ἔμεινε ἀκίνητο γιὰ πάντα.

Ἡ Ἀνριὲτ εἶχε πεθάνει!

— Τελείωσε... εἶπε σιγὰ ὁ γιατρός. Ἡ
κοπελλίτσα ἔμεινε ὀρφανή..

Ἡ Σουζὰν εἶχε καταλάβει καὶ κολλοῦ-
σε τὰ χείλη της στὸ μάγουλο τῆς μητέρας
της. Θέλησαν νὰ τὴν πάρουν ἀπὸ κεῖ, νὰ
τὴν ἀπομακρύνουν ἀπ' τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο
θέαμα. Μὰ στάθηκε ἀδύνατο.

Ὁ γιατρὸς ζάρωσε τὰ φρύδια του καὶ
εἶπε στὸ Νουαρβὶλ καὶ στὸ Μπεναρντί:

— Φοβᾶμαι πολὺ γιὰ τὰ λογικὰ αὐτῆς
τῆς μικρῆς!...

Μόνον ἀργὰ τὸ βράδυ, ὅταν ἡ Σουζάν,
ἐξαντλημένη ἀπ' τοὺς λυγμούς, ἀποκοιμή-
θηκε κοντὰ στὴ νεκρή, μπόρεσαν ἐπιτέ-
λους νὰ τὴ μεταφέρουνε στὸ δωμάτιό της.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Λουσιὲν εἶχε ἀποτύ-
χει. Εἶχε πάει ἐκεῖ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ρω-
τήσῃ τὴν Ἀνριέτ, νὰ μάθῃ. Μὰ εἶχε φτά-
σει πολὺ ἀργά.

Πρὶν φύγῃ, κουβέντιασε μὲ τὸ Μπε-
ναρντί.

— Εἴσαστε ὁ δικηγόρος τοῦ Ροζέ, κύ-
ριε; τὸν ρώτησε ὁ γέρος.

— Ὁ δικηγόρος του κι' ὁ φίλος του.

— Τί γνώμη ἔχετε γι' αὐτὴ τὴ θλιβερὴ
ἱστορία;

— Ρωτᾶτε τὸ δικηγόρο ἢ τὸ φίλο;

— Καὶ τοὺς δυό.

— Ὡς φίλος, εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν ἀ-
θωότητα τοῦ Ροζέ. Δὲν ἀμφιβάλλω ποτέ.

— Κι' ὡς δικηγόρος;

— Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θ' ἀποφύγῃ
τὴν καταδίκη.

— Θὰ τὸν δῆτε τώρα σύντομα;

— Αὔριο. Πρέπει νὰ τοῦ ἀνακοινωσω
τὴν τραγικὴ εἴδησι.

— Πέστε του λοιπὸν πώς, ὅποια κι' ἂν
θάνῃ ἡ καταδίκη του, ἡ Σουζὰν θὰ βρῇ
σ' ἐμένα ἕνα δεύτερο πατέρα..." καὶ στὴ
γυναίκα μου μιὰ μητέρα. Δὲν ἔχομε παι-
διά, καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσουμε σὰν δική μας
κόρη.

— Θὰ τοῦ τὸ πῶ, κύριε, μείνετε ἥσυχος.
Θὰ φύγετε ἀπ' τὸ Βὶλ - ντ' Ἀβραί, μετὰ
τὴν κηδεία;

— Ὄχι, δὲν θὰ μπορέσω. Πρέπει νὰ
φροντίσῃ κάποιος γιὰ τὸ ἐργοστάσιο τοῦ
Ροζέ... Θὰ περιμένω ἐδῶ, ὥσπου νὰ τε-
λειώσῃ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι... Ἀλλωστε, ἂν
καταδικαστῇ ὁ Ροζέ, θάναι εὐτυχισμένος
νὰ ξαναδῇ ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν κόρη του...
Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τοῦ στερήσω αὐτὴ
τὴν εὐτυχία. Θὰ μείνω λοιπόν... Μπορεῖτε νὰ
μὲ βρῆτε, εἴτε ἐδῶ, εἴτε στὸ Παρίσι, στὴν
ὁδὸ Σαὶν - Μῶρ.

— Εἴσαστε ἕνας καλὸς καὶ τίμιος ἄν-
θρωπος, κύριε Μπεναρντί.

— Καὶ σεῖς τὸ ἴδιο, κύριε Νουαρβίλ,
ἐφόσον πιστεύετε στὴν ἀθωότητα τοῦ ἀ-
νηψιοῦ μου.

Οἱ δυὸ ἄντρες δώσανε τὰ χέρια. Ὕστε-
ρα ὁ Λουσιὲν ξαναπῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ
Παρίσι.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγε στὶς φυλακὲς τῶν
Βερσαλιῶν καὶ ζήτησε πάλι νὰ δῇ τὸ Ροζέ.

— Ἑτοιμάσου, φίλε μου, γιὰ μιὰ καιν-
νούργια δυστυχία! τοῦ εἶπε.

— Ἡ κόρη μου... πέθανε! τραύλισε ὁ
φυλακισμένος.

— Ὄχι ἡ κόρη σου. Ἡ γυναῖκα σου!

Ὁ Λαρὸκ ἔπεσε γονατιστός, σὰν νὰ
μὴ τὸν κρατοῦσαν πιὰ τὰ πόδια του. Ἔ-
μεινε βουβὸς γιὰ πολλὴ ὥρα. Δὲν ἔκλαψε
ὅμως.

Ξαφνικά, εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Καλλίτερα, Λουσιέν, καλλίτερα ποὺ
πέθανε... Μὲ νόμιζε ἔνοχο... Ἡ ζωή της
θάταν ἀφόρητη!. Τώρα ὅμως, ἂν εἶν' ἀ-
λήθεια πὼς ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ μετὰ τὸ θά-
νατο, ἡ Ἀνριὲτ θὰ ξέρῃ πιὰ πὼς εἶμαι
ἀθῶος!...

Καὶ ξανᾶπε, κουνῶντας τὸ κεφάλι του:

— Καλλίτερα, Λουσιέν, καλλίτερα!.,

ΙΒ΄

Ὁ Λουσιὲν ξαναεῖδε πολλὲς φορὲς τὸ
Ροζέ, ὡς τὴν ἡμέρα τῆς δίκης του.

Θάθελε νὰ νικήσῃ τὴν παράξενη ἐπι-
μονή του καὶ νὰ μάθῃ ἐπιτέλους τὸ μυ-
στικό του...

Μὰ ἐκεῖνος ἔμεινε ἀμετάπειστος. παρ'
ὅλες τὶς ἱκεσίες τοῦ φίλου του καὶ τὶς δια-
βεβαιώσεις του ὅτι κανεὶς ἄλλος ἀπ' αὐτὸν
δὲν θὰ μάθαινε τὸ μυστικὸ ἐκεῖνο.

Τέλος, ὁ Νουαρβὶλ ἔπαψε πιὰ νὰ ἐπι-
μένῃ. Ἐνοιωθε λίγο ταπεινωμένος καὶ
θλιμένος ἀπ' αὐτὸ ποὺ θεωροῦσε σὰν ἔλ-
λειψι ἐμπιστοσύνης ἐκ μέρους τοῦ Λαρόκ.
Μὰ δὲν εἶχε λιγοστέψει ἡ πίστι του
στὸ φίλο του. Ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν θε-
ωρῇ ἀθῶο, μὲ τὴν ἴδια πεποίθησι.

Ἔφτασε ἐπιτέλους ἡ ἡμέρα τῆς δίκης.

Ὁ Λουσιὲν δὲν εἶχε ἀπατηθῇ, ὅταν πρό-
βλεψε πὼς θὰ μαζευότανε τὴν ἡμέρα ἐ-
κείνη στὶς Βερσαλλίες ὁλόκληρο τὸ Πα-
ρίσι, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ ν' ἀγορεύῃ.

Οἱ ἐφημερίδες, ποὺ παρακολουθοῦσαν μὲ
ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ὅλες τὶς φάσεις αὐτῆς
τῆς ὑποθέσεως, εἶχαν περιγράψει τὴ δυνα-
τὴ φιλία ποὺ συνέδεε τὸν κατηγορούμενο
μὲ τὸ συνήγορό του. Διάφοροι ρεπόρτερ
εἶχαν ἐπισκεφθῇ τὸ Νουαρβίλ. Κι' ἐκεῖνος,
θέλοντας νὰ κινήσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισ-
σότερο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ γιὰ τὸν
πελάτη του. καὶ νὰ προκαλέσῃ, ἂν ἦταν
δυνατόν, ἕνα εὐνοϊκὸ ρεῦμα τῆς κοινῆς γνώ-
μης, εἶχε πῇ στοὺς δημοσιογράφους ὅ,τι
ἤξερε γιὰ τὸ Ροζέ.

Μὰ κι' ἡ ἀστυνομία εἶχε δώσει μερικὲς
πληροφορίες γιὰ τὶς συνταρακτικώτερες
λεπτομέρειες τῆς ἀνακρίσεως. Ἔτσι, οἱ
ἐφημερίδες εἶχαν κατατοπίσει στὴν ἐντέ-
λεια τοὺς ἀναγνώστες τους, κι' ἤξεραν ὅλοι
πὼς ὁ Ροζὲ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ ἐξηγήσῃ
πῶς βρέθηκαν στὴν κάσσα του τὰ ἐνοχο-
ποιητικὰ χαρτονομίσματα. Ἤξεραν ἐπίσης
τὸν ἰσχυρισμό του ὅτι τὰ εἶχε πάρει ἀπὸ
κάποιο τρίτο πρόσωπο, ποὺ εἶχε ἀρνηθῇ
ἐπίμονα νὰ τὸ ὀνομάσῃ.

Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα εἶχαν δοθῇ ἀ-

— Μήπως θέλει κι' ὁ κύριος ἀκόμη μιὰ μπύρα;

φορες φανταστικὲς ἐξηγήσεις, μερικὲς ἀπ'
τὶς ὁποῖες πλησίαζαν πολὺ στὴν ἀλήθεια.

Εἶχαν διατυπωθῇ κάθε εἴδους ὑποθέσεις.
Ἀκόμη δὲ καὶ στὶς πιὸ ἀπίθανες ἀπ' αὐ-
τές, ἔπαιζε πάντα ρόλο μιὰ ἄγνωστη γυ-
ναῖκα.

Περίμεναν λοιπὸν ὅλοι τὴ δίκη μὲ τὴ
ζωηρότερη περιέργεια, ποὺ τὴ γαλβάνιζε
τὸ κάθε τι: Τ' ὄνομα τοῦ Λαρὸκ κι' ἡ ἀ-
ναμφισβήτητη ὡς τότε ἐντιμότης του. Τὸ
μυστήριο ὡρισμένων σημείων τῆς ὑποθέ-
σεως. Τὸ μεγάλο ταλέντο τοῦ Λουσιὲν ντὲ
Νουαρβίλ, ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸ Λαρόκ, ἡ
συμπεριφορὰ καὶ τῶν δυό τους στὸν πό-
λεμο, ὁ ἀκροωτηριασμὸς τοῦ δικηγόρου ποὺ
θὰ τὸν ἀνάγκαζε ν' ἀγορεύσῃ στὸ δικα-
στήριο καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ὁ
θάνατος τῆς κ. Λαρὸκ πεὺ ἔκανε τὴν ὑ-
πόθεσι αὐτὴ ἀκόμα πιὸ δδυνηρὴ καὶ δρα-
ματική. Οἱ προσπάθειες τοῦ ἀνακριτοῦ νὰ
κάμῃ τὴ Σουζὰν νὰ μιλήσῃ, ὅπως καὶ τὴ
μητέρα της...

Ἡ αἴθουσα λοιπὸν τοῦ δικαστηρίου ξε-
χείλισε ἀπὸ κόσμο.

Ὁ Λουσιὲν εἶχε φτάσει στὶς Βερσαλλίες
τὸ πρωῒ ἐνωρίς, κι' εἶχε πάει ἀμέσως νὰ
σφίξῃ τὸ χέρι τοῦ Ροζέ.

— Ἐπιμένεις λοιπόν; τοῦ εἶπε. Δὲν θέ-
λεις νὰ μοῦ φανερώσῃς τίποτε;

— Δὲν μπορῶ, φίλε μου!

— Ἔστω! Θὰ κάνω τὰ ἀδύνατα δυνα-
τὰ γιὰ νὰ σὲ σώσω. Θάρρος, Ροζέ!

Ὁ Λουσιὲν ἔκαμε μερικὰ βήματα πρὸς
τὴν πόρτα κι' ὕστερα ξαναγύρισε.

— Πρέπει νὰ σοῦ πῶ πὼς θὰ ξαναδῆς
σὲ λίγο τὴν κόρη σου.

Ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἔκαμε μιὰ
κίνησι χαρᾶς. Ἀλλ' ὁ Λουσιὲν πρόσθεσε
ἀμέσως:

— Θὰ τὴν ξαναδῆς, μπροστὰ ὅμως στοὺς
δικαστὲς καὶ στοὺς ἐνόρκους. Τὴ φέρανε
γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσουν ὡς μάρτυρα, μπρο-
στά σου, μπροστὰ μας.

— Ὤ, Θεέ μου! Θὰ μοῦ τὴ σκοτώ-
σουνε!...

— Θάρρος, φίλε μου, σοῦ τὸ ξαναλέω!
Θάμαι ἐγὼ κοντά σου...

Ὅταν ἄοχισε ἡ δίκη, ἡ περιέργεια κι'
ἡ συμπάθεια τοῦ ἀκροατηρίου στράφηκε ἀ-
μέσως στὸ Λουσιὲν ντὲ Νουαρβίλ. Ὁ δι-
κηγόρος εἶχε μπῇ στὴν αἴθουσα σιγὰ -
σιγά, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς συναδέλφου του.

Ἡ μαύρη τήβεννος ἔδειχνε ἀκόμη μεγα-
λείτερη τὴ χλωμάδα τοῦ ἀδυνατισμένου
προσώπου του. Τὰ μάτια του λάμπανε ἀ-
πὸ ἐξυπνάδα.

Πῆγε ὡς τὴ θέσι του, ἄφισε κοντά του
τὰ δεκανίκια του, στράφηκε κι' ἔριξε στὸ
κόσμο τὴν ἤρεμη καὶ ξάστερη ματιά του.

Χαιρετοῦσε ὅλους τοὺς γνωστούς του μὲ
μιὰ μικρὴ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ. Μὰ δὲν χα-
μογελοῦσε. Ἦταν θλιμένος.

Ὅταν φέρανε τὸ Λαρόκ, τοῦ ἄπλωσε
ζωηρὰ τὰ δυό του χέρια, κρατήθηκε ἀπ'
αὐτὸν γιὰ νὰ σηκωθῇ καὶ τὸν φίλησε στὰ
δυὸ μάγουλα, μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Τὰ μουρμουρητὰ τῶν συζητήσεων ἔπαυ-
σαν σταματήσει. Ἡ τόσο ἁπλὴ ἐκδήλωσι ἀ-
δελφικῆς φιλίας, ποὺ εἶχε μιὰ ἔννοια δια-
μαρτυρίας, συγκινοῦσε κάθε καρδιά.

Εἶχε πῇ ὁ Λουσιὲν στὴν Τζούλια:

«Ἂν δὲν ἔχω ἄλλο τρόπο νὰ τὸν ὑπερα-
σπισθῶ, θὰ τὸν φιλήσω καὶ θὰ ὁρκισθῶ
πὼς εἶν' ἀθῶος!»

Ἀφοῦ ὁ πρόεδρος διάβασε τὸ κατηγο-
ρητήριο, ἄρχισε ἡ ἐξέτασι τῶν μαρτύρων.

Ὁ Ροζὲ Λαρὸκ εἶδε νὰ παρελαύνουν
μπροστὰ στὸ δικαστήριο τὰ πρόσωπα ποὺ
εἶχαν παίξει κάποιο ρόλο σ' αὐτὴ τὴν ἱ-
στορία, ἄλλα γιὰ νὰ καταθέσουν κανονικὰ
κι' ἄλλα γιὰ νὰ δώσουν μόνο πληροφο-
ρίες.

Κανεὶς τους δὲν ἐχθρευότανε τὸν κατη
γορούμενο. Ἀπεναντίας μάλιστα, ὅλοι τὸ
κύτταζαν μὲ συμπόνια.

Ἐκεῖνος ἄκουγε τὶς καταθέσεις τους
ἥσυχα καὶ σχεδὸν ἀδιάφορα, κι' ἀπαντοῦ
σε στὶς ματιές τους μ' ἕνα χαμόγελο.

Ἔχασε ὅμως ξαφνικὰ αὐτὴ τὴν προσ
ποιητὴ ἠρεμία του, ὅταν ὁ πρόεδρος διέ
ταξε νὰ φέρουν μέσα «τὴ Σουζὰν Λαρόκ
τὴν κόρη τοῦ κατηγορουμένου».

Ἀνασηκώθηκε τότε, σὰν νὰ τὸν εἶχε
σπρώξει ἕνα ἐλατήριο, καὶ φάνηκε ἀκόμα
πιὸ ψηλὸς ἀπ' ὅ,τι ἦταν. Ἔφερε τὶς γρο-
θιές του στὰ μηλίγγια του, κι' εἶδαν ὅλοι
νὰ τὸν συγκλονίζῃ ἕνα φοβερὸ τρεμούλια-

— Εἶσαι ἕνα καλὸ καὶ φρόνιμο κορι-
τσάκι. Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ κάνουμε κα-
κό, ἂν μᾶς πῆς τὴν ἀλήθεια... Εἶδες κά-
ποιον νὰ μπαίνῃ στὴν κάμαρα τοῦ Λαρου-
ὲτ. Πῶς ἦταν ντυμένος; Ἔμοιαζε στὸν
πατέρα σου:

— Δὲν ξέρω.

— Τὸν γνώρισες; Ἦταν ὁ πατέρας σου;

— Δὲν ξέρω.

— Μὰ τὸν ἀναγνώρισε κι' ἡ μητέρα
σου, ἡ μητερούλα σου ποὺ πέθανε. Τὴν
ἄκουσες νὰ λέῃ κάτι τι;... Πές μου, τὴν
ἀγαποῦσες τὴ μαμά σου;

— Ναί, πολύ!

— Θυμήσου λοιπόν, παιδί μου, ἂν ἀνα-
γνώρισες τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶδες.

— Δὲν εἶδα κανένα.

Ὁ πρόεδρος στράφηκε τότε στὸν κατη-
γορούμενο.

— Ἡ σιωπὴ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ σᾶς κα-
τηγορεῖ, τοῦ εἶπε.

— Τί θέλετε νὰ κάνω; Τὴν ἱκέτεψα νὰ
μιλήσῃ... Δὲν μ' ἄκουσε

— Γιατί, ἀσφαλῶς, αὐτὸ ποὺ θάλεγε
εἶναι τρομερώτερο ἀπ' ὅ,τι ἀφίνει νὰ μαν-
τεύεται, μὲ τὴν ἐπίμονη σιωπή της.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε πρόεδρε, ρω-
τῆστε την ποιὸς τῆς εἶπε νὰ φερθῇ ἔτσι!

Ὁ πρόεδρος ἔκαμε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ
στὴ μικρή. Κι' ἐκείνη ἀπάντησε, ἔντονα
κι' ἀδίστακτα:

— Κανείς!

— Ρωτῆστε την μήπως τῆς τὸ εἶπε ἡ
μητέρα της, πρόσθεσε ὁ Ροζέ.

— Μήπως σοῦ εἶπε κάτι ἡ μητέρα σου;
Τί σοῦ εἶπε;

— Τίποτα, κύριε!

— Δὲν σοῦ εἶπε ἡ μητέρα σου ν' ἀπαν-
τᾶς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο;

— Ὄχι, κύριε, δὲν μοῦ εἶπε τίποτα.

— Ἂν λὲς ψέμματα, κάνεις πολὺ ἄσχη-
μα... Εἶδες τὸν πατέρα σου στὸ δωμάτιο
τοῦ Λαρουέτ;

Τὸ παιδὶ σώπασε καὶ πάλι.

— Πρέπει ν' ἀπαντήσῃς, μικρούλα μου,
νὰ μοῦ πῆς ναὶ ἢ ὄχι, ἐπέμεινε ὁ πρόεδρος.

Ἡ Σουζὰν ἐξακολούθησε νὰ σωπαίνῃ.

— Δὲν θὰ παρακούσῃ ποτὲ τὴ μητέρα
της, προπάντων τώρα ποὺ ἔχει πεθάνει,
εἶπε ὁ Λαρόκ.

Ἡ σκηνὴ ἦταν συγκινητική. Ἐνοιωθαν
ὅλοι νὰ πλανιέται κάτι τὸ ἀνώτερο καὶ με-
γάλο πάνω ἀπ' τὸ κοριτσάκι... Καταλά-
βαιναν πὼς εἶχε δῇ τὸν πατέρα του, ἀλλὰ
δὲν θὰ τὸ ὁμολογοῦσε ποτέ.

Μιὰ ἐφημερίδα, ποὺ δημοσίευε τὴν πε-
ριγραφὴ τῆς δίκης, ἔγραφε ὅτι: «τὸ παι-
δὶ εἶχε ἕνα ὕφος συγκεντρωμένο καὶ σκε-
πτικό, τὰ μάτια του χαμηλωμένα, καὶ στὸ
πρόσωπο καὶ στὴ φωνὴ του μιὰ σοβαρό-
τητα δυσανάλογη μὲ τὴν ἡλικία του».

Ὁ πρόεδρος ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι τὴ μι-
κρή, τὴν ὁδήγησε κοντὰ στοὺς ἐνόρκους
κι' ἐκεῖ ἐπανέλαβε τὶς ἐρωτήσεις ποὺ τῆς
εἶχε κάνει καὶ στὶς ὁποῖες εἶχε ἀρνηθῇ ἐ-
κείνη ν' ἀπαντήσῃ.

— Μωρὲ μπράβο δόντι αὐτος!...

Ἡ συγκίνησι τοῦ ἀκροατηρίου εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφο. Οἱ περισσότεροι ἔνορκοι εἶχαν χλωμιάσει καὶ γύριζαν ἀλλοῦ τὰ μάτια τους.

— Λαρόκ, εἶπε ὁ πρόεδρος, θέλετε νὰ ρωτήσετε σεῖς ὁ ἴδιος τὴν κόρη σας;

—"Οχι, δὲν θὰ τὴ ρωτήσω. "Αν μπορῆτε, κάμετέ την νὰ μιλήσῃ, ὅπως νομίζετε. Ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ τῆς κάνω καμμιὰ ἐρώτησι.

— Δὲν θέλετε νὰ τὴ ρωτήσετε;... Κύτταξε τὸν πατέρα σου, παιδί μου... Αὐτὸς σκότωσε τὸ γείτονά σας, τὸ Λαρουέτ;

— Δὲν ξέρω.

— Λὲς ψέμματα!

—"Οχι, κύριε.

— Σοῦ ἔχουνε μιλήσει γιὰ τὸ Θεό; Ξέρεις πὼς θὰ σὲ τιμωρήσῃ, ἂν λὲς ψέμματα;

— Μάλιστα.

— Δὲν φοβᾶσαι μήπως πᾶς στὴν κόλασι;

—"Οχι!

Κι' ἡ Σουζὰν ἄρχισε νὰ κλαίῃ. "Οταν δὲ ὁ πρόεδρος τὴ ρώτησε γιατί, ἀπάντησε:

— Γιατὶ βλέπω τὸ μπαμπάκα!

"Ενας ἔνορκος, μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ τὴ συγκίνησί του, ἄφισε νὰ τοῦ ξεφύγουν λίγες λέξεις:

— Πιστεύω πὼς ξέρομε πιὰ ἀρκετά, κύριε πρόεδρε!

Ὁ Λουσιὲν ντὲ Νουαρβίλ, ὡς συνήγορος, ζήτησε νὰ σημειωθῇ ἡ φράσις αὐτὴ στὰ πρακτικά.

"Οταν ὁ πρόεδρος τοῦ ζήτησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴ σκέψι του, ὁ ἔνορκος ἀπάντησε ὅτι «εἶχε προκαλέσει τὴ διακοπή του τὸ ὀδυνηρὸ συναίσθημα ἀπ' τὴν καταθεσι τοῦ παιδιοῦ, δὲν ἐννοοῦσε ὅμως νὰ διατυπώσῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴ γνώμη του γιὰ τὴν οὐσία τῆς ὑποθέσεως».

Τρεῖς ἄλλοι συνάδελφοί του συμφώνησαν μαζί του.

Ἦταν ἡ κραυγὴ διαμαρτυρίας τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ εἶχε ἐξαναστῆ ἀπὸ ἕνα τόσο τρομερὸ θέαμα.

Ὁ κλητῆρας ὡδήγησε τὴ Σουζὰν ἔξω ἀπ' τὴν αἴθουσα.

Ἀκολούθησε ἡ ἀπολογία τοῦ Λαρόκ, ποὺ δὲν παρουσίασε τίποτε τὸ ἐξαιρετικό.

Ὁ κατηγορούμενος διακήρυξε τὴν ἀθωότητά του. Ἀπάντησε, σταθερὰ καὶ ἁπλά, στὶς ἴδιες λεπτομερεῖς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ εἶχαν κάμει ἤδη ὁ κ. ντὲ Λινιερόλ, ὁ κ. Λιενὰρ κι' ὁ ἀστυνόμος τῶν Βερσαλλιῶν.

Μὰ ἦταν κουρασμένος φοβερὰ κι' εὐχότανε μονάχα νὰ τελειώσῃ ὁπωσδήποτε ἡ ὀδυνηρὴ ἐκείνη δίκη...

"Οταν ἄρχισε τὴν ἀγόρευσί του ὁ Λουσιὲν ντὲ Νουαρβίλ, ἡ περιέργεια τοῦ κόσμου κορυφώθηκε.

Ἡ ὑπόθεσι τοῦ Λαρὸκ φαινόταν χαμένη προκαταβολικά, κι' ὅλοι ἀναρωτιόντανε ποιὰ χορδὴ θὰ ζητοῦσε νὰ δονήσῃ ὁ δικηγόρος, γιὰ νὰ συγκινήσῃ τοὺς ἐνόρκους.

Ὁ Νουαρβὶλ ἄρχισε τὴν ἀγόρευσί του, μὲ χαμηλὴ φωνὴ στὴν ἀρχή, κι' ὕστερα ὁλοένα δυνατώτερη, θερμή, παθητική, ὅσο μιλοῦσε.

Δὲν θέλησε νὰ ἐπεκταθῇ στὶς λεπτομέρειες τῆς ἀνακρίσεως. "Εδειξε μονάχα, σὲ γενικὲς γραμμές, τί ἦταν στὸ παρελθὸν ὁ πελάτης του. Ἐξιστόρησε τὴν ἔντιμη ζωή του, ἀφιερωμένη στὴν οἰκογένειά του καὶ στὴ δουλειά του. Τὸν παρουσίασε ἀπελπισμένο γιὰ τὴν πληρωμὴ ἐκείνη, τὴν τόσο ξαφνική, στὶς παραμονὲς ποὺ ἔληγαν ἄλλες ἐκκρεμεῖς ὑποχρεώσεις του. Τὸν παράστησε νὰ ξετρελλαίνεται, νὰ σκέπτεται ν' αὐτοκτονήσῃ.

Τὸν ἀκολούθησε, βῆμα πρὸς βῆμα, στὶς περιπλανήσεις του στὸ Παρίσι καὶ στὸ δάσος τοῦ Βὶλ - ντ' Ἀβραί, μὲ τὶς ὁποῖες προσπαθοῦσε νὰ κουράσῃ τὸ μυαλό του γιὰ νὰ μὴ σκέπτεται πιά, νὰ μὴ θυμᾶται.

Ἀπέδειξε πὼς τόσο λίγο εἶχε περάσει ἀπ' τὸ νοῦ τοῦ Ροζὲ μιὰ τέτοια κατηγορία, ὥστε, ὅταν ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ θύματος, πῆγε ἀμέσως νὰ πληροφορήσῃ τὸν ἀστυνόμο πὼς τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος ἦταν ἀσφαλῶς ἡ κλοπή, γιατὶ εἶχε πληρώσει τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὸ Λαρουὲτ ἕνα ποσὸν σημαντικό.

Τόνισε ἀκόμη ὅτι, ἂν ἦταν αὐτὸς ὁ δολοφόνος, τὸ πρῶτο ποὺ θἄκανε θὰ ἦταν νὰ κρύψῃ τὸ προϊὸν τοῦ ἐγκλήματός του, τὰ κλεμένα λεφτά.

Ἀντὶ γι' αὐτὸ ὅμως, ἔφτασε στὸ γραφεῖο του, πιὸ χαρούμενος ἀπ' ὅσο ἦταν ἐδῶ καὶ πολὺ καιρό, γιατὶ ἔβλεπε τὴν ἐλπίδα νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴ χρεωκοπία.

"Εφτασε στὸ γραφεῖο του κι' ἔβωσε στὸν ταμία του 100 χιλιάδες φράγκα.

"Αν ἦταν ὁ δολοφόνος, δὲν θὰ σκεπτόταν πὼς τὰ χαρτονομίσματα ἐκεῖνα προέρχονταν ἀπ' τὸ δικό του ταμεῖο καὶ πὼς μποροῦσε νἄχαν ἀφίσει ἴχνη ἐκεῖ;... Ἀσφαλῶς ναί. Ἡ κοινὴ λογικὴ θὰ τοῦ ἐπέβαλε τότε νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του, νὰ περιμένῃ μιὰ εὐκαιρία γιὰ ν' ἀλλάξῃ αὐτὰ τὰ χαρτονομίσματα.

Ἐφόσον ὅμως ἦταν ἀθῶος, δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τέτοιες προφυλάξεις.

Ὁ Λουσιὲν μίλησε γιὰ τὰ χαρτονομίσματα ἐκεῖνα καὶ γιὰ τὸ μυστηριῶδες πρόσωπο ποὺ δὲν ἤθελε νὰ ὀνομάσῃ ὁ κατηγορούμενος. Ὑποστήριξε ὅτι αὐτὸς εἶχε σχεδὸν μαντέψει τὸ μυστήριο ἐκεῖνο: Εἶπε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ζήτημα τιμῆς καὶ πὼς ἕνας ἄντρας ἄξιος αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος προτιμάει πολλὲς φορὲς νὰ θυσιάσῃ τὴν περιουσία του καὶ τὴν ἐλευθερία του, γιὰ τὴν τιμή του.

Μὲ τὶς σκεπασμένες αὐτὲς λέξεις — ἐφόσον δὲν ἤξερε τίποτε, ἀλλ' ὑποπτευότανε μόνον — ἄφινε νὰ ἐννοηθῇ πὼς ἐπρόκειτο ἴσως γιὰ κάποια γυναίκα καὶ πὼς ἕνας ἄντρας μὲ τιμὴ δὲν θυσιάζει ποτὲ μιὰ γυναίκα, ἔστω κι' ἂν κινδυνέψῃ ἡ ζωή του.

Παράστησε τὴ γυναίκα αὐτή, ἀδύνατη καὶ φοβισμένη, νὰ παρακολουθῇ ἴσως τὴ δίκη, χωρὶς νὰ τολμάῃ ν' ἀποκαλυφθῇ, ἐξ αἰτίας τοῦ κόσμου, τῆς οἰκογενείας της, τῶν παιδιῶν της... ν' ἀμφιταλαντεύεται ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀντίθετα καθήκοντα, ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἐπέβαλλε νὰ σῶπάσῃ κι' ἐκεῖνο ποὺ τὴ διάταζε νὰ μιλήσῃ...

"Οταν ἔφτασε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς ἀγορεύσεώς του, ἡ φωνή του ἀδυνάτισε λίγο.

Μιλοῦσε συνεχῶς, πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα. Εἶχε κουραστῆ πιά.

Παρακάλεσε τὸν πρόεδρο νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ ν' ἀναπαυθῇ μερικὰ λεπτά, κι' ἐκεῖνος διέκοψε τὴ συνεδρίασι.

Στὸ ἀκροατήριο, οἱ γνῶμες ἦσαν διχασμένες: Μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς πὼς ὁ Λαρὸκ εἶχε μὲ τὸ μέρος του ὅλες τὶς γυναῖκες, γιατὶ ὁ Λουσιὲν εἶχε ἀποταθῇ στὴ φαντασία τους.

Πραγματικά, ξέροντας πολὺ καλὰ πὼς θἄταν χαμένος κόπος νὰ ζητήσῃ ν' ἀντικρούσῃ μὲ ἐπιχειρήματα τὶς ἀποδείξεις ποὺ ὑπήρχαν ἐναντίον τοῦ Λαρόκ, ὁ δικηγόρος εἶχε ἀπευθυνθῇ στὴν καρδιὰ τῶν ἐνόρκων, συγκινώντας τους μὲ τὰ λόγια τους καὶ προσπαθῶντας νὰ μεταδώσῃ τὴν πεποίθησί του στὴν ψυχή τους.

Στὴν ἀρχὴ ἀγόρευε καθιστός. "Υστερα ὅμως, ἐνοχλημένος ἀπ' αὐτὴ τὴ στάσι, ποὺ τὸν ἔκανε σχεδὸν ἀόρατο γιὰ ὅλους καὶ δυσκόλευε τὶς χειρονομίες του, παραμύρθηκε ἀπὸ τὴν εὐγλωττία του, σηκώθηκε ὄρθιος καὶ στάθηκε ἀκλόνητος, σὰν μεταμορφωμένος.

Μολονότι δὲν τὸν εἶχαν ἀκούσει ν' ἀγορεύῃ πιά, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, εὕρισκαν λέντο του, οὔτε τὴν ἐπιρροή του στὸν κόσμο. Τὸ κατάλαβε κι' ὁ ἴδιος καλά, ἀπὸ τὶς πρῶτες λέξεις του, κι' αὐτὸ τοῦ ἔδωσε περισσότερη αὐτοπεποίθησι.

Εἶχε σταθῇ κοντὰ στὸ Ροζέ, καὶ κάθε τόσο — ὅταν περιέγραφε τὰ ψυχικὰ προσόντα του, τὴν ἐντιμότητά του, τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ γυναίκα του καὶ τὴν κόρη του — ἅπλωνε τὸ χέρι του, ἔπιανε τὸ δικό του καὶ τὸ ἔσφιγγε στοργικά.

Ἦταν ἀληθινὰ ἕνα θέαμα μοναδικὸ — ἕνα δράμα μέσα σ' ἄλλο δράμα.

Στὸ διάλειμμα τῆς συνεδριάσεως, ὁ Λουσιὲν δὲν ἔφυγε ἀπ' τὸ πλευρὸ τοῦ Ροζέ. Ἐκεῖνος τὸν εὐχαριστοῦσε μὲ διάχυσι:

— Τί καλὸς ποὺ εἶσαι, ἀγαπημένε μου φίλε!...

— Μπᾶ, τὴ δουλειά μου κάνω, ἀπάντησε γελῶντας ὁ δικηγόρος.

— Μὴν ὑποτιμᾶς τὸν ἑαυτό σου. Μιλᾶς μὲ τὴ καρδιά σου. Τὸ δείχνει ὁλοφάνερα ὁ τόνος σου!

—Ἀφοῦ πρόκειται γιὰ σένα, πῶς μπορεῖ νὰ μὴ μιλήσω μ' ὅλη μου τὴν ψυχή;

—Ὡστόσο, φοβᾶμαι πὼς τὸ μεγάλο ταλέντο σου δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μοῦ σώσῃ τὸ κεφάλι.

— Τὸ κεφάλι;... Τρελλάθηκες; Σὲ βεβαιῶ πὼς πάνε ὅλα περίφημα. Τὸ κεφάλι σου ἔχει σωθῇ κι' ὅλας. Μὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Πρέπει νὰ ἐξασφαλίσω καὶ τὴν ἐλευθερία σου.

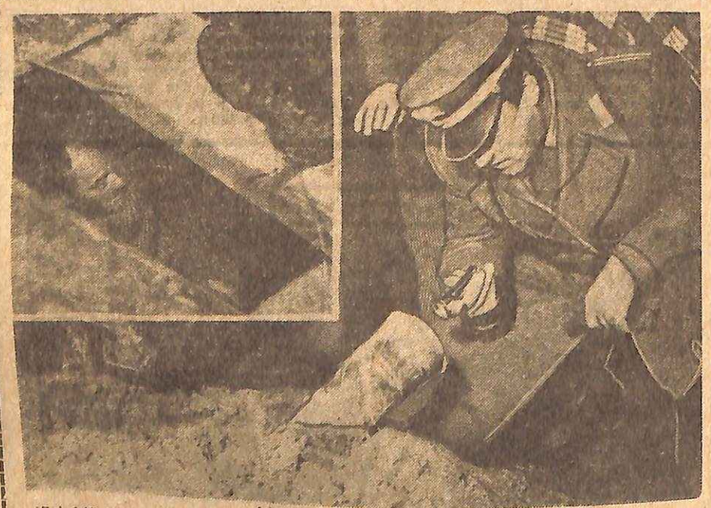
Ὁ Λαρὸκ δὲν ἀπάντησε. Ἀναστέναξε μονάχα.

— Λιγόπιστε ἄνθρωπε! τοῦ εἶπε ὁ Λουσιέν, γελῶντας, γεμᾶτος αὐτοπεποίθησι.

Πέρασε μισὴ ὥρα. Ἡ συνεδρίασι ξανάρχισε.

Θὰ κρινότανε τώρα ἡ τύχη τοῦ Ροζέ

ΣΤΟ ΠΟΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΑΘΛΟΣ ΙΤΑΛΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

Ἐπὶ 145 ὁλόκληρες ὧρες ἔμεινε θαμμένος σὲ βάθος δυὸ μέτρων, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ὁ Ἰταλὸς φακίρης Ρένο Τένκα (ἀνω ἀριστερά). Σ' ὁλο αὐτὸ τὸ διάστημα, Ἰταλοὶ ἀστυνομικοὶ παρακολουθοῦσαν τὴν κατάστασι τοῦ φακίρη διὰ μέσου ἑνὸς σωλῆνος ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀναπνέῃ. Μόλις ὁ Ρένο Τένκα βγῆκε ἀπὸ τὸν τάφο του, ὕστερα ἀπὸ 6 μερόνυχτα, ἤπιε ἕνα ποτῆρι νερὸ καὶ κατεβράχθισε 3 ψητὰ κοττόπουλα.

Τὰ δεκαπεντάδυμα τῆς "Λονὶ φὸν Γιόσκα,,

Ἡ σκύλα τῆς Νέας Γῆς, ποὺ κατέρριψε κάθε προηγούμενο παγκόσμιο... σκυλίσιο ρεκόρ τεκνογονίας!

Ὁ «χρυσοῦς στέφανος μὲ φύλλα δρυός», τὸ ἀνώτερο παγκόσμιο βραβεῖο γιὰ σκυλιὰ ράτσας, ἀπονεμήθηκε τελευταία, μὲ τὴν λῆξι τῆς διεθνοῦς ἐκθέσεως τοῦ Ἀμβούργου, σὲ μιὰ σκύλα τῆς Νέας Γῆς μὲ τὸ ἀριστοκρατικὸ ὄνομα Λονὶ φὸν Γιόσκα.

Σπάνια, σ' ἕναν κόσμο, ὅπου τὰ παράσημα, τὰ μετάλλια καὶ ὅλες γενικὰ οἱ τιμητικὲς διακρίσεις ἀπονέμονται μὲ τόση εὐκολία, ἕνας θνητός, δίποδος — ἢ τετράποδος—ὑπῆρξε τόσο ἄξιος γιὰ μιὰ τέτοια τιμή. Γιατὶ ἡ Λονὶ φὸν Γιόσκα ἐπέτυχε ἕναν φανταστικό, ἕναν ἀπίθανο ἆθλο: Νὰ φέρῃ στὸν κόσμο, σὲ μιὰ γέννα, δεκαπέντε κουταβάκια, καταρρίπτοντας, ἔτσι, κάθε ἄλλο προηγούμενο... σκυλίσιο ρεκόρ!...

Τὸ πιὸ περίεργο εἶναι πὼς ἡ σκύλα αὐτὴ μὲ τὴν σημερινὴ παγκόσμια φήμη, ποὺ, γιὰ κάθε κουτάβι της, οἱ φανατικοὶ ζωόφιλοι προσφέρουν τώρα 500 μάρκα — δηλαδή, 3.500 νέες δραχμές!— εἶχε ἀγοραστῆ, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, στὴν ἐξευτελιστική, γιὰ ἕνα τετράποδο τῆς ράτσας της, τιμὴ τῶν 40 μάρκων.

Ἡ κυρτωμένη ράχη της καὶ ἡ ἐλαττωματικὴ ἀκοή της εἶχαν κάνει τοὺς εἰδικοὺς νὰ

Τὰ δώδεκα ἀπὸ τὰ δεκαπεντάδυμα, ποὺ ἐπέζησαν, σὲ μιὰ «οἰκογενειακὴ φωτογραφία» τους.

θεωρήσουν ὡς στερούμενη ἀπὸ κάθε ἀξία καὶ κατάλληλη... μόνο γιὰ τὰ μπόγια! Καὶ ἡ «κλούβα» θὰ ἦταν, ἴσως, ἡ μοιραία κατάληξι τῆς διάσημης σήμερα Λονί, ἂν ὁ Γιὰν Ἔλμερς, ἀπὸ τὸ Ἔλμοχορν, δὲν τὴν εἶχε ἀγοράσει, παραβλέποντας τὰ μειονεκτήματά της, γιὰ τὸ ἀσήμαντο ποσόν, ποὺ ἀνάφερσαμε.

Τὸ συστηματικὸ ντρεσσάρισμα τοῦ ζώου ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνες ἀπὸ τὸν Ἔλμερς, ποὺ ἤξερε καλὰ ἀπὸ σκυλιά, καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ στοργὴ καὶ περιποίησι, ποὺ τοῦ ἔδειξε, ἐξαφάνισαν σιγὰ - σιγὰ τὰ ἐλαττώματά του. Καὶ ἡ Λονί, ποὺ οἱ ἐμπειρογνώμονες, ἐξετάζοντάς την ἐπιπόλαια, εἶχαν βιαστῆ νὰ τὴν ἀδικήσουν, δὲν ὑστεροῦσε πιὰ σὲ τίποτε ἀπὸ τὰ ἄλλα τετράποδα τῆς ράτσας της.

Ὁ κάτοχός της συλλογιζόταν μὲ χαρὰ πώς, ἂν κάποτε τὴν ξαναπουλοῦσε, θὰ κέρδιζε τὸ λιγώτερο 100 μάρκα, ὅταν ἕνα ἀπροσδόκητο γεγονὸς τοῦ ἀποκάλυψε πὼς καὶ τὸ ποσὸ αὐτὸ θὰ ἦταν ἀνάξιο γιὰ τὴν Λονὶ φὸν Γιόσκα.

Αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἦταν ἡ γέννα της, ποὺ, ὅπως διαβεβαιώνουν ὅλοι οἱ Γερμανοὶ κτηνίατροι, δὲν ἔχει ξαναπαρουσιαστῆ ὡς τώρα παρόμοιο στὰ ἱστορικὰ χρονικά. Μιὰ γέννα δύσκολη, μαρτυρική, τόσο γιὰ τὴν σκύλα, ὅσο καὶ γιὰ τ' ἀφεντικά της, τὸ Γιὰν Ἔλμερς καὶ τὴ γυναῖκα του, ποὺ δὲν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ πλευρό της οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή.

Ἡ γέννα τῆς Λονὶ φὸν Γιόσκα ἄρχισε τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς καὶ συνεχίστηκε ἀκόμη ὡς τὶς

Ὁ Ἔλμερς κοιμόταν πλάϊ στὴ σκύλα του, στὸν ἴδιο θάλαμο τῆς κτηνιατρικῆς κλινικῆς, καὶ τῆς ἔδινε ταχτικὰ τὸ «καρντιαζόλ» πιά.

Ὁ χρυσοῦς στέφανος ἀπὸ φύλλα δρυὸς ἦταν ἡ ἠθικὴ ἀνταμοιβὴ τῆς Λονὶ φὸν Γιόσκα γιὰ τὸ ἐκπληκτικό της κατόρθωμα.

3 τὸ ἄλλο μεσημέρι. Δύο, τέσσερα, ἕξη ὀχτώ, δέκα, δώδεκα κουτάβια εἶχαν ἔρθει διαδοχικὰ στὸν κόσμο, καὶ ἡ Λονί, ἔπειτα ἀπὸ ἀγωνία 15 ὁλοκλήρων ὡρῶν, εἶχε τελείως ἐξαντληθῆ. Στὰ σπλάχνα της ὑπῆρχε ἀκόμη, ὅπως διαπίστωσαν οἱ γιατροί, καὶ ἕνα δέκατο τρίτο κουτάβι, ἀλλὰ τὸ ἐξαντλημένο ζῶο δὲν εἶχε πιὰ τὴν δύναμι νὰ τὸ γεννήσῃ.

Ἡ μόνη λύσι ἦταν νὰ τῆς γίνῃ καισαρικὴ τομή! Ἡ ἐγχείρησι πέτυχε, τὸ δέκατο τρίτο κουτάβι ξεπρόβαλε στὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ὁ Ἰὰν μὲ τὴ γυναῖκα του ἦταν ἕτοιμοι νὰ γιορτάσουν τὸ ρεκόρ καὶ τὴν ἀπολύτρωσι τῆς σκύλας τους ἀπὸ τὸν περιπετειώδη τοκετό της, ὅταν οἱ γιατροὶ ἀνακάλυψαν, κατάπληκτοι, πὼς ὑπῆρχαν καὶ δυὸ ἄλλα ἀκόμη κουτάβια, χωμένα στὴν θωρακικὴ κοιλότητα!

Τὴν στιγμὴν αὐτή, ὅταν καὶ τὰ δυὸ τελευταῖα κουταβάκια βγῆκαν ἀπὸ τὴν κοιλιά — ἢ, μᾶλλον, ἀπό... τὸ στῆθος! — τῆς μητέρας τους, κανεὶς δὲν ἔδινε στὴ Λόνι φὸν Γιόσκα περισσότερες ἀπὸ τρεῖς ὧρες ἀκόμη ζωῆς. Τὸ ἡρωϊκὸ ζῶο εἶχε φτάσει στὸ τελευταῖο στάδιο τῆς ἐξαντλήσεως καὶ ἡ καρδιά του ἔδειχνε σημεῖα πὼς δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ.

Ἀλλὰ ὁ κύριος τῆς Λόνι ἦταν ἀποφασισμένος ν' ἀγωνιστῇ μὲ κάθε δυνατὸ μέσο γιὰ νὰ τὴν σώσῃ. Μέρες ὁλόκληρες, καὶ ἀφοῦ πιὰ ὁ πιὸ κίνδυνος εἶχε περάσει, ἔμενε στὸ πλευρό της καὶ κοιμόταν κοντά της στὸν ἴδιο θάλαμο τῆς κτηνιατρικῆς κλινικῆς, γιὰ νὰ τῆς πλένῃ ταχτικὰ μὲ ἀποστειρωμένο νερὸ τὴν πληγὴ ἀπὸ τὴν καισαρικὴ τομὴ καὶ νὰ τῆς δίνῃ στὸ στόμα, μὲ τὸ κουταλάκι, τὸ «καρντιαζόλ» της, γιὰ νὰ τὴν τονώσῃ!

Ἡ στοργὴ καὶ ἡ ἀφοσίωσι τοῦ Γιὰν Ἔλμερς στὸ ζῶο του καὶ ἡ ἀξιοθαύμαστη ὑπομονὴ καὶ πειθαρχία, ποὺ ἔδειξε ἡ Λόνι, ἔδωσαν τὸ εὐτυχισμένο ἀποτέλεσμά τους. Ἔπειτα ἀπὸ σκληρὴ πάλη ἀρκετῶν ὡρῶν μὲ τὸ θάνατο, ἡ μητέρα τῶν δεκαπεντάδυμων ἀναρρωσε τελείως ἀπὸ τὴν δοκιμασία της. Καὶ λίγο ἀργότερα, τὴς ἔδωσαν νὰ θηλάσῃ τὰ ἕξη ἀπὸ τὰ κουτάβια της, ποὺ τῆς παραχώρησαν

Ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα, τὰ δύο εἶχαν ψοφήσει λίγο μετὰ τὴ γέννησί τους, ἕνα τρίτο κρύωσε κατὰ τὴν μεταφορὰ του ἀπὸ τὴν κλινικὴ καὶ ψόφησε κι' αὐτὸ μερικὲς ὧρες πιὸ ἔπειτα, ἐνῶ τὰ ἄλλα ἕξη μοιράστηκαν, ἀνὰ δύο, σὲ τρεῖς σκύλες, ποὺ ἀνέλαβαν μὲ προθυμία νὰ ἐκτελέσουν... τὰ ἔργα παραμάνας!

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὰ δώδεκα αὐτὰ κουτάβια, ποὺ ἐπιζήσανε ἀπὸ τὴν φουρνιὰ τῶν δεκαπεντάδυμων, ἔγιναν σύντομα τὸ ἀντικείμενο τῆς γενικῆς λατρείας, ὄχι μόνο στὸ Ἔλμοχορν, ἀλλὰ καὶ σ' ὁλόκληρη τὴν Δυτικὴ Γερμανία. Σωρὸς ἀπὸ γράμματα καταθέτανε καθε μέρα στὸν Ἔλμερς καὶ τὴν γυναῖκα του, ἀπὸ μικροὺς καὶ μεγάλους, ποὺ τὸν παρακαλοῦν νὰ γίνουν νονοὶ τῶν νεογέννητων καὶ τοῦ προτείνουν διάφορα ὀνόματα. Οἱ φωτορεπόρτες τὰ ἀποθανατίζουν συνεχῶς σὲ «οἰκογενειακὲς» φωτογραφίες. Καὶ οἱ σκυλόφιλοι ζητοῦν ἐπίμονα νὰ ἐξασφαλίσουν προτεραιότητα γιὰ τὴν ἀγορά τους, προσφέροντας γιὰ τὸ καθένα τὸ δωδεκαπλάσιο ποσὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε δώσει ὁ Ἔλμερς, γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὴν μητέρα τους. Γιὰ τὴν ὥρα, ὁ εὐτυχὴς κύριος τῆς Λόνι καὶ τοῦ μικροῦ στρατοῦ του δὲν ἔχει ἀποφασίσει ν' ἀποχωρισθῇ κανένα ἀπὸ τὰ σκυλάκια του καὶ, κάθε πρωΐ, τὰ ἐκπαιδεύει συστηματικὰ στὰ διάφορα σπὸρ καί, ἰδιαιτέρως, στὸ κολύμπι, ποὺ εἶναι ἡ μεγάλη σπεσιαλιτὲ τῶν σκύλων τῆς Νέας Γῆς, ἐπανειλημμένα παρασημοφορημένων γιὰ τὴν σωτηρία ἀνθρώπων ἀπὸ βέβαιο πνιγμό.

Ἀλλὰ ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Ἔλμερς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πάντα ἡ μητέρα τους, ἡ ἡρωϊκὴ καὶ ἔνδοξη Λόνι φὸν Γιόσκα, ποὺ τοῦ ξεπλήρωσε μὲ τὸν πιὸ πλουσιοπάροχο τρόπο τὴ σωτηρία της ἀπὸ τὴν «κλούβα». Αὐτήν, εἶναι βέβαιο πὼς ὁ Γιὰν Ἔλμερς δὲν θὰ τὴν ἔδινε, ἀκόμη καὶ γιὰ ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου!

Ἡ καλὴ ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ εἶνε ἡ μεγαλύτερη φροντίδα τῶν γονέων

Πῶς ἀνατρέφουν
ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥΣ

Ἀνάμεσα στοὺς νεαρεὺς κακοποιοὺς τῆς Ἀμερικῆς δὲν ὑπάρχουν κινεζόπουλα

Βλέποντας τὸν ἀνήλικο γυιό του νὰ μπαίνῃ σὲ ἕνα κακόφημο κέντρο τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅπου ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος σὲ νέους, ὁ Κινέζος πατέρας του δὲν ἔτρεξε νὰ τὸν ἁρπάξῃ ἀπὸ τ' αὐτὶ καὶ νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τοὺς κινδύνους, ποὺ διέτρεχε μπαίνοντας ἐκεῖ μέσα.

Χωρὶς νὰ ἐμφανισθῇ ὁ ἴδιος φώναξε ἕναν ἀστυφύλακα καὶ τὸν ἔβαλε νὰ συλλάβῃ τὸ γυιό του. Ὕστερα ἔπεισε τὸν ἀστυνόμο ὅτι ἦταν προτιμώτερο νὰ ἀφίσῃ τὸ νεαρὸ γιὰ λίγες ὧρες μόνο στὸ κρατητήριο, ὥστε νὰ τοῦ δοθῇ ὁ καιρὸς νὰ σκεφθῇ. Καὶ μόνο ὅταν νόμισε ὅτι ὁ γυιός του εἶχε σκεφθῇ ψύχραιμα τὴν πρᾶξι του, παρουσιάσθηκε ὁ ἴδιος, πλήρωσε τὴν ἐγγύησι ποὺ ἐπιβάλλει ὁ νόμος καὶ τὸν ἀποφυλάκισε.

Στὸ σπίτι, κανεὶς δὲν μίλησε στὸ νεαρὸ Κινέζο γιὰ τὸ «ἄτυχο» συμβάν, ἀλλὰ τὸ θλιμένο ὕφος ὅλων ἔδειχνε ὅτι λυπόντουσαν πραγματικὰ τὸν πατέρα του, ποὺ φαινόταν τσακισμένος ἀπὸ τὴν «τρέλλα» τοῦ γυιοῦ του. Ἐπειδή, ὅμως, ὅλα αὐτὰ ἴσως νὰ μὴν ἦταν ἀρκετά, γιὰ νὰ τοῦ δείξουν ὅτι εἶχε κάνει κάτι ποὺ ντρόπιασε καὶ τὸν ἴδιο καὶ τὴν οἰκογένειά του, ὁ πατέρας του τὸν ὑποχρέωσε νὰ πλησιάσῃ τὰ λεφτὰ γιὰ τὴν ἐγγύησι ἀπὸ τὸ χαρτζιλίκι του!

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε σημασία, ἂν ὁ Κινέζος πατέρας εἶχε κάνει κάτι ξεχωριστὸ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συμπατριώτες του. Ἀλλὰ ἡ στάσι του ἦταν ἡ ἴδια μ' αὐτὴν ποὺ θὰ τηροῦσε κάθε Κινέζος στὴ θέσι του.

Γιατί, παρ' ὅλο ποὺ ζοῦν σὲ μιὰ χώρα ὅπου ἡ ἀπόλυτη ἐλευθερία εἶναι ὁ μοναδικὸς σχεδὸν κανόνας στὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν, οἱ Κινέζοι τῆς Ἀμερικῆς μεγαλώνουν τὰ παιδιά τους σύμφωνα μὲ τὶς παλαιὲς παραδόσεις τῆς χώρας τους, ποὺ τὶς τηροῦν μὲ αὐστηρότητα καὶ προσήλωσι ὅπου κι' ἂν βρίσκωνται.

Σ' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν παλαιὸ τρόπο ἀνατροφῆς ἀποδίδει ἕνα μεγάλο ἀμερικανικὸ περιοδικὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ κῦμα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων ποὺ ἔχει καλύψει ἀπὸ τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τὴν Ἀμερική, ἔχει ἀφίσει ἐντελῶς ἀθικτη τὴν κινεζικὴ νεολαία τῆς χώρας αὐτῆς.

Οἱ στατιστικὲς τῆς ἀμερικανικῆς ἀστυνομίας ἀποδεικνύουν, ὅτι στὶς μισὲς ἀπὸ τὶς διαρρήξεις καὶ τὶς κλοπὲς αὐτοκινήτων, καθὼς καὶ στὸ ἕνα πέμπτο ἀπὸ τὶς ληστεῖες καὶ τοὺς βιασμοὺς ποὺ σημειώθηκαν μέσα σὲ ἕνα χρόνο σὲ χίλιες ἑκατὸ ἀμερικανικὲς πόλεις, οἱ ἔνοχοι ἦταν παιδιὰ ποὺ δὲν εἶχαν συμπληρώσει τὰ 18 χρόνια τους.

Ὡστόσο, ἀνάμεσα στοὺς νεαροὺς αὐτοὺς κακοποιούς, δὲν συγκαταλέγονται καθόλου Κινέζοι, παρ' ὅλο ποὺ ζοῦν στὴν ἴδια χώρα καὶ ὑπόκεινται στοὺς ἴδιους νόμους.

Ἂν ἤθελε κανεὶς νὰ συνοψίσῃ σὲ λίγα λόγια τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας τῶν Κινέζων ὡς γονέων, θὰ μποροῦσε ν' ἀναφέρῃ τὰ ἑξῆς: Ὑποταγὴ στὸν πατέρα. Μὲ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του καὶ μὲ ζωντανὰ παραδείγματα, ποὺ τὰ δίνει ὁ ἴδιος, ὁ Κινέζος πατέρας μαθαίνει τὸ παιδί του νὰ κάνῃ τὴν ἑξῆς σκέψι, πρὶν ἐνεργήσῃ:

«Ἡ πρᾶξι μου αὐτὴ θὰ κάνῃ ὑπερήφανους τοὺς γονεῖς μου, ἢ μήπως θὰ τοὺς ντροπιάσῃ;»

Ὥσπου νὰ φέρῃ ὅμως σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τὸ παιδί του, ὁ πατέρας πρέπει νὰ παρακολουθῇ ἀπὸ κοντὰ τὴν ἐξέλιξί του, γιατὶ σ' αὐτὸν πέφτει ὅλο τὸ βάρος γιὰ τὴν ἀνατροφή. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι, ὅταν οἱ Κινέζοι σχολιάζουν τὶς πράξεις ἑνὸς παιδιοῦ, δὲν λένε «Τί ἀπαίσιο παιδί», ἀλλὰ «Ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας, ποὺ ἔδωσε τόσο κακὴ ἀνατροφὴ στὸ παιδί του;»

Ἂν καὶ μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τους, οἱ Κινέζοι τῆς Ἀμερικῆς ἔχουν ὀργανώσει μὲ τέτοιο τρόπο τὴν κοινωνικὴ καὶ ἐπαγγελματικὴ ζωή τους, ὥστε ὅταν ἕνας πατέρας ξεφεύγῃ ἀπὸ τὸν κύριο προορισμό του, ποὺ εἶναι νὰ βγάλῃ ἕνα ἄξιο παιδὶ στὸν κόσμο, ἔχουν τὴ δυνατότητα οἱ ἄλλοι νὰ τὸν ἐπαναφέρουν στὸν ἴσιο δρόμο.

Στὸ πρῶτο ἀνησυχητικὸ σημάδι ποὺ θὰ φανῇ στὴ συμπεριφορὰ τοῦ παιδιοῦ, οἱ «συγγενεῖς» ἀρχίζουν νὰ κατηγοροῦν φανερὰ ὄχι τὸ ἴδιο τὸ παιδί, ἀλλὰ τὸν πατέρα, ποὺ παραμελεῖ τὴν πιὸ σοβαρὴ εὐθύνη του. Αὐτὸ ἀποτελεῖ μιὰ σοβαρὴ προειδοποίησι γιὰ κάθε Κινέζο καὶ ἂν δὲν συμμορφωθῇ, οἱ «συγγενεῖς» διακόπτουν κάθε κοινωνικὴ καὶ ἐμπορικὴ σχέσι μαζί του.

Δεδομένου δέ, ὅτι «συγγενεῖς» θεωροῦνται ὅσοι ἔχουν τὸ ἴδιο ἐπώνυμο — καὶ ὅλα - ὅλα τὰ ἐπώνυμα τῶν Κινέζων στὴν Ἀμερικὴ εἶναι 60 — ἡ διακοπὴ αὐτὴ τῶν σχέσεων σημαίνει ὁλοκληρωτικὸ σχεδὸν ἐξοστρακισμὸ ἀπὸ τὴν κινεζικὴ κοινωνία καὶ οἰκονομικὴ καταστροφή. μιὰ καὶ οἱ Κινέζοι ἐμποροι βασίζονται κυρίως στὴν ὑποστήριξι τῶν συμπατριωτῶν τους.

Γι' αὐτὸ καὶ ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ πατέρες — εἴτε εἶναι πλούσιοι καὶ ἔχουν περισσευούμενο καιρό, εἴτε δουλεύουν ἀπὸ τὸ πρωῒ ὣς τὸ βράδυ — διαθέτουν πάντοτε ἀρκετὲς ὧρες γιὰ νὰ βοηθοῦν τὰ παιδιὰ τους καὶ νὰ παίζουν μαζί τους.

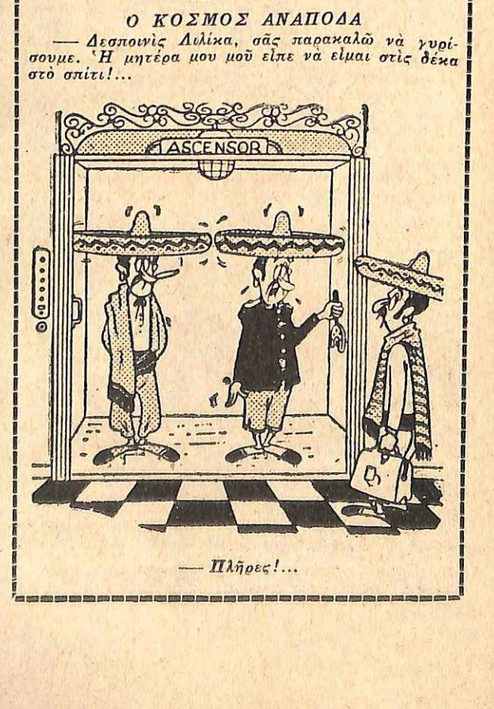
Ὡς τὰ ἕξη χρόνια τους, τὰ παιδιὰ μένουν ἐλεύθερα νὰ χαροῦν τὴ ζωή. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ θὰ πάνε στὸ σχολεῖο, ὅμως, ὑποχρεώνονται ν' ἀφιερώνουν σ' αὐτὸ ὅλες τὶς προσπάθειές τους. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐπίσημο σχολεῖο ποὺ παρακολουθοῦν ὡς τὸ μεσημέρι, περνοῦν τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἀπογευματός τους μαθαίνοντας τὴν ἐθνική τους ἱστορία καὶ καλοὺς τρόπους καὶ διδάσκονται νὰ γράφουν ὅσο περισσότερα μποροῦν ἀπὸ τὰ 24.235 ἰδιογράμματα τῆς γλώσσας τους, ποὺ τὸ καθένα τους χρειάζεται ἰδιαίτερη ἐξάσκησι καὶ ξεχωριστὴ μελέτη.

Ὕστερα ἀπὸ τὰ μαθήματα, μαζεύονται γύρω στοὺς γονεῖς τους καὶ παίζουν μαζί τους, κουβεντιάζουν ἢ ἀκοῦν τὰ παραμύθια τῆς χώρας τους, ποὺ εἶναι γεμάτα ἠθικοπλαστικὰ διδάγματα.

Ἐξ ἄλλου, ὅταν τελειώνουν τὸ σχολεῖο, τὰ Κινεζόπουλα τῆς Ἀμερικῆς μπαίνουν ἀμέσως στὴ Βιοπάλη καὶ κερδίζουν μόνα τους τὴ ζωή τους. Ἔτσι, κι' ἂν ἀκόμη ἔχουν τὴν τάσι νὰ στραφοῦν στὸ ἔγκλημα καὶ τὴν παρανομία, δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ μπλεχθοῦν μὲ κακὲς παρέες καὶ νὰ παρασυρθοῦν στὸ δρόμο τῆς παρανομίας.

— "Ἄφησε νὰ σὲ ξαλαφρώσω λίγο, Κωστάκη. Δόσε μου τὸ πορτοφόλι σου"...

— Πλήρες!...

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΝΑΠΟΔΑ

— Δεσποινὶς Λιλίκα, σᾶς παρακαλῶ νὰ γυρίσουμε. Ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε νὰ εἶμαι στὶς δέκα στὸ σπίτι!...

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΕΣΠΑΣΑΝ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΡΕΚΟΡ ΥΓΕΙΑΣ!

Ὁ μέσος ὅρος ζωῆς ἔχει ἀνεβῇ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες στὰ 68 χρόνια!...

Κανεὶς ἄλλος λαὸς τῆς οἰκουμένης δὲν λογαριάζει τόσο πολὺ τὴν ὑγεία του ὅσο ὁ ἀμερικανικός. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες κρατοῦν τὰ πρωτεῖα ἀνάμεσα στὶς ἄλλες χῶρες τοῦ κόσμου ὡς πρὸς τὶς προόδους τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς καὶ τὴν ἀνάπτυξι τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης.

Ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς ξοδεύει κάθε χρόνο γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ὑγείας του καὶ γιὰ τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν, ἔντεκα μὲ δώδεκα δισεκατομμύρια δολλάρια! Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστική, ποὺ δημοσιεύτηκε πρὶν ἀπὸ λίγες βδομάδες, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἀσκοῦν τὸ ἐπαγγελμά τους 204.400 γιατροὶ καὶ λειτουργοῦν ἑξήμισυ χιλιάδες νοσοκομεῖα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἰδιωτικὲς κλινικές, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός!

Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ πιὸ καλὰ αὐτὴ ἡ πραγματικότης, σᾶς ἀναφέρουμε μερικοὺς ἄλλους ἀριθμούς, ποὺ δείχνουν πιὸ εὔγλωττα πόσο ὁ ἀμερικανικὸς λαὸς προηγεῖται ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς τοῦ κόσμου σ' αὐτὸν τὸν τομέα.

Κατὰ τὰ τελευταῖα τρία χρόνια ἡ μέση διάρκεια τῆς ἀνθρώπινης ἡλικίας εἶναι στὴ Μεγάλη Βρεταννία 59 χρόνια, στὴ Γαλλία 57, στὴν Ἰταλία 56, στὶς Σκανδιναυϊκὲς χῶρες 59, στὴ Γερμανία 55 καὶ στὴ Ρωσία 58. Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἡ μέση διάρκεια τῆς ἀνθρώπινης ἡλικίας ἔχει φτάσει στὰ 68 χρόνια! Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς μιλᾶ μόνος του καλύτερα ἀπὸ πολλὰ λόγια.

Οἱ Ἀμερικανοί, ἰδίως κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία, ἔχουν πάθει ἕνα εἶδος ὁμαδικῆς ψυχώσεως, ὅσον ἀφορᾶ τὰ ζητήματα τῆς ὑγείας. Τὸ νὰ ἀπασχολῆται μὲ διάφορες κούρες, εἶναι γιὰ κάθε Ἀμερικανὸ ἕνα καθῆκον ὄχι μονάχα ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ κι' ἀπέναντι τῆς κοινωνίας.

Αὐτὴ ἡ ὑποτροπία φτάνει συχνὰ σὲ ἀκροτήτες, ποὺ γιὰ μᾶς τοὺς Εὐρωπαίους φαίνονται ὑπερβολικὲς ἢ ἀκόμη καὶ γελοῖες. Εἶναι πιὰ κάτι, ποὺ κοντεύει νὰ τὸ πιστέψῃ ὁ καθένας, ἡ ἱστορία τοῦ Ἀμερικανοῦ, ποὺ μπαίνει κατεπειγόντως σὲ κλινική, γιατὶ ἔπαθε ἕνα ἁπλὸ κρυολογηματάκι.

Οἱ τρεῖς σοβαρώτερες ἀρρώστειες, ποὺ φοβοῦνται οἱ Ἀμερικανοί, εἶναι οἱ καρδιοπάθειες, ἡ πολιομυελῖτις κι' ἡ λευχαιμία.

Ὑπάρχει μιὰ περίοδος τῆς ἡλικίας κάθε ἀτόμου, ποὺ κάθε Ἀμερικανὸς τὴ βλέπει νἄρχεται σὰν ἐφιάλτης κι' ὅταν ἔρχεται τὴν ἀντιμετωπίζει μὲ μεγάλη λαχτάρα. Εἶναι ἡ περίοδος, ποὺ πιάνει ἀπὸ τὰ σαράντα ὡς τὰ ἑξήντα χρόνια, ἡ περίοδος τῶν καρδιοπαθειῶν κι' εἰδικώτερα ἐκείνης τῆς ἀρρώστειας, ποὺ οἱ γιατροὶ τὴ λένε «ἔμβολὴ τοῦ μυοκαρδίου».

Ἡ τελευταία καρδιακὴ κρίσι, ἀπὸ τὴν ὁποία πέρασε ὁ πρόεδρος Ἀΐζενχάουερ, αὔξησε πιὸ πολὺ τὸ φόβο καὶ τὸν τρόμο τῶν Ἀμερικανῶν γι' αὐτὴ τὴν ἀπειλή.

Ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες, ὅταν ὁ πρόεδρος βρισκόταν στὴν κλινικὴ τοῦ Ντένβερ, οἱ ἐφημερίδες ἀφιέρωναν σὲ κάθε φύλλο τους ὁλόκληρα κατεβατὰ μὲ περιγραφὲς αὐτῆς τῆς ἀρρώστειας, ἔτσι ποὺ σήμερα δὲν ὑπάρχει Ἀμερικανὸς ποὺ νὰ μὴ ξέρῃ μὲ κάθε λεπτομέρεια τὶς αἰτίες, τὰ συμπτώματα, τὶς συνέπειες καὶ τὰ φάρμακα γιὰ τὴν «ἔμβολὴ τοῦ μυοκαρδίου».

Δεύτερο μεγάλο φόβητρο τῶν Ἀμερικανῶν εἶναι ἡ πολιομυελῖτις, μιὰ ἀρρώστεια ποὺ κατὰ παράδοξο τρόπο χτυπᾶ κατὰ προτίμησι λαοὺς οἱ ὁποῖοι ζοῦν σὲ ὑψηλὸ ἐπίπεδο ὑγείας.

Τὴ φοβερώτερη θραῦσι στὴν Ἀμερικὴ τὴν ἔκανε ἡ πολιομυελῖτις τὸ 1952, ποὺ ὠνομάστηκε γι' αὐτὸ τὸν λόγο «ἔτος τραγωδίας». Τὴ χρονιὰ ἐκείνη, σημειώθηκαν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες πενῆντα πέντε χιλιάδες θύματα αὐτῆς τῆς ἀρρώστειας.

Στὰ ἐργαστήρια τῶν πανεπιστημιακῶν κλινικῶν τῆς Ἀμερικῆς ἄρχισε τότε μιὰ ἐκστρατεία ἀπὸ χιλιάδες εἰδικοὺς γιὰ νὰ βρεθῇ τὸ ἐμβόλιο, ποὺ θὰ γλύτωνε τοὺς κατοίκους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀλλὰ κι' ὅλο τὸν κόσμο ἀπ' αὐτὴ τὴν μάστιγα. Ἔτσι, τέλος, βρέθηκε τὸ ἐμβόλιο Σώλκ, ποὺ ἱκανοποίησε ἀρκετὰ τὸ δημόσιο αἴσθημα, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι ἀπολύτως σωτήριο.

Ἡ τρίτη ἀρρώστεια, ποὺ οἱ Ἀμερικανοὶ τρέμουν ἰδιαιτέρως, εἶναι ἡ λευχαιμία. Μονάχα τὸ 1954 πέθαναν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες πέντε χιλιάδες ἄτομα ἀπ' αὐτή.

Στὴ Βοστώνη, ὑπάρχει ἕνα περίφημο εἰδικὸ ἱνστιτοῦτο, τὸ «Τζίμμυ Φὰντ Μπλὰντιγκ», ὅπου πηγαίνουν νὰ ἐξετασθοῦν καὶ νὰ θεραπευθοῦν τὰ περισσότερα θύματα τῆς λευχαιμίας ἀπ' ὅλη τὴ χώρα.

Τὸ ἴδρυμα αὐτὸ ἔγινε μὲ ἔξοδα ἑνὸς ζαπλούτου βιομηχάνου, ποὺ τὸ παιδάκι του εἶχε πεθάνει ἀπὸ λευχαιμία. Σὲ κανένα ἄλλο νοσοκομεῖο τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχουν τελειότερα μέσα γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς ἀρρώστειας αὐτῆς ἀπὸ ὅ,τι στὸ «Τζίμμυ Φὰντ Μπλὰντιγκ».

Κι' εἶναι ἀναρίθμητοι οἱ ἄρρωστοι, ἰδίως παιδιά, ποὺ χάρηκαν σ' αὐτὰ τὰ μέσα, γλύτωσαν τὸν θάνατο ἀπὸ τὴ λευχαιμία κι' ἔζησαν ἀρκετὰ χρόνια σχεδὸν ὑγιεῖς. Ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτούς, μάλιστα, δὲν χρειάζεται καὶ νὰ μένουν στὸ κρεβάτι τους, ἀλλὰ γυρίζουν στὴ δουλειά τους.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ
ΤΑΧΥΤΗΤΑ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Mlle KASTRIOTIS
ΙΑΤΡΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 5 ΚΟΛΩΝΑΚΙ Τηλ. 612-010

Καρ. Τρικούπη 113—Τηλ. 613-610
ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΑΠΑΘΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ τῆς Σταυρούλας

Μόλις τέλειωσε τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, ποὺ μᾶς ἔνωσε γιὰ πάντα τὴν Σταυρούλα κι' ἐμένα, βρῆκε τὴν εὐκαιρία τὸ ἐντελῶς πρόσφατον (ἕτερον ἥμισυ) μου νὰ μοῦ καταστήσῃ γνωστὲς τὶς οἰκονομολογικὲς πεποιθήσεις της:

—Ἐμένα, πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι δὲν μ' ἀρέσουν διόλου οἱ σπατάλες!

Ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς σοβαρῆς κι' ἐπισήμης δηλώσεώς ἦταν τὸ σχέδιο ποὺ εἶχα καταστρώσει γιὰ τὸ γαμήλιο ταξίδι μας καὶ ποὺ τὸ κράτησα μυστικὸ μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ παντρευτήκαμε, γιὰ νὰ τῆς κάνω «σουρπρίζ» — τρομάρα μου!

Σύμφωνα, λοιπόν, μ' αὐτὸ τὸ περιβόητο σχεδιό μου, θὰ πηγαίναμε δέκα μέρες στὴν Κέρκυρα κι' ἄλλες τόσες στὴ Ρόδο.

Ἀλλὰ ἀντί, ὅπως περίμενα, νὰ χοροπηδήσῃ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό της, ἡ Σταυρούλα κατσούφιασε. Κι' ἀφοῦ μοῦ ἀνέπτυξε ὅσο συντομώτερα μποροῦσε τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς σπατάλης, μοῦ εἶπε μὲ προστατευτικὸ — καί, συνεπῶς, ἐνοχλητικὸ — ὕφος:

—Αὐτὰ ποὺ ἤξερες νὰ τὰ ξεχάσῃς!

Κι' ἔτσι, τὸ γαμήλιο ταξίδι ματαιώθηκε. Κι' ἀφοῦ εἰσπράξαμε, χαμογελῶντας ἠλίθια, τὶς θερμὲς εὐχὲς συγγενῶν καὶ φίλων, τραθήξαμε ντουγροῦ γιὰ τὸ σπίτι μας μὲ τὸ σοραβαλιασμένο τζὶπ ἑνὸς πρώτου ἐξαδέλφου της.

Γιὰ νὰ πῶ τὴ μαύρη ἀλήθεια, δὲν μοῦ ξυνοφάνηκε τὸ αὐστηρὸ οἰκονομολογικὸ πνεῦμα τῆς Σταυρούλας, στὸ ὁποῖον ὑποταχθήκα, χωρὶς νὰ φέρω τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησι. Καὶ μόνον ἡ ματαίωσι τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ μέλιτος μοῦ εἶχε ἀφήσει μιὰ πίκρα στὰ βάθη τῆς εὐαισθητης ψυχῆς μου. Κι' ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ ἐπειδὴ μὲ γοήτευε ἡ ἰδέα τῆς περιφορᾶς μου στὰ κοσμικὰ κυρίως νησιά, τὴν ὁποίαν θὰ ἐξιστοροῦσα, φυσικά —καὶ μάλιστα ἀρκετὰ παραφουσκωμένη— σ' ὁποιον εὕρισκα βολικὸ νὰ τὴν ὑποστῇ καὶ θἄκανα κι' ἐγώ, ποὺ λέει ὁ λόγος, σὰν ἄνθρωπος τὸ κομμάτι μου. Κι' ἕνα βράδυ ποὺ σκεπτόμουν μελαγχολικὸς τὸ χαμένο ὄνειρο τῆς τουριστικῆς περιπλανήσεώς μου, ἄκουσα ξαφνικὰ τὴν Σταυρούλα νὰ μοῦ λέῃ:

—Ὁ Θεὸς μὲ φώτισε καὶ σοῦ χάλασα τὰ σχέδια!

—Ποιὰ σχέδια; τὴ ρώτησα ἀπορημένος.

—Τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ μέλιτος. Σταυροκοπήθηκε μ' εὐλάβεια κι' ὕστερα μὲ ρώτησε μὲ τὴ σειρά της:

—Πόσο θὰ μᾶς κόστιζε, σὲ παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ ταξίδι;

—Ἑπτὰ—ὀκτὼ χιλιάδες!

—Πῶ, πῶ, πῶ! μουρμούρισε σὰν νὰ μονολογοῦσε. Ὀκτὼ χιλιάρικα γιὰ ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς! Τὴ στιγμὴ ποὺ ἕνα ταξίδι γιὰ πραγματικὴ ἀνάγκη, γιὰ ζωὴ καὶ θάνατο ποὺ λένε, δὲν θὰ στοιχίση οὔτε τὰ μισά.

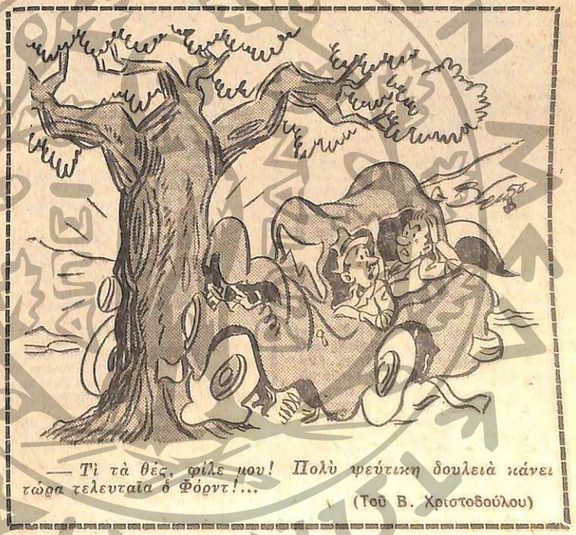
—Ποιό ταξίδι ἐννοεῖς, Σταυρούλα; τὴ ρώτησα ἐλαφρῶς ἀνήσυχος.

—Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, Μπάμπη, μοῦ ἀπήντησε.

Καὶ μοῦ ἐξήγησε. Ἡ μαμά της, λέει, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ «πιετάχτῃ» μέχρι τὴ Θεσσαλονίκη, γιὰ νὰ δῇ τὴν ἀρρωστη ἀδελφή της — δέκα χρόνια τουλάχιστον μεγαλύτερή της—ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐλπίζε νὰ εἰσπράξῃ καὶ ἀξιόλογη κληρονομιά.

—Ἀλλά, ὅπως ξέρεις, συνέχισε τὶς ἐξηγήσεις της ἡ Σταυρούλα, ἡ καημένη ἡ μαμά δὲν ἔχει οἰκονομικὴ εὐκέρεια. Θὰ τὴ διευκολύνουμε, λοιπόν, ἐμεῖς, μιὰ κι' ἐμεῖς θὰ κληρονομήσουμε τὴν κληρονομιὰ ποὺ θὰ τῆς ἀφήσῃ ἡ ἀρρωστη ἀδελφή της.

Θέλοντας μὴ θέλοντας, ἔσκασα τὰ ἀπαιτούμενα τρία ἑκατομμύρια. Κι' ἐνῶ τὰ τσέπωνε ἡ Σταυρούλα, φώναζε κατενθουσιασμένη:

— Τί τὰ θές, φίλε μου! Πολὺ ψεύτικη δουλειὰ κάνει τώρα τελευταῖα ὁ Φόρντ!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

—Μ' ἄλλα λόγια σοῦ ἔκανα οἰκονομία πέντε ὁλοστρόγγυλες χιλιάδες! Ἄχ! τί χαρά, θεέ μου!

Ἄλλα τέτοιες χαρές, κι' ἴσως καὶ μεγαλύτερες, δοκίμασε κι' ἄλλες ἡ Σταυρούλα.

Παραδείγματος χάριν, μὲ ἀπέτρεψε εἴκοσι φορές, ὅταν ἐξεδήλωσα τὴν ἐπιθυμία νὰ πάω σὲ καμμιὰ ταβέρνα, μιὰ κι' αἰσθανόμουνα ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη λίγου «ξεσκάσματος».

Κι' ἔτσι, προέκυψε μιὰ οἰκονομία χιλίων περίπου δραχμῶν. Γιατί, σύμφωνα μὲ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς Σταυρούλας, θὰ ξωδεύαμε στὶς ταβέρνες ἴσαμε τρεῖς χιλιάδες—ἑκατὸν πενῆντα τὴ δόση. Ἐνῶ μὲ δύο χιλιάδες — μόνον! — πήραμε ἕνα πολὺ νόστιμο κι' ἀξιοπρεπὲς δεῖπνο στὸν ἑορτάζοντα ἀδελφό της, ἀποδεικνύοντας πὼς εἴμαστε ὑπὲρ ἐν τάξει στὶς κοινωνικές μας ὑποχρεώσεις.

Οἱ οἰκονομίες, ὅμως, ποὺ ἐπεδίωκε καὶ πετύχαινε ἡ Σταυρούλα ἦταν πολλές, ἀμέτρητες. Ἀντιπαρέρχομαι ὅμως ὅλες τὶς προηγούμενες καὶ φτάνω στὴν τελευταία οἰκονομία της.

Στόχος της αὐτὴ τὴ φορὰ ἔγιναν τὰ καύσιμα. Κι' ἀφοῦ ὁ ἀφέντης τοῦ σπιτιοῦ ἤμουν ἐγώ, γινόταν ὅ,τι γουστάριζε ἡ Σταυρούλα. Κι' ἔτσι ἀπὸ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1953 δὲν μπῆκε στὸ σπίτι μας κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ εὐγενῆ προϊόντα, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ λογικοὶ ἄνθρωποι γιὰ νὰ ζεσταθοῦν. Σχετικά, μάλιστα, ἡ Σταυρούλα εἶχε καὶ μιὰ σπουδαία ἐμπνευσι.

—Τὰ λεφτὰ ποὺ θὰ δίναμε γιὰ καύσιμα θὰ τὰ ρίχνουμε κάθε μέρα σ' ἕνα κουμπαρᾶ, μοῦ εἶπε ὁρθὰ-κοφτά.

Οὕτω καὶ ἐγένετο. Κι' ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε, σὰν ἔξυπνα παιδιὰ ποὺ εἴμαστε, μέσα στοὺς τέσσερες αὐτοὺς χειμῶνες τιγκάραμε ἀσφυκτικὰ ὄχι ἕνα, ἀλλὰ δέκα ἐννέα κουμπαράδες. Καὶ προχθὲς τὸ βράδυ, ἡ Σταυρούλα γύρισε στὰ μαγαζιὰ παγνηγυρίζοντας.

—Ἐρχομαι ἀπὸ τὰ μαγαζιά! μοῦ ἀνήγγειλε θριαμβευτικά.

—Καὶ τί πῆγες νὰ κάνης στὰ μαγαζιά; τὴ ρώτησα.

—Παράγγειλα μιὰ σπουδαία γούνα! μὲ πληροφόρησε στὸν ἴδιο θριαμβευτικὸ τόνο.

—Μὲ τί λεφτά, Σταυρούλα;

—Μὲ τὰ λεφτὰ τῶν κουμπαράδων, Μπάμπη, ποὺ λίγο ἔλειψε, λόγῳ τῆς ἀθεράπευτης σπαταλης σου νὰ τὰ κάψουμε κυριολεκτικῶς.

Καί, χωρὶς νὰ δώση προσοχὴ ποὺ χλώμιασα καὶ κιτρίνισα σὰν λεμόνι, συμπλήρωσε:

—Καὶ τὸ σπουδαιότερο εἶναι ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κάναμε μιὰ οἰκονομία ἑξακοσίων ὀγδόντα τριῶν δραχμῶν! Κι' ἴδου ἡ ἀπόδειξις!

Καὶ συγχρόνως ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της καὶ μοῦ ἐπεδείξε τὸ προϊὸν τῶν «οἰκονομιῶν» μας, ποὺ βιάστηκε νὰ τὸ ξανακαταχωνιάσῃ.

Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκα νὰ πετάξω τὴ Σταυρούλα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἔπειτα, ὅμως, ἀλλαξα γνώμη κι' ἀποφάσισα νὰ βάλω μπουρλότο στὸ σπίτι καὶ γαία πυρί μιχθήτω ὅπως ἔλεγε καὶ ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη.

Ἀλλά, εὐτυχῶς, ἐπεκράτησε στὴν ταραγμένη σκέψι μου ἡ λογικὴ καὶ συλλογίστηκα:

—Γιατί νὰ χαραμίσης τὰ νειάτα σου καὶ τὴν ὁμορφιά σου μέσα στὴ φυλακή; Ἡ μήπως δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι τρόποι ἐκδικήσεως;

Καὶ βέβαια ὑπῆρχαν! Κι' ὁκτὼ ποὺ θέλω νὰ τὸ παινευτῶ, ἀλλὰ βρῆκα τὸν ὡραιότερο. Παρέλαβα, δηλαδή, αὐτοπροσώπως τὴ γούνα ποὺ εἶχε παραγγείλει ἡ «οἰκονόμα» ἡ Σταυρούλα. Καὶ τώρα τὴ φοράω μέσα στὸ σπίτι καὶ καταζεσταίνομαι! Κι' ἂσε τὴ Σταυρούλα, τὴν «ἐχθρὰ τῶν καυσίμων» νὰ ξεπαγιάσῃ ἀπὸ τὸ ψοφόκρυο! Κι' ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ συμβῇ τὸ τοιοῦτο μιὰ ὥρα ἀρχήτερα! Ἀμήν!...

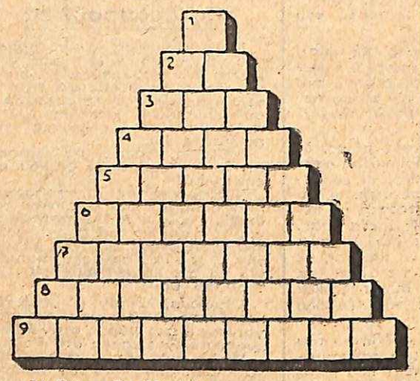
Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Παιγνίδια

Πυραμίδα

Ἡ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς λέξεις ποὺ θὰ συμπληρώσουν τὴν πυραμίδα αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπ' ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης της, ἀναγραμματισμένα ἢ μή, σὺν ἕνα καινούργιο.

1) Φωνῆεν.
2) Δηλώνει δισταγμό.
3) Φίλη τοῦ Βύρωνος.
4) Πάρα πολύ.
5) Ἱερεὺς τοῦ Θιβέτ.
6) Ἀλλαντικό.

7) Πόλις τῆς Ἠλείας.
8) Νησὶ τοῦ Σαρωνικοῦ.
9) Ἱερὰ τριήρης τῶν ἀρχ. Ἀθηναίων.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω ἐρωτήσεις ἡ μιὰ εἶναι σωστή. Προσπαθῆστε νὰ τὴν βρῆτε διαγράφοντας τὶς δυὸ ἄλλες.

1) Πόσες περίπου γλῶσσες μιλοῦνται σ' ὅλον τὸν κόσμο;
—2796, 3185, 7014.

2) Ποιὸ εἶναι τὸ μόνο κοινὸ ζῶο ποὺ δὲν ἀναφέρεται καθόλου στὴ Βίβλο;
—Ὁ ἡμίονος, ἡ γάτα, ὁ σκύλος.

3) Ποιὸς εἶναι ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς κάτωθι ἀριθμοὺς ποὺ διαιρεῖται συγχρόνως ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 καὶ 9 χωρὶς ν' ἀφίνῃ κανένα ὑπόλοιπο;
—2345, 2480, 2520.

4) Ποιὸ εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ ἀρσενικοῦ;
—Λευκό, κίτρινο, πράσινο.

5) Ποιὸς ἐπωνομάστηκε «βασιλεὺς τοῦ βάλς»;
—Ὁ Ριχάρδος Στράους, ὁ Γιόχαν Στράους, ὁ Φράντς Λέχαρ.

6) Πόσα περίπου κουκούλια τοῦ μεταξοσκώληκος χρειάζονται γιὰ νὰ κατασκευασθῇ ἕνα ἀλεξίπτωτο;
25.000, 45.000, 120.000.

7) Ποιὸς ἔγραψε τὴ μουσικὴ τοῦ ἔργου «Τὸ σπίτι τῶν τριῶν κοριτσιῶν»;
—Ὁ Λομπάρντο, ὁ Λέχαρ, ὁ Σοῦμπερτ.

8) Πόσες μεγάλες ἐμπορικὲς ἁμαξοστοιχίες θὰ χρειάζονταν σήμερα γιὰ νὰ μεταφέρουν τὰ ὑλικὰ ποὺ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς πυραμίδος τοῦ Χέοπος;
—500, 15.000, 100.000.

9) Ποιὸς ἀνακάλυψε τὴν Αὐστραλία;
—Ὁ Κάμποτ, ὁ Μάρκο Πόλο, ὁ Μαγελᾶνος.

10) Σὲ ποιὰ ἡλικία πέθανε ἡ Ζὰν ντ' Ἄρκ;
—19, 22, 25 χρόνων.

Λογοπαικτικὸς λεξίγριφος

Μὲ λιγάκι μόνον ἄμμο
ποὺ τὴ χώνεις ἑδεκεῖ
χτίζεις εὔκολα μιὰ πόλι
σὲ μιὰ νῆσο ἱστορική.

Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ποὺ ἀποτελοῦνται ὅλες ἀπὸ 7 γράμματα θὰ σχηματίσουν διαβαζόμενα στὴ σειρὰ μεγάλη καὶ γνωστὴ αὐτοκράτειρα.

1) Κατάρα.
2) Ἀδελφὸς τοῦ Ἔρωτος.
3) Γίνεται νόστιμη σαλάτα.
4) Προορίζεται γιὰ τὰ πόδια.
5) Συνήθως σατυρίζει.
6) Πατέρας ἀμηρικοῦ ἥρωος.
7) Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς.

Λεξίγριφος

Ἐπίρρημα τὸ ἑνώνετε
μὲ κάποια μετοχὴ
κι' ἀντρογυναίκα ἔχετε
ἀμέσως μυθική.

Ἀναγραμματισμὸς

Ἤσυχο, γλυκὸ νεράκι
ἂν ταράξῃς σὺ λιγάκι,
γίνεται πάλι νερό.
ἴσως ἤσυχο κι' αὐτὸ
μιὰ συνήθως ἁλμυρό.

Κρυπτογραφικὸ

1 2 3 4 5 6 7 8	: Ἀρχαῖος θεός.
2 8 4 5 6 2 3	: Ντροπιάζει.
3 5 6 7 8	: Ἀρχαία πόλις τῆς Φοινίκης.
4 5 6 2 3	: Ποιότης ὑλικῆ ἢ ἠθική.
5 7 6 5 2 8	: Ὑπάρχει καὶ στὸ πιὸ πρόχειρο φαρμακεῖο.
6 4 3 1 2 5 8 5 3	: Προσφώνησις.
7 6 4 5 2 8	: Μορφωτικὸν ἵδρυμα.
8 7 1 2 3	: Φρέσκος.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμό.

Στοιχειόγριφος

Τοῦ Αἰγαίου εἶμαι νησὶ
ὄχι καὶ πολὺ μικρό,
ἕνα γράμμα ἂν μ' ἀφαιρέσῃς
καὶ τὸν τόνο μεταθέσῃς,
μέρος γίνομαι ἱερό.

Μεταγραμματισμὸς

Ὅμικρον ἂν τοῦ ἀφαιρέσῃς
κι' ἕνα γιώτα ἂν τοῦ προσθέσῃς
ἀπὸ φοβερὸ ἑρπετὸ
παλαιὸ θὰ δῇς σοφό

Κινηματογραφικὸ παιγνίδι

Στὶς κάτωθι ὁμάδες ποὺ περιλαμβάνουν ἀπὸ τέσσερα ὀνόματα κινηματογραφικῶν ἀστέρων ἡ καθεμιά, τὸ ἕνα δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφέρεται. Ποιὸ καὶ γιατί;

1) Ἰδὰν Πέτροβιτς, Εὔα Μπάρτοκ, Μαρία Φελίξ, Κούρτ Γιοῦργκενς.

2) Βὰν Τζόνσων, Γιὰν Στήρλινγκ, Ντέηλ Ρόμπερτσον, Ρόντ Κάμερον.

3) Λάϊονελ Μπάρρυμορ, Τζὼν Τζίλμπερτ, Γκρέτα Γκάρμπο, Τζὴν Χάρλοου.

4) Λέολυ Καρόν, Μπέττυ Νταΐβις, Ἄλιν Φράνσις, Μπέλλα Ντάρβι.

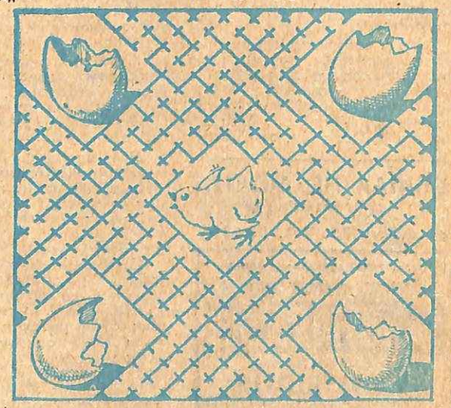
5) Τζόαν Φονταίν, Ἰνγκριντ Μπέργκαν, Μαίριλιν Μονρόε, Τζένιφερ Τζόνς.

6) Τάϋρον Πάουερ, Ἀνναμπέλλα, Λίντα Κρίστιαν, Σοῦζαν Χαϊηγουαρντ.

7) Ρόμπερτ Ταΐηλορ, Τζὰκ Ταΐηλορ, Ντὸν Ταΐηλορ, Ἐλίζαμπετ Ταΐηλορ.

8) Βέρα Ἔλλεν, Σὺντ Τσαρρίς, Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ, Μίτσι Γκαίηνορ.

Λαβύρινθος

Ἀπὸ ποιὸ ἀπὸ τὰ τέσσερα αὐτὰ αὐγὰ βγῆκε τὸ πουλάκι τοῦ κέντρου; Στὸ παιγνίδι μποροῦν νὰ πάρουν μέρος πολλοὶ παῖκτες συγχρόνως. Διαλέγουν ἕνα αὐγὸ στὴν τύχη καὶ κερδίζει ἐκεῖνος, ποὺ ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ αὐγό του θὰ κατορθώσῃ μέσῳ τῶν διαδρόμων τοῦ λαβυρίνθου νὰ φτάσῃ στὸ πουλάκι τοῦ κέντρου.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

Ἡ καινούργια καμαριέρα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ κ. Μπονίτο ἔμενε σ' ἕνα ὡραῖο διαμέρισμα μιᾶς πολυκατοικίας. Ἦταν μικροκαμωμένη, μὲ ἔξυπνα μάτια καὶ μὲ τ' ἀπομεινάρια μιᾶς παλιᾶς ὁμορφιᾶς. Ζοῦσε ἄνετα, μὲ τὴν περιουσία ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τὸν ἄντρα της.

Ἓν' ἀπόγευμα, ὁ Τζών, ὁ οἰκονόμος της, τῆς ἀνάγγειλε πὼς ζητοῦσε νὰ τὴ δῇ ὁ ἐπιθεωρητὴς Μάλλαμπυ, τῆς Σκότλανδ Γυάρδ.

—Τί μὲ θέλει; ἀπόρησε ἡ κ. Μπονίτο.

—Δὲν μοῦ εἶπε, κυρία. Τὸν ρώτησα, ἀλλὰ μοῦ ἀπάντησε πὼς πρέπει νὰ σᾶς δῇ προσωπικῶς.

—Ἂς περάσῃ λοιπόν, Τζών.

Ὅταν μπῆκε ὁ ἐπισκέπτης, τὴ βρῆκε νὰ στέκεται κοντὰ στὸ τζάκι. Τὴ χαιρέτησε, τῆς συστήθηκε καὶ προχώρησε ἀμέσως στὸ θέμα του:

—Πληροφορηθήκαμε, κυρία, πὼς προσλάβατε τελευταίως μιὰ καινούργια καμαριέρα.

—Ναί, τὴ Ματίλδη. Ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα.

—Τὴ Ματίλδη Κόσκι;

—Ὄχι. Τὸ ἐπίθετό της εἶναι Λαφάρζ.

—Ἄ, ἔτσι σᾶς εἶπε; Εἶναι ἡ Κόσκι, κυρία μου, μιὰ ἐπικίνδυνη δοποιήσω.

—Ἡ Ματίλδη κλέφτρα; Ἀδύνατον! Κάποιο λάθος θὰ κάνετε! διαμαρτυρήθηκε ἡ κ. Μπονίτο.

Ὁ ντέτεκτιβ τῆς ἔδειξε δυὸ φωτογραφίες, ἂν φᾶς καὶ προφίλ.

—Αὐτὴ δὲν εἶναι; τὴ ρώτησε. Μᾶς ἔστειλε τὶς φωτογραφίες της ἡ ἀστυνομία τῆς Ν. Ὑόρκης.

—Θεέ μου! Εἶν' ἀπίστευτο!... Τὰ συστατικά της ἦταν ἐξαίρετα!

—Ἐξακριβώσατε ὅμως ἂν εἶναι γνήσια ἢ πλαστά;

—Ὄχι, εἶν' ἡ ἀλήθεια... Ἤμουν τόσο εὐχαριστημένη ἀπ' τὴ κλέφτρα! Ἐπιφορτίσθηκα ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία μου νὰ σᾶς προειδοποιήσω... Καὶ τώρα... σκοπεύετε νὰ τὴ συλλάβετε;

Ὁ ἀστυνομικὸς κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του

—Δὲν ἔχομε γιὰ τὴν ὥρα καμμιὰ συγκεκριμένη κατηγορία ἐναντίον της. Ξέρομε ὅμως τὴ δράσι της καὶ ὑποπτευόμαστε γιὰ ποιὸ λόγο ἦρθε σπίτι σας... Τῆς παρουσιάστηκε ὡς τώρα καμμιὰ εὐκαιρία νὰ κλέψῃ τὰ κοσμήματά σας;

—Ὄχι. Ὅσα δὲν φοράω, τὰ φυλάω σ' ἕνα μικρὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ τοίχου, στὴν κάμαρά μου. Ἔχω ἀπὸ χρόνια αὐτὴ τὴ συνήθεια. Καὶ τὸ κλειδὶ βρίσκεται πάντα στὴν τσάντα μου.

—Κάνετε πολὺ καλά, κυρία. Ὡστόσο, ἡ Ματίλδη περιμένει τὴν εὐκαιρία... νὰ ξεχάσετε κάποτε ξεκλείδωτο τὸ χρηματοκιβώτιό σας, ἢ ν' ἀφίσετε τίποτε ἀπ' ἔξω. Τότε θὰ χαθοῦν καὶ τὰ κοσμήματά σας κι' ἡ «ἰδεώδης» καμαριέρα σας!

—Μείνετε ἥσυχος, ἀπάντησε ἡ κ. Μπονίτο. Δὲν εἶμαι ποτὲ ἀφηρημένη. Γιὰ νὰ σπάσῃ δὲ τὸ χρηματοκιβώτιό μου, χρειάζεται δυναμίτις.

—Ἴσως νάχετε δίκηο... Πάντως, ὅταν πεισθῇ ἡ Ματίλδη ὅτι δὲν βγαίνει τίποτα, μὲ σᾶς, θὰ ζητήσῃ ἀλλη θέσι, πιό... ἐπικερδή! Θὰ σᾶς παρακαλέσω πολύ, ἂν τυχὸν φύγῃ ἀπ' τὴν ὑπηρεσία σας, νὰ μᾶς εἰδοποιήσετε ἀμέσως καὶ νὰ μᾶς δώσετε τὸ ὄνομα τῶν καινούργιων ἀφεντικῶν της, ἂν τὸ ξέρετε.

Ἡ κ. Μπονίτο τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε. Ὕστερα πρόσθεσε:

—Ποτὲ δὲν θὰ τὸ πίστευα γιὰ τὴ Ματίλδη! Πῶς γελιέται λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος!...

—Μὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι τετραπέρατη, κυρία! Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς φοβᾶμαι πὼς θὰ κουραστοῦμε πολὺ γιὰ νὰ τὴν τσακώσουμε.

Ἡ κ. Μπονίτο σκέφθηκε λίγο κι' ἀπάντησε:

—Μποροῦμε εὔκολα νὰ τῆς στήσουμε μιὰ παγίδα, ἂν εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ λέτε.

—Μὲ ποιὸν τρόπο;

—Ὑποθέσετε πὼς ἀφίνω ἀνοιχτὸ τὸ χρηματοκιβώτιό μου, ἢ τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ μου πάνω στὴν τουαλέτα μου...

—Δὲν θᾶταν καθόλου φρόνιμο ἐκ μέρους σας.

—Ὄχι, καθόλου, ἂν περιμένη κάτω στὸ χῶλλ ἕνας ἀπ' τοὺς ἄντρες σας. Τὸ τηλέφωνό μου συνδέεται ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ θυρωρεῖο.

—Δὲν ξέρω ἂν εἶναι σωστό... εἶπε διστακτικὰ ὁ ἐπιθεωρητής. Δὲν ἔχω τέτοια ἐντολή...

—Μά, ἂν εἶναι τίμια γυναῖκα, δὲν πρόκειται νὰ πέσῃ στὴν παγίδα, κι' ἔτσι δὲν θὰ πάθῃ κανεὶς τίποτε... Ἀκοῦστε τὴν ἰδέα μου: Αὔριο τ' ἀπόγευμα, κατὰ τὶς 5, θὰ γυρίσω ἀπ' ἔξω, θ' ἀφίσω τὸ κολλιέ μου στὴν τουαλέτα καὶ θὰ κάνω πὼς ἀποκοιμιέμαι στὸ ντιβάνι, κοντὰ στὸ τζάκι.

»Ἂν τὴ δῶ νὰ παίρνη τότε τὸ κολλιὲ καὶ νὰ φεύγη, θὰ τηλεφωνήσω στὸ θυρωρό. Ἐσεῖς θὰ τὴ σταματήσετε, στὴν ἐξώπορτα, καὶ θὰ βρῆτε πάνω της τὰ κλεμένα μαργαριτάρια. Θὰ τιμωρηθῇ τότε ὅπως τῆς ἀξίζει!

—Δὲν μοῦ πολυαρέσει αὐτὴ ἡ δουλειά... δίστασε ἀκόμα ὁ ἐπιθεωρητής.

—Μὰ γιατί; "Αν δὲν πειράξη τὸ κολλιέ, δὲν θὰ συμβῇ τίποτα... Κι' ἐλπίζω πολὺ πὼς δὲν θὰ τὸ πειράξη καὶ πὼς δὲν εἶν' αὐτὴ ποὺ λέτε.

—Καλὰ λοιπόν! Ἂς δοκιμάσουμε... Αὔριο τ' ἀπόγευμα, στὶς 5, θὰ βρίσκωμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος κάτω στὴν ἐξώπορτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, λίγο πρὶν ἀπ' τὴν ὡρισμένη ὥρα, ἡ Μπονίτο γύρισε στὸ σπίτι της. Βρῆκε πραγματικὰ στὴν εἴσοδο τῆς πολυκατοικίας τὸ Μάλλαμπυ.

—Ἔχω βάλει νὰ φυλάνε ὅλες τὶς πόρτες, τὴν πληροφόρησε ἐκεῖνος. Ἔχω συνεννοηθῇ μὲ τὸ θυρωρό. Ξέρει τί θὰ κάνῃ...

—Ἴσως νὰ περάσῃ λίγη ὥρα, ὥσπου νὰ τσιμπήσῃ...

—Δὲν πειράζει. Δὲν βιάζομαι, κυρία... Εἶν' ἐξυπνη ἡ Ματίλδη, ἀλλὰ σεῖς θὰ φανῆτε ἐξυπνότερη ἀπ' αὐτήν!

Ἡ κ. Μπονίτο χαμογέλασε, κολακευμένη, καὶ μπῆκε στὸ ἀσανσέρ.

Ὁ Μάλλαμπυ περίμενε. Κάθε τόσο κύτταζε τὸ ρολόϊ του. Μὰ κι' ὁ θυρωρὸς ἀνυπομονοῦσε.

Πέρασαν δέκα λεπτά. Ὕστερα κουδούνισε τὸ τηλέφωνο...

...Ἡ καμαριέρα τῆς κ. Μπονίτο φοροῦσε ἕνα κομψὸ ἀδιάβροχο καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι τὴν τσάντα της, ὅταν βγῆκε ἀπ' τ' ἀσανσὲρ καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἐξώπορτα. Ὁ Μάλλαμπυ τὴ σταμάτησε.

—Εἶμαι ἀστυνομικός, τῆς εἶπε εὐγενικά. Ἀκολουθῆστε με, παρακαλῶ.

—Μά... γιατί; διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη, θυμωμένη.

—Τὸ ξέρετε καλά!...

—Σπουδαῖο τὸ κόλπο σου, Κόσκι, εἶπε ὁ Γκρέγκορυ.

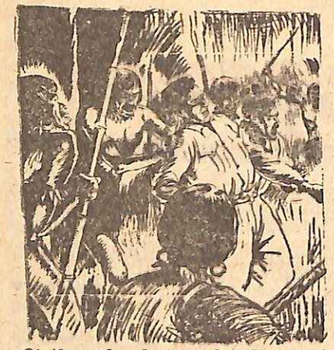
—Σπουδαῖο τὸ κόλπο σου, Κόσκι, τοῦ εἶπε ὁ Γκρέγκορυ. Μάντεψα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ σένα, ὅταν μᾶς τηλεφώνησε χτὲς τὸ βράδυ ἡ κ. Μπονίτο καὶ μᾶς ρώτησε γιατί τῆς εἴχαμε στείλει τὸν «ἐπιθεωρητὴ Μάλλαμπυ».

»Εἶχες ξαναχρησιμοποιήσει κι' ἄλλοτε αὐτὴ τὴν ψεύτικη ἀστυνομικὴ ταυτότητα... Περίφημο τὸ σχέδιο ποὺ κατάστρωσες μὲ τὴ γυναῖκα σου, τὴ Ματίλδη, γιὰ νὰ βάλετε στὸ χέρι τὸ κολλιέ.

—Στὸ εἶπα ἐγὼ πὼς εἶναι διάβολος αὐτὴ ἡ γρηά! φώναξε ἡ Ματίλδη στὸν ἄντρα της. Ἂν μ' ἄφινες νὰ τὲ κανονίσω ἐγώ...

—Ἐλᾶτε, μὴ μαλώνετε τώρα, εἶπε χαμογελώντας ὁ Γκρέγκορυ. Πᾶμε. Τὸ ταξὶ περιμένει.

Χ. ΧΟΡΝ

Οἱ ἰθαγενεῖς μᾶς ἔσπρωξαν δίπλα στὰ ἀποκεφαλισμένα πτώματα...

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ
τῶν κεφαλοκυνηγῶν!...

Ἡ δραματικὴ περιπέτεια δυὸ λευκῶν στὴ ζούγκλα τῆς Νέας Γουϊνέας

Οἱ πρῶτες θετικὲς πληροφορίες, ποὺ ἔφτασαν στὴ Δύσι γιὰ τοὺς κεφαλοκυνηγοὺς τῆς Νέας Γουϊνέας, στὴ διάρκεια τοῦ τελευταίου πολέμου, προερχόντουσαν ἀπὸ τέσσερις Ἀμερικανοὺς στρατιῶτες, ποὺ ἔνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα τοὺς ἀνάγκασε νὰ μείνουν στὴ «Χαμένη Κοιλάδα» γιὰ ἀρκετὲς ἡμέρες.

"Οταν γύρισαν στὴ βάσι τους, οἱ Ἀμερικανοὶ μίλησαν γιὰ τοὺς παγύφυλλους καὶ γεροδεμένους ἰθαγενεῖς τῶν μικρῶν, περιπλεκομένων χωριῶν, ποὺ ἀσκολοῦνται κυρίως μὲ τὴν καλλιέργεια τῆς γῆς. Εἶναι συνήθως ἤρεμοι καὶ τὸ μόνο ποὺ φανερώνει τὰ ἄγρια ἐνστικτά τους, εἶναι ὅτι ἀσκολοῦνται μὲ τὸ κυνήγι ἀνθρωπίνων κεφαλῶν.

Σ' αὐτήν, λοιπόν, τὴν περιοχὴ βρέθηκαν οἱ δύο Ἄγγλοι γεωλόγοι, ὁ Τζωρτζ Γκριφφὶν καὶ ὁ Μπὶλ Μπόλαντ, μὲ σκοπὸ νὰ κάνουν μελέτες γιὰ λογαριασμὸ μιᾶς ἑταιρίας πετρελαίων. Ἕνα ὑδροπλάνο τοὺς ἄφισε στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Μπαλίν καὶ ὁ Ἀμερικανὸς πιλότος Κὴρνς ὑποσχέθηκε νὰ ξαναγυρίση στὸ ἴδιο σημεῖο μετὰ ἀπὸ μία βδομάδα, γιὰ νὰ τοὺς φέρη ἐφόδια.

Ἀποφάσισαν νὰ κατασκηνώσουν σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ ἔστησαν τὴ σκηνή τους ὅσο κοντύτερα μποροῦσαν στὸ ποτάμι.

«Οἱ τρεῖς πρῶτες μέρες πέρασαν χωρὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσουν καθόλου οἱ κάτοικοι τοῦ γειτονικοῦ χωριοῦ, γράφει ὁ Γκριφφὶν στὶς ἐντυπώσεις του. Μόνο μιὰ φορὰ μᾶς ἐπισκέφθηκε ἕνας γέρος — ὁ μάγος τῆς φυλῆς, ἀπ' ὅ,τι φανέρωνε τὸ βαμένο πρόσωπό του — μὲ μία συνοδεία πολεμιστῶν. Τόσο αὐτός, ὅμως, ὅσο καὶ οἱ σύνοδοί του, δὲ μίλησαν καθόλου, οὔτε ἔδωσαν σημασία στὰ δῶρα καὶ τὶς φιλικὲς χειρονομίες μας.

»Τὸ ἀπόγευμα τῆς τρίτης μέρας, γύρω στὶς τέσσερις, ἐξετάζαμε μέρικα δείγματα μὲ τὸν Μπόλαντ, ὅταν μία ἀλλόκοτη σιωπὴ ἁπλώθηκε ξαφνικὰ στὴν Κοιλάδα.

»—Τὸ Μουάο, εἶπε βραχνὰ ὁ Μπόλαντ.

»Ἀνατριχιάσαμε καὶ οἱ δύο. Τὸ «Μουάο» — δηλαδὴ ἡ ἀπόλυτη σιγὴ ποὺ ἡ διάρκειά της δὲν εἶναι πάντα ἡ ἴδια καὶ καμμιὰ φορὰ κρατάει ὁλόκληρες μέρες — σήμαινε τὴν ἐπίσημη ἔναρξι τοῦ κυνηγιοῦ τῶν κεφαλῶν.

»Συνήθως, ἡ σιωπὴ αὐτὴ κρατάει ὅλη τὴ νύχτα καὶ μὲ τὸ ξημέρωμα, ὡπλισμένοι γιὰ τὸ κυνήγι,

»Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μεμονωμένα θύματα ποὺ βρίσκουν, ἔχουν καθιερώσει ἕνα ἔθιμο, ποὺ τοὺς βοηθάει νὰ ἐξασφαλίζουν τὸ τόσο πολύτιμο γι' αὐτοὺς κρανία. Οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων χωριῶν συναντῶνται σὲ ὡρισμένα σημεῖα τῆς ζούγκλας καὶ οἱ ἄνδρες στέκονται σὲ δύο ἀντιμέτωπες ὁμάδες περιμένοντας τὸ σύνθημα ποὺ θὰ τοὺς ρίξη πάνω στοὺς ἀντιπάλους τους.

»Μόλις σκοτωθῆ κάποιος, ἀρχίζει καινούργιος ἀγώνας γιὰ τὴν ἀπόκτησι τοῦ πτώματος. Ὕστερα ἀπὸ μία σειρὰ αἱματηρῶν συγκρούσεων, ἡ κάθε ὁμάδα ξαναγυρίζει στὸ χωριό της, παίρνοντας μαζὶ τὰ πτώματα καὶ τοὺς αἰχμαλώτους της καὶ ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ τελετὴ γιὰ τὸν ἀποφαλισμὸ τῶν θυμάτων.

»Μέσα στὴν ἀλλόκοτη σιωπή, γυρίσαμε μὲ προφύλαξι στὴν κατασκήνωσί μας. Μὲ τὸν ραδιοφωνικὸ πομπό μας, εἰδοποιήσαμε τὸν Κὴρνς γιὰ τὴν κατάστασι καὶ ὑποσχέθηκε νὰ κάνη ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ μᾶς βοηθήση. Στὸ μεταξὺ ἔπεσε ἡ νύχτα καὶ παίρνοντας τὰ ὅπλα μας, ξεκινήσαμε γιὰ τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ποὺ παρουσίαζε κάποια ἀσφάλεια.

»Δὲν προλάβαμε νὰ περπατήσουμε δέκα βήματα, ὅταν ἀπὸ ὅλες τὶς μεριὲς τῆς ζούγκλας ξεπρόβαλαν ὡπλισμένοι ἰθαγενεῖς, ποὺ χωρὶς μεγάλη δυσκολία μᾶς ἀφώπλισαν, μᾶς ἔδεσαν καὶ μᾶς μετέφεραν στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ. Σὲ λίγο εἴχαμε μείνει μόνοι, μὲ τρεῖς φρουρούς. Οἱ ὑπόλοιποι, εἶχαν ξεκινήσει γιὰ τὴν πατροπαράδοτη ὁμαδικὴ μονομαχία μὲ τοὺς κατοίκους ἑνὸς ἄλλου χωριοῦ.

»Ξαναγύρισαν λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, σέρνοντας μαζί τους πέντε πτώματα, ποὺ τάρριξαν στὴ μέση τῆς πλατείας καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν τριγύρω τους ὅλοι μαζί. Πάνω στὸ χορό, οἱ ὡπλισμένοι ἰθαγενεῖς ἔκοψαν μὲ τὶς λόγχες τους τὰ κεφάλια τῶν πτωμάτων.

»Ἔγινε γιὰ λίγο ἡσυχία καὶ μετὰ μᾶς ἔσπρωξαν στὴ μέση τῆς πλατείας. Εἶχε ἔρθει ἡ σειρά μας. Δύο ἄνδρες εἶχαν κόψει τὰ δεσμά μας, γιατὶ σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῶν κεφαλοκυνηγῶν, τὸ θῦμα πρέπει νὰ ἔχη τὴν εὐκαιρία νὰ ὑπερασπίση τὸν ἑαυτό του.

»Ἐνῶ οἱ ἰθαγενεῖς ξανάρχιζαν γύρω μας τὸν ἄγριο χορό τους, ὁ Μπόλαντ κύτταξε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους καὶ εἶδε στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου ἀφημένα τὰ ὅπλά μας. Μὲ μιὰ ματιὰ μοῦδωσε νὰ καταλάβω τὸ ἀπελπισμένο σχέδιό του. Τιναχτήκαμε καὶ οἱ δύο σχεδὸν ταυτόχρονα καὶ διασπάσαμε τὸν κλοιὸ τῶν χορευτῶν.

»Πρόλαβα ν' ἁρπάξω τὸ περίστροφό μου καὶ νὰ ρίξω τρεῖς φορὲς στὰ τυφλά. Ἄκουσα δίπλα μου πυροβολισμοὺς καὶ κατάλαβα ὅτι κι' ὁ Μπόλαντ εἶχε βρῆ τὸ περίστροφό του. Ἀλλὰ ἡ ἐλευθερία μας δὲν κράτησε πολύ. Ἔνοιωσα ἕνα μούδιασμα στὸν καρπό μου ἀπὸ τὸ κτύπημα μιᾶς λόγχης καὶ τὸ περίστροφο ξέφυγε ἀπὸ τὸ χέρι μου. Ἀμέτρητα κορμιὰ ἰθαγενῶν ἔπεσαν ἐπάνω μου καὶ μὲ κράτησαν ἀκίνητο. Ὁ Μπόλαντ βρισκόταν στὴν ἴδια θέσι μὲ μένα.

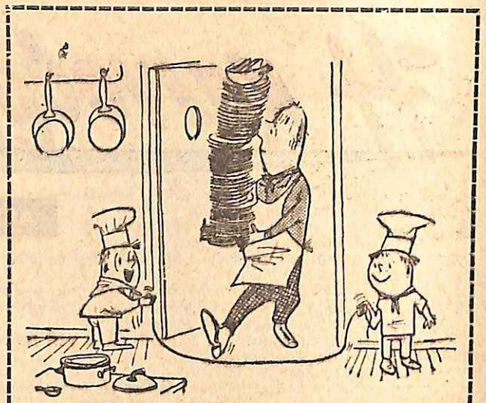
»Στ' αὐτιά μου ἔφτανε ἕνας συγκεχυμένος θόρυβος. Ἔκλεισα τὰ μάτια, περιμένοντας τὸ θάνατο.

»Ἀκολούθησε μία ἀναταραχὴ καὶ ὅταν ξανάνοιξα τὰ μάτια μου εἶδα ὅτι μόνο ὁ Μπόλαντ καὶ γὼ βρισκόμαστε στὴν πλατεία. Ὅλα τριγύρω ἦταν φωτισμένα ἀπὸ ἕνα παράξενο φῶς καὶ διαδοχικοὶ πυροβολισμοὶ ἔσκιζαν τὴ νύχτα. Ἀπὸ τὶς καλύβες τοῦ χωριοῦ ἔβγαιναν φλόγες.

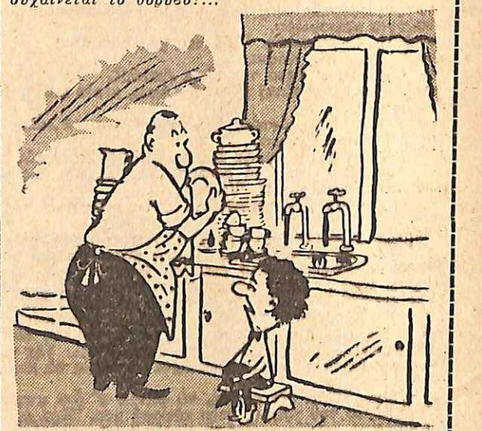
»—Γρήγορα στὸ ποτάμι, φώναξε ὁ Μπόλαντ. Ὁ Κὴρνς θὰ μᾶς περιμένη.

»Καθὼς τρέχαμε πρὸς τὸ ποτάμι, μοῦ δόθηκε ὁ καιρὸς νὰ καταλάβω τί εἶχε συμβῆ. Ὁ ἀκαθόριστος βόμβος ποὺ εἶχα ἀκούσει, προερχόταν ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Κὴρνς καὶ ἄλλα δύο ἀεροπλάνα, ποὺ τὰ ἔβλεπα τώρα νὰ κάνουν κύκλους πάνω ἀπὸ τὸ χωριό, ξερνῶντας φωτιά. Τὸ φῶς ποὺ εἶχε ἁπλωθῆ, προερχόταν ἀπὸ φωτοβολίδες ἀεροπλάνων. Αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ φῶς ἔκανε τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ τὰ χάσουν καὶ νὰ τραποῦν πανικόβλητοι σὲ φυγή...

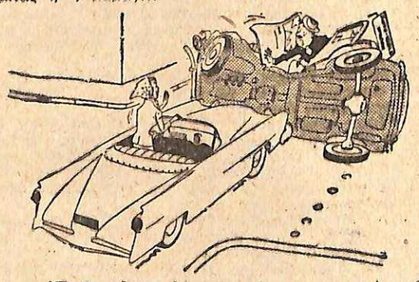
»Τὸ ὑδροπλάνο τοῦ Κὴρνς, ἔκανε δύο κύκλους καὶ προσθαλασσώθηκε. Πέσαμε στὸ νερὸ καὶ σὲ λίγο βρισκόμαστε ἀσφαλισμένοι στὴν καμπίνα του. Ὁ Κὴρνς μᾶς ἐξήγησε ὅτι μόλις πῆρε τὸ μήνυμά μας, ζήτησε βοήθεια ἀπὸ τὴν κυβέρνησι, ποὺ τοῦ παρεχώρησε δύο ἀεροπλάνα γιὰ νὰ μᾶς βοηθήση. Οἱ πυροβολισμοὶ ποὺ ρίξαμε, τοῦ εἶχαν δώσει τὴ δυνατότητα νὰ προσανατολισθῆ καὶ ἐρριξε τὶς φωτοβολίδες γιὰ νὰ διακρίνη καλύτερα, καὶ νὰ ἀποφασίση τί νὰ ναν μόνες τους τὶ δουλειὰ τοὺς».

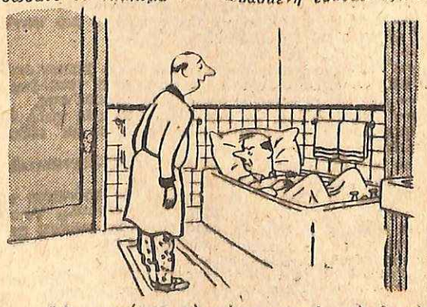
— Νὰ δοῦμε τώρα τί θὰ πῆ ὁ μπαμπᾶς, ποὺ συχαίνεται τὸ θόρυβο!...

— Γιὰ πές μου, ἀλήθεια, τί εἶσαι σύ, ὁ μπαμπᾶς ἢ ἡ μαμά;...

— Ἐσεῖς εἶστε, δάσκαλε; Θυμόσαστε ποὺ μοῦ δώσατε τὸ δίπλωμα τὴν περασμένη ἑβδομάδα;.....

— Ἂν κρυώνῃς τὴ νύχτα, ἀνοιξε τὸ ζεστὸ νερό...

Ἐπικίνδυνες παγίδες

Μικρὴ δυστυχισμένη, Κων)πολι: Σᾶς βεβαιῶ, μὲ ὅλη μου τὴν εἰλικρίνεια, ἀγαπητή μου, ὅτι τὸ γράμμα σας μοῦ ἔκανε πολὺ ἄσχημη ἐντύπωσι, γιὰ τὸν ἐπιπόλαιο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιμετωπίζετε τὸ «αἰσθηματικό» σας ζήτημα, ὅπως χαρακτηρίζετε τὴν περιπέτειά σας αὐτή. Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι τόσο θλιβερὸ καὶ παράξενο, ὅσο τὸ γράμμα σας φανερώνει πὼς καὶ ἀπὸ καλὸ σπίτι εἶστε καὶ ἀπὸ μόρφωσι καὶ λογικὴ δὲν στερεῖσται. Δὲν μπορῶ, λοιπόν, νὰ καταλάβω καὶ πολὺ λιγώτερο νὰ δικαιολογήσω, πῶς σᾶς κινήθηκε τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ ἕναν παντρεμένο χωρὶς νὰ συναισθανθῆτε τὸν κίνδυνο ἐνὸς σκανδάλου καὶ χωρὶς νὰ σεβασθῆτε τὴν ἀξιοπρέπειά σας καὶ τὴν οἰκογενειακή σας ὑπόληψι! Παρασυρθήκατε ἀπὸ ἐπιπολαιότητα σ' ἕναν «κατήφορο». Ἐνῶ ἐκεῖνος εἶχε τόσο νέα καὶ καλὴ γυναίκα, ὄχι μονάχα δημιούργησε σχέσεις μαζί σας, ἀλλὰ συγχρόνως ἔχει σχέσεις καὶ μὲ τὴν ἀδελφούλα σας. Καὶ νά, τώρα, ποὺ τἄμαθε καὶ ἡ ἄτυχη γυναίκα του κι' ἔχετε καὶ οἱ δυό σας μπελάδες καὶ ἀνησυχίες. Κρίμα ποὺ πέσατε καὶ οἱ δυό σας στὴν παγίδα τοῦ ἐλεεινοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου! Μὰ τώρα ποὺ ἀπεκαλύφθη ἐλπίζω νὰ βάλετε καὶ οἱ δυό σας μυαλὸ καὶ νὰ διακόψετε ἀκόμα καὶ τὴν τυπικώτερη σχέσι μαζί του. Σᾶς τὸ τονίζω αὐτὸ καὶ σᾶς ἐπισημαίνω τὸν φοβερὸ κίνδυνο, ἂν ἐξακολουθήσετε, καθὼς μ' ἀφῆνετε νὰ ἀντιληφθῶ, νὰ ἐνδιαφέρεστε γι' αὐτόν. Τουλάχιστον δὲν λυπᾶστε τοὺς γονεῖς σας, ποὺ θὰ τοὺς βυθίσετε στὴν ἐσχάτη ταπείνωσι καὶ θλῖψι, ὅταν θὰ ξεσπάση κανένα κοινωνικὸ σκάνδαλο εἰς βάρος σας;...

Γεωργία Τ., Καρδίτσα: "Υστερ' ἀπὸ αἴσθημα ἑπτὰ μηνῶν μ' ἕνα νέο, ποὺ τὸν εἴχατε γνωρίσει καλὰ καὶ εἴδατε πὼς ταιριάζατε, δώσατε ἀνεπίσημο λόγο. Κι' ἐνῶ ζούσατε μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτή, ξαφνικὰ μάθατε, ὅτι ὁ ἀγαπημένος σας εἶναι ἀρραβωνιασμένος μὲ μιὰν ἄλλη. Κι' αὐτὸ τώρα σᾶς ἔχει βυθίσει σὲ τόση στενοχώρια, πού, ὅπως γράφετε, θὰ σᾶς ὁδηγοῦσε σὲ αὐτοκτονία, ἂν δὲν σκεπτόσαστε τοὺς γονεῖς σας. Καὶ θέλετε νὰ σᾶς ὑποδείξω τρόπο, γιὰ νὰ...ἐκδικηθῆτε τὸν ἄπιστο! "Αν πραγματικὰ νομίζετε πὼς μπορῶ σὲ κάτι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη, αὐτὸ δὲν εἶναι νὰ σᾶς ἐξωθήσω γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως, ποὺ σᾶς ἔχει κυριεύσει ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρόδωσε τὴν ἐμπιστοσύνη σας. Κρίνω λογικώτερο γιὰ σᾶς, νὰ σᾶς συστήσω κάτι ἄλλο ἀξιοπρεπέστερο: Τὴν περιφρόνησι. Μονάχα αὐτὴ καὶ ἡ σιωπή σας ἀξίζουν στὸν ἀχαρακτήριστον αὐτὸ νέο. Κι' ἡ ἱστορία αὐτὴ ποὺ σᾶς στενοχώρησε τόσο, ἂς σᾶς γίνη μάθημα γιὰ τὸ μέλλον. Νὰ μὴν ἐμπιστεύεστε, χωρὶς νὰ ἐξετάζετε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν νὰ λένε ὡραῖα λόγια.

Ἐπιστημονικὰ Καλλυντικὰ
LYDIA P
ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ: Γιὰ ξηρὸ δέρμα Νο 1. Γιὰ κανονικὸ Νο 2. Γιὰ λιπαρὸ Νο 3.
ΚΡΕΜΑ βιταμίνης Α γιὰ κανονικὸ καὶ ξηρὸ δέρμα. Πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεῖα.
Παρακαταθήκη Σέκερη 4.— Τηλ. 612-450.

Προδομένη ψυχὴ Α. Δ.: Καὶ σεῖς μοῦ ζητᾶτε τὴν γνώμη μου, ἂν πρέπη νὰ ἐκδικηθῆτε τὸ νέο, πού, πίσω ἀπὸ τὴ πλάτη σας, εἶχε μπλέξει μὲ τὴν ἐξαδέλφη σας ἀπὸ τὴν ἐπαρχία καὶ διέκοψε τὶς σχέσεις του μαζί σας, δίνοντας ἐπίσημο λόγο στὴν ἄλλη, γιὰ τὴν παντρευτή. Μὰ ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀνειλικρινὴς ἀπέναντί σας, νομίζω, πὼς θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ εἶσθε ἱκανοποιημένη ποὺ σᾶς φανερώθηκε ἡ ἀλήθεια ἐγκαιρως καὶ προτοῦ ξυτυχῆς σᾶς μπλέξη αὐτὸς χειρότερα, ὁπότε ἴσως εἴχατε θλιβερώτερες συνέπειες... Τὸ καλό, λοιπό, ποὺ σᾶς θέλω εἶναι νὰ τὸν ἀγνοήσετε καὶ σεῖς, καὶ αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ καλύτερη ἐκδίκησι. Γιατὶ τί ἄλλο θὰ θέλατε νὰ τοῦ κάνετε; Νὰ τοῦ ρίξετε βιτριόλι, ὅπως λέτε; Μὰ μὲ αὐτὸ θὰ ἔχετε καὶ αὐστηρὲς κυρώσεις ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη! Νὰ καθίσετε καὶ νὰ τὸν κουτσομπολεύετε γιὰ τὴν ἐλεεινή του συμπεριφορά; Καὶ αὐτὸ δὲν σᾶς ταιριάζει.

Ξανθὴ Σαμπρίνα, Κουκάκι: Ἀπὸ καιρό, μοῦ ἐξιστορεῖτε, ἀντιμετωπίζετε τὴν πολιορκία ἑνὸς νεαροῦ συναδέλφου σας, ποὺ μὲ πολλὴ συστολή, μά καὶ μ' ἐπίμονο ἐνδιαφέρον, ἐκδηλώνει τὸ αἴσθημά του γιὰ σᾶς. Σᾶς ἀρέσει ὁ νέος καὶ θὰ θέλατε νὰ σχετισθῆτε μαζί του, μὲ τὴν προοπτικὴ, βέβαια, ἐνὸς νομίμου δεσμοῦ. Ὡστόσο δὲν τολμᾶτε νὰ προχωρήσετε καὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνετε στὸ ἐνδιαφέρον του, γιατὶ φοβᾶστε μήπως παρασυρθῆτε σὲ καμμιὰ περιπέτεια, ἐπειδὴ ἀκριβῶς δὲν γνωρίζετε καλὰ τὸν χαρακτῆρα του καὶ δὲν εἶσθε βεβαία γιὰ τὶς ἀληθινὲς προθέσεις του. Πρέπει νὰ σᾶς συγχωρῶ γιὰ τὴ γνωστικὴ αὐτὴ ἐπιφυλακτικότητά σας καὶ νὰ σᾶς συστήσω νὰ κρατήσετε αὐτὴ τὴν ἀξιοπρεπῆ στάσι, ποὺ σᾶς τιμᾶ. Ὅσο γιὰ τὸν νέο, ἐπειδὴ δὲν ἀποκλείεται τὸ αἴσθημά του νὰ εἶναι εἰλικρινὲς καὶ νὰ ἔχη σοβαρὸ σκοπό, πρέπει τὴν ἐρχόμενη φορά, ποὺ θὰ συναντηθῆτε, νὰ τὸν ἀντιμετωπίσετε μὲ θάρρος. Δηλαδή, ἂν ἐπιχειρήση νὰ σᾶς ἐκδηλώση τὸ αἴσθημά του, ἐσεῖς μὴ τὸν ἀποπάρετε. Ἀλλά, ξεκινῶντας που ὅτι μονάχα σ' ἕνα εἰλικρινὲς αἴσθημα θὰ μπορούσατε ν' ἀνταποκριθῆτε, ποὺ νὰ ἔχη κατάληξι τὸ γάμο, ζητῆστε τοὺ νὰ σᾶς μιλήση ξεκάθαρα καὶ εἰλικρινὰ γιὰ τὸν σκοπό του. Καὶ τονίστε του ὅτι ἂν σᾶς ἀγαπᾶ καὶ θέλη νὰ σᾶς κάνη γυναίκα του, πρέπει, ὕστερ' ἀπὸ ἀνάλογο διάστημα γνωριμίας καὶ ἀμοιβαίας κατανοήσεως, ν' ἀπευθυνθῆ στοὺς δικούς σας καὶ νὰ δώση ἐπισήμως σ' αὐτοὺς τὸ λόγο του ὅτι θὰ σᾶς παντρευτῆ.

ΕΡΗ

✪✪

Γάμος καὶ ὄνειρα

Ἡ δυστυχισμένη κόρη μοῦ γράφει πὼς τ' ὄνειρό της πάντα ἦταν νὰ παντρευτῆ ἕνα καλὸ νέο, ν' ἀποκτήση ἕνα ὡραῖο σπιτάκι καὶ νὰ δημιουργήση οἰκογένεια μὲ χαριτωμένα παιδάκια.

Δυστυχῶς, ὅταν βρῆκε τὸ νέο ποὺ τὴν ἀγάπησε καὶ τὸν παντρεύτηκε μὲ τὴ θέλησι τῶν γονέων της, δὲν πρόταξαε νὰ χαρῆ τὰ ὄνειρα, ποὺ εἶχε κάνει ἀπὸ μικρή. Ὁ ἄγριος της πέθανε πρὶν ἀκόμη τὴν κάνη γυναῖκα του, γιατὶ ἔτυχε στὴ μέση κάποιο περιστατικό, ποὺ τοὺς χώρισε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου τους.

Δυὸ χρόνια, λοιπὸν πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ ἔμεινε χήρα, κι' ἀναρωτιέται ἂν δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ξανακάνη οἰκογένεια.

Τῆς ἀπαντῶ, πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν πρέπει νὰ κάνη καὶ πολλὰ ὄνειρα. Ἂς ἀφήση τὴ μοῖρα νὰ τὴν τοποθετήση ἐκεῖ ποὺ προορίζεται, καὶ νὰ μὴ στενοχωρηθῆ γιὰ ὅσα δὲν συμβοῦν ἢ δὲν γίνουν, ἀρκεῖ νὰ ἔχη ἀφοσίωσι καὶ ἀγάπη στὸ δεύτερο ἄντρα της. Τ' ἄλλα θάρθοῦν μόνα τους, χωρὶς σχέδια καὶ ὀνειροπολήσεις. Γιατὶ εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεφύγωμε ἀπὸ τὸ πεπρωμένο.

Μερκούρη: Σκεφθήκατε ποτὲ μὲ πόση ἐμπιστοσύνη σᾶς περιβάλλει ὁ φίλος σας καὶ ἡ οἰκογένειά του; Ἂν σεῖς, αὐτὴ τὴν ἐμπιστοσύνη τὴν ξεχάσατε, θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ δικαιολογηθῆτε ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ τοῦ φίλου σας; Δὲν εἶναι σωστό, λοιπόν, οὔτε νὰ πῆτε τίποτα στὴν ἀνύποπτη αὐτὴ κοπέλλα, ἀλλ' οὔτε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος νὰ ξεχνᾶτε τὴ φιλία. Προσέξετε νὰ μὴν παρασυρθῆτε ἀπὸ ἐπιθυμίες πάνω στὰ ἐνστικτά σας καὶ ἂν κάποτε ἡ οἰκογένεια αὐτὴ καὶ ὁ φίλος σας ἐκτιμήσουν τὰ προτερήματά σας καὶ τὴ φιλία σας πρὸς τὸ σπίτι τους καὶ σκεφθοῦν νὰ σᾶς προτείνουν ἕνα σύνδεσμο πιὸ στενό, τότε φανερῶστε κι' ἐσεῖς τὰ ὀνειρα ποὺ εἴχατε κάνει, στὸ φίλο σας, νὰ γίνετε ἀδελφός του.

Ἀπογοητευμένη Κ. Χ.: Μὲ ρωτᾶτε γιατὶ ὁ νέος ποὺ κάθεται ἀντίκρυ στὸ σπίτι σας δὲν ἐξεδηλώνετο τόσον καιρὸ καὶ γιατί, μόλις ἔμαθε πὼς ἀρραβωνιάσθηκατε, ἔσπευσε νὰ τὸ πῆ. Σὲ ποιόν; Στοὺς γονεῖς σας; Ὄχι, βέβαια.

Ἐπομένως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν σᾶς ἀγαποῦσε. Γιατὶ στὴν ἠλικία ποὺ εἶναι, ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε γ' ἀναλάβη εὐθύνες. Ἄλλο λοιπὸν ἰδιοτροπία κι' ἀλλο ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη δίνει δύναμι, θάρρος, τόλμη σ' ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾶ, τὸν κάνει νὰ σκεφθῆ τὶς εὐθύνες ποὺ ἔχει ν' ἀναλάβη, γιὰ νὰ δημιουργήση οἰκογένεια. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανε ὁ φρόνιμος ἄνθρωπο, ποὺ σᾶς ἀρραβωνιάστηκε. Ὁ ἄλλος... εἶναι ἕνα παιδὶ ἀκόμη, ποὺ μὲ τὸν καιρὸ θ' ἀλλάξη ἕνα σωρὸ γνῶμες, καὶ ὣς που νὰ φτάση στὰ 27, ποὺ ἔχει ὁ ἄλλος, θάχη γνωρίσει καὶ πολλὲς ἄλλες γυναῖκες.

Ἡ εὐτυχία δὲν βρίσκεται στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι καὶ στὴν ὁμορφιά. Νὰ τὸν βγάλετε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ μυαλό σας, γιατὶ κάνετε ἔγκλημα, νὰ κοροϊδεύετε τὸν ἀρραβωνιαστικό σας. Ν' ἀφοσιωθῆτε σ' αὐτὸν καὶ ν' ἀγαπήσετε τὸν ἄνδρα, ποὺ θὰ σᾶς κάνη πραγματικὰ εὐτυχισμένη.

Ν. Λ. Π. Σ.: Συνήθως πάντα βρίσκεται μιὰ αἰτία καὶ μιὰ δικαιολογία γιὰ νὰ καλύψη κανεὶς ἕνα πάθημα, ποὺ μποροῦσε νὰ μὴν εἶχε συμβῆ, ἂν συλλογίζταν τὶς συνέπειες. Καταλαβαίνω τὸ δίλημμά σας, καὶ δικαιολογῶ τὶς ἀποφάσεις σας. Τί νὰ σᾶς συμβουλέψω ὅμως; Δὲν εἶναι τόσο εὔκολο τὰ μιλήση κανεὶς ἐλεύθερα. Πάντως, συμβουλευθῆτε ἕνα γιατρὸ εἰδικό, καὶ πιστεύω νὰ σᾶς πῆ ὅτι ὑπάρχει κάποια θεραπεία καὶ γι' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἀρρωστειας. Θὰ μοῦ πῆτε ὅτι τὸ μέρος ποὺ ζῆτε εἶναι σχετικῶς μικρό. Τότε χρειάζεται καὶ ἡ βοήθεια τῶν γονέων. Θὰ μπορούσατε νὰ λείψετε γιὰ μερικὲς ἡμέρες στὸ Κάϊρο ἢ στὴν Ἀλεξάνδρεια, χάριν ἀναψυχῆς.

Περιμένα τὴν ἀγάπη Μ. Β.: Εἶστε καλὴ μαθήτρια, ἄρκετὰ εὐκατάστατη, μιλᾶτε ἀπταίστως δύο γλῶσσες. Σᾶς λείπει ὅμως ἡ πεῖρα!

Αὐτὴν θ' ἀρχίσετε νὰ τὴν ἀποκτᾶτε ἀργότερα καὶ τότε θὰ θυμᾶσαστε αὐτὰ τὰ σημερινὰ καμώματα καὶ θὰ ντρέπεστε.

«Σκεφθῆτε τὴ χαρά μου, μοῦ γράφετε, ὅταν ἔμαθα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γυρίση σὲ μένα!»

"Αν ἤμουν στὴ θέσι σας, δὲν θὰ χαιρόμουν καθόλου. Θ' ἀδιαφοροῦσα καὶ θὰ τὸν εἶχα σβύσει ἀπὸ τὴ σκέψι μου!

Δὲν εἶναι τίμιος ὁ νέος ἐκεῖνος ποὺ ἀφ'νει τὴ μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη, καὶ ποὺ ξαναγυρίζει στὴν πρώτη. Δὲν σεβάστηκε καθόλου τὴ φιλία σας, τὴν ἀξιοπρέπειά σας. "Επειτα, ἕνας σοβαρὸς νέος, ποτὲ δὲν... διαφημίζει τὰ αἰσθήματά του στοὺς φίλους του, δὲν ἐκθέτει δηλαδὴ τὴν κοπέλλα, τὴν ὁποία πρέπει νὰ σέβεται.

Αὐτὰ ὅλα, δυστυχῶς γιὰ σᾶς ποὺ εἶστε ἕνα μορφωμένο κορίτσι, δὲν ἔκαναν ἐντύπωσι, γιατὶ δὲν σᾶς τὰ εἶπε κανείς. Περιμένω λοιπὸν ἀπὸ σᾶς περισσότερη λογικὴ καὶ σκέψι, περιμένω νὰ περιφρονήσετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο μιὰ γιὰ πάντα.

Ἀπελπισμένη δπαρξις Κρατῶ τὸ γράμμα σας, μέχρι ποὺ νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μὲ ἄλλο γράμμα κάτι ποὺ δὲν καταλάβα, κι' ἐπομένως δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω τώρα.

Πῶς, ἀπὸ μιὰ τελευταία συνάντησι σας καταλάβε ὅτι δὲν εἶσαστε ἐκεῖνη ποὺ ἐνόμιζε. Δηλαδὴ τί ἐνόμιζε, καὶ τί πραγματικὰ εἴσαστε; Καὶ πῶς τὸ κατάλαβε ἀπ' αὐτὴ τὴ συνάντησί σας καὶ ὄχι ἀπὸ τὶς προηγούμενες; Περιμένω αὐτὲς τὶς ἐξηγήσεις γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ἡ μεγάλη της ἐπιθυμία ν' ἀποκτήση ἕνα παιδὶ κινδυνεύει νὰ ὁδηγήση στὴ φυλακὴ τὴν κυρία Μαίρη Γκύ, ἡλικίας 27 χρόνων. Ἔκανε πρὸ καιροῦ μιὰ μυστικὴ συμφωνία μὲ τὴν Νόρα Μπενσοῦζαν ποὺ περιμένει ἕνα παιδί. Θὰ τόπαιρνε ἀμέσως μετὰ τὴ γέννησί του καὶ θὰ τὸ παρουσίαζε γιὰ δικό της. Ἡ συμφωνία ὅμως ἀποκαλύφθηκε, ἡ κ. Μπενσοῦζαν συνελήφθη καὶ ἡ κ. Μαίρη Γκὺ πρόκειται σὲ λίγες μέρες νὰ δικαστῆ κι' αὐτή. Στὴ φωτογραφία μας ἡ κ. Γκὺ κρατάει στὴν ἀγκαλιά της τὸν «γυιό» της.

Ο Γιατρός σας

Απαντήσεις επιστολών

Κ ε τ έ ς, Περιστέρι: Διαβάζοντας την επιστολή σας έσχημάτισα τη γνώμη ότι έχετε ανάγκη τονώσεως του νευρικού σας συστήματος. Πρόκειται περί νευροφυτικών εκδηλώσεων, οι όποιες έχουν ανάγκη σχετικής θεραπείας. Μόνο στους ψυχικώς ασθενείς μπορεί ο οιοσδήποτε να λέγη άνησίες και να τους βάζη σε ανησυχία, όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωσι με σάς. Κανείς δεν παθαίνει όργανικό νόσημα, γιατί το φοβάται. Αρρωσταίνει όμως ψυχικώς, όπως έσείς τώρα.

Α ν υ π ό μ ο ν ο: Νομίζω ότι ή λεπτομέρεια πού μού περιγράφετε ότι σάς απασχολεί, δέν είναι από αυτές, πού θά ήταν δυνατόν νά άποσπάσουν το ένδιαφέρον ένός άνδρός από τις συνθήκες της σημερινής βιοπάλης. Πάντως σάς πληροφορώ ότι για τις τοπικές υπερλιπώσεις δέν υπάρχει φαρμακευτική άγωγή. Δυνατόν ή έφαρμογή μασάζ, από είδικό μασέρ νά έπιφέρη σχετικό άποτέλεσμα.

Τ ρ α υ μ α τ ι σ μ έ ν ο Ε. Δ. 3: Υπάρχουν άσφαλώς στην Αθήνα πολλοί και καλοί χειρουργοί για έπεμβάσεις αισθητικής φύσεως, και νομίζω ότι είναι δυνατόν νά γίνη έπανάθωτική πλαστική έπέμβασι στό τραυματισμένο μέλος. Αλλά θά πρέπη πρώτα νά σάς έξετάση ό είδικός, ό όποιος θά σάς κατατοπίση.

Α γ α ν γ ώ σ τ η ν. Καστοριά: Για την πρώτη σας περίπτωσι θά έπρεπε νά έρευνηθή το αίτιον πού προκαλεί την έκδήλωσι. Για τη δεύτερη, σάς έπαναλαμβάνω ότι είναι τελείως άδύνατον σέ γιατρό νά κάμη διάγνωσι μέ μόνη την περιγραφή σας, χωρίς προσωπική έξέτασι.

Ρ. Ε. Ν. Ε ρ ι έ τ τ α: Το περιστατικό σας είναι από έκείνα πού έχουν άνάγκην προσωπικής έξετάσεως. Η έκδήλωσις αύτη συνήθως όφείλεται σέ κάποιο αίτιο, το όποιον βεβαίως θά πάιρνετε μεθ' ύπνωσιν και άκολούθως νά νοσηλευθή. Πιθανόν νά όφείλεται σέ μιά ρινική πάθησι ή στομαχική. Θά σάς δώσω την κατωτέρω διάλυσι, με την όποία θά κάνετε 4 φορές την ημέρα πλύσιν τού στόματος: Alcool de menthe 200 gr., Chlorure de chaux recent 1 gr., Eau distillee de camelies 200 gr.

Λ ε υ κ ά ὄ ρ η, Σφακιά: Ό βαθμός της Α. Π. δέν παίζει μεγάλο ρόλο στην κατάστασι πού μού περιγράφετε, ότι σάς βασανίζει. Η κυριωτέρα άφορμή είναι ή γενική καταβολή τού όργανισμού, μετά συγχρόνου έξαντλήσεως τού νευρικού σας συστήματος. Θά κάμετε ένα κουτί ένέσεις Tonosan μία ήμερησίως και θά παίρνετε τρία κουταλάκια Bedoc Liq. την ήμέρα.

S t a z i o n e T e r m i n i: Όμολογώ ότι μόνο μέ τη δική σας περιγραφή τού περιστατικού, δέν είναι δυνατόν νά μορφώσω γνώμη περί της παθήσεως, πού προκαλεί τις έκδηλώσεις, πού άναφέρετε. Αν πραγματικά πρόκειται περί της άναφερομένης στην έπιστολή σας παθήσεως, τότε άσφαλώς 4—5 έκατομ. μονάδες πενικιλλίνη είναι άρκετά γιά την άποθεραπεία. Κατατόπια δέν ύπάρχουν γιά την περίπτωσί σας.

Α. Α. Α., Ένταύθα: Έφόσον μένετε στην Αθήνα, θά σάς ήταν εύκολο νά σάς έβλεπε ένας γιατρός, όπότε το άποτέλεσμα της συμβουλής του θά ήταν θετικώτερο. Έφόσον τούτο δέν είναι δυνατόν νά πραγματοποιηθή, μπορείτε με τρίμηνες διακοπές νά κάνετε 10 ένέσεις Arenorm των 25 μλγρ. 2 έβδομαδιαίως και είς τά μεσοδιαστήματα έπι 15 ήμέρες θά παίρνετε τρία κατατόπια τού ίδιου με τις ένέσεις φαρμάκου.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Σ τ ρ α τ. Γ. Δ. Ι., Ένταύθα: Πρέπει κατά το δυνατόν νά άναγαριστά και πολλές ύγρές τροφές. Εσωτερικώς θά παίρνετε μεθ' έ-καστον γεύμα δύο δισκία έκ τού φαρμάκου Tabl. Antrenyl Doublex. Συνεχίσετε τη θεραπεία έπι τρίμηνον.

La Traviata G. V., Ένταύθα: Η άτελης άνάπτυξι τού στήθους συνήθως όφείλεται σέ άνεπάρκεια των άδένων έσω έκκρίσεως. Θεραπεύεται ή και βελτιούται μέ την παροχή καταλλήλου όρμονοθεραπείας. Για την αύξησι τού βάρους και της όρέξεως θά παίρνετε τρεις κάψουλες την ήμέρα έκ τού φαρμάκου Caps. Manivita, έν συνεχεία δέ τρία κουταλάκια τού γλυκού την ήμέρα έκ τού φαρμάκου Sirop. Solepar. Η θεραπεία θά συνεχισθή έπι δίμηνο.

Λ α β ω μ έ ν ο - π ο υ λ ί, Θεσ)νίκη: Για την πάθησί σας ν' άπευθυνθήτε στό δερματολόγο τού «Θησαυρού».

Α π ε λ π ι σ μ έ ν η Γ ι ο ύ λ α, Σέρρες: Πρόκειται περί πρωτοπαθούς άνεπαρκείας των ωοθηκών και άδένων έσω έκκρίσεως. Για τη βελτίωσι της καταστάσεως θά παίρνετε άμέσως μετά τη μηνιαία άδιαθεσία, τρία δισκία την ήμέρα έκ τού φαρμάκου Tabl. Ormonal, μετά θά συνεγίσετε μέ τρεις κάψουλες την ήμέρα έκ τού φαρμάκου Caps E - Vita και όχτώ ήμέρες πρό της άναμενομένης άδιαθεσίας θά κάνετε πέντε ένέσεις έκ τού φαρμάκου Amp. Estro - Prol. "Αν μέχρι της στιγμής δέν έχετε τακτοποιηθή, θά άρχίσετε άμέσως μέ τις ένέσεις. Η θεραπεία θά έπαναληφθή έπι τρίμηνο.

Μ α ρ γ α ρ ί τ α, Αίγυπτο: Νομίζω πώς είναι πολύ άργά γι' αύτό πού μού γράφετε. Για την ένεσι πού μού σημειώνετε μπορείτε νά την κάνετε άφόβως και νά παίρνετε καθ' όλον τον μήνα, τρεις κάψουλες έκ τού φαρμάκου Cap. E - Vita της Vitarine Co. (Πρόκειται περί βιταμίνης Ε). Θά σάς ώφελήση πολύ.

Μ α ρ α μ έ ν ο τ ρ ι α ν τ ά φ υ λ ο, Σέρρες: Οι μητρορραγίες άπό τις όποίες ύποφέρετε, δέν είναι το αίτιο, άλλά σύμπτωμα της νόσου. Πιθανόν νά όφείλωνται σέ όρμονική ύπερλειτουργία, σέ πολύποδα ή ίνωμα της μήτρας. Θεωρώ άπαραίτητη μιά λεπτομερή γυναικολογική έξέτασι. Πρός το παρόν θά κάνετε μετά τη λήξι της μηνιαίας άδιαθεσίας και κάθε τέσσαρες ήμέρες, μιά ένεσι έκ τού φαρμάκου Amp. Neo - Androvite των 25 μλγρ. Συγχρόνως θά παίρνετε έσωτερικώς τρία καψούλια την ήμέρα έκ τού φαρμάκου Caps. E - Vita. Η θεραπεία θά διακόπτεται κατά την περίοδο. Θά την έπαναλάβετε έπι τρίμηνο.

Ε. Δ. Δ. Α. Ένταύθα: Το θερμόμετρο Cyclotest, δέν είναι κατάλληλο γιά το σκοπό πού το θέλετε. Τά άλλα μέσα είναι βλαβερά. Γράφω ίδιαιτέρως.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Α. Α. Α. Α., Tanganyka: Μού γράφετε περιορισμένα στοιχεία γιά την άρρώστεια σας. Μού είναι άναγκαία λεπτομερής περιγραφή των συμπτωμάτων. Νά έξετασθήτε νευρολογικώς, γιά νά διαπιστωθή, άν πρόκειται για όργανική νευρική βλάβη, ή γιά νευρωσικές έκδηλώσεις. Και πάλιν είμαι στη διάθεσί σας.

Β ι ο λ έ τ τ α, Κύπρο: Η παθολογική δειλία, πού σάς κυριεύει μπροστά σέ άλλους άνθρώπους, μέ όλες τις νευροσωματικές άντιδράσεις, είναι σύμπτωμα συμπλέγματος κατωτερότητος. Έχετε άνάγκη βοηθείας άπό ένα ψυχίατρο, γιά νά βγήτε άπό το τέλμα τού συμπλέγματος αύτού, πού άποτελεί το φρένο γιά όλες τις έκδηλώσεις της ζωής. Μέ φάρμακα και άπό μακρυά δέν είναι δυνατόν νά σάς προσφέρω θετικήν ύπηρεσία. Έχετε άνάγκη ψυχαναλύσεως, ή νάρκαναλύσεως.

S. Cal. New - Zealand: Η άξεία ίριτις είναι φλεγμονή της ίριδος τού όφθαλμού. Έφόσον ύπεχώρησε μέ κορτιζόνη και την ύπόλοιπη θεραπεία, άσφαλώς δέν είναι είδικής φύσεως. Όσο για την άρρώστεια αύτή, νά κάμετε έξέτασι έγκεφαλονωτιαίου ύγρού, άφού το αίμα σας είναι άρνητικό. Θά περιμένω γράμμα σας μέ το άποτέλεσμα της έξετάσεως αύτης. Καθημερινώς νά πάρετε Tab. Largactil ή. No 2 άπό τρία ήμερησίως, γιά νά ήσυχάσουν τα νεύρα σας.

Μ. Μ. Μ., Τρίκαλα: Έφόσον ό νευρολόγος σας άπέκλεισε την περίπτωσι τού ψυχικού παράγοντος και σάς συνέστησε θεραπεία καθαρώς όρμονική, πρός αύτην την κατεύθυνσι πρέπει νά συνεχίσετε θεραπεία, πλέον έντονον και άποτελεσματική. Έπίσης νά δοκιμάσετε τούς κυταροτοξικούς όρρούς, δπως τον Bogomoletz. Πρέπει μέ κάθε τρόπο νά άνεβάσετε τον νευροψυχικό τόνο, γιά νά άνέλθη και ή σεξουαλική λειτουργία.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Ε. Π., Κατσιπόδι: Για την καρδιακή πάθησι τού παιδιού σας, την όποίαν έχει άπό την ήμέρα πού γεννήθηκε, μήν στενοχωριέστε τόσο πολύ. Οι παθήσεις αύτές τώρα χειρουργούνται μέ μεγάλη έπιτυχία. Πάντως πρέπει νά περιμένετε νά μεγαλώση, νά γίνη τουλάχιστον 7 έτών.

Ι. Δ., Χαλκίδα: Για νά βοηθήσετε τά παιδιά σας, πού βγάζουν κάθε χειμώνα χιονίστρες, νά χορηγήσετε στην άρχή τού χειμώνος, πρίν πιάσουν τα κρύα, κατά τον Όκτώβριο, 5 ένέσεις Dendone 600.000, μιά κάθε έβδομάδα. Έπίσης άπό το στόμα, και καθ' όλην την διάρκεια τού χειμώνος, νά παίρνουν μουρουνέλαιο 3 κουταλιές της σούπας την ήμέρα. Έπι πλέον ροϋχα ζεστά και μάλλινα γάντια.

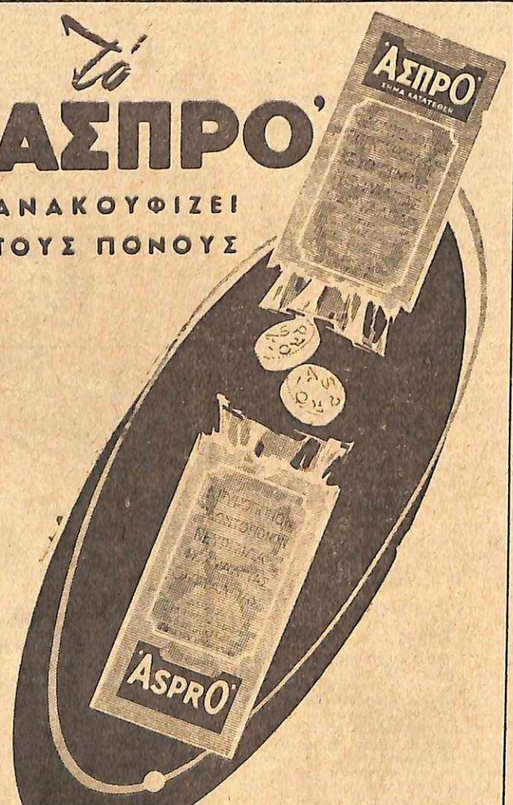
Ζ. Θ., Πειραιά: Η καλυτέρα θεραπεία κατά της γρίππης είναι ή άνάπαυσι και τα ζεστά (ζεντοΰζες, έντριβές, άφεψήματα, χαμόμηλο, τίλιο κλπ.). Αύτά βεβαία έφόσον δέν ύπάρχει έπιπλοκή. Στις έπιπλοκές —πνευμονία, βρογχοπνευμονία, ώτίτιδες κλπ.— θά μεταχειρισθήτε άντιβιωτικά (Penicilline, Streptomycine, Terramycine, Aureomycine κλπ.)

Κ. Δ., Κάρυστο: Γενικά ή θεραπεία τού ίκτέρου είναι διαιτητική. Το πρώτο 24ωρο άπόλυτη διαίτα μέ φρούτα. Το δεύτερο 24ωρο φρούτα, λίγο, φιδέ, μακαρόνια χωρίς βούτυρο μέ λίγο λάδι. Φαρμακευτικώς: Καρανίτι ένέσεις μία κάθε ήμέρα.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

Τό 'ΑΣΠΡΟ'

ΑΝΑΚΟΥΦΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ

ΠΡΟΪΟΝ του ΟΙΚΟΥ ASPRO LIMITED ΑΓΓΛΙΑΣ

Κυκλοφορεί εις ταινίας έσφραγισμένας μέ 4 δισκία έκάστη.

Η αλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΠΡΙΟΙ

Οι τρεις φίλοι Α ν δ ρ έ α ς Σ ω κ ρ ά τ ο υ ς (18 χρόνων), Α ν δ ρ έ α ς Χ ρ υ σ ο σ τ ό μ ο υ (17 χρόνων) και Π α ν α γ ι ώ τ η ς Σ τ έ λ ι ο υ (17 χρόνων), Σχολή Μιτσή, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Κ ώ σ τ α ς Ε λ ε υ θ ε ι ά δ η ς, Κυπριανού 26, Βαφώσια, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες άπ' όλον τον ιόσμο, ήλικίας 17—22 χρόνων, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα.

Ο Κ ώ σ τ α ς Κ ω ν σ τ α ν τ ι ν ί δ η ς, Ελένης Παλαιολογίνας 29, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει μέ νέες της 'Ελλάδος, ήλικίας 17—20 χρόνων.

Ο Τ ώ ν η ς Π α π α δ ό π ο υ λ ο ς, Γραφείον Ταξί «Ακρόπολις», Βαρώσια, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία μέ νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Π λ ο ύ τ α ρ χ ο ς Γ ε ρ ο ύ δ η ς, Αριστοφάνους 10, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα.

Ο Χ ρ ι σ τ ό φ ο ρ ο ς Ι ω σ ή φ, Τράπεζα Κύπρου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, ήλικίας κάτω των 23 χρόνων.

Ο Ν ί κ ο ς Γ ε ω ρ γ ί ο υ (19 χρόνων), Απόλλωνος 39, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Μ ι χ α λ ά κ η ς Π ε τ ρ ι δ η ς (18 χρόνων), Αρσινόης 11, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, μέ σκοπό την άνταλλαγή κάρτ - ποστάλ.

Ο Β ά σ ο ς Χ α τ ζ η θ ε ο δ ο σ ί ο υ, Τ.Κ. 39, Αμμόχωστος, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέους και νέες της Ελλάδος.

Ο Γ ε ώ ρ γ ι ο ς Π α π α θ έ ρ κ ί ο υ (18 χρόνων), Λεωφόρος Αθηνών 33, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία μέ μαθήτριες τού Γυμνασίου των Αθηνών και τού Πειραιώς.

Ο Α ν δ ρ έ α ς Σ ι ά ρ τ ο ς (19 χρόνων), Λεωφόρος Αθηνών 33, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες της Ελλάδος και της Ιταλίας.

Ο Φ ο ι β ο ς Χ ρ ή σ τ ο υ (19 χρόνων), Λεύκωνος 39, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία μέ νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Α ν δ ρ έ α ς Ι ω α ν ν ί δ η ς και ο Α ν δ ρ έ α ς Π α π α γ ε ω ρ γ ί ο υ, Παλαιόκυθρος, Κύπρος, ζητούν άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες ήλικίας 17—20 χρόνων.

Οι τρεις φίλοι Α ν τ ώ ν ι ο ς Π ο τ α μ ί τ η ς (17 χρόνων), Ε ύ σ τ ά θ ι ο ς Σ τ α ύ ρ ο υ (18 χρόνων) και Σ ά β β α ς Π α π α ν ι κ ό λ α ς (23 χρόνων), Λεωφόρος Αθηνών 84, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Π ά ν ο ς Α ν α σ τ α σ ι ά δ η ς (18 χρόνων), P.O. Box 740, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες της Ελλάδος και της Αμερικής, στην έλληνική ή άγγλική γλώσσα.

Ο Σ τ α ύ ρ ο ς Μ ι χ α η λ ί δ η ς (16 χρόνων), Μουσών 5, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Α ν δ ρ έ α ς Δ η μ η τ ρ ί ο υ (17 χρόνων), Φρίξου 2, Άγιος Λουκάς, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες της Ελλάδος και της Αίγύπτου.

Ο Α ν δ ρ έ α ς Σ ε ρ α φ ε ί μ και ο Σ τ έ λ ι ο ς Κ α ρ α ν τ ό κ η ς, Τ.Κ. 569, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, ήλικίας κάτω των 19 χρόνων.

Ο Τ ά κ η ς Κ α λ ό γ η ρ ο ς, Κατάστημα Νεωτερισμών «Εξαντρίκ», Τουτσάρ - Πασά 7, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας 16—18 χρόνων.

Ο Χ α ρ ά λ α μ π ο ς Σ α β β ί δ η ς, Θέωνος 1, Λευκωσία, Κύπρος, και ο Ι ω ά ν ν η ς Α χ ι λ λ έ ω ς, Εθνάρχου Ξενίερου 14, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέους και νέες της Ελλάδος.

Ο Α ν δ ρ έ α ς Κ ω ν σ τ α ν τ ί ν ο υ (17 χρόνων), Λεωφόρος Αθηνάς 39, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες της Ελλάδος.

Ο "Α λ κ η ς Χ ρ ι σ τ ο φ ί δ η ς (18 χρόνων), ο Α ν τ ώ ν ι ο ς Β α σ ι λ ε ί ο υ (18 χρόνων), ο "Α κ η ς Β α σ ι λ ε ί ο υ (19 χρόνων), ο Ν ά κ η ς Ι ω α ν ν ί δ η ς (20 χρόνων) και ο Γ ε ώ ρ γ ι ο ς Ι ω α ν ν ί δ η ς (18 χρόνων), P. O. Box 315, Λεμεσός, Κύπρος, ζητούν άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο.

Ο Α ν δ ρ έ α ς Α ρ τ ε μ ί ο υ (22 χρόνων), P.O. Box 278, Λευκωσία, Κύπρος, ο Σ τ έ λ ι ο ς Γ ε ω ρ γ ι ά δ η ς (24 χρόνων), ο Α ν δ ρ έ α ς Γ ε ω ρ γ ι ά δ η ς (22 χρόνων) και ο Χ ρ ι σ τ ό δ ο υ λ ο ς Γ ε ω ρ γ ι ά δ η ς (20 χρόνων), "Οθωνος 19, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν άλληλογραφία μέ μαθήτριες τού γυμνασίου άπ' όλην την 'Ελλάδα.

Η Μ α ρ ί α Σ τ υ λ ι α ν ο ύ, P. O. Box 315, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ "Ελληνες άπ' όλον τον κόσμο, ήλικίας άνω των 25 χρόνων.

Η Θ ά λ ε ι α Α π ο σ τ ο λ ί δ ο υ (16 χρόνων), Τ.Κ. 798, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία μέ νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο. Παρακαλεί όσους θά της γράψουν νά έσωκλείσουν στό γράμμα και μιά φωτογραφία τους.

Η Ν ό ρ α Ν ι κ ο λ α ΐ δ ο υ, Poste Restante, Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους και νέες τού έξωτερικού. Είναι 15 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο E v a n g e l o s V e n a r d o s (25 χρόνων), ό Georges Niarios (28 χρόνων), ό Philipp Thomaidis (27 χρόνων) και ό Dimitris Papanicolaou (25 χρόνων), ζητούν άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες άπ' όλην την 'Ελλάδα, μέ σκοπό το γάμο. Η διεύθυνσις όλων είναι: Strepy Bracquenies Cantine Sucrerie 9, Hainaut, (Chamle 76), Belgique.

Ο J o h n M a k r i d i s, 76 Lincoln Street, North Richmond, Melbourne, Australia, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, άποβλέποντας στη δημιουργία ένός σοβαροΰ δεσμοΰ.

Δυο φίλοι, ό S t a v r o s S t a v r o u (25 χρόνων) και ό Georges Antonakis (29 χρόνων), Rue el Machrek No 240)1, Port Said, Egypte, ζητοΰν άλληλογραφία μέ νέες άπ' όλον τον κόσμο και ίδιαιτέρως άπό την Κύπρο.

Ο G r a h a m H o p e, 28 Warstones Crescent, Penns, Wolverhampton, Staffs, England, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους και νέες της 'Ελλάδος, πού όπως αύτός ν' άγαποΰν τη μουσική, στην έλληνική ή ίταλική γλώσσα.

Ο A l e x a n d r e V e n t o u n i s (21 χρόνων) και ό Eustache Saftouros (26 χρόνων), Avenue E. Mascaux 457, Marcinelle, Charleroi, Belgique, ζητοΰν άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες 18—25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. "Οσες τούς γράψουν παρακαλοΰνται νά στείλουν και μιά φωτογραφία τους.

Ο S t e v e P a n t e l 2207, 36 St. Astoria, L.I.N. York, U.S.A., θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες μέχρι 30 χρόνων, και ίδιαιτέρως 'Αθηναίες και Πειραιώτισσες έλπίζοντας νά κάνη έτσι μιά έλπιδοφόρο γνωριμία.

Ο V a s s i l i o s S f o u g a r i s t o s, (19 χρόνων) S)S Reill, Birker Ekerholt Skipper, Ct. 14, Oslo, Norwy, ζητεί άλληλογραφία μέ τις δυό φίλες Λίλιαν και Πόλυ. Ο A n d r e a s G e o r g i o u, Franklin Roosevelt Str. 13, Famagusta, Cyprus, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες.

Ο G e r a s s i m o s G e o r g a t o s, (δόκιμος πλοίαρχος 21 ετών) S)S Elisabeth C)o Lukiardopoulos Ltd, 24 St. Mary Ave. London E.C. 3, England, ζητεί άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες 16—20 χρόνων.

Ο A n t o i n e M a n d o g i o z i d i s, Marsik Sok. bZb, Kurtulus, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες της 'Ελλάδος μέ σκοπό την άνταλλαγή κάρτ - ποστάλ, χωρίς νά άποκλείεται και μελλοντικός γάμος.

Οι G. S i n a g r i d i s και St. Pithis, (δόκιμοι άξιωματικοί) T)S Atlantic Marquess, C)o S. Livanos and Co. Ltd., Billinter Building, 22 Billinter Street, London E.C. 3, England, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες άπ' όλον τον κόσμο, έπι θεμάτων πάσης φύσεως.

Ο C h r i s t M a k r i s, 339 West 19 St. New York City, U.S.A., ζητεί άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες, κατά προτίμησιν φοιτήτριες της Παιδαγωγικής 'Ακαδημίας.

Ο C o n P a p a s (25 χρόνων), ό Charlie Green (28 χρόνων), και ό Paul Nikakis (29 χρόνων), 10 Gipps Str. Richmond, Melburne, Australia, καθώς και ό Sem Kalas (23 χρόνων) 5 Gipps Str. Richmond, Melbourne, Australia, ζητοΰν άλληλογραφία μέ κοπέλες άπό την παρθένα, κάτω των 25 χρόνων, μέ σκοπό το γάμο.

Ο G e r a s s i m o s K e k a t o s, ό Gerassimos Martselos, ό Getos, ό Gerassimos Marcopoulos και ό Nicolas Marcopoulos και ό Nicolas Gerassimos Demosthenes, C)o Ver. Anninos, S)S Demosthenes, C)o Vergotis Church Lane House, London E.G. 3, England, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες 18—25 χρόνων, μέ σκοπό το γάμο.

Ο A n d r e a s G i a n n o p o u l o s, (30 χρόνων), 18 Rue de Miri Iv, Mei, Belgique, ζητεί άλληλογραφία μέ 'Ελληνίδες κάτω των 25 χρόνων.

Ο G e o r g e s P a t e r a s, 4 Rue Anga Hanem 4, Choubrah, Cairo, Egypte, ζητεί άλληλογραφία μέ νέες και νέους άπό την Ελλάδα, μέ σκοπό τη δημιουργία μιάς άγνής φιλίας.

Ο T h e o d o r o s C o u t o u l a s, P.O. Box 176 Khartoum, Sudan, ζητεί άλληλογραφία μέ νέους και νέες της Αμερικής, μέ σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων και κάρτ - ποστάλ.

Ο A n t o n i o s P o u l i o s (μηχανικός 22 χρόνων) S)T Atlan-

MENTIOYM
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
Οδός Κρήτης 6
(Πάροδος Λιοσίων, πλατ. Βάθης). Δέχεται καθ' έκάστην. Τηλέφωνον 813-591.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ARIETTE
Ριζική αποτρίχωσις
Γενική αισθητική υπό της Γαλλίδος κ. **ARIET**
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙΟΥ 2

ΔΗΜ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—7
ΣΕΚΕΡΗ 8 και Γωνία ΚΑΝΑΡΗ — ΤΗΛΕΦ. 612-006
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
Ladas
ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ
Γ. Μ. ΛΑΔΑ
Έγκεκριμένα παρά τοῦ Ἀνωτ. Ὑγειον. Συμβουλίου.
Τὰ καλλυντικὰ **"Ladas"** ἐδοκιμάσθησαν, ἐπεδηλήθησαν καὶ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ ὅτι συνδυάζουν τὴν ἐξαιρετικὴ ποιότητα μὲ τὴν μικροτέρα καὶ σταθερὰ τιμὴ ἐξ ὅλων τῶν κυκλοφορούντων.
"LADAS"
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

tic Viscounte, C)o, Maritime Brokers Inc. 52 Broadway, New York Y.N. 4, U.S.A., θέλει ν' άλληλογραφήση με μιά Ἑλληνίδα.

Ὁ Nicos Andreou, Staff Branch H.Q. Naafi B.T.E., MELF 14, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—18 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ John Paleológos, 4 Batty St. Rozelle, Sydney, Australia N.S.W., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ 18—20 χρόνων.

Ὁ Michel Pantazis, 443 Princes Highway, Fern Hill, N. S.W., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν μαθήτρια Κ. Γ.

Ὁ V. Shunter, Seymour Rly, Station, Victoria, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 18—25 χρόνων, ποὺ νὰ γνωρίζουν τὴν ἀγγλική, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Thomas Theodoridis καὶ ὁ Jean Marcopoulos, Grande Cantine, 25 Rue du Havre, Bray Charbonnage, Hainaut Belgique, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ποὺ μένουν στὴν ἀγαπημένη πατρίδα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Σωτήριος Σταθᾶς, ὁδὸς Λοκρῶν, 6η Στάσις, Χολαργός, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Κύπρου, ἡλικίας 16—19 χρόνων. Ὁ Πάνος Μαυρουλίδης, Λαοδικείας 4, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν μουσική, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Θεοφάνης Γεωργούλας, Α' Ἀστυνομικὸν Τμῆμα, Χανιά, Κρήτη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθήτριες τῆς Κύπρου. Ὁ Εὐστάθιος Λούβης, Μάρκου Μουσούρου 12, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Βερναδάκης, Κισσάμου 89, Χανιά, Κρήτη, Grèce καὶ ὁ Νιόνιος Τζανακάκης, Μωττόλου 5, Χανιά, Κρήτη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Γιώργος Χρυσός, Ν. Σ. «Σωτηρία», Poste Restante, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Μάριος Καλαντζῆς (20 χρόνων), Β.Τ.Σ. Λέρου, Τμῆμα 7ον, Ὁμάς 28η, Δωδεκάνησα, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἰωάννης Κικιαντώνης, Ν. Σ. «Σωτηρία», Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Γεώργιος Παρμαξίογλου, ὁ Δημήριος Νάκος καὶ ὁ Παναγιώτης Κομψογιαννίδης, Μεταλλουργεῖον Μαδέμ-Λάκκου, Στρατονίκη, Χαλκιδική, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ὁ Τάκης Τσολάκης (19 χρόνων), ὁ Εὐάγγελος Σαπουνᾶς (20 χρόνων) καὶ ὁ Δημήτριος Γιακουμῆς (18 χρόνων), Μόλυβος, Μυτιλήνη, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ὁ Ἀθανάσιος Ζαμπανόπουλος (21 χρόνων), Ξενοδοχεῖον «Πανελλήνιον», Κοζάνη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Ἄρης Νεοκοσμίδης (29 χρόνων), Μουστοξύδη 3, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Γρηγόριος Ἀλεξανδρῆς (31 χρόνων), Νοσοκομεῖον Ἀναπήρων Πολέμου, Π. Πεντέλη, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ δυὸ φίλοι Ἰωάν. Στρατουδάκης καὶ Διονύσιος Μοῦσκος, Μητροπόλεως 34, Ἅϊγιον, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Τάκης Μορφόπουλος, ὁ θός, Κενταύρου 25, Λάρισα, Grèce, ἐς ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Ἄριστος Ρωμανός, Σχολὴ Ναυτικῶν Δοκίμων, Πειραιεύς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Αὐστραλίας. Οἱ τρεῖς φίλοι Κωνος Κωτσόπουλος, Παναγιώτης Βασιλείου καὶ Φώτιος Ἀδαμόπουλος, Φοιτηταί, Ἀπελλοῦ 4, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Οἱ δυὸ φίλοι Νικόλαος Φώτης καὶ Κων)νος Κωνταρέλλης, Λεωφόρος Γεωργίου Β' 14, Ἰωάννινα, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ὁ Ματθαῖος Ἀλτικουλάκης (20 χρόνων), Κουντουριώτου 27, Καβάλα, Grèce καὶ ὁ Κ. Καρασαββίδης (21 χρόνων), Μαυροκορδάτου 37, Καβάλα, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Μάκης Μπαλάτος, Πηλέως 34, Ἅγιος Δημήτριος, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Στέλιος Τρίμης (20 χρόνων), Πειραιῶς 38, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Παν. Μαρουλάκης (23 χρόνων), Λιοσίων 75, Ἀθῆναι, Grèce, καὶ ὁ Ἀνδρέας Λιζάρδος (20 χρόνων), Λεωνίδου 54, Μεταξουργεῖον, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Νικόλαος Γεροδήμος (22 χρόνων), Ἀγκύλης 74, Νέος Κόσμος, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Τάκης Παπαβασιλείου, Poste Restante, Νέα Σμύρνη, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—18 χρόνων. Ὁ Σταμάτιος Ἀλεξίου (30 χρόνων) καὶ ὁ Ἰωάννης Ἀλεξίου (24 χρόνων), Ν. Σ.Ε. 3, Ξηροκρήνη, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Κώστας Νικολαΐδης (10 χρόνων), ὁ Νίκος Κωνσταντίνου (19 χρόνων), ὁ Παῦλος Παπαρίνας (20 χρόνων) καὶ ὁ Σταῦρος Ἀναγνωστόπουλος (21 χρόνων), Γαυρίου 4, Ἅγιοι Ἀνάργυροι, Ἀθῆναι, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Μάριος Κωνσταντάκος (20 χρόνων), Ροπωτό, Τρίκαλα, Θεσσαλία, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Οἱ τρεῖς φίλοι Παναγιώτης Ἰωσηφόγλου, Ἐλευθέριος Τσώλης καὶ Μάριος Παπασημακόπουλος (19 χρόνων), Μιαούλη 44, Αἰγάλεω, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Τάκης Κωνσταντίνου (19 χρόνων), Ταχ. Θυρὶς 124, Ρόδος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Ἀλέξιος Ἀλεξίου (21 χρόνων), Σπαθαραίοι, Σάμος, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Σπυρίδων Ἐλαφρός, Ἀρυμαία Λοκρίδος, Φθιῶτις, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Ἀθανάσιος Πάλλας, ὁ Ἀνδρέας Σωφανές καὶ ὁ Παντοῦς Φιλόπουλος, Ν. Σ. «Σωτηρία», θη Κλινική, Στρατωτικόν, Ἀθῆναι, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Νικόλαος Φραντζῆς (17 χρόνων), Τέρμα, Βασιλικός, Ἀθῆναι, Grèce, καὶ ὁ Παναγιώτης Δεληγιώργης (18 χρόνων), Μαραθωνομάχων 29, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἰωάννης Εὐαγγέλου (24 χρόνων), Χρυσοστόμου 11, Λάρισα, Grèce, καὶ ὁ Δημήτριος Ἀρβανίτης, (22 χρόνων), Πλατεῖα Σιδηροδρομικοῦ Σταθμοῦ Θεσαλίας, Λάρισα, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Θεοχάρης Οἰκονόμου (19 χρόνων) καὶ ὁ Ἀπόστολος Καραμπάσης (19 χρόνων), Πύργος, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Μέσ' τὴν Ἀπόκρια τὴν τρελλή!
ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΚΙ' Ο ΧΟΡΟΣ ΧΑΡΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΧΑΡΑ

Στὰ Καρνάβαλα
ΝΕΛΣΟΝ
ΧΑΡΙΖΟΥΝ ἢ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ
Τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ
εἶναι τὸ καλλίτερο καὶ ἡγγυημένον ὅτι μισὴ ὥρα μετὰ τὴν τοποθέτησίν του δὲν βγαίνει ἀπὸ τὰ χείλη.
Η ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΝΕΛΣΟΝ
εἶναι ἰδεώδες παρασκεύασμα καλλυντικόν. Προλαμβάνει καὶ ἐξαλείφει ρυτίδες, πανάδες, μπιμπίκια κ.λπ.
ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ **ΝΕΛΣΟΝ**

ΑΡΙΑΔΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Μετώκησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δελφῶν 3 (πάροδος ὁδῶν Διδότου καὶ Σκουφᾶ). Δέχεται καθημερινῶς 11—1 καὶ 5½—7 μ. μ.
Τηλ. 612482 καὶ 612515

Vitapointe
Προλαμβάνει τὴν πιτυρίδα

στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Γιώργος Βαρδόπουλος (20 χρόνων), Χαλκοκονδύλη 1, Πλατ. Κάνιγγος, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Διονύσιος Κωστάλλας, 3ος Λόχος, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., Β.Σ.Τ. 902. Νικόλαος Παπαϊωάννου, ΚΕΤΕΣ, Λόχος Δ)σεως, Β.Σ.Τ. 902. Χρῆστος Πολυχρόνης, 673 Ο.Α., Σ.Τ.Γ. 918. Θεόδωρος Σταματέλλης, 958 Λόχος Ε.Σ.Α., Β.Σ.Τ. 901. Γεώργιος Τεκίδης καὶ Μιχαὴλ Γεωργιάδης, 622 Ε.Τ.Π., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 901.

Ἀπόστολος Στεργιώτης, Νικόλαος Οὐρανός, Γεώργιος Σακελλαρίου καὶ Νικόλαος Κατσουνάκης, Σ.Σ.Υ.Ε., Β.Σ.Τ. 902. Σπυρίδων Ἀραβανῆς, 123 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ. 918. Γ. Ἀσημακόπουλος, Μιχαὴλ Γουρνᾶς, Παῦλος Κοτσαλίδης καὶ Ἀντ. Παπαντωνίου, Κ.Ε.Ν.Τ., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 928.

Χρῆστος Γιουρούκος, Γραφεῖον Διαχειρίσεως, Κ.Ε.Ν.Τ., Σ.Τ.Γ. 928. Λοχίας Γεώργιος Γραφανάκης, Ε.Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 902. Νικόλαος Παπαδόπουλος, Δημήτριος Κυριακίδης, Ἰωάννης Θεοδώρου, Κων)νος Ἰωαννίδης καὶ Ἀνδρέας Μουράτης, 392 Σ.Α., Ἵλη Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Παναγιώτης Ζάκκας, Κ.Ε.Δ.)Τ.Ο.Δ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ὑπαξ)κοὶ Ἰωάννης Ἀλεξίου, Ἡλίας Χατζηχρῆστος, Θωμᾶς Ραδόγλου καὶ Ἰωάννης Σιαφάκας, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 4ος Λόχος, 5.Σ.Τ. 902.

Ὀθων Μαυραπόστολος καὶ Βύρων Κυριαζίδης, 811 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 918. Στυλιανὸς Λάμας, 430 Γ.Ε.Ν., Β.Σ.Τ. 902. Νικόλαος Παπαϊωάννου, 745 Β.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Διονύσιος Σπυρόπουλος καὶ Ρήγας Γιαννάτος, 568 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Γ. Ἡλίας Γεωργοπαπαζάκος, 392 Σ.Α., Ἵλη Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Β. Μαυρομιχάλης. Τάκης Πάνος καὶ Δημήτριος Ἀργυριάδης, 392 Σ.Α., 1η Ἵλη, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Ἀντώνιος Μελισσηνάκης, Δημήτριος Ἀναγνωστάκης καὶ Βασίλειος Χατζηαντωνίου, Λ.Σ.)1 Στρατιάς, Β.Σ.Τ. 904.

Οἱ κάτωθι σημνίτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Βασίλειος Ἀναγνώστου καὶ Τώνης Γιαμπουδάκης, 111 Π.Μ., 336 Μ.Δ.)Β., Σ.Τ.Γ. 905. Γ. Καπετανάκης. Ν. Σγουρέλλης, Σ. Μανωλόπουλος καὶ Ν. Ἀναστασίου, 338 Μ.Δ.)Β., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Σπυρίδων Σαρλός, Ἀναστάσιος Μιχελῆς, Παναγιώτης Οἰκονόμου, Στυλιανὸς Γεραλῆς, Τέλης Ραχιώτης καὶ Κων)νος Παπαϊωάννου, 28ον Α.Τ.Α., Β.Σ.Τ. 904. Γεώργιος Παγουρτζῆς, Κων)νος Δεμερτζῆς καὶ Νικόλαος Γερολυμάτος, 111 Π.Μ., Μ.Σ.Β., Σ.Τ.Γ. 905.

Ἡλίας Μαλάμος καὶ Ἰωάννης Γκίκας, 112 Π.Μ., Μ.Μ., Τ.Γ.Α. 1010. Μ. Φιλιππούσης, Σ.Σ.Ε., Μ. Συντ)σεως, 113 Π.Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 903. Γεώργιος Πέτρου, Μάριος Μαρούδας, Νικόλαος Χρυσόπουλος καὶ Μάκης Ἀδαμόπουλος, 337 Μ.Δ.)Β., 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. Κ. Τριανταφυλλίδης, Α. Κούρας καὶ Ε. Κοῦμπος, 111 Π. Μ., Μ.Σ.Β., Σ.Τ.Γ. 905. Ὑποσημνίαι Γεωργίου Πετρίδης, Βασίλειος Παπαδημητρίου καὶ Ἐμμανουὴλ Ἀναστασάκης, Κ.Υ. Ρόδου, Ρόδος, Γ.Ε.Α. Σμηνίαι Ἀθανάσιος Χρονόπουλος καὶ Εὐάγγελος Παπαλόπουλος, 4101 Μοναδ., Σ.Τ.Γ. 912Β.

Θεόδωρος Δημόπουλος καὶ Σπυρίδων Νευροκοπινός, Σ.Φ. Καβάλας, Σ.Τ.Γ. 914. Γεώργιος Κωνσταντόπουλος, Δημήτριος Χατζηγεωργίου, Ἄλκης Βενέκης, Γεώργιος Λαμπρόπουλος, Δημήτριος Λαμπρόπουλος καὶ Εὐθύμιος Παπαγεωργίου, 503 Τ.Π., 1ος Λόχος Β. Σ.Τ. 903. Ἰωάννης Καραπαναγιωτίδης, Κλέαρχος Καπνίζος, Γεώργιος Φιλῆς, Θεόδωρος Καμπούρογλου, Ζαχαρίας Λαμπριανίδης καὶ Ἰωάννης Κουφογιάννης, 50 Ε. Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 914Β. Θεόδωρος Μπάρδης, Λόχος Δ)σεως, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Σ.Τ.Γ. 909.

Ἄλκης Πατέτσος, Λάκης Φαΐδων, Λάκης Λαμπρόπουλος καὶ Ἰωάννης Τσαγκάρης, 486 Τ. Δ) σεων, Σ.Τ.Γ. 908. Τάκης Ἀθανασίου, 952 Λ)Ε.Σ.Α., Β.Σ.Τ. 902. Νικόλαος Μυλωνᾶς, Τάκης Σπυρόπουλος, Γεώργιος Ἀντωνόπουλος καὶ Σούλης Τσάκωνας, Κ.Ε.Ν.Τ., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 928. Αἰμίλιος Κοντόπουλος, Κων)νος Γεωργούλης, Νικόλαος Φωτιάδης, Ἡλίας Χριστοφορίδης. Ἀναστάσιος Κλεομένης, Νικόλαος Κολέρης, Κ. Κοκκινίδης καὶ Παναγιώτης Δαλαμάγκας, 392 Σ. Ἁρμάτων, Ἵλη Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 913Γ.

Λοχίας Νικόλαος Παπαδολιόπουλος καὶ Φώτιος Ρούμπας, Τ.Υ.Σ., Σ.Τ.Γ. 907. Πάρις Πάλιος, Δ.Δ.)90 Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 917Β. Νικόλαος Καραγκούνης, 204 Ε.Α., Β.Σ.Τ. 902. Ὑπαξ)κοὶ Γεώργιος Ἀλεξόπουλος, Σταῦρος Οἰκονομίδης, Ἀχιλλεὺς Ἀλεξανδράκης, Χρόνης Πολυχρονίου, Πολύδωρος Χαραλάμπους καὶ Χρῆστος Παυλίδης, 527 Τ.Π., Οὐλαμὸς Ἁρμάτων, Σ.Τ.Γ. 913Α. Κων)νος Καλτσουνάκης, 702 Τ.Μ., Δ.Α., Σ.Τ.Γ. 912. Μίμης Νικολαΐδης, Σ.Ε.Ο. Κορίνθου. Σ.Τ.Γ. 909. Ἰωάννης Καράμπελας, Πάρις Κωτσόδουλος καὶ Λάκης Πολυκαρπος, 323 Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 915.

Γεώργιος Καφεσάκης, Χρῆστος Ζωγραφίδης, Γεώργιος Χαρίτος, Κων)νος Κυπραίος, Κυριάκος Κώτσης, Χαράλαμπος Χαραλάμπους, Παῦλος Κουλιεράκης, Εὐάγγελος Ἄϊτας, Κων)νος Μαστοράκης, Ἰωάννης Δήμου, Τζιτζιρας, Ἀθανάσιος Μαλτεζάκης, Ἰωάννης Βελέντζας, Στέφανος Ἐλευθερέλλης καὶ Σάββας Τουμαντίδης. Βασίλικη Φρουρά, Β.Σ.Τ. 902. Σωτήριος Δημακόπουλος καὶ Ἰωάννης Μαΐζινης, 28ον Α.Τ.Α., Κ.Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Χρύσανθος Μπράτος, Κων)τινος Χατζημπάρμπας, Στ)μάτιος Φακιολάς καὶ Ἄγγελος Χουδελούδης, 251 Ε.Ι.Γ., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908.

Γεώργιος Ἀδαμίδης, 769 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 912Α. Ἐμμανουὴλ Μανιουδάκης, Νικόλαος Μουτσιέκης καὶ Γεώργιος Βήττας, Γ' Σ.Σ., Δημ. Προστασίας, Β.Σ.Τ. 903. Περικλῆς Νικολαΐδης, Τ.Δ., 651 Α.Β.Υ.Π., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Πλάτων, καὶ Δημήτριος Τζωρτζόπουλος, 2ον Σ.Τ.Ι., Ἵλη Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 914Γ. Φαΐδων Ὑπάρδης καὶ Πλ. Δέλμας, 936 Κ.Δ.Ο., Β.Σ.Τ. 902. Χρῆστος Ἀλεξανδρίδης, Κων)νος Παραδεισόπουλος, Χρῆστος Καλογερόπουλος, Ἀλέκος Μιχαλόπουλος, Παρασκευᾶς Γεωργακόπουλος καὶ Δημήτριος Σεβαλσίδης, 496 Τ.Δ., Σ.Τ.Γ. 912.

Ὑπαξ)κοὶ Λάκης Βασιλάκης, Κίμων Ἀνθόπουλος καὶ Ρ. Ἐρωτόκαρδος, Κ.Ε.Β.Ο.Π., 5ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Σαμιώτης, Θεόδωρος Φράγκος καὶ Παναγιώτης Βλαδιανός, Λόχος Δ) σεως, 251 Ε.Τ.Π., Σ.Τ.Γ. 908. Μπάμπης Κρεμύδας, Μίμης Μπατσικος καὶ Πάνος Καϊσάκης, Σχολὴ Μηχανικοῦ, Διμοιρία Ἐκπαιδεύσεων, Σ.Τ.Γ. 909. Ἰωάννης Εὐσταθίου, Λ.Σ.)VIII Μεραρχίας, Σ.Τ. Γ. 918. Μάριος Μαυράκης, Φαΐδων Μητσάκης, Μάνος Κανάρης καὶ Μέντσης Μαυρος, 399 Σ.Κ.Α., Γραφείον Δ)σεων, Σ.Τ.Γ. 913Γ.

ΑΛΕΚΤΩΡ.

• Ἂν ὁ χειμώνας γέμισε τὸ πρόσωπό σας ἀκασίματα καὶ λειχῆνες, μεταχειρισθῆτε ἀμέσως Λανολίνη Μελπάν.
• Ἂν θέλετε νὰ ἐχετε πάντα ξεκούραστη ὄψι καὶ θελουδίνη ἐπιδερμίδα μεταχειρίζεσθε συνεχῶς Λανολίνη Μελπάν.
• Ἀποφεύγετε ὅμως τὶς ἀπομιμήσεις.
"ΜΕΛΠΑΝ"
Ὁ φύλαξ ἄγγελος τῆς ὁμορφιᾶς σας.
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
(ἀνώδυνος — ἡγουμένη)
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΟ ἐρμοῦ 51
Ἀκμή, πόροι διεσταλμένοι, μαῦρα σύσματα, ρυτίδες, πανάδες, ἀκρεατοεπῆρες, ἰχθυόπτωσις.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Σπυρίδωνα Ἀμαραντίδην, Κωνσταντινούπολιν: Νὰ μοῦ στείλετε τὴν ἀκριβῆ σας διεύθυνσι ἢ νὰ μοῦ ὑποδείξετε κανένα φιλικὸ σας πρόσωπο στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ σᾶς τακτοποιήσω τὴν ὑπόθεσι. Χ. Α. Χ., Ἐνταῦθα: Τὰ σχόλια περιττεύουν. Σωκράτην Λεονάρδον, Ἀλεξάνδρεια: Ὁ κ. Λουκᾶς Λιναρᾶς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀρχηγοὺς τῆς μυστικῆς ὀργανώσεως «Βύρωνες». Νὰ τοῦ γράψετε στὸ ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν, στὴν Ἀθήνα. Μάνθον Βαμβακίδην, Σάμον: Τὸ νησί σας πρόσφερε σημαντικὲς ὑπηρεσίες στὸν ἐθνικὸ ἀγῶνα. Τοσούλην Παρίσην, Θεσ)νίκην: Πρῶτα τὰ μαθήματα σου. Θὰ σοῦ στείλω τὰ βιβλία μου, ἂν γράψῃς τὴ διεύθυνσί σου. Ἀνδρέα Παλαιολόγου, Κάϊρον: Δὲν ὑπάρχει τέτοιος «ἀγώνιος» φάκελλος. Γιὰ τὰ τρία αὐτὰ πρόσωπα, βρῆκα μόναν ἕνα μικρὸ ἱστορικό, χωρὶς ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον. Δὲν ἐμείναν, παρὰ μόνο δεκαεφτὰ μέρες αἰχμαλωσί. Καὶ μάλιστα μ' ὅλες τοὺς τὶς ἀνέσεις. Σοφοκλῆν Σ. Ζαχαριάδην, Κόρινθον: Εἶμαι σύμφωνος. Τὰ περιμένω καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω μόλις τὰ λάβω ταχυδρομικῶς. Εὐχαριστῶ. Γεώργιον Κοτόπουλον, Νικόλαον Τζάκαν, Ἰωάννην Φωστιρόπουλον, Λεων. Π. Καραπάνον, Παναγιώτη Καλογερόπουλον, Μιχαὴλ Βασιλειάδη, Γεώργιον Παπαδόπουλον, Κωνστ. Φακῆν, Δημ. Βέϊαον, Κωνστ. Καλτσουνάκην, Ἀντώνιον Μελισσηνόν, Βλαδίμηρον Στεμίρην, Ἀθανάσιον Γκαφοράν, Ἰωάννην Δανιηλίδην, Ἰωάννην Παπασωτηρίου, Σεραφεὶμ Λειβαδιώτην, Περικλῆν Μαλλιάκαν, Θεόδωρον Ἀνεστόπουλον, Γεώργιον Ἀθανασίου, Γεώργιον Παραβάντην, Γεώργιον Λυράκην, Χριστόφορον Χριστοφάρου, Σ.Τ.Γ. 908: Εὐχαριστῶ. Δημήτριον Βογιατζῆν, Ν. Φιλαδέλφεια: Τὰ λάθη εἶναι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Μαριάνθη Κ., Ἐνταῦθα: Τὸ «Κρὴν Ν.Ν.» δὲν ἦταν ψευδώνυμο Ἄγγλου ἢ Ἀμερικανοῦ ἀξιωματικοῦ. Ἦταν Γερμανοῦ πράκτορος τῆς "Ες-Ντέ. Ὁ «Κρὶς» ἦταν Βρετανὸς ταγματάρχης, ἀσχετος μὲ τὸ ζήτημά σας. Γ. Χ. Βαλλιδῆν, Ἀλεξάνδρεια: Χαίρομαι ποὺ ἔνινα αἰτία νὰ ξαναβρῆτε τὴ χαμένη σας θεία. Εἶναι γεγονὸς ὅτι εἶχε πάθει ἀμνησία καὶ ὅτι θεραπεύτηκε σὲ κάποιο ἵδρυμα τῆς Ἐλβετίας κατὰ τὸ 1954. Αὐ

Οἱ ἀνδράδες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Τσικνοπέμπτη

Φέτο, τὰ τσικνώσανε στὴν Κοκκινιὰ καὶ τὸ γλυκοχάραμα, ποὺ τέλεψε τὸ γλέντι καὶ βγήκανε, ὁ Νικολάκης τσακίρ κέφι, ἔλεγε στὴν Ἐφταλία:

— Ἤθελα νὰ σὲ κουμπανιάρω, βρὲ γυναῖκα ὡς τὸ σπίτι, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ χάσω τὸ μεροκάματο, μιὰ ποὺμαι ἀπ' αὐτὰ τὰ λημέρια κοντὰ στὸν Πειραιά, θὰ πάω σιγὰ-σιγὰ ποδαράτα στὴν φάμπρικα. Καὶ σὺ πάλι, περίμενε ν' ἀρχίσῃ ἡ συγκοινωνία καὶ τράβα νὰ πᾶς νὰ ρεποζάρῃς...

Πραγματικὰ ὁ Νικολάκης ἔφυγε ἀπ' τὴν μιὰ κι ἡ Ἐφταλία ἀπ' τὴν ἄλλη, μονολογῶντας:

—Καλέ,ἐδῶ στὴν στάσι, ξενυχτισμένη, θὰ τουρτουριάσω!...

Καὶ ζουλοῦσε ἡ πανοῦργα τὸ μυαλό της σὰν λεμονόκουπα, νὰ βρῇ κολλὰι νὰ πάῃ τζάμπα. Τέλος, σὰν ἀστραπὴ ἐλαμψε μέσ' τὸ νοῦ της μιὰ ἐξυπνη ἰδέα καὶ φώναξε σ' ἕνα σωφέρ:

—Ἀμαξά!...

Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος στραβομουτσούνιασε, προσέθεσε:

— Δὲν εἶσαι ἀμαξᾶς, τὸ ξέρω, ἀλλὰ χίλιες φορὲς σ' ἄκουσα νὰ λὲς «τ' ἀμάξι μου». Λοιπόν, γιατί σοῦ κακοφάνηκε; Ἔλα τώρα, τράβα!...

Ὁ σωφέρ, μ' ὅλο ποὺ δὲν τοῦ καλάρεσε ἡ φάτσα τσ' Ἐφταλίας, ἰστὲρ-ἰστεμὲς ἔβαλε μπρός. Γύρω οἱ δρόμοι σκοτεινοί.

—Ἠβοί, μουρμούρισε ἡ Ἐφταλία, λὲς καὶ μὲ πάει στὴν Κόλασι!...

Σὲ λίγο ρώτησε τὸν σωφέρ, γιατὶ εἶχε τὸ σκοπό της ἡ μεγάλη ἀλεποῦ:

— Καλέ, πῶς σοῦ φαίνεται; Ἐδῶ, μοῦπανε πὼς κάθε μέρα κάνουνε κλεψιὲς καὶ φονικά! Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ πῆρα ἀπόψε δυὸ πιστόλια μαζί μου, κι' ἔτσι μπορῶ νὰ ζαφτίσω, κισλὰ ὁλόκληρο!...

Στὰ μεταξὺ τὸ ταξὶ τρίζει, ταντανίζει, τρέμει σὰν νὰ ἔχῃ ἑλάδες πυρετούς. Ζαρωμένος ὁ σωφὲρ τὴν κυττάζει μὲ φόβο καὶ τρόμο καὶ τρέχει.

— Φοβᾶτ' ὁ Γιάννης τὸ θεριό, καὶ τὸ θεριὸ τὸν Γιάννη!... μουρμουρίζει πάλι ἡ Ἐφταλία.

Καὶ σπαζοχολιασμένη σκέφθηκε νὰ δείξῃ λίγο σὰν-φρουὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βάλῃ σ' ἐνέργεια τὸ κόλπο. Ἄλλωστε ἔχει πιὰ σχέδιον φτάσει στὸ μαχαλά της.

Μὲ ὕφος λοιπόν, νταηλήδικο τοῦ λέει:

—Ἐμένα ποὺ βλέπεις, παλληκάρι μου, εἶμαι νύχι καὶ κρέας μὲ τὰ καρακόλια καὶ τὴν ἀσφάλεια, τὸ δεξὶ χέρι μέσ' τὸ γκουβέρνο! Ἔχω φάει τὸ μπαρούτι μὲ τὴν φοῦχτα! Προχτὲς ἑνὸς καμπανταῆ μὲ τσοὶ γροθιὲς μου τούκανα τὴν-φάτσα σὰν πατημένη σταφυλόρωγα. Σήμερα πάλι δίψάω αἷμα! Λοιπὸν μὴν τρέχῃς, γιατί, νὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό, ἔοπισω μοὺ ἔρχεται ὁ ἄντρας μου, μὲ πέντε παλληκάρια ντερεκτιπί, ἁρματωμένοι, ὅπως ἐγώ, σὰν ἀστακοί!...

Κι' προσέθεσε ἐμπιστευτικά:

— Ἀπόψε θὰ κλάψουνε μανάδες! Θὰ τὸ τσικνίσουμε!

Καὶ κάνει πὼς ψάχνει δῆθεν γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ πιστόλια της.

— Ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι ἔπεσα, ὅπως τόσοι καὶ τόσοι σωφέρηδες, σὲ σπειρα!... σκέφθηκε ὁ φουκαρᾶς.

Καὶ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ κεφάλι του, σταμάτησε τ' ἀμάξι, πῆδησε κι ὅπου φύγῃ φύγη! Κι' ἔτσι ἡ Ἐφταλία, ποὺφτιαξε τζαμπα, τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι της σκασμένη στὰ γέλια. Τὸ κόλπο πέτυχε!...

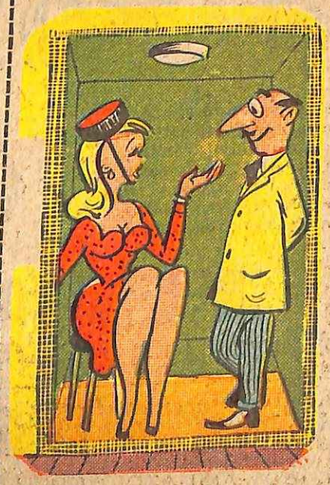
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Γιατρέ, ἂν δὲν διώξετε αὔριο αὐτὸν τὸν «ἄρρωστο», θὰ ψύγω ἐγώ!...

—"Αν κρυώνῃς, Μαρία, σὲ κερνάω ἕνα τσάϊ στὸ δικλανό ζαχαροπλαστεῖο!...

— Φτάσαμε, κύριε, στὸ τελευταῖο πάτωμα!...

ΟΙ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΑΠΟΚΤΟΥΝ ΕΞΥΠΝΑ ΠΑΙΔΙΑ!...

Μιὰ περίεργη ἔρευνα τοῦ Σουηδοῦ ἐπιστήμονος Σβὲν Μπόρς

Ὑπάρχει καμμιὰ σχέσι μεταξὺ τῆς εὐφυΐας τῶν παιδιῶν καὶ τῆς ἡλικίας τοῦ πατέρα;

Μιὰ προσεχτικὴ στατιστικὴ ποὺ ἔγινε στὶς σκανδιναυϊκὲς χῶρες ἀπέδειξε ὅτι τὰ παιδιὰ ποὺ εἶχαν γεννηθῆ ἀπὸ πατέρες ποὺ βρίσκονταν σὲ ὥριμη ἡλικία ἦταν πιὸ ἔξυπνα ἀπὸ τὰ ἄλλα.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἐξένισε τοὺς ἐπιστήμονες ποὺ παρετήρησαν δικαιολογημένα ὅτι τὸ ἀντίθετο ἔπρεπε νὰ συμβαίνῃ. Ὅτι δηλαδὴ τὰ παιδιὰ ποὺ γεννιόνταν ἀπὸ πατέρα νέον ἔπρεπε νὰ ἦταν πιὸ ἔξυπνα ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἡ ἡλικία τῶν 25 χρόνων π. χ. φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως σὰν ἡ καλύτερη γιὰ ν' ἀποκτήσῃ κανεὶς ἔξυπνα παιδιά. Γιατὶ τότε τὸ μυαλὸ εἶναι ζωηρό, εὐκίνητο, δυνατό, Ἐνῶ ἡ ἡλικία τῶν 40 χρόνων, μ' ὅλο ποὺ θεωρεῖται σὰν «ἡλικία τῆς ὡριμότητος» ἢ μᾶλλον ἀκριβῶς γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἔχει συσωρεύσει ἕνα ποσὸν κοπώσεως στὸν ἄνθρωπο κι' ἔχει ἀμβλύνει τὶς ἱκανότητές του.

Ἕνας Σουηδὸς ἐπιστήμων, ὁ καθηγητὴς Σβὲν Μπόρς, θέλοντας νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ αἴτια αὐτοῦ τοῦ φαινομένου, ἔκαμε μιὰ προσεχτικώτερη ἔρευνα καὶ ἀνέλυσε ξυπνων παιδιῶν ποὺ εἶχαν γεννηθῆ ἀπὸ πατέρα ἡλικίας ἄνω τῶν 40 χρόνων.

Ἡ ἔρευνα αὐτὴ τὸν ὡδήγησε σὲ μερικὰ ἀξιοπρόσεχτα συμπεράσματα.

Τὸ κυριώτερο ἀπ' αὐτὰ εἶναι ὅτι οἱ γάμοι σὲ ὥριμη ἡλικία παρατηροῦνται συνηθέστερα ἐπαγγέλματα. Στοὺς 100 ἀνύπανδρους, οἱ 75—90 εἶναι ἀνθρωποι ἐξασκοῦντες ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα. Καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶναι ὁλότελα φυσικό. "Ολοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ὑπάλληλοι, ἐργάτες κτλ. («φτιάνουν τὴ ζωὴ τους»), καλὴ ἢ κακή, ἀπὸ πολὺ πρωτύτερα. Ἕνας ὑπάλληλος, ὁσο κι' ἂν εἶναι περιωρισμένος ὁ ὁρίζων του, ἔχει μιὰ ὡρισμένη σταδιοδρομία καὶ πρὶν γνωστός. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ εἰδικευμένος ἐργάτης. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἔχουν νὰ δημιουργήσουν τίποτε. Ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθοῦν, ὅσο κι' ἂν εἶναι στενός, τοὺς ἐπιτρέπει πάντως νὰ κινοῦνται μὲ κάποια ἄνεσι. Δὲν διστάζουν, λοιπόν, νὰ παντρευτοῦν. Ἡ μᾶλλον βιάζονται νὰ τὸ κάμουν γιὰ νὰ τακτοποιήσουν καλύτερα τὴ ζωή τους. Τὸ ἀντίθετο, ὅμως, συμβαίνει μ' ἕναν ἐλεύθερο ἐπαγγελματία. Ὁ γιατρός, ὁ δικηγόρος, ὁ συγγραφεύς, ὁ καλλιτέχνης κτλ. ἀγωνίζονται νὰ τελειοποιήσουν τὴν ἐπιστήμη ἢ τὴν τέχνη τους καὶ νὰ κατακτήσουν μιὰ θέσι στὴν κοινωνία. Ἡ ζωὴ τους εἶναι μιὰ ἀδιάκοπη προσπάθεια. Ἡ πρόωρη ἐπιτυχία, ἄλλωστε, δὲν τοὺς ἱκανοποιεῖ. Γιατὶ θέλουν πάντοτε νὰ κάμουν κάτι καλύτερο. Ἔτσι, ὄχι μόνον δὲν βιάζονται νὰ παντρευτοῦν, ἀλλ' ἡ σκέλον. Τὸ γάμο, ἀρχίζουν νὰ τὸν σκέπτωνται ἔπειτα ἀπὸ τὰ 35 ἢ τὰ 40.

Ἀλλὰ ποιοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀφοσιώνονται στὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα; Τὰ δυναμικὰ στοιχεῖα τῆς κοινωνίας, ἀπαντᾶ ὁ καθηγητὴς Μπόρς. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὶς δυνάμεις καὶ τὶς ἱκανότητές τους καὶ δὲν διστάζουν νὰ κατεβοῦν στὸ στίβο τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ καμμιὰ κηδεμονία ἢ προστασία. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὁ ἀγώνας ὄχι μόνον δὲν τοὺς τρομάζει, ἀλλὰ τουναντίον τοὺς ἐνθουσιάζει. Εἶναι ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν δέχονται νὰ ὑποβάλουν τὴ σκέψι καὶ τὴ δραστηριότητά τους σὲ ὡρισμένους περιορισμούς. Ἐλεύθεροι ἀγωνισταί, δέχονται προκαταβολικὰ ὅλα τὰ καλὰ κι' ὅλα τὰ κακὰ τῆς ζωῆς.

Γιατί, λοιπόν, πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ τὸ ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων γεννιῶνται ἔξυπνα, ἀφοῦ ξέρομε ὅτι ἡ εὐφυΐα μεταβιβάζεται κληρονομικά; παρατηρεῖ ὁ καθηγητὴς Μπόρς. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ γεννιῶνται ἀπὸ ἐξυπνους γονεῖς, ποὺ ἔχουν φτάσει στὸ ὑψιστο σημεῖο τῆς ὡριμότητός τους. Εἶναι λογικό, συνεπῶς, νὰ εἶναι καὶ αὐτὰ ἔξυπνα.

Ἂν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων, τὰ σαράντα εἶναι ἡ περίοδος τῆς μεγαλύτερης ἀκμῆς, παρατηρεῖ ὁ καθηγητὴς Μπόρς, γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἡ ἴδια ἡλικία συμπίπτει μὲ τὴν ἔναρξι τῆς περιόδου τῆς παρακμῆς, γιὰ τὸ λόγο ὅτι τὸ μυαλό τους λιμνάζει διαρκῶς στὰ ἴδια πράγματα καὶ ἀμβλύνεται σιγὰ-σιγά. Πρέπει, λοιπόν, νὰ παντρεύωνται νέοι, ἂν θέλουν ν' ἀποκτήσουν ἔξυπνα παιδιά, συμβουλεύει ὁ Σουηδὸς ἐπιστήμων.

Ἡ φυρωμένη σφραγῖδα

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κατάλαβες λοιπόν, Ἀρίγκο;

— Ναί, ἀφεντικό, κατάλαβα. Θὰ πάω στὴ «χατσιέντα» τοῦ δὸν Πάμπλο, θὰ πάρω κρυφὰ τὴ σιδερένια σφραγῖδα ποὺ μαρκάρει τὰ ζῶα, καὶ θὰ σοῦ τὴ φέρω... Τίποτ' ἄλλο;

—"Οχι. Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι δική μου δουλειά... Ἐμπρός, πήγαινε τώρα ἀμέσως.

Ἐνῶ ὁ ὑπηρέτης του ἀπομακρυνόταν γιὰ τὴν ἀποστολὴ ποὺ τοῦ εἶχε ἀναθέσει, ὁ Φερνάντο Μοντάλε, ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς ἀπ' τὰ ὡραιότερα κτήματα τῆς Παραγουάης, κύτταξε γύρω του, μὲ ζαρωμένα φρύδια. Ἡ ματιά του ἔπεσε σὲ μιὰ νέα κι' ἀνθηρὴ γυναῖκα ποὺ ἔδινε διαταγές.

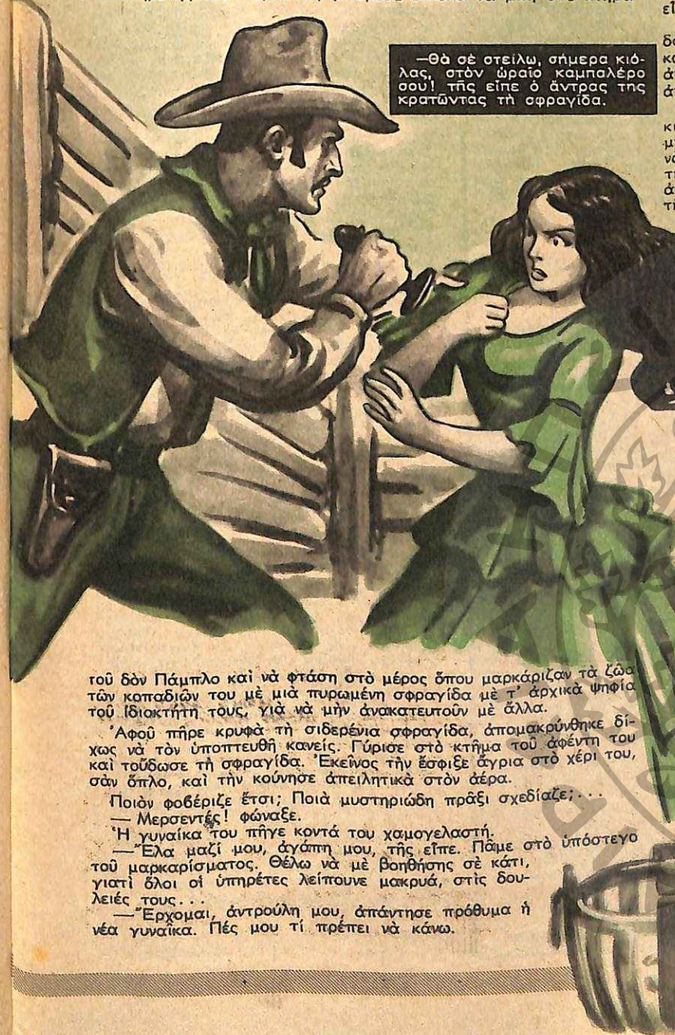
Ἦταν ἡ Μερσεντές, ἡ ὁμορφη γυναίκα του, γιὰ τὴν ὁποία τὸν ζηλεύανε ὅλοι οἱ γύρω κτηματίες. Ἀποτελοῦσε τὸν παράδεισο, μὰ καὶ τὴν κόλασί του μαζί, γιατὶ τὴ ζήλευε ἀπερίγραπτα, τρελλά, δίχως αἰτία.

Ἐδῶ καὶ μερικὸ καιρό, ὑποπτευότανε πὼς τὸν πρόδινε μὲ τὸ γείτονά του, τὸ δὸν Πάμπλο, ποὺ ἦταν νεώτερος ἀπ' αὐτόν, συμπαθητικώτατος καὶ τέλειος «καμπαλέρο»— ἕνας ἀντρικὸς τύπος ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀντισταθῇ καμμιὰ γυναίκα, ὅπως λέγανε.

Ἡ φριχτὴ ὑπόνοια δυνάμωνε ὁλοένα, τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὰ λογικά του καὶ γεννοῦσε στὴν ἡμιάγρια, τὴν κάπως πρωτόγονη ψυχή του, τὰ τρομερώτερα σχέδια ἐκδικήσεως. Ἕνα-δυὸ ἀνώνυμα γράμματα, σταλμένα ἀσφαλῶς ἀπὸ θαυμαστὰς ποὺ τοὺς εἶχε ἀποκρούσει ἡ Μερσεντές, εἶχαν ἐνισχύσει τὶς πεποιθησί του. Λέγανε πὼς ἡ γυναίκα του συναντιότανε κρυφὰ μὲ τὸ δὸν Πάμπλο, ὅταν αὐτὸς ἔλειπε στὴν πόλι γιὰ δουλειές του.

Συγκρίνοντας τὸν ἑαυτό του μὲ τὸ γείτονά του, ὁ Φερνάντο δὲν μποροῦσε νὰ μὴν ἀναγνωρίσῃ πὼς ὑστεροῦσε πολύ, ἀπ' τὴ φυσικὴ ἄποψι. Κι' αὐτὸ τὸν ταπείνωνε κι' ἔδινε βάσι στὶς ὑποψίες του...

Οἱ δυὸ κτηματίες εἶχαν φιλικὲς σχέσεις. Ἔτσι, ὁ Ἀρίγκο, ὁ μιγὰς ὑπηρέτης τοῦ Φερνάντο, μπόρεσε εὔκολα νὰ μπῇ στὸ κτῆμα

—Θὰ σὲ στείλω, σήμερα κιόλας, στὸν ὡραῖο καμπαλέρο σου! τῆς εἶπε ὁ ἄντρας της κρατῶντας τὴ σφραγίδα.

τοῦ δὸν Πάμπλο καὶ νὰ φτάσῃ στὸ μέρος ὅπου μαρκάριζαν τὰ ζῶα τῶν καπαδιῶν του μὲ μιὰ πυρωμένη σφραγῖδα μὲ τ' ἀρχικὰ ψηφία τοῦ ἰδιοκτήτη τους, γιὰ νὰ μὴν ἀνακατευτοῦν μὲ ἄλλα.

Ἀφοῦ πῆρε κρυφὰ τὴ σιδερένια σφραγῖδα, ἀπομακρύνθηκε δίχως νὰ τὸν ὑποπτευθῇ κανείς. Γύρισε στὸ κτῆμα τοῦ ἀφέντη του καὶ τοῦδωσε τὴ σφραγῖδα. Ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε ἄγρια στὸ χέρι του, σὰν ὅπλο, καὶ τὴν κούνησε ἀπειλητικὰ στὸν ἀέρα.

Ποιὸν φοβέριζε ἔτσι; Ποιὰ μυστηριώδη πρᾶξι σχεδίαζε;...

— Μερσεντές! φώναξε.

Ἡ γυναίκα του πῆγε κοντά του χαμογελαστή.

—"Ελα μαζί μου, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε. Πᾶμε στὸ ὑπόστεγο τοῦ μαρκαρίσματος. Θέλω νὰ μὲ βοηθήσῃς σὲ κάτι, γιατὶ ὅλοι οἱ ὑπηρέτες λείπουνε μακρυά, στὶς δουλειές τους...

—"Ερχομαι, ἀντρούλη μου, ἀπάντησε πρόθυμα ἡ νέα γυναίκα. Πές μου τί πρέπει νὰ κάνω.

Εἶχε μιὰ φωνὴ γλυκειὰ κι' ὑποταγμένη, ποὺ δὲν τὴν εἶχε ξανακούσει ποτὲ ὁ Φερνάντο. Ἔτσι τοῦ φάνηκε τουλάχιστον... σὰν ἠχὼ τύψεως, σὰν ἀνάγκη συγγνώμης γιὰ κάποιο σφάλμα. Κι' αὐτὸ τὸν ἐξαχρίωσε ἀκόμα περισσότερο!

Τὸ ὑπόστεγό γιὰ τὸ μαρκάρισμα ἦταν τριγυρισμένο μ' ἕνα γερὸ φράχτη, σὰν μαντρότοιχο. Ἀφοῦ μπήκανε κι' οἱ δυὸ ἐκεῖ, ὁ Φερνάντο κλείδωσε τὴν καγκελλόπορτα. Ὕστερα διάταξε τὴ Μερσεντὲς ν' ἀνάψῃ φωτιά.

— Τί τὴ θέλεις; ἀπόρησε ἐκείνη. Τί θὰ μαρκάρῃς, ἀφοῦ ὅλα τὰ ζῶα βρίσκονται ἔξω, στὴ βοσκή;

— Θὰ δῆς... ἀπάντησε ὁ Φερνάντο ψυχρὰ κι' αἰνιγματικά.

Ἀφοῦ ἄναψε ἡ φωτιά, ἔρριξε μέσα τὴ σφραγῖδα τοῦ δὸν Πάμπλο. Ὕστερα ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο τὴ γυναίκα του καὶ τὴν ἔσφιξε τόσο δυνατά, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ βγάλῃ μιὰ φωνὴ πόνου.

— Γιατί μὲ κακομεταχειρίζεσαι ἔτσι; τὸν ρώτησε μὲ παράπονο. Τί σοῦκανα;

Τὴν κύτταξε σκληρά, μὲ μάτια κόκκινα ἀπὸ μανία.

—Ἀποφάσισα νὰ σὲ παραχωρήσω γιὰ πάντα στὸ δὸν Πάμπλο! πρόφερε. Νομίζεις πὼς δὲν ξέρω ὅτι τάχετε φτιάξει οἱ δυὸ σας κι' ὅτι βλεπόσαστε ὅταν λείπω;... Εἶχαν κάποιοι τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἀνοίξουν τὰ μάτια... Ἔχω κι' ἐγὼ φίλους, ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ μένα, γιὰ τὴν ὑπόληψί μου, γιὰ τὴν τιμή μου...

— Σὲ ἱκετεύω, Φερνάντο!...

— Σώπα κι' ἄκουγε μονάχα! Θὰ σὲ στείλω, σήμερα κι' ὅλας, στὸν ὡραῖο «καμπαλέρο» σου. Γιὰ νὰ ξέρῃ δὲ πὼς τοῦ ἀνήκεις πιὰ ὁριστικά, θἄχης ἀποτυπωμένα ἀνεξίτηλα στὰ βελουδένια μάγουλά σου τὰ σημάδια τῆς ἰδιοκτησίας του!...

Ἡ Μερσεντὲς ἔμπηξε ἕνα οὐρλιασμα καὶ προσπάθησε τοῦ κάκου νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὸ ἄγριο σφίξιμο τοῦ ἀντρός της.

— Εἶσαι τρελλός, Φερνάντο!... τραύλισε. Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς εἶμαι ἀθῶα! Λυπήσου με!...

Μὰ ὁ Φερνάντο εἶχε ἁρπάξει τὸ χεροῦλι τῆς πυρωμένης σφραγῖδας μὲ τόνα χέρι καὶ μὲ τ' ἄλλο προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ ἀνασκωμένο τὸ κεφάλι τῆς ἀμοιρης γυναίκας! Ἐκείνη σπαρταροῦσε ἀπελπισμένα καὶ ζητοῦσε βοήθεια, φωνάζοντας μ' ὅση δύναμι τῆς ἀπόμενε...

— Εἶν' ἀνάφελο νὰ ἐλπίζῃς βοήθεια! τῆς ἔλεγε ὁ Φερνάντο, κι' ἔτριζε τὰ δόντια του, στὸν παροξυσμὸ τῆς ζήλειας. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σ' ἀκούσῃ. Φρόντισα ν' ἀπομακρύνω τοὺς ὑπηρέτες, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήσουνε... Θἄχης γιὰ πάντα, ἐδῶ στὰ μάγουλα, τὴ μάρκα τοῦ καινούργιου ἀφέντη σου... Ἂν δηλαδὴ θὰ σὲ θέλῃ ἀκόμα, ἔτσι παραμορφωμένη... Θἄχης στὸ πρόσωπο τὴν ἀπόδειξι τῆς ἀτιμίας σου!

Καὶ γελοῦσε ἄγρια, ἀναίσθητος στὶς ἱκεσίες καὶ τὰ κλάματά της.

Τέλος, ἡ ἄτυχη Μερσεντές, νικημένη, ἐξαντλημένη, βάρυνε στὰ χέρια του καὶ λιποθύμησε.

Τὴν ἄφισε τότε νὰ πέσῃ χάμω κι' ἔσκυψε πάνω της γιὰ νὰ κολλήσῃ στὰ μάγουλό της τὴν πυρωμένη σφραγῖδα, τὸ ὄργανο τοῦ μαρτυρίου!

—"Ετσι... ὅπως τὰ ζῶα του! μούγκρισε.

Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ἐγκληματικὸ σχέδιό του.

Κάτι τὸν εἶχε σφίξει ξαφνικά, λίγο ψηλότερα ἀπ' τὴ μέση, τοῦ ἀκινήτησε τὰ χέρια κι' ὕστερα τὸν τράβηξε καὶ τὸν πέταξε χάμω.

Ἕνας καβαλλάρης στεκόταν ἔξω ἀπ' τὸ φράχτη. Εἶχε δεμένη στὴ σέλλα του τὴ μιὰ ἄκρη ἑνὸς λάσσου, ποὺ τὸ εἶχε πετάξει ἀπὸ μακρυὰ μὲ τὸ ἐπιδέξιο χέρι του.

Ἦταν ὁ δὸν Πάμπλο. Εἶχε ἀκούσει τυχαίως τὶς ἀπελπισμένες φωνὲς τῆς Μερσεντὲς κι' εἶχε φτάσει ἐγκαίρως γιὰ νὰ τὴ σώσῃ!

Ὅταν οἱ δυὸ ἄντρες βρέθηκαν ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο, ὁ δὸν Πάμπλο εἶπε στὸ φίλο του:

— Τί ἤθελες νὰ κάνῃς σ' αὐτὴ τὴ δύστυχη μὲ τὴ μάρκα μου;...

— Ποιὰ μοῦγα σὲ τσίμπησε;

— Τὸ ξέρεις καλὰ τί ἔχω, πρόφερε ὁ ἄλλος μὲ σφιγμένα δόντια. Ἐσὺ ποὺ μοῦ τὴν ἔκλεψες!...

— Ἐγώ;... Ποιὰ σούκλεψα;

— Τὴ Μερσεντές!

Ὁ δὸν Πάμπλο κύτταξε τὸ Φερνάντο μὲ ἔκπληξι πρῶτα κι' ὕστερα μὲ συμπόνια. Ἔβαλε ἔπειτα τὸ χέρι του ἀπὸ στῆθος του, ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ τσέπη του μιὰ φωτογραφία, τὴν ἔδειξε στὸ φίλο του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύτταξε!... Δὲν εἶν' ὅμορφη;... Εἶν' ἡ λατρευτή μου ἀρραβωνιαστικιά... Θὰ παντρευτοῦμε σὲ δυὸ βδομάδες. Σὰς προσκαλῶ ἀπὸ τώρα στὸ γάμο, ἐσένα καὶ τὴ Μερσεντές.

Ὁ Φερνάντο κοκκίνισε, χλώμιασε κι' ὕστερα ἔβαλε τὰ κλάματα.

Εἶχε γιατρευτῆ πιὰ ἀπ' τὴν ἀκαταλόγιστη ζήλεια του, γιὰ πάντα.

ΑΛΦΟΝΣΟ ΡΕΓΙΕΣ

Ἀνατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἀλλάχ μπουγιούκ!..

Κάποτε ὁ Ναστραδὶν βρέθηκε στὴν Πόλι γιὰ νὰ κάνη τὸν ἔμπορο, τὸ σαράφη, τὸν τοκογλύφο καὶ γενικὰ τὸν ἄνθρωπο τοῦ παραᾶ. Κι' ὅλοι οἱ γνωστοί που εἶχανε νὰ τὸ κάνουν γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ Χότζα πῶρα στὰ γεράματα:

— Καλὲ αὐτὸς χρόνια καὶ χρόνια περπέλευε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, κι' ἦταν ὁ περίγελως καὶ τῶν σκυλιῶν ἀκόμη! λέγανε μεταξύ τους, ἀλλὰ μὲ σιγανὴ φωνή, γιατὶ μόλις βλέπανε τὸ Ναστραδίν, ἀλλὰ 'ανε τροπάρι.

— Νὰ σ' ἔχη πάντα καλὰ στὴν ὑγεία σου ὁ 'Αλλάχ Ναστραδὶν ἀγά! τοῦ ἔλεγαν. Χρόνια νὰ κάθη ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ στὰ βίνη ἐσένα, Χότζα ἐφέντημ!...

Μ' αὐτὸ τὸ λασκρίντι λιβανίζανε τὸ Χότζα μπᾶς κι' ἁρπάξουνε κανένα μπαξίσι οἱ χαραμοφάηδες.

Μὰ ὁ Ναστραδίν, ποὺ τοὺς ἤξερε ἀπ' τὴν καλὴ τί κουμάσια ἦταν, τοὺς γύριζε τὴν πλάτη.

«Ἀμάν, οἱ μπεχλιβάνηδες, ἕνα βράμι φιλότιμο δὲν ἔχουν!... Για ἕνα γρόσσι μποροῦν νὰ ξελιγωθοῦν στοὺς τεμενάδες κι' ἂς σὲ ἔχουν στὴ μπούκα τοῦ κανονιοῦ...»

Αὐτὰ ἔλεγε ἀπὸ μέσα του ὁ Χότζας καὶ τὸ μυαλό του δούλευε γιὰ τὴν καινούργια δουλειά, ποὺ εἶχε στὰ σκαριά.

Τὸ βράδυ, κουρασμένος ὅπως ἦταν, πῆγαινε ὡς τὸ κονάκι τῆς Γκιουζέλ - Χανούμ, γιὰ νὰ τὴ δῆ μιὰ ματιὰ καὶ ν' ἀνάψη περισσότερο ὁ σεβντάς του.

— 'Αμάν, Γκιουζέλ - Χανούμ, ἔλα νὰ παντρευτοῦμε καὶ θὰ σὲ γεμίσω μὲ φλουριά! τῆς ἔλεγε.

Μὰ ἡ Γκιουζέλ, ποὺ μόλις ἄνοιγε τὸ παράθυρό της, ἔσπουδε σὲ χάχανα, τοῦ ἀποκρινόταν:

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Προφήτη, Ναστραδὶν ἐφέντημ! Φύγε γιατὶ θὰ μᾶς δοῦν!.. Κι' ἔλα αὔριο, νὰ σοῦ δώσω τὴν ἀπόκρισί μου.

Τὸ ἴδιο ὅμως γινότανε κάθε βράδυ!

Ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρὸς κι' ὁ Ναστραδὶν πήγαινε νὰ κρεπάρη ἀπ' τὸν καϋμό του.

— 'Αμάν, μπὲν σεβαρὶμ σαγά, (σ' ἀγαπῶ πολύ) Γκιουζὲλ - Χανούμ, τῆς εἶπε ἕνα βράδυ ὁ Χότζας. Κι' ἂν βέν μοῦ πῆς τώρα τὸ ναί, φεύγω αὔριο μὲ τὸ πιὸ μικρὸ καΐκι ποὺ θαῦρω στὸ λιμάνι γιὰ νὰ πνιγῶ στὸ πέλαγος!...

Ἐκείνη ὅμως τὸ χαβᾶ της.

Ἔτσι ὁ Ναστραδὶν, ἀπογοητευμένος, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ νοικιάση τὸ πιὸ μικρὸ καΐκι καὶ νὰ ξανοιχτῆ στὸ πέλαγος. Βρῆκε λοιπὸν ἕναν καπετάνιο ποὺ εἶχε ἕνα σωστὸ... καρυδότσουφλο, τὸν γέμισε μὲ φλουριὰ καὶ τοῦπε νὰ βγοῦνε ἔξω ἀπ' τὸ λιμάνι.

— Μὰ θὰ πνιγοῦμε, ἀγά μου, μ' αὐτὸν τὸν καιρό, τοῦ εἶπε ὁ καπετάνιος.

— Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σοῦ πληρώνω πρεῖς φορὲς τὴν ἀξία που ἔχει ὁ σκυλοπνίχτης σου! τοῦπε ὁ Χότζας θυμωμένος.

Ὁ καπετάνιος, ποὺ ἦταν φιλοχρήματος, ἄνοιξε τότε τὰ πανιὰ καὶ βγήκανε ἀπ' τὸ λιμάνι. Μὰ μὲ τὸ πρῶτο κῦμα ποὖπεσε στὴν πλώρη, ὁ Ναστραδὶν τὰ χρειάστηκε.

— 'Αμάν, καπετάνιο, τί γίνεται τώρα; ρώτησε φοβισμένος.

— Ἀλλάχ Μπουγιούκ! (Ὁ 'Αλλάχ εἶναι μεγάλος) τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος μὲ ἀπάθεια.

Σὲ λίγο ὅμως ἄρχισαν τὰ κύματα νὰ γίνωνται πιὸ ἀπειλητικά, κι' ὁ Χότζας, ποὺ εἶχε ἀποφασίσει ν' αὐτοκτονήση, ἔτρεμε τώρα ἀπὸ τὸ φόβο του.

— 'Αμάν, καπετάνιε μου, τί θ' ἀπογίνουμε οἱ φουκαράδες;...

Μὰ ὁ καπετάνιος, μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἔγνοια σου. τζάνουμ, Ἀλλάχ μπουγιούκ!

Κι' ὁ Ναστραδὶν, μόλις συγκρατῶντας τὰ βάκρυά του, κατάφερε νὰ ψελλίση:

— Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ μοῦ τσαμπουνᾶς; Ἀλλάχ μπουγιούκ μά σαν γάλος, βάλλα τὸ καΐκι εἶναι μικρό)!...

Κι' ἐξακολούθησε νὰ ἰκλαίη σὰν μωρὸ παιδί. Μὲ τὸ φόβο ὅμως, ποὺ πῆρε, ὅταν γύρισε ἐπὶ τέλους στὴ στεριά, ὁ Ναστραδὶν εἶχε ξεχάσει πιὰ τὴ Γκιουζέλ. Κι' ἔτσι κατάφερε μιὰ γιὰ πάντα νὰ γλυτώση ἀπ' τὸ σεβντᾶ.

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΤΟ ΧΑΡΙΚΛΑΚΙ

Στὸ ἰσπίτι μου ἰβρίσκομαι ἄμα, ἀπὸ τὰ γείτονάς μου τὸ μπακάλης εἰδοποιημένο μὲ κάνουνε, στὸ τελέφωνο μὲ θέλουν. Σηκώνομαι, λοιπόν, φαντό μου ἀφίνω καὶ ἀμέσως στὸ τελέφωνο πηαίνω.

— Ἐμπιρός! Ἐμπιρός, λέω. Ἐδῶ Καραμπὲτ Σοροπιάν. Ποιὸς εἶναι ἐκεῖ;

— Ἐδῶ Χαρίκλεια, μὲ λέει ἡ φωνή της.

— Κουζούμ, Χαρίκλεια, λέω, τί ἴνεσαι;Πῶς μὲ θυμήθηκες;

— Θέλω νὰ σὲ ἰδῶ, Καραμπέτ, μὲ λέει.

Τὸ μαντὰμ Χαρίκλεια, πρέπει νὰ σὲ εἰπῶ, λιάκι συγγένισσα τῆς Σουρπουΐτσας μου ἒνεται — ὄχι πολὺ —ἄμμα νόστιμη εἶναι καὶ ζωντοχήρα. Ἀμαρτία ἐξομολογημένη, ἁμαρτία δὲν εἶναι, γι' αὐτὸ σὲ λέω πολλὲς φορὲς γλυκὰ ματάκια τῆς ἔκανα καὶ ἐκείνη χίτς σημασία ντὲν μὲ ἔδωσε. Τὸ λοιπὸν τώρα τελεφώνημα μὲ ἔκανε καὶ ἐγὼ λέω ἀμέσως καλὸ σημάδι ἐνεται.

— Νὰ μὲ ἰδῆς, γιαβρούμ, Χαρίκλεια, λέω. Πότε θέλεις νὰ μὲ ἰδῆς;

— Τώρα! τὸ Χαρίκλεια μὲ λέει.

— Τώρα, γιαβρούμ; Τώρα φαΐ τρώω!

— Ἔ, φάε τὸ φαγητό σου, μὴ σ' ἐνοχλήσω ἀμέσως, καὶ ὕστερα.

— Καλά,λέω, ποὺ νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ μὲ ἰδῆς;

— Ἔρχεσαι στὸ σπίτι μου;

Ἰσπίτι της πολὺ μακρυὰ ἒνεται, κάπου ἐκεῖ στὸ Τζιτζιφιὲς εἶναι. Ἄμα ἐγὼ ἄμα ἰσπίτι ἀκούω, καὶ ζωντοχήρα καλεσμένο μὲ κάνει, χίτς τὸ πράμμα ἀσκημο ντὲν μὲ φαίνεται.

— Κουζούμ, Χαρίκλεια, λέω, ἰσπίτι σου λίγο μακρυὰ εἶναι ἀλλὰ ἀμέσως ἔρχομαι.

— Σὲ περιμένω Καραμπετάκι μου!

— Ἔφτασα, Χαρικλάκι μου!

Καραμπετάκι μου ἐκεῖνη, Χαρικλάκι μου ἐγὼ — τὸ πιράμμα καλὰ πηαίνει. Τὸ λοιπὸν γρήορα, γρήορα τρώω, στὸ Σουρπουΐτσα μου δουλειὰ ἔχω, λέω, καὶ ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἰσπίτι μου ἰβγαίνω, λεωφορεῖος ἰπαίρνω, ἀπὸ λεωφορεῖος κατεβασμένος ἐνομαι, τιράμ ἰμπαίνω, γράγκα γρούγκα, γράγκα γρούγκα, μιὰ ὥρα ἐκάνω, στὸ Τζιτζιφιὲς ἰφτάνω, ἴσα στὸ ἰσπίτι τῆς Χαρίκλειας πηαίνω.

— Γειά σου, Χαρίκλεια λέω. Τί μοῦ ἴνεσαι, κούζουμ, τί κάνεις;

— Καλά, Καραμπετάκι μου, σ' εὐχαριστῶ. Εἶπες τίποτα στὸ Σουρπουΐτσα ὅτι σὲ ζήτησα;

— Ὄχι.

— Καλὰ ἔκανες.

— Τὸ λοιπόν, κουζούμ, λέω, τί ἠθέλεις;

Καὶ μέσα στὰ ματάκια της μὲ τὰ μάτια μου γλαρωμένα κυτταγμένη τὴν ἐκάνω.

Ἐκείνη τότε ἀπὸ βαθειὰ στὴ καρδιά της ἀναστεναγμὸ ἐβγάζει κι' ὕστερα τὰ μάτια της δακρυσμένα ἤνονται.

— Καραμπετάκι μου!...

— Τί εἶναι γιαβρούμ; Τί ἠθέλεις;

— Ἕνα δάνειο θέλω, Καραμπετάκι μου.

Ἐγὼ δάνειο ἀκούω ἄμα ταμπλὰς μὲ ἔρχεται. Βαΐ κιοπόγλου κιοπέκ, λέω, δάνειο ἤθελε καὶ ἀπὸ τὸ ἰσπίτι μου σηκωμένο μὲ ἔκανε.

— Πόσα θέλεις; λέω.

— Χίλιες δραχμές, μὲ λέει. Χρωστάω νοίκια καὶ μοῦ κάνουν ἔξωσι.

Ἐγὼ ἠξέρω ὅτι τὸ μαντὰμ Χαρίκλεια ψέμματα μὲ λέει, γιατὶ καὶ ἄλλη φορά, ἀδυναμία μου ἐκμετάλλεψι ἐκάνει καὶ δανεικὰ καὶ ἀγύρισται μὲ παίρνει.

— Καλά, λέω, ἔλα μαζί μου. Ἔρχεσαι;...

— Ἔρχομαι, λέει.

Τὸ λοιπὸν ἀμέσως μαζὶ ἰβγαίνουμε, μέσα στὸ τιράμ ἰμπαίνουμε, ζάγκα ζούγκα, ζάγκα ζούγκα, μιὰ ὥρα στὸ Ἀθήνα ἰφτάνουμε, ὕστερα λεωφορεῖο ἰπαίρνουμε, ἔξω ἀπ' τὸ μπακάλικο ἐφτάνουμε.

— Λοιπὸν Χαρικλάκι μου, τῆς λέω, δὲν ἔχω λεπτά! Λυποῦμαι πολύ...

Τὸ Χαρικλάκι μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ἄμα ἐμένα ντὲν μὲ νοιάζει. Μιὰ ὥρα δρόμο μὲ ἔφερε νὰ μὲ ζητήση δανεικά. Μιὰ ὥρα τὴν ἔφερα κι' ἐγώ, γιὰ νὰ τῆς εἰπῶ, δὲν ἔχω. Ἀνλαντίν; Ἀνλαντίμ, νὰ λές!

Ο ΚΑΡΑΜΠΙΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Γνώριμία

Τί εἶπες, ἀγαπητέ μου; Μὲ ρωτᾶς γιατί κρέμασα τὰ μοῦτρα μου ὅταν μοῦ σύστησες τὸν κύριο Παντζαχρόπουλο ἢ Μουτζουχρόπουλο ἢ Σφαντζαχρόπουλο ἢ Σκαντζοχοιρόπουλο ἢ δὲν ξέρω πῶς τὸν λένε καὶ δὲν τοῦ εἶπα οὔτε κουβέντα, ἀλλὰ περιορίσθηκα σὲ μιὰ ψυχρότατη χειραψία καὶ πλέον οὐ; Δηλαδὴ τί ἤθελες νὰ κάνω; Νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ, νὰ τὸν κατασπασθῶ, νὰ τὸν σηκώσω στὰ χέρια, νὰ τὸν ζητωκραυγάσω καὶ ν' ἀρχίσω νὰ χορεύω ἐν μέσῃ ὁδῷ, ἐμπλεως ἀγαλλιάσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ; Πῶς; Δὲν ἔχεις τέτοια ἀξίωσι; Γιὰ φαντάσου! Ἀλλά, τί ἀξίωσι εἶχες; Τί; Νὰ τοῦ πῶ ἱμερικὲς κουβέντες, ἔστω καὶ ἕνα «χαίρω πολὺ» ἀπὸ τυπικὴ εὐγένεια;

Καὶ πρῶτα - πρῶτα πῶς θὰ πῶ «χαίρω πολύ»; Γιὰ νὰ πῶ τὸ χαίρω πολύ, πρέπει νὰ αἰσθανθῶ κι' αὐτὴ τὴ χαρὰ κι' ἐγὼ δὲν ἐχάρην οὔτε πολύ, οὔτε ὀλίγον, οὔτε ἐλάχιστα. Πῶς θὰ τὸ πῶ, λοιπόν; Τί; Ἔτσι συνηθίζεται; Ἐγώ, λοιπόν, δὲν τὸ συνηθίζω, διότι μισῶ τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη καὶ παρομοίας συνηθείας. Γιὰ νὰ πῶ ὅτι ἐχάρην, πρέπει καὶ νὰ χαρῶ. Πάει αὐτό. Ἔπειτα, τί κουβέντες νὰ τοῦ πῶ; Νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ τὴν ὑγεία του ἡ ὁποία δὲν μ' ἐνδιαφέρει, γιὰ τὴν οἰκογένειά του τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζω — καὶ οὔτε θέλω νὰ τὴν γνωρίσω — γιὰ τὴν πορείαν τῶν ἐργασιῶν του, τὰς ὁποίας ἐπίσης ἀγνοῶ, γιὰ τὴν πολιτικὴ κατάστασι, γιὰ τὴν διεθνῆ τοιαύτη, γιὰ τὸν καιρό, ἢ γιὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίσι; Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;

Ὁρίστε; Ἔχεις παρατηρήσει καὶ ἄλοτε ὅτι εἶμαι ψυχρὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς ὅταν μοῦ συνιστοῦν ἕναν κύριο ; Καὶ ὅτι δείχνω μὲ τὸν τρόπο μου σὰν νὰ μὴ θέλω νὰ δώσω συνέχεια στὴ συμπτωματικὴ αὐτὴ γνωριμία; Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ τὸ κατάλαβες. Ὄχι μόνο δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀλλὰ τὸ προσυπογράφω. Διότι κάθε νέα γνωριμία, εἶναι καὶ μία ζημία. Ποῦ ξέρω ἐγώ, ἂν ὁ κύριος Παντζαχρόπουλος ἢ Σφαντζαχρόπουλος ποὺ μοῦ σύστησες, δὲν μοῦ κουβαληθῆ αὔριο γιὰ τράκα ἢ γιὰ ἐνόχλησι ἢ ἔστω νὰ μοῦ φάη τὴν πολύτιμη ὥρα μου; Καὶ ποῦ ξέρω ἂν ὁ ὁποιοσδήποτε ἄνθρωπος ποὺ μοῦ συσταίνουν καὶ τοῦ δώσω θάρρος γνωριμίας δὲν ἔχη καμμιὰ ἐνοχλητικὴ συνήθεια ποὺ μοῦ δίνει στὰ νεῦρα, ἢ δὲν εἶναι κανένας λεμές, ὁ ὁποῖος θὰ διατυμπανίζη ὅτι εἶναι γνωστός μου ἢ φίλος μου καὶ θὰ μὲ ἐκθέτη εἰς τὰ ὄμματα τῆς κοινωνίας; Γι' αὐτὸ εἶμαι ἐπιφυλακτικὸς καὶ ἄμα μοῦ συσταίνουν ἄνθρωπο, διπλοκουμπώνουμαι καὶ τηρῶ στάσιν ἀπαγορευτικήν. Καὶ δηλαδὴ πρὸ φέρθηκα μπόσικος κάποτε ποὺ σὲ σύστησαν σὲ μένα, τί κέρδισα; Ἁπλῶς φορτώθηκα μιὰ ἐνοχλητικὴ γνωριμία ἡ ὁποία βλάβη μοῦ προσεκόμισε. Τί εἶπες; Δὲν ἤξερες ὅτι εἶχα αὐτὴ τὴ γνώμη γιὰ τὴ γνωριμία μας; Αἴ, λοιπόν, χαίρω πολὺ ποὺ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ πληροφορηθῆς. Κάλλιο ἀργά, παρὰ ποτέ. Ὥστε ξέρεις τώρα τί σοῦ μένει. Νὰ θεωρήσης τὴ γνωριμία μας ὡς λήξασαν ὁριστικῶς καὶ νὰ πᾶς ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦρθες. Ἐν τάξει; Χαίρω πολύ, λοιπόν, γιὰ τὴ διακοπὴ τῆς γνωριμίας μας. Μόνο σὲ τέτοιες περιπτώσεις λέω τὸ «χαίρω πολύ». Στὸ καλὸ λοιπὸν καὶ χαιρετίσματα.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ΘΥΕΛΛΑ

Ὁ ΖΑΝ ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του, ἐνῶ ἔξω ἀπ' τὸ μέρος τῆς Βιλλὲτ ἀκούγονταν συνεχῶς οἱ βροντὲς καὶ οἱ κεραυνοί, ποὺ ξεσποῦσαν μὲ δύναμι. Ἐδῶ καὶ τρεῖς βδομάδες ἡ κακοκαιρία δὲν εἶχε κοπάσει κι' ὁ Ζὰν ἦταν πολὺ νευρικός. Πρὸ πάντων ὅμως βρισκόνταν σὲ μεγάλο ἐκνευρισμὸ τὰ σκυλιὰ του καὶ ἰδίως ὁ Πάνθηρ, τὸ μεγαλόσωμο ἀλσατιανὸ ποιμενικὸ σκυλί του. Ὁ Ζὰν ἀγαποῦσε πολὺ τὰ σκυλιά του. Τ' ἀνέτρεφε μὲ στοργὴ ἀπὸ τότε, ποὺ ἀναγκαστικά, εἶχε ἀλλάξει ἐπάγγελμα.

Ἡ Μισὲλ μπῆκε στὴν κάμαρά του, κυττάζοντάς τον μὲ τὰ μαῦρα μάτια της, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ Πάνθηρ εἶν' ἀνήσυχος. Νοιώθει πὼς ἡ θύελλα θὰ ξεσπάση κι' ἐδῶ. Μὴ σηκώνεσαι, τὰ τακτοποίησα ὅλα. Τὰ σκυλιὰ τ' ἄφησα ἐλεύθερα, ἔκλεισα ὅμως τὰ κάγκελλα ποὺ τὰ χωρίζουν ἀπ' τὸν κῆπο.

— Εἶν' ἐπικίνδυνο αὐτό, Μισέλ. Μπορεῖ νἄρθη κανείς καὶ νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν.

— Ποιός θάρθη μ' αὐτὸν τὸν παληόκαιρο;...

Μέσα στὴν κάμαρα ἦταν σκοτεινὰ καὶ φωτιζόταν μόνο ἀπ' τὶς ἀστραπές. Ἡ Μισὲλ ἦταν ἀκίνητη. Ὁ Ζὰν ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ ἡ φλόγα τοῦ σπίρτου τοῦ θύμισε μιὰ μέρα μακρυνή, ὅταν βρῆκε τὴ Μισὲλ λιποθυμη. Οἱ φλόγες τοῦ εἶχαν κάψει τότε τὰ δυὸ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ, ἔτσι ποὺ νὰ παραλύσουν καὶ ν' ἀναγκασθῆ ν' ἀλλάξη τὴ ζωή του, παρατῶντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιατροῦ, γιὰ ν' ἀφιερωθῆ στὰ σκυλιά.

★

Θυμόταν πὼς ἐκείνη τὴν ἡμέρα γύριζε ἀπ' τοὺς ἀρρώστους του καὶ ἦταν ἀργά. Ἑτοιμαζόταν νὰ πλαγιάση γιὰ νὰ κοιμηθῆ, ὅταν ὁ διαπεραστικὸς καὶ διαρκὴς ἦχος ἑνὸς κλάξον τὸν ἀνάγκασε νὰ βγῆ ἀπ' τὸ σπίτι. Κοντὰ σ' ἕνα χαντάκι εἶδε ἓν' αὐτοκίνητο ἀναποδογυρισμένο. Στὸ βολὰν εἶχε πέσει ἕνας ἄντρας καὶ μὲ τὸ στῆθος του χτυποῦσε τὸ κλάξον. Πλάϊ του, μιὰ γυναίκα λιπόθυμη. Τράβηξε ἀπ' τὶς μασχάλες μ' ὅση δύναμι μποροῦσε τὴ γυναίκα, πάνω στὰ χόρτα, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο, ξαφνικά, πῆρε φωτιά. Στάθηκε ἀδύνατο νὰ σώση τὸν ἄντρα, ποὺ κάηκε ζωντανός!...

Ἡ γυναίκα συνῆλθε σπίτι του.

— Ἐκεῖνος πέθανε, δὲν εἶν' ἔτσι; τὸν ρώτησε. Πηγαίναμε στὴ Βιλλὲτ γιὰ ψώνια στὴν ἀγορά. Ὁ ἄντρας μου ἦταν ὑφασματέμπορος.

Εἶδε πὼς ὁ σωτήρας της εἶχε δεμένο τὸ δεξί του χέρι.

— Χτυπήσατε; τὸν ρώτησε.

— Ναί, τὰ δυό μου δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ, τὸ δείκτη καὶ τὸ μέσο. Ἐλπίζω νὰ γίνω καλά, εἰδεμὴ θὰ μοῦ τὰ κόψουνε...

Ἀπὸ τότε, ἡ Μισὲλ ἔμεινε σπίτι του. Κι' ὅταν ὁ Ζὰν ἀναγκάστηκε νὰ παρατήση τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιατροῦ, πάλι ἐκείνη δὲν τὸν ἐγκατέλειψε. Τώρα περιποιταν κι' αὐτὰ τὰ σκυλιά του. Φυσικά, δόθηκαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ἀλλὰ τὰ φιλιὰ τους, ἡ ἕνωσί τους δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν πραγματικὸν ἔρωτα. Εἶχαν ἁπλῶς συνηθίσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ἡ ζωή τους κυλοῦσε κάπως μονότονη στὴν ἐξοχικὴ αὐτὴ βίλλα, ὥσπου μιὰ μέρα φάνηκε ἕνα πλάσμα γλυκό, μὲ γαλανὰ μάτια, ἡ Λολέτ.

Ἦταν κόρη τοῦ γέρου Πιὲρ Ὡκαίρ, τοῦ ὁπλοπώλη. Ὁ Ζάν, κυνηγὸς ἄλλοτε, τὸν γνώριζε ἀπὸ καιρό, μὰ ὅταν εἶδε τὴ Λολὲτ νάχη γίνει μιὰ ὡραία κοπέλλα, τὴν ἐρωτεύθηκε.

Ἡ Μισὲλ δὲν μιλοῦσε ποτέ. Μὰ εἶχε μὲ τὴ γυναικεία της διαίσθησι καταλάβει τὴν ἀλλαγὴ τῶν αἰσθημάτων τοῦ Ζάν. Ἄρχισε νὰ γίνεται κακή, σκληρὴ μάλιστα μὲ τὰ σκυλιὰ καὶ ἰδιαίτερα μὲ τὸν Πάνθηρα, ποὺ λίγο ἔλειψε μιὰ μέρα νὰ τῆς ἐπιτεθῆ...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, λοιπόν, ὁ Ζὰν δὲν κατάφερνε ν' ἀποκοιμηθῆ. Ἡ θύελλα ἔξω εἶχε ξεσπάσει καὶ τὰ νερὰ πλημμύριζαν τὰ πάντα. Ἦταν μιὰ ἐφιαλτικὴ νύχτα. Ὁ Πάνθηρ οὐρλιαζε. Ὁ Ζὰν σηκώθηκε, κατέβηκε μ' ὅλη τὴ βροχὴ στὸν κῆπο καὶ τὸν ἐλευθέρωσε, φίνοντας ἀνοιχτὰ τὰ κάγκελλα ποὺ συνέχονταν μὲ τὸν κῆπο.

Ξαναγόρισε στὸ κρεβάτι του, καὶ προσπάθησε ν' ἀποκοιμηθῆ. Πραγματικά, σὲ λίγο ὁ ὕπνος τὸν πῆρε μὲ τὴν εἰκόνα τῆς ὁμορφης Λολὲτ στὸ ὄνειρό του.

Ἔπειτα, ἀκούστηκε μέσα στὴ νύχτα, τὸ κουδούνι τοῦ κήπου. Ἡ Μισέλ, φόρεσε τὴ ρόμπα της καὶ κατέβηκε στὸν κῆπο. Ὁ Πάνθηρ γαύγιζε. Ἡ Μισὲλ ἀναγνώρισε ἀμέσως, πίσω ἀπ' τὴν καγκελλωτὴ εἴσοδο, τὴ Λολέτ.

— Τί γυρεύεις τέτοιαν ὥρα; τὴ ρώτησε.

— Ἀνοίξτε μου γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀπάντησε κλαίοντας ἡ Λολέτ. Θέλω νὰ μιλήσω τοῦ Ζάν. Ὁ μπαμπᾶς μου εἶν' ἄρρωστος κι' ὁ γιατρὸς Μπρεσὰρ λείπει στὴ Βιλλέτ. Ὁ Ζὰν ξέρει νὰ γιατρέψη τὸ μπαμπά μου. Εἶναι σοβαρὰ ἄρρωστος, ἀναπνέει μὲ δυσκολία. Φοβᾶμαι, ἀνοίξτε μου γρήγορα!...

— Δὲν ἔχω τὸ κλειδί, εἶπε ἡ Μισέλ. Ἔλα ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ κήπου.

— Μὰ ἐκεῖ εἶναι τὰ σκυλιά....

— Μὴ φοβᾶσαι, εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ...

Ἡ Μισὲλ πῆγε στὸ πίσω μέρος τοῦ κήπου, κρατῶντας ἀπ' τὸ περιλαίμιο τὸν Πάνθηρα ποὺ γαύγιζε. Μόλις μπῆκε, ἡ Λολέτ, φώναξε:

— Ἀπάνω της, Πάνθηρ. Ἔμπρός, ἀπάνω της!

Τὸ μεγαλόσωμο σκυλὶ ἔκανε ἕνα πήδημα κι' ἔπεσε πάνω στὴν κοπέλλα, ποὺ ἄρχισε νὰ φωνάζη. Μὰ σὲ λίγο ἔπαψε, γιατὶ τὰ πόδια τοῦ ἔξαγριωμένου Πάνθηρος ἔγδερναν τὸ λαιμό της καὶ τῆς ἔσκιζαν τὰ ροῦχα. Ἡ Λολὲτ γύρισε τὸ πρόσωπό της γιὰ νὰ σωθῆ ἀπ' τὶς δαγκωματιές.

— Ζάν, Ζάνν. φώναξε ὅπως μποροῦσε. Βοήθεια! βοήθεια!...

Μὰ τὸ σκυλὶ τὴν εἶχε ἀναποδογυρίσει καὶ εἶχε πέσει πάνω της οὐρλιάζοντας ἄγρια.

Ἔξαφνα, στὸ φῶς μιᾶς ἀστραπῆς, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ ὁ Πάνθηρ σωριάστηκε χάμου, ξερνῶντας τὸ αἷμα του. Καὶ ἡ Μισὲλ εἶδε τὸν Ζὰν νὰ παίρνη στὴν ἀγκαλιά του τὴ λιπόθυμη πιὰ Λολέτ

★

Ὁ Ζὰν ἔμεινε πλάϊ στὸ προσκέφαλο τῆς Λολὲτ ὅλη τὴ νύχτα καὶ τὴν περιποιταν μὲ στοργη. Ἡ Μισὲλ τὰ εἶχε χαμένα, μόνη, σ' ἓν' ἄλλο δωμάτιο. Τὸ μισὸς γιὰ τὴ Λολὲτ τὴν εἶχε σπρώξει στὸ ἔγκλημα. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Ζὰν εἶχε ἀκουσει τὶς κραυγὲς τῆς Λολὲτ καὶ τὴν εἶχε σώσει πρὶν τὸ ἐξαγριωμένο σκυλὶ προφτάση νὰ τὴν πνίξη.

— Ἄκου, Ζάν, ὁ πατέρας μου εἶναι πολὺ ἄρρωστος! τοῦ εἶπε ἡ Λολέτ, μόλις συνῆλθε. Γι' αὐτὸ εἶχα ἔρθει. Πρέπει νὰ τρέξης κοντά του, φτάνει νὰ μὴν εἶναι πιὰ ἀργά.

Εἶχε ἡμερώσει. Ἡ θύελλα εἶχε περάσει καὶ μόνο μιὰ ψιλὴ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτη.

— Θὰ πάω ἀμέσως, τῆς ἀπάντησε ὁ Ζάν. Ἐγὼ λέω νὰ μὴ σηκωθῆς ἀπ' τὸ κρεβάτι σου. Νὰ περιμένης ἐδῶ νὰ γυρίσω. Μὴ φοβᾶσαι γιὰ τὸν πατέρα σου. Εἶναι μιὰ κρίσι. Ἔχει εὐτυχῶς γερὴ καρδιά...

Εἶδε τὸ Ζὰν νὰ παίρνη στὴν ἀγκαλιά του τὴ λιπόθυμη Λολέτ...

Ὅταν ἔφυγε ὁ Ζάν, ἡ Λολὲτ ἄρχισε νὰ φοβᾶται. Ἂν ἡ Μισὲλ ξαναρχόταν νὰ τῆς κάνη κακό; Πραγματικά, σὲ λίγο ἡ Μισὲλ κατάχλωμη, παρουσιάστηκε στὴν κάμαρά της. Ἡ Λολὲτ ἄρχισε νὰ τρέμη.

— Γιατὶ θέλεις τὸ κακό μου; Ἐγὼ δὲν σοῦκανα τίποτα... ψιθύρισε ἡ ὁμορφη νέα.

— Μοῦ ἔχεις κάνει μεγάλο κακὸ ἀπὸ καιρό, τῆς ἀπάντησε ἡ Μισὲλ σκληρά. Πάει καιρὸς ποὺ τὸ ξέρω. Ναί, τὸ ξέρω. πὼς ἀγαπιέστε, ἐσὺ καὶ ὁ Ζάν. Γι' αὐτὸ μίσησα τὴ ζωή, γι' αὐτὸ μίσησα καὶ σένα! Κι' ἀπὸψε, ὅταν σὲ εἶδα, μοῦ ἦρθε κάτι σὰν τρέλλα καὶ θέλησα νὰ ἐκδικηθῶ τὸν προδομένο ἐρωτά μου...

Σώπασε. Ἡ Λολὲτ τὴν κύτταξε φοβισμένη καὶ βυσή.

— Θεέ μου, ψιθύρισε σὲ λίγο, μπορεῖ ὁ ἔρωτας νὰ φτάση στὸ ἔγκλημα!

Ἡ Μισὲλ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Καταλάβαινε τώρα πιὰ πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ θέσι ἐκεῖ, σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἔπρεπε νὰ φύγη γιὰ πάντα, μακρυὰ ἀπ' τὸν Ζάν, ποὺ χάσω. Μὰ τώρα, ἡ τιμωρία μου»

Ἔγραψε στὸ κρεβάτι του, καὶ προσπάθησε νὰ ἡσυχάση βαθειά. Πέρασαν κάτου δυὸ ὧρες. Ἡσυχία βασίλευε σ' ὅλο τὸ σπίτι. Μέ κόπο, ἡ Λολὲτ σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι της. Προχώρησε στὸ διάδρομο καὶ φώναξε τὴ Μισέλ. Προχώρησε κανένας βῆμα στὴν κάμαρα τοῦ Ζάν. Ὅλα ἦταν ἄνω κάτω. Πλησίασε στὸ γραφεῖο καὶ εἶδε ἕνα σημείωμα ποὺ ἔγραφε:

«Ζάν, ἐγὼ ἔρριξα τὴν μοῖρα μου. Ξέρω πὼς δὲν θὰ μὲ συχωρέσης. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τιμωρία μου»

Καὶ στὸ ἄλλο φύλλο τοῦ χαρτιοῦ:

«Φεύγω. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα. Ἀντίο, Ζάν. Μισέλ».

Ἡ Λολὲτ ἔσκισε τὸ πρῶτο φύλλο, ὅπου ἡ Μισὲλ ὁμολογοῦσε τὴν ἐγκληματική της πρᾶξι. Ἔτσι ὁ Ζάν δὲ θὰ μάθαινε ποτὲ τίποτα, δὲν θὰ τὴ μισοῦσε καὶ θ' ἀπόδιδε, ὅπως τὸ εἶχε ἀποδώσει κιόλας, σὲ ἀδυναμία τῆς Μισὲλ νὰ συγκρατήση τὸν Πάνθηρα.

Ἄφησε μόνο τὸ ἄλ

Η μόδα της γυναίκας

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΜΟΔΕΣ

ΣΑΣ είχαμε μιλήσει στό περασμένο μας φύλλο γιά τίς έξωφρενικότητες, πού λανσάρει ή μόδα σέ κάθε άρχή έποχής καί πού σιγά-σιγά κατασταλάζουν. Τό κατοστάλαγμα λοιπόν άρχισε καί ή πρώτη άντίδρασι είναι πώς δέν πρέπει νά κατέθη τόσο πολύ ή τάλλια, γιατί αύτό θά ήταν καταστρεπτικό γιά τή σιλουέττα.

Παρουσίασαν στήν άρχή μοντέλα ύπερβολικά, γιά νά καταλήξουν σ' ένα άνεπαίσθητο κατέβασμα τής τάλλιας, πού κι' αύτό γίνεται, άν τό έπιτρέπη ή σιλουέττα. Δηλαδή, μία γυναίκα πού έχει κοντή τάλλια στό φυσικό της, μέ μία λιγάκι χαμηλότερη τοποθέτηση τής τάλλιας τοῦ φορέματος της ή τοῦ έπανωφοριοῦ της, διορθώνει αύτό τό μειονέκτημα.

Στίς γενικές γραμμές, λοιπόν, μπορούμε νά ποῦμε ὅτι ή γυναικεία σιλουέττα τής άνοιξιάτικης σαιζόν δέν παρουσιάζει μεγάλες διαφορές.

Ό μπούστος παρουσιάζεται κάπως μακρύτερος, άλλά αύτό όφείλεται καί στή λίγο πιό ψηλή τοποθέτησι τοῦ στήθους καί σέ μερικές ντεκούπ, πού έπεκτείνονται ώς τή φούστα. Οί γοφοί διατρο ῦνται πάντα λεπτοί, άλλά καί σ' αύτό παρατηρεῖται κάποια έλαστικότης, γιατί ὑπάρχουν γυναικεῖα σώματα πού έχουν άρκετά φορμαρισμένη τήν περιφέρεια. Θά διαλέξωμε πάντως ένα σχέδιο πού νά τήν λεπταίνη.

Γιά νά πετύχωμε τή γραμμή τής μόδας πού σηκώνει τό στῆθος καί μακραίνει λίγο τήν τάλλια εἶναι ἀπαραίτητο ἕνα καλό σουτιέν καί μία ζώνη σέ καλό σχῆμα. Αὐτή ἡ τελευταία θά εἶναι καμωμένη μέ λάστιχο ἤ μέ ὕφασμα καί λάστιχο γιά ὅσες εἶναι πιό εὔσωμες. Μόνον ἔτσι θά στρώνη ὡραῖα τό φόρεμα καί θά πέφτη μέ χάρι.

Τά τρία αὐτά φιγουρίνια μας σᾶς δείχνουν τήν χρησιμοποίησι τῆς κορδέλλας γιά στόλισμα τοῦ κορσάζ ἤ πίσω τῆς μέσης.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Τό κυριώτερο χαρακτηριστικό τής νέας γραμμῆς συγκεντρώνεται στό φορμάρισμα τής τάλλιας πού πετυχαίνεται μέ πένσες, οἱ ὁποῖες ἀρχίζουν ἀμέσως κάτω ἀπό τό στῆθος σβύνοντας ὅσο πλησιάζουν στή μέση καί ὕστερα γίνονται πιό ἔντονες στούς γοφούς γιά νά σβύσουν σιγά-σιγά καί νά χαθοῦν στή φούστα. Τά περισσότερα φορέματα δέν ἔχουν ζώνη, εἶναι ὅμως καί ἀπό ἄλλα πού ἔχουν, ἀλλά εἶναι τοποθετημένη πολύ διακριτικά ἤ καπρισιόζικα. Πολλές φορές θά τήν δοῦμε νά εἶναι τοποθετημένη πιό ψηλά μπροστά καί πίσω νά «βουτάη».

Οἱ φοῦστες παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία στά σχέδια. Τίς βλέπομε εὐθύγραμμες, ἀλλά τίς βλέπομε καί φαρδειές κλός. Μερικές ἔχουν ὅλο τό φάρδος τοποθετημένο πίσω.

Οἱ πλισσέ φοῦστες φοριοῦνται ἐπίσης πολύ, ἀλλά τό πλισσέ τους ἀρχίζει ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἀπό τούς γοφούς καί κάτω.

Οἱ ὦμοι ἐφάρδυναν λίγο ἐν συγκρίσει μέ ὅ,τι ἦσαν ὡς τώρα, μ' ἄλλα λόγια ξανάφτασαν στή φυσική γραμμή. Κι' αὐτό ὅμως ἐξαρτᾶται ἀπό τή φυσική σιλουέττα κάθε γυναίκας.

Ὅσο γιά τά χρώματα τῆς μόδας σημειώνομε ἰδιαιτέρως τό μπλέ-πράσινο, τό σμαραγδί, τό φωτεινό κόκκινο, τό χρῶμα τοῦ μελιοῦ καί τῆς σαρτρέζ καί πολλή ἀνάμιξι μπλέ ἀνοικτοῦ μέ λευκό.

Τά ὑφάσματα εἶναι πολλά καί μονόχρωμα καί φασονέ. Πρῶτα ἀπ' ὅλα διάφορα λαινάζ πολύ λεπτά σκωτσέζικα, καρρώ, πιέντε-πούλ, ντιαγκονάλ καί τό ὕφασμα τό γνωστό μέ τήν ὀνομασία πρένς-ντέ-γκάλ πού παρουσιάζεται ἰδιαιτέρως σέ τόνους παστέλ. Ἔπειτα ἔχομε τούς ἁλπιγκάδες, τά σέττλαντ, τά σουϊντ μέ λιγάκι πιό λεία ὑφανσι τήν βλιζελίν τό νέο ὕφασμα, καί γιά θέστες καί μαντώ τίς ρατίν. Ὅσο προχωρεῖ ἡ ἐποχή θά ἰδοῦμε ὡραιότατα νάϋλον ἐμπριμέ πού θά κατακτήσουν ἔδαφος μέ τήν ἀπαλότητά τους.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΟΙΚΩΝ

Εἴδαμε ποῖες εἶναι οἱ γενικές γραμμές τῆς ἀνοιξιάτικης μόδας, ἂς δοῦμε τώρα καί πῶς τίς ἐφαρμόζουν στούς διάφορους παρισινούς οἴκους ραπτικῆς.

Καμμία συλλογή δέν μοιάζει μέ τήν ἄλλη καί ὅμως ὅλες ἔχουν μοντέλα πού ἀκολουθοῦν τήν ἴδια μόδα. Αὐτό γίνεται γιατί ὁ κάθε καλλιτέχνης στά μοντέλα πού παρουσιάζει ἔχει βάλει κάτι ἀπό τόν ἑαυτό του, κάτι πού δείχνει τήν προσωπικότητά του.

Τά μοντέλα τοῦ Οἴκου Λαβέν — Καστιγιό εἶναι ἐπηρεασμένα ἀπό τό ἱσπανιόλικο στύλ κι' ἔτσι δέν ἀκολουθοῦν τό κατέβασμα τῆς τάλλιας πού λανσάρουν ἄλλοι ραπτικοί οἶκοι. Θά μποροῦσε μάλιστα νά ποῦμε πώς ἀνεβάζουν λίγο τή μέση μέ τή γραμμή «χωνί» καί φαρδαίνουν πιό πολύ τίς φοῦστες. Ὁ μποῦστος μένει κοντός καί ἐνίοτε συμπληρώνεται μέ ἕνα μπολερό. Τά ταγιέρ του ἔχουν μέση πού μόλις διαγράφεται καί τό μάκρος τῆς ζακέττας εἶναι μέτριο. Ἐξ ἄλλου γαρνίρει τίς περισσότερες ζακέττες μέ μία τρέσσα σέ διαφορετικό χρῶμα ἀπό τό ὕφασμα τοῦ ταγιέρ.

Ἐμφανίζει ἐπίσης πολλά φουρῶ καί μάλιστα σέ πρωϊνά φορέματα ἀλλά συνοδεύονται πάντοτε ἀπό κοντά μπολερό.

Ὅσο γιά τ' ἀνοιξιάτικα μαντῶ ἀπό ἀνάλαφρα λαινάζ εἶναι πλατιά μέ τό φάρδος τους πού ἀρχίζει ἀπό τό στῆθος καί κάτω καί ἄλλα σέ σχῆμα ρεδιγκότας τόσο ἐφαρμοστῆς πού μοιάζει σά νά τυλίγη τό σῶμα.

Ὅσο γιά τά βραδυνά ἐπανωφόρια τά καθαρῶς ἀμπιγιέ ἐμφανίζουν μιά «κοῦπ» πού θυμίζει πολύ τά μπουρνούζια. Ὁ ἴδιος οἶκος ἔδειξε καί πολλές κάπες καμωμένες ἀπό πολύ ἀνάλαφρα ὑφάσματα.

Ὁ Οἶκος Κριστιάν Ντιόρ δέν συμφωνεῖ οὔτε αὐτός μέ τό κατέβασμα τῆς τάλλιας. Ἡ γραμμή πού κυριαρχεῖ στίς συλλογές του εἶναι ἡ γραμμή «βέλος» καί αὐτή φέρνει στήν ἡμερησία διάταξι τά φουρῶ. Ξαναδίνει στά φορέματά του τίς ζῶνες καί ἀντί νά κατεβάση τήν τάλλια τήν ἀνεβάζει σέ μερικά μοντέλα χρησιμοποιῶντας ὀριζόντιες πιέτες, ντραπαρίσματα καί μαρτεγκάλ.

Τά ταγιέρ του ἀντί γιά ζακέττα ἔχουν μπολερό γιατί καθώς φαίνεται τό κομψό αὐτό ἐξάρτημα θά ἔχη τήν πρώτη θέσι στή γυναικεία γκαρνταρόμπα. Δέν περιορίζεται ὅμως σέ κοντά μόνον μπολερό, ἀλλά παρουσιάζει καί πολλά, πού ξεπερνοῦν τή μέση.

Τά φορέματά του εἶναι μᾶλλον εὐθύγραμμα γιά τό πρωΐ, ντραπαριστά γιά τό ἀπόγευμα καί φαρδειά γιά τό βράδυ. Στήν τελευταία αὐτή περίπτωσι ἡ μονόχρωμη ἀταμπάτη μουσελίνα βρίσκεται στίς δόξες της. Φυσικά φορίζεται πάνω ἀπό κολλαριστά μισοφόρια τοῦ παλιοῦ καιροῦ.

Ὁ Οἶκος Ζάν Ντεσσέ εἶναι πολύ συντηρητικός στά μοντέλα του. Ἀποφεύγει κάθε ὑπερβολή, κάθε ἐξωφρενικότητα. Καί οἱ εὐθύγραμμες φοῦστες του καί οἱ «ἐβαζέ» κρατοῦν ἕνα μέσον ὅρον.

Τά ταγιέρ του ἔχουν ζακέττες κοντές. Τά ἐπανωφόρια συνδυάζουν πολύ τεχνικά εὐθυγραμμία καί φάρδος. Μερικά ἐπανωφόρια του εἶναι διαφορετικά μπροστά καί διαφορετικά πίσω, συνδυάζουν δηλαδή τή γραμμή ρεδιγκότ καί τήν γραμμή «φλού».

Τά φορέματά του εἴτε πρωϊνά εἴτε ἀπογευματινά εἶναι πολύ ἁπλά καί ἡ ἁπλότης τους ποικίλλεται μόνον μέ τά διάφορα ἐξαρτήματα, στά ὁποῖα δίνει ἰδιαίτερη σημασία ὁ Ντεσσέ.

Ἀνάμεσα σ' αὐτά κυριαρχεῖ ἡ ἐσάρπα, καμωμένη ἀπό τό ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος, ἀλλά ἐντελῶς ξεχωριστή. Μ' ἕνα κούμπωμα στό ἕνα πλάϊ του κορσάζ φοριέται ἢ ἀφαιρεῖται ἀπό τό φόρεμα.

Οἱ βραδυνές τουαλέττες του εἶναι πολυ ἐργασμένες. Ἄλλες δίδουν τήν ἐντύπωσι ἀπό πέταλα λουλουδιῶν, ἄλλες θυμίζουν τά διάφανα φτερά τῆς πεταλούδας. Συνοδεύονται ἀπό μουσελίνα μαντῶ ἢ τούλινες κάπες πού συνδυάζουν βολάν καί σοῦρες.

Ὁ Οἶκος Πιέρ Μπαλμαίν μένει πιστός σέ κάποια διακριτικότητα πού χαρακτηρίζει πάντοτε ὅλα του τά μοντέλα.

Τά ταγιέρ του ἔχουν κοντές μπάσκες πράγμα πού κάνει πιό λεπτή τή μέση καί δίνει πιό ἀέρα στή σιλουέττα. Οἱ φοῦστες του ἀκολουθοῦν τήν ἴσια γραμμή, ἐνῶ τά μανίκια μένουν πιστά στό μάκρος τρουα-κάρ. Μιά ἐνδιαφέρουσα λεπτομέρεια εἶναι ὅτι ἀντικαθιστᾶ τούς γιακάδες μέ ἰδιόρρυθμες πάτ καί μέ ντραπαρίσματα πού δίνουν μία ἰδιαίτερη χάρι στόν λαιμό.

Ἄλλος ἕνας νεωτερισμός εἶναι ὅτι χρησιμοποιεῖ τά πιό κλασσικά ὑφάσματα σέ ἀπρόοπτα χρώματα. Λανσάρει λ. χ. τήν ὑσσικά φορίζεται πάνω ἀπό κολλαριστά μισοφόρια τοῦ παλιοῦ καιροῦ.

Χρησιμοποιεῖ τήν γραμμή φουρῶ γιά κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας καί μέ κάθε εἶδους ὕφασμα μονόχρωμο καί σταμπάτο. Αὐτό ὅμως τούτους δέν τόν ἐμποδίζει νά παρουσιάζη καί σωρεία ἀπό πλισσέ φοῦστες.

Οἱ βραδυνές τουαλέττες του ἐξ ἄλλου παρουσιάζονται μέ σπαταλη σέ ὕφασμα, δίνοντας τήν ἐντύπωσι ἀπό πελώρια τριαντάφυλλα τοποθετημένα ἀναπόδα. Τό μάκρος τους εἶναι μεγαλύτερο πίσω ἀπό μπροστά.

Ὁ παλαιότερος παρισινός Οἶκος Πακέν, πού δέν παύει ποτέ νά φημίζεται γιά τήν κομψότητα του λανσάρει τήν γραμμή «καμπάνα» καί τά χρώματά του εἶναι τό κοραλί καί τό τριανταφυλλί πού τά συνδυάζει μέ μπλέ-μαρέν, μαῦρο καί λευκό.

Στά σύνολα πού παρουσιάζει ἐγκαινιάζει τήν ἰδιορρυθμία τοῦ βαθύχρωμου φορέματος μέ μαντῶ ἀνοικτόχρωμο.

Τά φουρῶ του τά ἐργάζεται μέ λεπτότατες «ντεκούπ» πού μόλις ὑπογραμμίζουν τή μέση. Στρογγυλεύει τούς ὦμους, κονταίνει τά μανίκια, ἀνοίγει τά ντεκολτέ.

Λανσάρει ρεδιγκότες ἀπό σταμπάτο βαμβακερό ὀττομάν σέ ἀπαλές ἀποχρώσεις, οἱ ὁποῖες συνοδεύουν ἀνάλαφρα φορέματα.

Στίς ἀπογευματινές καί βραδυνές τουαλέττες χρησιμοποιεῖ πολύ τίς ἐσάρπες πού ξεφεύγουν ἀπό κάποια «ντεκούπ» τοῦ κορσάζ.

Γενικῶς ἡ ἐσάρπα πρωτοστατεῖ στίς συλλογές τοῦ Οἴκου Πακέν εἴτε ἀπό λεπτό λαινάζ ἢ ἀπό σταμπάτο μεταξωτό.

Ὁ Οἶκος Μάγκυ Ρούφ δέν ἐπέφερε σημαντικές μεταβολές στή γραμμή του.

Παρουσιάζει σωρεία ἀπό μπολερό πού συμπληρώνουν τά εὐθύγραμμα φορέματα.

1) Χαριτωμένο φορεματάκι ἀνοιξιάτικο, πού εἶνε γαρνιρισμένο μέ φεστόνια καί πουά, κεντημένα μέ κλωστή «Ντεμισέ». Ἡ ζώνη ἀρκετά σφιχτή, περιορίζει λίγο τό φάρδος τῆς τάλλιας καί ἡ φούστα κομμένη κλός ἔχει πίσω μιά βαθειά κουφόπιετα. 2) Πολύ νεανικό σύνολο καμωμένο μέ καντριγιέ λαινάζ, ἄσπρο καί κόκκινο. Ἡ φούστα γίνεται ὅλη μέ πατικωτές πιέτες καί τό κορσάζ ἔχει ἕνα μεγάλο κορσελέ. Ἀπό πάνω φοριέται ἕνα ρικτό σπένσερ μέ κάθετες τσέπες πού στολίζουν τά δύο πλάγια. 3) Ψηλοκάτωτο φορεματάκι, κομμένο μονοκόμματο ἀπό σκωτσέζικο λαινάζ. Ἡ φούστα του εἶναι «ἐβαζέ» μέ ντεκούπ καί δέν ἔχει ζώνη. Κουμπώνει ἀπό πάνω ὡς κάτω καί εἶναι γαρνιρισμένο μέ κολλαριστό περκάλι στά μανικέτια καί τόν γιακᾶ. 4) Φόρεμα καμωμένο ἀπό ζέρσεϋ. Ἔχει δύο πολύ πρωτότυπες τσέπες πού σκεπάζονται μέ ένα «μουβιάν» ντραπαριστό. Μία στενή διακριτική ζωνίτσα σημειώνει τή μέση.

Τά ἀπογευματινά φουρῶ του συμπληρώνονται μέ ἐλεύθερα πανώ τοποθετημένα στήν πλάτη καί καταλήγοντα σέ μαρτεγκάλ.

Γιά ἀπογευματινές συγκεντρώσεις λανσάρει τή γραμμή «ρόμπ-σεμιζ» στόν τύπο τοῦ 1925 μέ πολλές σούρες στούς ὦμους καί χωρίς διάλου μέση. Ἡ ἐπικράτησις ὅμως αὐτῶν τῶν «ρόμπ-σεμιζ» δέν εἶναι πολύ σίγουρη.

Ἡ ἀνάμιξις τοῦ λευκοῦ χρώματος ἐξ ἄλλου δίνει ἀφορμή σέ γιακαδάκια, πλαστρόν. γκέμπ, ὅλα λενζερί πού εἶναι τόσο ταιριαστά μέ τήν ἐποχή.

Τά ὑφάσματα πού πλεονάζουν στίς συλλογές της εἶναι τυσόρ, ὀργκάντζα, μουσλίνες, τουϊντ καί πολλά λινά.

ΟΙ ΦΙΟΓΚΟΙ

Ἡ κορδέλλα καί οἱ φιόγκοι ἀπό κορδέλλα εἶναι ἀπό τίς λεπτομέρειες πού παίζουν πολύ μεγάλο ρόλο στίς γυναικεῖες τουαλέττες ἀκόμη καί τίς πιό ἁπλές.

Στολίζουν ἄλλοτε τό ἕνα ὦμο, ἄλλοτε τόν ἄλλο ἤ τό στῆθος, ἄλλοτε τόν ἕνα καί τή ζώνη πίσω, καί δίνουν κάτι τό ἀνάλαφρο καί πολύ νεανικό στήν ἐμφάνιση. Κάποτε δέ ἡ κορδέλλα δέν περιορίζεται μόνο σ' ἕνα φιόγκο ἀλλά περιβάλλει ὅλο τόν ποδόγυρο τῆς φούστας ἤ τό ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ. Βέβαια θά διαλέξωμε ἕνα χρῶμα κορδέλλας πού νά ταιριάζη μέ τό φόρεμα.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Μόντικα Λ. Ν.: Ἡ ἀποτρίχωσι μέ ἠλεκτρισμό εἶναι ριζική ἀλλά δέν μπορῶ νά σᾶς πῶ τί θά στοιχίση. Πάντως στοιχίζει ἀρκετά αὐτή ἡ θεραπεία.

Ἀγόρι τοῦ Σαρωνικοῦ: Εἶσθε πολύ νέος γιά ν' ἀγοράσετε τόσο. Ἀφοῦ αὐτή σᾶς ἔδεσαε θά πῆ ὅτι εἶναι πογοντεύετε καί τότε δέν θάσαστε εὐτυχίς μαζί της.

Λία Μ. Παρ., Ν. Ἐρυθραίαν: Γιά τήν ἠλικία σας προτιμῆστε ἕνα κραγιόν κόκκινο ἁπαλό ὄχι σκοῦρο, ἀλλά στά μάτια τίποτ' ἁπλούστερο.

Μαΐρη Δ. Γ.: Κέρκυρα: Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τίς εὐχές σας καί σᾶς τίς ἀνταποδίδω. Εἶναι προτιμώτερο νά χρησιμοποιῆσετε τήν ἴδια κρέμα. Οἱ συχνές ἀλλαγές δέν κάνουν ποτέ καλό. Μιά καί βρήκατε πῶς αὐτή εἶναι ἡ καλύτερη στό πρόσωπό σας δέν βλέπω τό λόγο γιατί θέλετε νά τήν ἀλλάξετε. Τό κεφάλι σας ἀνά τό πλένετε μέ κρόκο αὐγοῦ. Εἶναι ἕνα κι' ἕνα γιά τήν πιτυρίδα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΑΡΙ ΖΟΡΝΤΑΝ

Το μωβ πιπέρι

ΤΗΣ ΣΑΝΘΕΙΑΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Καζιμίρ Κόστ έμαθε από την κυρά Ονωρίνα ότι κάποιος Ζαν Αλφάν της έμπιστεύθηκε την Ανναμπέλλα, όταν ακόπευε να γυρίση από τον Άγιο Φραγκίσκο στη Γαλλία. Της είπε ότι ήταν κόρη ενός Αμερικανού εκατομμυριούχου, που φοβόταν μήπως τού την κλέψουν οι γκανγκστερ κι' ότι ο πατέρας της θα της έστελνε κάθε μήνα άρκετά χρήματα. Όταν όμως γύρισε στο Παρίσι με την Ανναμπέλλα, δεν έλαβε ούτε ένα δολλάριο. Όσο για τον Ζαν Αλφάν, είχε εξαφανιστή. Ο Καζιμίρ Κοστ τότε συνέστησε στη κυρία Ονωρίνα να μή κακομεταχειρίζεται την Ανναμπέλλα.

10ον Ο ψευτοϋπάλληλος βγήκε από το μαγαζί της θείας Ονωρίνας, αφήνοντας την σαστισμένη και κατατρομαγμένη.

Αφού πέρασε λέγη ώρα, η κυρά Ονωρίνα συνῆλθε κάπως. Σκέφθηκε πολλή ὥρα καί μιά ὑποψία πέρασε ἀπό τό μυαλό της γιά τήν ταυτότητα τοῦ ἐπισκέπτη της.

Μήπως ἐκεῖνος ὁ ὑπάλληλος ἦταν κανένας συγγενής τῆς Ἀνναμπέλλας, καί τοῦ εἶπε ἕνα σωρό πράγματα πού δέν ἔπρεπε;...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΖ'.

Ο Καζιμίρ Κόστ φεύγοντας από το μαγαζί της κυρᾶς Ονωρίνας γύρισε στό σπίτι του. Η γρηά οἰκονόμος του, πού τόν ὑπηρετοῦσε χρόνια, τοῦ ἄνοιξε τήν πόρτα.

Ο δημοσιογράφος ξάπλωσε σέ μιά πολυθρόνα κι' ἀνάβοντας τό ποῦρο του ἔπεσε σέ βαθειά συλλογή.

Η γρηά μπῆκε σέ λίγο καί τοῦ σερβίρισε τόν καφέ. Κι' ἐπειδή εἶδε τόν κύριό της βυθισμένο στίς σκέψεις του, βγῆκε ἀθόρυβα ἀπό τό δωμάτιο, ἀφοῦ νά τοῦ μιλήση.

—Τό κυριώτερο εἶναι νά βρεθῆ ὁ Ζάν Ἀλφάν, μουρμούρισε ὁ Καζιμίρ. Αὐτός εἶναι ὁ κύριος μοχλός στήν ἱστορία αὐτή!

Ο δημοσιογράφος πέρασε ἀρκετή ὥρα ἔτσι ψάχνοντας νά βρῆ κάποια ἐξήγηση στό μυστήριο πού σκέπαζε τή ζωή τῆς Ἀνναμπέλλας.

Ξαφνικά τό μεγάλο ρολόϊ τοῦ σαλονιοῦ, χτύπησε τέσσερις φορές. Στίς πέσσερις καί μισή ὁ Καζιμίρ εἶχε ὑποσχεθῆ στή Γκρέτα νά τήν συναντήση γιά νά πᾶνε μαζί σέ μιά συναυλία.

Σηκώθηκε λοιπόν, βιαστικός κι' ἀφοῦ ἄλλαξε κοστοῦμι, βγῆκε ἔξω. Φώναξε ἕνα ταξί καί σέ λίγο βρισκόταν στό σπίτι τῆς ζωγράφου.

Στή σκάλα, καθώς ἀνέβαινε, συνάντησε τό βαρῶνο Βαρνά, πού τόν χαιρέτησε μέ κρύα καρδιά. «Τά ἐκατομμύρια του τόν κάνουν νά μή καταδέχεται νά χαιρετήση ἕνα φτωχό δημοσιογράφο, σάν ἐκεῖ μένα», σκέφθηκε ὁ Καζιμίρ.

Η Γκρέτα Λοντόφσκυ, φορῶντας ἄσπρο φόρεμα καί μοῦρο καπέλλο, μόλις τόν εἶδε τοῦ εἶπε:

—Φοβήθηκα πώς θά ξεχνούσατε τό ραντεβοῦ μας. Γιά νά ἔρθω μαζί σας ἀρνήθηκα νά πάω στή σκάλα;

—Ναί, τόν εἶδα κι' εἶχε κατεβασμένα τά μοῦτρα του.

—Ἄ, μήν κατηγορῆτε τόν βαρῶνο, εἶπε ἡ Γκρέτα. Ἦταν στενός φίλος τοῦ πατέρα μου καί, ὅταν τόν ἔχασα, αὐτός ἀνέλαβε τήν περιουσία μου καί μ' ἔσωσε ἀπό τήν καταστροφή...

—Δέν νομίζετε πώς εἶναι ὥρα νά πηγαίνουμε; πῆς εἶπε ὁ Καζιμίρ, ρίχνοντας μιά ματιά στό ρολόϊ.

Ξεκίνησαν ἀμέσως γιά νά πᾶνε στό θέατρο. Η Γκρέτα ἀκουμπιοῦσε ἐλαφρά στό χέρι τοῦ δημοσιογράφου. Σέ μιά στιγμή τόν ρώτησε:

—Ἀλήθεια, τί ἀπέγινε μέ τήν κούκλα; Κάνατε καμμιά καινούργια ἀνακάλυψη;

—Δυστυχῶς, καμμιά, ἀπάντησε ὁ δημοσιογράφος, ἀποφασισμένος νά κρύψη τήν πρωϊνή του ἔρευνα.

Όταν ἔφτασαν στό θέατρο, ἡ συναυλία εἶχε ἀρχίσει. Ἄκουγαν κι' οἱ δυό τους μέ μεγάλη εὐχαρίστηση τή μουσική. Όταν ὅμως ἔσβυσε κι' ἡ τελευταία νότα τοῦ πρώτου μέρους, ὁ Καζιμίρ βυθίστηκε πάλι στίς σκέψεις του. Η Ονωρίνα, ὁ Ζάν, ἡ κ. ντέ Λεόν παρουσιάζονταν μπροστά του. Ἄν μποροῦσε νά βρῆ τή μιά ἄκρη τοῦ νήματος, τότε θά ξεκαθάριζαν ὅλα τά μυστήρια!

Σέ λίγο ἄρχισε τό δεύτερο μέρος τῆς συναυλίας. Μά ὁ Καζιμίρ ἦταν τόσο κυριευμένος ἀπό τίς ἔννοιές του, πού οὔτε ἄκουγε καθόλου τή μουσική.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΗ'.

Η Ἀνναμπέλλα τόν τελευταῖο καιρό εἶχε μείνει κατάπληκτη μέ τήν ἀλλαγή τῆς συμπεριφορᾶς τῆς θείας Ονωρίνας. Ἦταν εὐγενικιά μαζί της καί γεμάτη καλωσύνη.

Γυρίζοντας μάλιστα ἕνα βράδυ ἡ μικρούλα, εἶδε μέ ἀπορία νά τρέχη ἡ θειά της νά τήν ξεφορτώση ἀπό τό κουτί μέ τίς κάρτες.

—Καλῶς το τό παιδί μου, τῆς εἶπε. Κουράστηκες σήμερα; Τώρα ἔγινες μεγάλο κορίτσι καί δέν θέλω νά γυρίζης πιά στούς δρόμους. Καλλίτερα νά κάθεσαι στό σπίτι μαζί μου!...

Η Ἀνναμπέλλα ἔτριβε τά μάτια της. Μά τί εἶχε συμβῆ στή θειά της καί εἶχε ἀλλάξει μέσα σέ μιά μέρα;

—Σοῦ κάνει ἐντύπωση αὐτή ἡ ἀπόφασί μου; συνέχισε ἡ θειά της. Δέν θά πῆ περίμενες βέβαια. Τή σκεπτόμουν ἀπό καιρό. Στενοχωριόμουν πολύ πού ἡ ἀνάγκη μ' ἔκανε νά σέ στέλνω στούς δρόμους νά πουλᾶς κάρτες. Ἄν τό ἔκανα αὐτό ὡς τώρα, ἦταν γιατί :ἀ ἔσοδα τοῦ μαγαζιοῦ δέν ἔφταναν καί γιά τίς δυό μας. Ἄς κάνουμε ὅμως ὑπομονή. Πιστεύω πώς θἀρθη μέρα πού θά μοῦ ξεπληρώσης τά ὅσα ἔκανα γιά σένα...

—Μά, θειά μου... τόλμησε νά πῆ ἡ Ἀνναμπέλλα.

Η Ονωρίνα ὅμως πρόλαβε καί δέν τήν ἄφησε νά προχωρήση.

—Τώρα ξέρω τί θά μοῦ πῆς. Θά μέ ρωτήσης: «Καί τί θά κάνω θειά, ὅλη τήν ἡμέρα;» Μή στενοχωριέσαι γι' αὐτό, παιδί μου. Θά βροῦμε κάτι νά κάνης. Θά σ' ἄρεσε νά σέ βάλω σέ μιά μοδίστρα νά μάθης τή δουλειά;...

—Ὦ, βέβαια! ἔκανε ἡ Ἀνναμπέλλα.

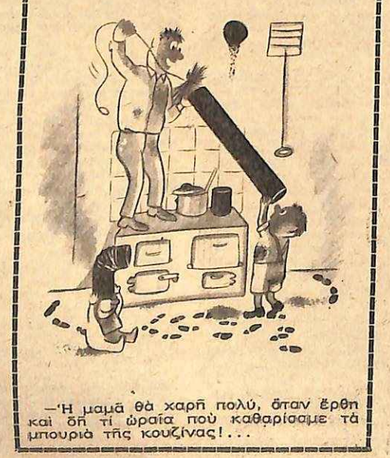
—Καλά. Θά πάω σέ μιά γνωστή μου γιά ν' ἀρχίσης ἀμέσως τά μαθήματα. Κι' ἀργότερα θά σέ στείλω στό σχολεῖο. Θέλεις νά ξαναπᾶς;

—Πῶς δέν θέλω! φώναξε θαμπωμένη ἀπό τά λόγια τῆς θειᾶς της ἡ μικρούλα.

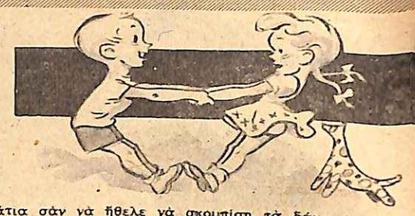
Η Ονωρίνα πῆρε ὕστερα στήν ἀγκαλιά της τήν Ἀνναμπέλλα καί τή φιλοῦσε, πρᾶγμα πού τό ἔκανε γιά πρώτη φορά.

—Παιδάκι μου, τῆς εἶπε μέ γλύκα, μή μέ παρεξηγῆς. Εἶμαι γρηά κι' ἔχω τραβῆξει πολλά βάσανα στή ζωή μου. Πολλές φορές νευρίαζα καί σοῦ φερνόμουν αὐστηρά. Ὁμολογῶ ὅτι σέ γκρίνιαζα πολλές φορές, ἀλλά μή μέ ξεσυνερίζεσαι. Όταν κανένας παλεύη σκληρά στή ζωή γίνεται ἰδιότροπος. Πάντως ἕνα πρᾶγμα θέλω νά πιστέψης: Ὅτι ἐγώ σ' ἀγαποῦσα σάν μητέρα σου!

Κι' ἡ θειά Ονωρίνα ἔφερε τό χέρι της στά

—Η μαμᾶ θά χαρῆ πολύ, ὅταν ἔρθη καί ὅλ τί ὡραῖα πού καθαρίσαμε τά μπουριὰ τῆς κουζίνας!...

μάτια σάν νά ἤθελε νά σκουπίση τά δάκρυά της. Ἔπαιζε τόσο καλά τό ρόλο της πού κι' ἕνας μεγάλος, ἄν τήν ἔβλεπε τή στιγμή ἐκείνη θά ξεγελιόταν. Ωστόσο ἡ ἀνάμνησι ἀπό τήν κακομεταχείρισι ἦταν ἀκόμα ζωντανή στή μικρούλα, ὥστε νά πιστέψη τά λόγια τῆς θείας της.

Η Ἀνναμπέλλα ἀποτραβήχτηκε σέ λίγο ἀπό τήν ἀγκαλιά της χωρίς νά βεῖξη οὔτε ἀγάπη, οὔτε μῖσος. Μονάχα πού ἀναρωτιόταν:

«Τί συνέβη ἄραγε ὥστε ἡ θειά μου ἔγινε τώρα ἀρνάκι;»

Δέν πέρασε λίγη ὥρα καί ἡ Ονωρίνα ἔφυγε γιά τά μαγαζιά. Κι' ὅταν γύρισε, ἔφερε στήν Ἀνναμπέλλα ἕνα καινούργιο φόρεμα, καπέλλο, παπούτσια καί καλτσάκια.

—Τό λαχεῖο τῆς ἔπεσε ἡ τρελλάθηκε; ἀπόρησε μιά στιγμή ἡ μικρούλα.

Η καϋμένη ἡ Ἀνναμπέλλα, πού ὡς τότε ντυνόταν μέ κουρέλια, πού κοιμόταν χάμω στήν κουζίνα, πού ἔτρωγε κάθε ἡμέρα λαχανοσοῦπες καί πατάτες, ζοῦσε τώρα σάν σέ ὄνειρο.

Όταν κάθισαν νά φᾶνε τό βραδυνό ἡ θεία Ονωρίνα τῆς ἔβαλε μιά ὡραία μπριζόλα καί τήν ὥρα πού ἐτοιμάσθηκαν νά κοιμηθοῦν, τῆς εἶχε στῆσει τό κρεβάτι της πλάϊ στό δικό της, στήν κάμαρά της!...

—Ἀπό τόν καιρό πού κοιμόσουν στήν κουζίνα χάλασε, παιδάκι μου, τό χρῶμα σου. Βέβαια, δέν εἶχες ἀέρα ἐκεῖ, οὔτε ἥλιο. Ἐνῶ ἐδῶ, θά εἶσαι περίφημα...

Τήν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκε στό σπίτι τῆς θείας Ονωρίνας ἡ μοδίστρα κυρία Ρομίλντ, ἡ Ἀνναμπέλλα.

Ἔτσι ἡ ζωή τῆς μικρούλας ἄλλαξε ξαφνικά.

Καθόταν πλάϊ στή μοδίστρα, ἔκαβε κι' ἔρραβε κουρέλια καί στό πρῶτο μάθημα ἔμαθε πῶς γίνεται τό στρίφωμα.

Μά ὅσο κι' ἄν τήν εὐχαριστοῦσε ἡ δουλειά αὐτή, ἡ Ἀνναμπέλλα βασανιζόταν μέ τή σκέψι πώς, κλεισμένη ἔτσι ὅπως ἦταν, δέν θά μποροῦσε νά βρῆ οὔτε τό φίλο της Ρισάρ, οὔτε τή ζιμίμ Κόστ.

Καί ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νά τούς δῆ! Ἤθελε νά τούς μιλήση γιά τήν ἀλλαγή τῆς ζωῆς της.

Τό ἀπόγεμα ὅμως, μπῆκε στήν κάμαρά της ἡ θειά Ονωρίνα καί τῆς εἶπε:

—Παιδάκι μου, σήμερα εἶναι ὡραιος καιρός κι' ἐσύ εἶσαι μαθημένη νά ζῆς στό ὑπαίθρο. Μπορεῖς νά βγῆς νά κάνης ἕνα περίπατο...

Η Ἀνναμπέλλα πῆγε νά πετάξη ἀπό τή χαρά της, ὅταν ἄκουσε τά λόγια αὐτά. Σηκώθηκε ἀμέσως, ἔβαλε τό καλό της φόρεμα, τό καπέλλο καί τά καινούργια της παπούτσια κι' ἔτρεξε στό κιόσκι τοῦ Ρισάρ.

Ἐκεῖνος, μόλις τήν εἶδε ἔτσι στολισμένη, ἀπόρησε:

—Ἀνναμπέλλα, πῶς ἄλλαξες! φώναξε κατάπληκτος.

Η μικρούλα γέλασε καί κάθισε κοντά στό φίλο της. Τοῦ διηγήθηκε κατόπιν ὅλα τά γεγονότα, προσθέτοντας:

—Ρισάρ, ξέρεις πῶς ἡ θειά μου θά μέ στείλη ατό σχολεῖο; Πῶς σοῦ φαίνεται κι' αὐτό;

—Χμ! ἔκανε ὁ Ρισάρ. Πολύ παράξενα εἶν' ὅλ' αὐτά!

Ἄρχισαν πάλι νά περνοῦν διάφορες ὑποψίες ἀπό τό νοῦ του. Κι' εἶχε δίκηο ὁ Ρισάρ. Γιατί κάποιο λόγο θά εἶχε ἡ θεία Ονωρίνα νά φέρνεται μέ τόση καλωσύνη. Σύστησε γιά πόν στή μικρή του φίλη νά μήν τῆς ἔχη καί ματά της.

Ὕστερα τήν ἄφησε μπρός στήν πόρτα τῆς Γκρέτας. Ἀλλά καί σ' ἐκείνην ἔκανε ἐντύπωμος πού δέν παραξενεύτηκε ἤταν ὁ Καζιμίρ Κόστ.

Η Γκρέτα τοῦ μίλησε γιά τήν ἐπίσκεψι τῆς Ἀνναμπέλλας καί τοῦ διηγήθηκε πῶς ἡ ἀνηψιά εἶχε μεταμορφωθῆ σέ κομψή δεσποινίδα, κι' ἡ σκληρόκαρδη θεία Ονωρίνα σέ ἄγγελο!

—Πῶς σᾶς φαίνεται; τόν ρώτησε. Δέν εἶναι περίεργο;

Ὁ δημοσιογράφος κούνησε τό κεφάλι του καί μέ σοβαρό ὕφος εἶπε στή Γκρέτα:

—Ἀγαπητή μου φίλη, βέβαια εἶναι πολύ περίεργο! Μπορεῖ ὅμως νά βρεθοῦμε μπροστά καί σέ ἄλλα ἀκόμη πιό περίεργα πράγματα καί πρέπει πάντα νά εἴμαστε ἕτοιμοι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Ἦταν Κυριακή πρωΐ. Η θεία Ονωρίνα εἶχε στείλει στήν ἐκκλησία τήν Ἀνναμπέλλα. Ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία, ἡ μικρή, γυρίζοντας στό σπίτι, σκόνταψε στό πρῶτο σκαλοπάτι πάνω σέ μιά πέτρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τό πουλί τῆς εὐτυχίας

Σέ μιά πολύ μακρυνή χώρα βασίλευε κάποτε ἕνας βασιλιᾶς πού εἶχε ἕνα μοναχογυιό. Όταν ὁ γυιός του μεγάλωσε, ὁ βασιλιᾶς τοῦ ἔδωσε τήν εὐχή του καί τόν ἔστειλε νά βρῆ μιά πεντάμορφη κοπέλλα γιά νά τήν πάρη γυναίκα του.

Ὁ νεαρός διάδοχος ξεκίνησε μέ τ' ἄλογό του, γύρισε ὅλη τή χώρα τοῦ πατέρα του κι' ἔπειτα ὁλόκληρο τόν κόσμο, μά δέν βρῆκε τήν κόρη πού ζητοῦσε. Η ζωή του ἔτσι περνοῦσε δίχως χαρά καί γι' αὐτό ἦταν πάντα μελαγχολικός.

Ἀποφάσισε τότε νά πεθάνη. Γυρίζοντας, λοιπόν, στή χώρα του, ἀνέβηκε σ' ἕνα πανύψηλο βουνό μέ τήν ἀπόφασι νά γκρεμιστῆ ἀπό τήν κορφή του στήν ἄβυσσο.

Ἔτσι, ἀπό τήν κορφή τοῦ βουνοῦ ἀγνάντεψε τή χώρα τοῦ πατέρα του καί τά χείλη του ψιθύρισαν τό μεγάλο παράπονό του:

—Κρίμα πού δέν θά ζήσω γιά νά διαδεχθῶ τόν πατέρα μου στό θρόνο καί νά βασιλέψω σ' αὐτή τή μεγάλη κι' ὁμορφη χώρα.

Ὁ ἄνεμος τότε πῆρε τή φωνή του καί τήν πῆγε στ' αὐτιά ἑνός γέρου μέ κάτασπρα γένεια, πού ἐκεῖνη τή στιγμή ἀνέβαινε στό βουνό. Κι' ὁ γέρος τάκουνε τό βῆμα του κι' ἔρτασε στήν κορφή τοῦ βουνοῦ τήν ὥρα ἀκριβῶς πού τό βασιλοπουλο ἐτοιμαζόταν νά πέση στό γκρεμό.

Ο γέρος τόν ἁρπαξε ἀπό τήν ἄκρη τοῦ ρούχου του καί τόν ἔσωσε.

Ο νεαρός πρίγκηπας τοῦ εἶπε τότε:

—Θά μέ λυπόσουν, γέροντα, ἄν ἤξερες τά βάσανα καί τούς καημούς μου!

Ἐκεῖνος τόν κύτταξε κι' ἀπάντησε:

—Ἐπειδή εἶσαι νέος καί ὁμορφος, καταλαβαίνω τόν πόνο σου, χωρίς νά μοῦ τό πῆς. Θά θέλης γιά γυναίκα σου καμμιά κοπέλλα πού δέν σέ θέλει...

Τό βασιλόπουλο χαμογέλασε πικρά.

—Κακές μάντης εἶσαι, γέροντα, τοῦ ἀπεκρίθηκε. Μάθε, λοιπόν, ὅτι μοῦ συμβαίνει τό ἀντίθετο: Μέ θέλουν, μά ἐγώ δέν μπόρεσα νά βρῶ τήν πεντάμορφη...

—Περίεργο εἶναι αὐτό πού σοῦ συμβαίνει, καλό μου βασιλόπουλο, τοῦ εἶπε ὁ γέρος. Ὡς τώρα εἶχα ἀκούσει γιά γυιούς βασιλιάδων πού ἀφήσαν τό θρόνο τους, γιατί ἀγαποῦσαν περισσότερο ἀπό τή βασιλεία μιάν ὁμορφη κόρη. Τό νά θέλης ὅμως ν' ἀφήσης τό θρόνο σου καί τή ζωή σου γιατί δέν βρῆκες ἀκόμη τήν πεντάμορφη, εἶναι πρωτάκουστο!

Καί δείχνοντας ὁ γέρος στό βάθος τοῦ ὁρίζοντα πρόσθεσε:

—Βλέπεις ἐκεῖ κάτω ἐκεῖνον τόν λόφο; Ἀφοῦ δέν θέλεις ν' ἀνεβῆς στό θρόνο σου, ἐπειδή λές πώς εἶσαι δυστυχισμένος, πήγαινε καί στάσου στήν κορφή ἐκείνου τοῦ λόφου. Νά μείνης ἐκεῖ καί νά περιμένης νά φανῆ ἡ γρηά μέ τά χρυσᾶ μαλλιά. Στό χέρι της θά κρατᾶ ἕνα μαγικό πουλί, πού λένε πῶς ὅποιος καταφέρη νά τῆς τό πάρη, γίνεται ὁ πιό εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τῆς γῆς. Τό πουλί πού κρατᾶ ἡ γρηά εἶναι ἡ Εὐτυχία!

Ο νεαρός πρίγκηπας πού ἦταν πρῶτος καί καλύτερος σέ ὅλα ἑτοιμάστηκε ἀμέσως νά φύγη. Μά ὁ γέρος τόν σταμάτησε πάλι καί τοῦ εἶπε:

—Μή βιάζεσαι. Περίμενε πρῶτα ν' ἀκούσης τί θά σοῦ πῶ. Πρέπει νά προσέχης καί νά πλησιάσης τή γρηά χωρίς νά σέ ἀκούση καί χωρίς νά σέ δῆ. Γιατί ἄν σέ πάρη μυρουδιά καί γυρίση ἀπάνω σου τή ματιά της, εἶσαι χαμένος! Θά στοιχειώσης κι' ἐσύ ὅπως ὅλοι οἱ νέοι πού ἐπιχείρησαν νά τῆς πάρουν τό πουλί καί μαρμάρωσαν. Μόλις τήν πλησιάσης, πιάσε την ἀπό τά χρυσᾶ μαλλιά καί μήν τήν ἀφήσης, πρίν σοῦ δώση τό μαγικό πουλί.

Τό ἀντρειωμένο βασιλόπουλο σκαρφάλωσε τότε στήν κορφή τοῦ μακρυνοῦ λόφου καί εἶδε ἐκεῖ τή γρηά καθισμένη στόν ἥλιο νά μιλάη μέ τό πουλί της.

Τό βασιλόπουλο πῆρε ὅλες τίς προφυλάξεις του καί πλησίασε τή γρηά ἀπό πίσω καί μόλις ἔφτασε κοντά της, τήν ἅρπαξε ἀπό τά μαλλιά. Η γρηά ἄρχισε νά στενάζη:

—Ὁποιος καί νά εἶσαι, φώναξε, ἄφησέ με καί σοῦ κάνω ὅ,τι θέλεις κι' ὅ,τι μοῦ πῆς.

Τό βασιλόπουλο ὅμως τῆς εἶπε:

—Δέν σέ ἀφίνω, γρηά, ἄν δέν μοῦ δώσης πρῶτα τό πουλί πού κρατᾶς στό χέρι σου καί δέν λύσης ἀπό τά μάγια τά παλληκάρια πού ἔχεις μαρμαρωμένα!

Μά κι' οἱ δυό αὐτοί ὅροι ἦταν ἀπαράδεκτοι γιά τή γρηά. Ἄρχισε, λοιπόν, νά παίζη μέ τήν ἀγωνία τοῦ βασιλόπουλου γιά νά ἐλευθερωθῆ ἀπό τό βασιλόπουλο καί καθώς κουνιόταν, τράνταζε κάτω ἀπό τά πόδια της ὁ λόφος, σάν νά γίνεται φοβερός σεισμός. Μόνο τό πουλί νόταν φοβερός σεισμός. Μόνο τό πουλί νόταν φοβερός σεισμός. Μόνο τό πουλί ἐξακολουθοῦσε νά κάθεται πάνω στό χέρι της. Η γρηά τό ἐμπόδιζε κι' αὐτό νά πετάξη μέ τά μάγια της.

Μά δέν μπόρεσε νά ἀντέξη στό πόνο τάξη μέ τά μάγια της.

Μά δέν μπόρεσε νά ἀντέξη στό πόνο τό βῆμα του κι' ἔρτασε στήν κορφή τοῦ βουνοῦ τήν ὥρα ἀκριβῶς πού τό βασιλόπουλο ἐτοιμαζόταν νά πέση στό γκρεμό.

Ο γέρος τόν ἁρπαξε ἀπό τήν ἄκρη τοῦ ρούχου του καί τόν ἔσωσε.

Ο νεαρός πρίγκηπας τοῦ εἶπε τότε:

—Θά μέ λυπόσουν, γέροντα, ἄν ἤξερες τά βάσανα καί τούς καημούς μου!

Ἐκείνος τόν κύτταξε κι' ἀπάντησε:

—Ἐπειδή εἶσαι νέος καί ὁμορφος, καταλαβαίνω τόν πόνο σου, χωρίς νά μοῦ τό πῆς. Θά θέλης γιά γυναίκα σου καμμιά κοπέλλα πού δέν σέ θέλει...

Τό βασιλόπουλο χαμογέλασε πικρά.

—Κακές μάντης εἶσαι, γέροντα, τοῦ ἀπεκρίθηκε. Μάθε, λοιπόν, ὅτι μοῦ συμβαίνει τό ἀντίθετο: Μέ θέλουν, μά ἐγώ δέν μπόρεσα νά βρῶ τήν πεντάμορφη...

—Περίεργο εἶναι αὐτό πού σοῦ συμβαίνει, καλό μου βασιλόπουλο, τοῦ εἶπε ὁ γέρος. Ὡς τώρα εἶχα ἀκούσει γιά γυιούς βασιλιάδων πού ἀφήσαν τό θρόνο τους, γιατί ἀγαποῦσαν περισσότερο ἀπό τή βασιλεία μιάν ὁμορφη κόρη. Τό νά θέλης ὅμως ν' ἀφήσης τό θρόνο σου καί τή ζωή σου γιατί δέν βρῆκες ἀκόμη τήν πεντάμορφη, εἶναι πρωτάκουστο!

Καί δείχνοντας ὁ γέρος στό βάθος τοῦ ὁρίζοντα πρόσθεσε:

—Βλέπεις ἐκεῖ κάτω ἐκεῖνον τόν λόφο; Ἀφοῦ δέν θέλεις ν' ἀνεβῆς στό θρόνο σου, ἐπειδή λές πώς εἶσαι δυστυχισμένος, πήγαινε καί στάσου στήν κορφή ἐκείνου τοῦ λόφου. Νά μείνης ἐκεῖ καί νά περιμένης νά φανῆ ἡ γρηά μέ τά χρυσᾶ μαλλιά. Στό χέρι της θά κρατᾶ ἕνα μαγικό πουλί, πού λένε πῶς ὅποιος καταφέρη νά τῆς τό πάρη, γίνεται ὁ πιό εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τῆς γῆς. Τό πουλί πού κρατᾶ ἡ γρηά εἶναι ἡ Εὐτυχία!

Ο νεαρός πρίγκηπας πού ἦταν πρῶτος καί καλύτερος σέ ὅλα ἑτοιμάστηκε ἀμέσως νά φύγη. Μά ὁ γέρος τόν σταμάτησε πάλι καί τοῦ εἶπε:

—Μή βιάζεσαι. Περίμενε πρῶτα ν' ἀκούσης τί θά σοῦ πῶ. Πρέπει νά προσέχης καί νά πλησιάσης τή γρηά χωρίς νά σέ ἀκούση καί χωρίς νά σέ δῆ. Γιατί ἄν σέ πάρη μυρουδιά καί γυρίση ἀπάνω σου τή ματιά της, εἶσαι χαμένος! Θά στοιχειώσης κι' ἐσύ ὅπως ὅλοι οἱ νέοι πού ἐπιχείρησαν νά τῆς πάρουν τό πουλί καί μαρμάρωσαν. Μόλις τήν πλησιάσης, πιάσε την ἀπό τά χρυσᾶ μαλλιά καί μήν τήν ἀφήσης, πρίν σοῦ δώση τό μαγικό πουλί.

Τό ἀντρειωμένο βασιλόπουλο σκαρφάλωσε τότε στήν κορφή τοῦ μακρυνοῦ λόφου καί εἶδε ἐκεῖ τή γρηά καθισμένη στόν ἥλιο νά μιλάη μέ τό πουλί της.

Τό βασιλόπουλο πῆρε ὅλες τίς προφυλάξεις του καί πλησίασε τή γρηά ἀπό πίσω καί μόλις ἔφτασε κοντά της, τήν ἅρπαξε ἀπό τά μαλλιά. Η γρηά ἄρχισε νά στενάζη:

—Ὁποιος καί νά εἶσαι, φώναξε, ἄφησέ με καί σοῦ κάνω ὅ,τι θέλεις κι' ὅ,τι μοῦ πῆς.

Τό βασιλόπουλο ὅμως τῆς εἶπε:

—Δέν σέ ἀφίνω, γρηά, ἄν δέν μοῦ δώσης πρῶτα τό πουλί πού κρατᾶς στό χέρι σου καί δέν λύσης ἀπό τά μάγια τά παλληκάρια πού ἔχεις μαρμαρωμένα!

Μά κι' οἱ δυό αὐτοί ὅροι ἦταν ἀπαράδεκτοι γιά τή γρηά. Ἄρχισε, λοιπόν, νά παίζη μέ τήν ἀγωνία τοῦ βασιλόπουλου γιά νά ἐλευθερωθῆ ἀπό τό βασιλόπουλο καί καθώς κουνιόταν, τράνταζε κάτω ἀπό τά πόδια της ὁ λόφος, σάν νά γίνεται φοβερός σεισμός. Μόνο τό πουλί νόταν φοβερός σεισμός. Μόνο τό πουλί ἐξακολουθοῦσε νά κάθεται πάνω στό χέρι της. Η γρηά τό ἐμπόδιζε κι' αὐτό νά πετάξη μέ τά μάγια της.

Μά δέν μπόρεσε νά ἀντέξη στό πόνο τό βῆμα του κι' ἔρτασε στήν κορφή τοῦ βουνοῦ τήν ὥρα ἀκριβῶς πού τό βασιλόπουλο ἐτοιμαζόταν νά πέση στό γκρεμό.

Ο γέρος τόν ἁρπαξε ἀπό τήν ἄκρη τοῦ ρούχου του καί τόν ἔσωσε.

Ο νεαρός πρίγκηπας τοῦ εἶπε τότε:

—Θά μέ λυπόσουν, γέροντα, ἄν ἤξερες τά βάσανα καί τούς καημούς μου!

Ἐκείνος τόν κύτταξε κι' ἀπάντησε:

—Ἐπειδή εἶσαι νέος καί ὁμορφος, καταλαβαίνω τόν πόνο σου, χωρίς νά μοῦ τό πῆς. Θά θέλης γιά γυναίκα σου καμμιά κοπέλλα πού δέν σέ θέλει...

Τό βασιλόπουλο χαμογέλασε πικρά.

—Κακές μάντης εἶσαι, γέροντα, τοῦ ἀπεκρίθηκε. Μάθε, λοιπόν, ὅτι μοῦ συμβαίνει τό ἀντίθετο: Μέ θέλουν, μά ἐγώ δέν μπόρεσα νά βρῶ τήν πεντάμορφη...

—Περίεργο εἶναι αὐτό πού σοῦ συμβαίνει, καλό μου βασιλόπουλο, τοῦ εἶπε ὁ γέρος. Ὡς τώρα εἶχα ἀκούσει γιά γυιούς βασιλιάδων πού ἀφήσαν τό θρόνο τους, γιατί ἀγαποῦσαν περισσότερο ἀπό τή βασιλεία μιάν ὁμορφη κόρη. Τό νά θέλης ὅμως ν' ἀφήσης τό θρόνο σου καί τή ζωή σου γιατί δέν βρῆκες ἀκόμη τήν πεντάμορφη, εἶναι πρωτάκουστο!

Καί δείχνοντας ὁ γέρος στό βάθος τοῦ ὁρίζοντα πρόσθεσε:

—Βλέπεις ἐκεῖ κάτω ἐκεῖνον τόν λόφο; Ἀφοῦ δέν θέλεις ν' ἀνεβῆς στό θρόνο σου, ἐπειδή λές πώς εἶσαι δυστυχισμένος, πήγαινε καί στάσου στήν κορφή ἐκείνου τοῦ λόφου. Νά μείνης ἐκεῖ καί νά περιμένης νά φανῆ ἡ γρηά μέ τά χρυσᾶ μαλλιά. Στό χέρι της θά κρατᾶ ἕνα μαγικό πουλί, πού λένε πῶς ὅποιος καταφέρη νά τῆς τό πάρη, γίνεται ὁ πιό εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τῆς γῆς. Τό πουλί πού κρατᾶ ἡ γρηά εἶναι ἡ Εὐτυχία!

Ο νεαρός πρίγκηπας πού ἦταν πρῶτος καί καλύτερος σέ ὅλα ἑτοιμάστηκε ἀμέσως νά φύγη. Μά ὁ γέρος τόν σταμάτησε πάλι καί τοῦ εἶπε:

—Μή βιάζεσαι. Περίμενε πρῶτα ν' ἀκούσης τί θά σοῦ πῶ. Πρέπει νά προσέχης καί νά πλησιάσης τή γρηά χωρίς νά σέ ἀκούση καί χωρίς νά σέ δῆ. Γιατί ἄν σέ πάρη μυρουδιά καί γυρίση ἀπάνω σου τή ματιά της, εἶσαι χαμένος! Θά στοιχειώσης κι' ἐσύ ὅπως ὅλοι οἱ νέοι πού ἐπιχείρησαν νά τῆς πάρουν τό πουλί καί μαρμάρωσαν. Μόλις τήν πλησιάσης, πιάσε την ἀπό τά χρυσᾶ μαλλιά καί μήν τήν ἀφήσης, πρίν σοῦ δώση τό μαγικό πουλί.

Τό ἀντρειωμένο βασιλόπουλο σκαρφάλωσε τότε στήν κορφή τοῦ μακρυνοῦ λόφου καί εἶδε ἐκεῖ τή γρηά καθισμένη στόν ἥλιο νά μιλάη μέ τό πουλί της.

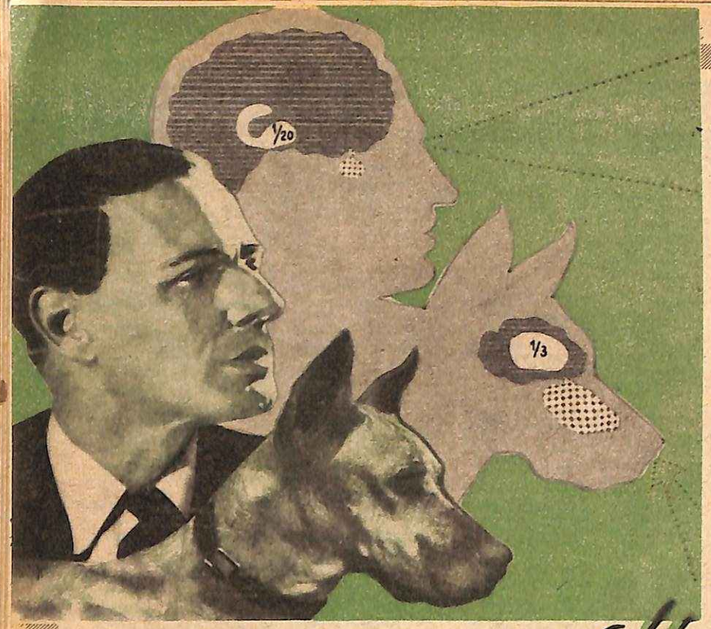
Τό βασιλόπουλο πῆρε ὅλες τίς προφυλάξεις του καί πλησίασε τή γρηά ἀπό πίσω καί μόλις ἔφτασε κοντά της, τήν ἅρπαξε ἀπό τά μαλλιά. Η γρηά ἄρχισε νά στενάζη:

—Ὁποιος καί νά εἶσαι, φώναξε, ἄφησέ με καί σοῦ κάνω ὅ,τι θέλεις κι' ὅ,τι μοῦ πῆς.

Τό βασιλόπουλο ὅμως τῆς εἶπε:

—Δέν σέ ἀφίνω, γρηά, ἄν δέν μοῦ δώσης πρῶτα τό πουλί πού κρατᾶς στό χέρι σου καί δέν λύσης ἀπό τά μάγια τά παλληκάρια πού ἔχεις μαρμαρωμένα!

Μά κι' οἱ δυό αὐτοί ὅροι ἦταν ἀπαράδεκτοι γιά τή γρηά. Ἄρχισε, λοιπόν, νά παίζη μέ τήν ἀγωνία τοῦ βασιλόπουλου γιά νά ἐλευθερωθῆ ἀπό τό βασιλόπουλο καί καθώς κουνιόταν, τράνταζε κάτω ἀπό τά πόδια της ὁ λόφος, σάν νά γίνεται φοβερός σεισμός. Μόνο τό πουλί νόταν φοβερός σεισμός. Μόνο τό πουλί ἐξακολουθοῦσε νά κάθεται πάνω στό χέρι της.

'Ο «συντομώτερος δρόμος πρὸς τὸ ὑποσυνείδητο»

Ἡ ἐπιστήμη μελετάει ΤΗΝ ΟΣΦΡΗΣΙ

ΑΝΕΚΑΘΕΝ ὁ ἄνθρωπος ἐνοιαφερθηκε κατὰ διαφόρους τρόπους γιὰ... τὴ μύτη του. Τὴν τρύπησε, πιστεύοντας πὼς θὰ ἐμπόδιζε ἔτσι τὰ κακὰ πνεύματα νὰ εἰσχωρήσουν στὸ σῶμα του. Τὴ βούλωσε, γιὰ νὰ μὴ φύγη ἀπὸ κεῖ ἡ ζωή του. Τὴ ζωγράφισε, μὲ διάφορες χρωματιστὲς παραστάσεις, γιὰ ν' αὐξήση τὴν ὁμορφιά του ἢ τὸ θάρρος του.

Μόνον ὅμως τώρα τελευταία ἄρχισε ν' ἀνακαλύπτη τὰ ἀξιοθαύμαστα μυστικὰ τῆς λειτουργίας της. Μονάχα τώρα ἡ 'Επιστήμη ἐπέτυχε νὰ κατανοήση τὸ ἐκπληκτικὸ σύστημα τῆς ὀσφρήσεως, ποὺ μᾶς λέει σὲ κάθε περίπτωσι ἂν μυρίζουμε ἕνα τριαντάφυλλο... ἢ ἕνα σκόρδο!

Θεωροῦμε συνήθως τὴν ὄσφρηση σὰν ἕνα εἶδος «φτωχοῦ συγγενοῦς», σὰν λιγώτερο σπουδαία ἀπὸ τὴ γεῦσι. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἀπολαμβάνομε τὸ φαγητό μας, ὄχι μὲ τὴ γλῶσσα μας, ἀλλὰ μὲ τὴ μύτη μας.

'Η σπουδαία αὐτὴ ἀποστολὴ τῆς ὀσφρήσεως ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ φτάνει στὰ ρουθούνια μας ἡ ὀρεκτικὴ τσίκνα μιᾶς καλοψημένης μπριζόλας. Ὕστερα, καθὼς μασᾶμε τὸ κρέας μέσα στὸ στόμα μας, αὐτὸ βγάζει ἀναθυμιάσεις, ποὺ ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὸν οὐρανίσκο ὡς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς μύτης μας, ὅπου βρίσκεται ἡ ἕδρα τῆς ὀσφρήσεως.

'Ενῶ ἡ γλῶσσα μας ἀντιλαμβάνεται μόνο τέσσερες βασικὲς γεύσεις — ἁλμυρή, γλυκειά, ξυνὴ καὶ πικρή — ἡ μύτη μας εἶναι ἱκανὴ νὰ διακρίνη δεκάδες χιλιάδων διαφορετικὲς ὀσμές, ὁλόενα δὲ ἀνακαλύπτονται καινούργιες.

Ἕνα ἁπλὸ πείραμα σᾶς πείθει γιὰ τὸν κύριο ρόλο ποὺ παίζει ἡ ὄσφρησι στὸ φαγητό μας. Μιὰ μέρα ποὺ θὰ συμβῆ νὰ ἔχετε βουλωμένη τὴ μύτη σας ἀπὸ συνάχι δυνατό, φιλοκόψετε μέσα σ' ἕνα πιάτο λίγο κρεμμῦδι καὶ σ' ἕνα ἄλλο λίγο μῆλο. Ὕστερα δέσετε τὰ μάτια σας, ὥστε νὰ ἐξουδετερώσετε τὴ δύναμι τῆς ὑποβολῆς τῆς ὁράσεως. Καὶ δοκιμάσετε τὸ περιεχόμενο τοῦ κάθε πιάτου χωριστά.

Θὰ διαπιστώσετε τότε πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσετε μὲ τὴ γεῦσι τὸ κρεμμῦδι ἀπ' τὸ μῆλο! Θὰ σᾶς φανῆ πὼς ἔχουν καὶ τὰ δυὸ τὴν ἴδια ὑπόγλυκη γεῦσι. Γιατὶ αὐτὴ μονάχα τὴν πληροφορία μπορεῖ νὰ σᾶς δώση ἡ γλῶσσα σας, ὅταν δὲν τὴ βοηθῆ ἡ μύτη σας.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ὅταν εἴμαστε συναχωμένοι, τὸ ζαμπόν μᾶς φαίνεται ὅμοιο στὴ γεῦσι μὲ τὸ ἀρνίσιο κρέας, τὸ κόκκινο κρασὶ μὲ τὸν κρῦο καφέ, τὰ μῆλα μὲ τὶς πατάτες, κλπ. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατὶ οἱ καλοφαγάδες τρῶνε σιγὰ-σιγά, ὥστε νὰ δώσουν τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ στὶς ἀναθυμιάσεις τῶν φαγητῶν νὰ εἰσχωρήσουν στὴ μύτη τους ἀπ' τὸν οὐρανίσκο.

'Η ἐπιστήμη ξέρει μέχρι ἑνὸς σημείου πῶς λειτουργεῖ ἡ ὄσφρησι. Τὸ ὄργανο τῆς αἰσθήσεως αὐτῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ μεμβράνες, μεγάλες ὅσο ἕνα γραμματόσημο, ποὺ βρίσκονται στὴν κορυφὴ τοῦ κάθε ρουθουνιοῦ. Οἱ μεμβράνες αὐτὲς εἶναι ἐφοδιασμένες μὲ πολλὲς λεπτὲς τρίχες.

Ὅταν λοιπὸν μιὰ ὀσμὴ φτάση στὶς τρίχες αὐτές, δημιουργεῖ ἠλεκτρικὰ ρεύματα, ποὺ μεταβιβάζονται ἀπὸ ἕνα πολύπλοκο νευρικὸ δίκτυο ὡς τὸν ἐγκέφαλο. Ἐκεῖ, «ἑρμηνεύονται» ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς ὀσφρήσεως, μ' ἕνα εἶδος «κώδικα», στὰ ἀντίστοιχα ὀσφραντικὰ αἰσθήματα.

Ἂν κλείσουμε τὰ μάτια μας καὶ τὴ μύτη μας, εἶναι ἀδύνατο νὰ διακρίνουμε τὸ κρασὶ ἀπ' τὸν κρῦο καφέ, ἢ τὰ μῆλα ἀπ' τὶς πατάτες, ἐφόσον δὲν μᾶς βοηθεῖ πιὰ ἡ ὄσφρησι.

'Ο ἄνθρωπος βασίζεται περισσότερο στὰ μάτια του, ἐνῶ ὁ σκύλος στὴ μύτη. Γι' αὐτὸ τὸ ὀσφραντικὸ κέντρον τοῦ ἀνθρώπου καλύπτει τὸ ἕνα εἰκοστὸν τῆς μεσαίας ἐπιφανείας τοῦ ἐγκεφάλου, ἐνῶ τοῦ σκύλου καλύπτει πάνω ἀπὸ τὸ ἕνα τρίτον.

Πῶς ὅμως ἡ ἐπίδρασι τῶν ὀσμῶν στὶς λεπτὲς τρίχες προκαλεῖ τὰ ἠλεκτρικὰ ρεύματα; Τί ἀκριβῶς συμβαίνει στὸ σημεῖο τῆς ἐπαφῆς;

Τὸ αὐτί μας δέχεται τοὺς ἤχους μὲ τοὺς παλμούς των. Τὸ μάτι μας συλλαμβάνει τὶς εἰκόνες μὲ τὰ φωτεινὰ κύματα. Προκειμένου ὅμως γιὰ τὴν ὄσφρησι, δὲν χωρεῖ μιὰ τόσο ἁπλὴ ἐξήγησι.

Γιὰ νὰ ἐξηγήσουν αὐτὸ τὸ μυστήριο, οἱ ἐπιστήμονες ἔχουν διατυπώσει διάφορες θεωρίες. Φαίνεται δὲ βέβαιο τώρα ὅτι τὸ ὄργανο τῆς ὀσφρήσεως δέχεται τὶς ὀσμές, ὄχι μ' ἕνα τρόπο μονάχα, ἀλλὰ μὲ περισσότερους.

'Ετσι, τὸ βλεννῶδες ὑγρὸ ποὺ περιβάλλει τὶς ὀσφραντικὲς τρίχες, συλλαμβάνει τὰ μόρια τῶν ἀτμῶν καὶ τῶν ἀναθυμιάσεων, τὰ διαλύει καὶ προκαλεῖ μιὰ χημικὴ ἀντίδρασι, ποὺ ἐπηρεάζει τὶς εὐαίσθητες τρίχες.

'Ἐξ ἄλλου, τὸ ὀσφραντικὸ ὄργανο ἔχει δέκτες μὲ πολύπλοκα σχήματα, ποὺ ἐπηρεάζονται μονάχα ἀπὸ ὁσμηρὰ μόρια τοῦ ἰδίου σχήματος — ὅπως ἀκριβῶς μιὰ κλειδαριὰ δέχεται μόνο τὸ ἀνάλογο κλειδί.

Τέλος, ἄλλα πειράματα δείχνουν πὼς μποροῦμε ν' ἀντιληφθοῦμε μιὰ ὡρισμένη μυρωδιά, ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ ἐπηρεάζει τὴ λεπτὴ ἰσορροπία τῶν ἐνζύμων τῶν ὀσφραντικῶν κυττάρων μας.

Μ' αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀκόμη πολύπλοκα μέσα, ἡ μύτη μας συλλαμβάνει, ἀναλύει καὶ «ἐξηγεῖ» τὶς διάφορες ὀσμές, μὲ ταχύτητα κι' εὐαισθησία ποὺ δὲν τὴν ἔχει οὔτε ἡ τελειότερη ἐργαστηριακὴ συσκευή. Πράγματι, ὅταν νοιώθουμε π. χ. τὸ ἄρωμα μιᾶς κοπέλλας ποὺ περνάει δίπλα μας στὸ δρόμο, ἀντιλαμβανόμεθα τὴν παρουσία μιᾶς ποσότητος μυρωδιᾶς τόσο ἐλαχίστης, ὥστε κανένα ἐπιστημονικὸ ὄργανο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀνακαλύψη.

Φανταστῆτε τώρα πόσο πιὸ λίγη εἶναι ἡ μυρωδιά, ποὺ ἀντιλαμβάνεται ἕνας σκύλος, μὲ τὴν εὐαίσθητη μύτη του...

Εἶναι γεγονὸς ὅτι, ὅταν ὑπάρχουν οἱ κατάλληλες συνθῆκες, μποροῦμε νὰ νοιώσουμε τὴ μυρωδιὰ τοῦ φόδου ἑνὸς ἄλλου ἀνθρώπου.

'Ορισμένοι εἰδικοὶ μάλιστα φρονοῦν πὼς μποροῦμε νὰ ξεχωρίσουμε ἔτσι διάφορα εἴδη φόβου, τὸ ἕνα ἀπ' τὸ ἄλλο!

Δὲν ὑπάρχει ὅριο στὸν ἀριθμὸ τῶν ὁσμῶν ποὺ μπορεῖ ν' ἀναγνωρίση ἡ ἀνθρώπινη μύτη. Θάταν δύσκολο δὲ νὰ τὰ βγάλη πέρα μὲ τέτοιο πλῆθος ἐντυπώσεων, ἂν δὲν εἶχε μιὰ ἀξιοσημείωτη ἱκανότητα προσαρμογῆς. Πράγματι, ὅταν μιὰ μυρωδιὰ εἶναι πολὺ δυνατή, ἡ μύτη μας προσαρμόζεται σ' αὐτήν, μὲ τὴ λεγομένη «ὀσφραντικὴ κόπωση».

Μυρίστε π. χ. ἕνα γαρύφαλο. Μὲ τὸ πρῶτο μύρισμα, θὰ νοιώσετε δυνατὴ τὴ μυρωδιά του, μὲ τὸ δεύτερο ἀσθενέστερη, καὶ στὸ τέλος θὰ σᾶς φανῆ πὼς δὲν μυρίζει καθόλου. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, δὲν ἀλγοτεύει ἡ μυρωδιὰ τοῦ λουλουδιοῦ, ἀλλ' ἡ εὐαισθησία τῆς μύτης σας.

Δυστυχῶς, τὸ ἴδιο φαινόμενο τῆς «ὀσφραντικῆς κοπώσεως» μᾶς ἐμποδίζει ν' ἀντιληφθοῦμε τὶς διάφορες μυρωδιὲς τοῦ σώματός μας.

Γι' αὐτό, οἱ 'Ανατολίτες π. χ. βρίσκουν ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς Δύσεως μυρίζουν «βουτυρίλαις», ἐνῶ οἱ ἴδιοι δὲν τὸ ἀντιλαμβάνονται καθόλου, γιατὶ τὸ ἔχουν συνηθίσει.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ἡ ἐξυπνη γυναῖκα πρέπει νὰ συμβουλεύεται τὸν ἄντρα της μήπως ἔχει βάλει πάρα πολὺ ἄρωμα, κι' ὄχι νὰ βασίζεται στὴ δική της μύτη.

Τὸ ὀσφραντικὸ ὄργανο μας ἔχει καὶ μιὰ ἐκπληκτικὴ ἱκανότητα «αἰσθητικῆς διακρίσεως».

'Ετσι, μιὰ μυρωδιὰ ποὺ μᾶς φαίνεται ὀρεκτικὴ στὸ τυρί, μᾶς ἀπολύτως δὲν ὑπάρχη στὰ αὐγά.

Κι' ἡ μυρωδιὰ τοῦ ψητοῦ μᾶς εὐχαριστεῖ, ὅταν εἶναι χυμένη μέσα στὴν κουζίνα, ὄχι ὅμως καὶ μέσα σ' ἕνα ἀνθοστολισμένο σαλόνι.

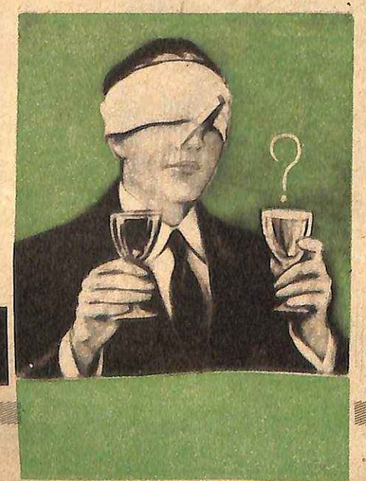
'Ἐξ ἄλλου, ἡ μύτη μας συνεργάζεται στενὰ μὲ τὴ μνήμη μας.

Συχνά, λοιπόν, μόλις νοιώσουμε μιὰ μυρωδιά, θυμόμαστε ἀμέσως πὼς τὴν ξαναοσθανθήκαμε κι' ἄλλοτε, σὲ κάποιο μακρυνὸ παρελθόν.

'Επίσης, εἶναι στενὴ ἡ συνεργασία τῆς ὀσφρήσεως μὲ τὴν ἀκοὴ καὶ τὴν ἀφή. Τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν μᾶς φαίνεται γλυκύτερο, ὅταν συνδυάζεται μὲ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνοιξιάτικων λουλουδιῶν.

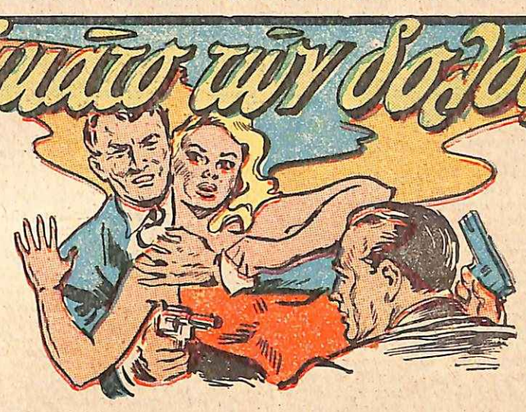
Κι' ἡ ἐπαφὴ τῶν χειλιῶν μιᾶς κοπέλλας εἶναι πιὸ μεθυστική, ὅταν εὐωδιάζουν συγχρόνως τὰ μαλλιά της.

Δίκαια λοιπὸν ἡ ὄσφρησι ἔχει ἐπονομασθῆ «ὁ συντομώτερος δρόμος πρὸς τὸ ὑποσυνείδητο».

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΕ'ΪΜΣ ΤΣΕ'ΪΖ

Τὸ σύνδρομο τῶν ὀσφρήσεων

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο Κόνραντ ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς Φράνσις καὶ ἐντείνει τὰ μέτρα προστασίας της. Μὰ κι' ἐκείνη φοβᾶται, ὁλοένα περισσότερο. 'Ο Κόνραντ τῆς ἐγγυᾶται πὼς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἀγγίξη. Ὕστερα τῆς ἐκμυστηρεύεται πὼς τὴν ἀγαπάει, καὶ τῆς προτείνει νὰ παντρευτοῦνε καὶ νὰ φύγουν μακρυά, μετὰ τὴ δίκη τοῦ Μάουρερ. Στὸ μεταξὺ ὁ Μάουρερ, βλέποντας τὴν ἀνικανότητα τῶν δικῶν του ἀνθρώπων, ἀναθέτει στὸ Φερράρι νὰ δολοφονήση τὴ Φράνσις. Ἐκεῖνος ζητάει ἕνα ἀεροπλάνο κι' ἕνα ἀκροβάτη, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του. Ὅταν φεύγη ὁ Φερράρι, ὁ Μάουρερ ἀναθέτει στὸ Σ'εγκελ νὰ τὸν δολοφονήση, ἀφοῦ σκοτώση πρῶτα ἐκεῖνος τὴ Φράνσις. 'Ο Εἰσαγγελεὺς φόρεστ φτάνει στὸ ἔξοχικὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένη ἡ Φράνσις, σ' ὁλόκληρο τὸ τελευταῖο πάτωμα. Μένει δὲ ἱκονοπιημένος κι' αὐτὸς ἀπ' τὴ φρούρησί της. 'Ωστόσο ὁ Φερράρι κατορθώνει νὰ εἰσχωρήση στὸ ξενοδοχεῖο, νὰ σκαρφαλώση ὡς τὴ σκεπὴ του κι' ἀπὸ κεῖ νὰ κυτάξη μέσα στὴν κάμαρα τῆς Φράνσις.

12ον Τρία ἄτομα βρίσκονταν ἐκεῖ μέσα: δυὸ γυναῖκες τῆς ἀστυνομίας κι' ἡ Φράνσις. Οἱ πρῶτες κάθονταν μακρυὰ ἀπ' τὸ παράθυρο. 'Η μιὰ διάβαζε, ἡ ἄλλη ἔπλεκε.

'Η Φράνσις, καθισμένη μπροστὰ στὴν τουαλέτα, βούρτσιζε τὰ μαλλιά της.

'Ο Φερράρι τὴν κύτταζε, κρεμασμένος μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω μέσ' στὸ σκοτάδι... Σ' ἕνα λεπτό, ἄφισε τὴ βούρτσα καὶ σηκώθηκε. Φοροῦσε μιὰ θαλασσιὰ ρόμπα, ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν ἐγλύστρησε κάτω ἀπὸ τὴ ζώνη της καὶ ἔπεσε στὸ πάτωμα. Τὴν ἄφησε ἐκεῖ καὶ πῆγε καὶ κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κοντὰ στὸ παράθυρο.

Μὲ μιὰ ἐπιδέξια ἔλξι τοῦ σώματος, ὁ Φερράρι ξαναβρέθηκε πάνω στὴ σκεπή. Κύτταξε τότε τὸ ρολόϊ του. Ἦταν 9½. Ἔπρεπε νὰ περιμένη μισὴ ὥρα ἀκόμη.

*

'Αφοῦ ἔφαγε ὁ Φόρεστ κι' ἔκαμε ἕνα μικρὸ περίπατο γύρω ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, πῆγε νὰ δρῆ τὸν Κόνραντ, στὴν κάμαρά του. Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ εἶπε:

— Δὲν ἦταν ἄσχημο τὸ φαγητό. Καλοπερνᾶτε ἐδῶ τοῦ λόγου σας!

— Ναί, ἀπάντησε ἀδιάφορα ὁ Κόνραντ. Λοιπόν, τὶ λέτε γιὰ τὴ Φράνσις;

— Εἶναι ὁμορφη, χαριτωμένη. Τῆς μίλησα πολλὴ ὥρα, καὶ πιστεύω πὼς τὴν ἔπεισα νὰ ὑπογράψη τὴν κατάθεσί της. Μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μοῦ δώση ἀπάντησι αὔριο τὸ πρωΐ.

'Ο Φόρεστ σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα πρόσθεσε:

— Τῆς μίλησα καὶ γιὰ σένα, Πώλ.

— Ἄ! Λοιπόν;

— Εἶναι ἀκόμα σαστισμένη, στὴ σκέψι πὼς θέλεις νὰ τὴν παντρευτῆς. Πρέπει νὰ κάνης ὑπομονή, Πώλ. Τῆς ὑποσχέθηκα πὼς, ἂν ὑπογράψη τὴν κατάθεσί της, θὰ τὴ στείλουμε γιὰ δυὸ μῆνες στὴν Εὐρώπη, μετὰ τὴ δίκη, μαζὶ μὲ σένα καὶ τὴ μὶς Φίλντιγκ. Φάνηκε νὰ τῆς ἄρεσε αὐτὴ ἡ ἰδέα.

— Σᾶς εἶπε ποῦ θὰ προτιμοῦσε νὰ πάη;

— Τῆς ἔδωσα ἐγὼ μιὰ συμβουλή: Τῆς εἶπα νὰ δῆ τὴ Βενετία... Ἂν δὲν καταφέρης νὰ τῆς πάρης τὰ ...«αλὰ μέσα σὲ μιὰ γόνδολα, τότε θὰ πῆ πὼς δὲν ἀξίζεις τίποτα!

— Σύμφωνοι, εἶπε χαμογελῶντας ὁ Κόνραντ. Πρὶν νὰ κάνουμε ὅμως σχέδια γιὰ τὸ μέλλον, θἄπρεπε νὰ φροντίσουμε νὰ δροῦμε ἕνα τρόπο γιὰ νὰ τὴν πᾶμε στὸ δικαστήριο χωρὶς νὰ πάθη τίποτα... Πῶς σᾶς φαίνονται τὰ μέτρα προφυλάξεως ποὺ ἔχω πάρει;

— Περίφημα! δήλωσε ὁ Φόρεστ. Διάλεξες καλὰ τὸ μέρος, Πώλ... Μὲ ποιὸν τρόπο ὅμως λογαριάζεις νὰ τὴν πᾶς στὸ δικαστήριο;

Σήκωσε ψηλὰ τὰ μάτια του καὶ πρόσθεσε:

— Ἄκου πόσο χαμηλὰ πετάει αὐτὸ τὸ ἀεροπλάνο!

Πραγματικὰ ὁ θόρυβος τοῦ μοτὲρ ἑνὸς ἀεροπλάνου εἶχε κάμει ν' ἀνασκιρτήσουνε κι' οἱ δυό τους.

— Εἶναι τὸ αὐτὸ ποὺ κάνει τὸ νυχτερινὸ δρομολόγιο Πάτσιφικ Σίτυ—Λὸς Ἄντζελες. Τέτοια ὥρα περίπου περνάει πάντα... εἶπε ὁ Κόνραντ, κυττάζοντας τὸ ρολόϊ του.

Ἦταν 10 ἀκριβῶς.

— Πιστεύω πὼς θὰ πρέπη νὰ τὴ μεταφέρουμε μέσα σ' ἕνα θωρακισμένο αὐτοκίνητο, μὲ ἰσχυρὴ φρουρά, πρόσθεσε. Καὶ θὰ τὴν κρατήσουμε ἐκεί, ὅσο θὰ διαρκέση ἡ δίκη. Ὑπάρχουν πολλὰ δωμάτια στὰ ὑπόγεια, ποὺ μποροῦμε νὰ τὰ διαθέσουμε.

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ γραπώσουμε τὸ Μάουρερ.

— Ἐξακολουθοῦν νὰ μὴν ὑπάρχουν εἰδήσεις γι' αὐτόν;

— Τηλεφώνησα πρὸ δέκα λεπτῶν στὸ Μπάρντιν. Ἔμαθε πὼς γύρισε ὁ Μάουρερ καὶ φροντίζει νὰ τὸ ἐξακριβώση.

— Γύρισε; Ποιὸς τοῦ τὸ εἶπε;

— Πάλι αὐτὸ τ' ἀεροπλάνο! διέκοψε ὁ Φόρεστ.

Τὸ ἀεροπλάνο, ποὺ πετοῦσε χαμηλά εἶχε περάσει μπροστὰ ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Μπᾶ! Κύτταξε, Πώλ!... πρόσθεσε ὁ εἰσαγγελεύς.

'Ο Κόνραντ πῆγε κοντά του, στὸ παράθυρο.

Εἶδε ἕνα μικρὸ ἀεροπλάνο, φωτισμένο ὁλόκληρο μὲ κόκκινες λάμπες «νέον», νὰ κάνη μιὰ δουτιὰ πρὸς τὴ θάλασσα. Ἔμοιαζε σὰν παράξενο παραδείσιο πουλί. Ἀφοῦ ἔκαμε μερικὲς βόλτες, ξαναγύρισε πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο.

— Ἄλλο διαφημιστικὸ κόλπο! εἶπε ὁ Φόρεστ.

'Ο Κόνραντ σκεπτότανε τὴ Φράνσις. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε γοργά, στὴ σκέψι πὼς θὰ πήγαινε μαζί της στὴ Βενετία...

'Ο εἰσαγγελεὺς εἶχε σκύψει ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ δῆ καλλίτερα τὸ ἀεροπλάνο, ποὺ ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ κτιρίου καὶ ξαναβουτοῦσε πρὸς τὴ θάλασσα.

— Κύτταξε λοιπὸν Πώλ! φώναξε.

Λίγο ἐκνευρισμένος γιὰ τὸ παιδιάστικο ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειχνε ὁ Φόρεστ, ὁ Κόνραντ πῆγε λίγο πιὸ κοντὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Τ' ἀεροπλάνο πετοῦσε τώρα κάτω ἀπ' τὸ γκρεμό, στὸ ὕψος τῶν κήπων τοῦ ξενοδοχείου. Φαινότανε καθαρὰ μιὰ σιλουέτα, ὄρθια πάνω στὸ ἕνα φτερό του, φωτισμένη ἀπὸ κόκκινα καὶ μπλὲ λαμπιόνια.

— Τελοσπάντων, μουρμούρισε ὁ Κόνραντ, οἱ ἄνθρωποι εἶναι πρόθυμοι νὰ κάνουνε τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ κερδίσουν μερικὰ δολλάρια!

— Ὅταν ἤμουνα μικρός, ὀνειρευόμουνα νὰ γίνω ἀκροβάτης σὲ ἀεροπλάνο, εἶπε ὁ Φόρεστ. Μὰ γιὰ κύτταξε κουραγιὸ ποὺ τόχει αὐτὸς ἐκεί!...

Τὸ ἀεροπλάνο ξαναγύρισε, πετώντας πάντα χαμηλά. 'Ο ἀκροβάτης στεκότανε στὸ πάνω στὰ χέρια του, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω.

Οἱ φωνὲς θαυμασμοῦ τοῦ πλήθους ποὺ εἶχε πλημμυρίσει τὸν κῆπο, σκέπαζαν ἀκόμη καὶ τὸ βόρυβο τοῦ μοτέρ.

— Κύτταξε! φώναξε στὸν Κόνραντ. Κρεμάστηκε τώρα ἀπ' τόνα χέρι...

'Ο Φόρεστ ἔσκυψε ἀπ' τὸ παράθυρο ὅσο πιὸ πολὺ μποροῦσε.

'Ο Κόνραντ ἔνοιωσε ξαφνικὰ νὰ γλυστράη τὸ χαλὶ ποὺ πατούσανε. Εἶδε τὸ Φόρεστ νὰ χάνη τὴν ἰσορροπία του, νὰ γέρνη μπροστὰ καὶ νὰ προσπαθῆ ἀπελπισμένος νὰ συγκρατηθῆ ἀπ' τὸ παράθυρο. Τὸν ἄρπαξε ἀμέσως ἀπ' τὸ σακκάκι κι' ἔβαλε ὅλη του τὴ δύναμι γιὰ νὰ τὸν κρατήση.

Τοῦ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ τοῦ ξέφευγε... Μὰ ὕστερα ὁ Φόρεστ κατώρθωσε νὰ

Μικρὲς ἱστορίες

Νομοταγὴς ἀλλὰ... παραχαράκτης!

'Ο ἀξιοπρεπὴς κ. Παραλίδης, ποὺ διατηρεῖ κατάστημα ὅπου πουλάει τὰ πάντα μὲ δόσεις, παίρνει μιὰ μέρα ἕνα σημείωμα ἀπὸ τὴν 'Εφορία, ποὺ τοῦ ζητάει ὡς φόρο 100.000 δραχμές.

Κι' ὁ κ. Παραλίδης, πρότυπον νομοταγοῦς πολίτη, πηγαίνει τὴν ἄλλη ἡμέρα στὸ ταμεῖο τῆς 'Εφορίας καὶ πληρώνει τὴν ὀφειλή του, δίχως καμμιὰ διαμαρτυρία.

Τὸν ἄλλο μῆνα ὅμως παίρνει κι' ἄλλη μιὰ εἰδοποίησι τῆς 'Εφορίας. Τὴ φορὰ αὐτὴ τοῦ ζητάει 200.000 δραχμές.

'Αλλὰ καὶ πάλι ὁ νομοταγὴς κ. Παραλίδης πηγαίνει πρωΐπρωΐ τὴν ἑπομένη στὴν 'Εφορία καὶ ἐξοφλεῖ τὸ χρέος του χωρὶς κανένα παράπονο...

'Αλλὰ μετὰ τρεῖς μῆνες, νέα εἰδοποίησι τῆς 'Εφορίας γιὰ 400.000 δραχμές. Καὶ ὅμως ὁ κ. Παραλίδης κι' αὐτὴ τὴ φορὰ πληρώνει ἀδιαμαρτύρητα. Φυσικά, ὅλοι οἱ ἐφοριακοὶ ἀπομένουν κατάπληκτοι. Ὅσο γιὰ τὸν ἔφορο, εἶνε τόσο... ἀπομένουν κατάπληκτοι. Ὅσο γιὰ τὸν ἔφορο, εἶνε τόσο... ἐνθουσιασμένος ὥστε, ὕστερ' ἀπὸ λίγο ζητάει 500.000 δρχ.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, τότε, σταματάει μπροστὰ στὴν 'Εφορία μιὰ καμιονέττα, κατεβαίνει ἀπ' αὐτὴ ὁ κ. Παραλίδης καὶ ζητάει ἐπειγόντως νὰ δῆ τὸν κ. Ἔφορο.

— Ὁρίστε, κύριε, ζητήσατε νὰ μὲ δῆτε; τοῦ λέει εὐγενικὰ ἐκεῖνος.

— Μάλιστα, ἀπαντᾶ μελισταλάκτα ὁ κ. Παραλίδης. Πρόκειται γιὰ τὸ νέο χρέος μου στὴν 'Εφορία. Ἐπειδὴ ὅμως φεύγω γιὰ τὴν Εὐρώπη καὶ δὲν προλαβαίνω, σᾶς φερα ἐδῶ τό... τυπογραφεῖο μου, ποὺ μ' αὐτὸ ἀπὸ καιρὸ τώρα σᾶς ἐξυπηρετῶ... Ἔτσι θὰ μπορῆτε νὰ πληρώνεστε μόνος σας, τυπώνοντας ὅσα χαρτονομίσματα σᾶς γουστάρει!...

δίνει στό πόδι άφοη καί ώραία γραμμή.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Παράδοσις 200 καί πλέον ἐτῶν δίνει τὸ δικαίωμα στὴ Γερμανικὴ Καλτσοβιομηχανία τῆς Σαξωνίας νὰ σᾶς παρουσιάση τὸ ἀνώτερο προϊὸν πείρας τῶν τεχνικῶν της.

Λεπτή καί πάντοτε μέσα στή Μόδα ἡ κάλτσα MONOFIL μπορεῖ νὰ φορεθῆ παντοῦ καί πάντοτε.

Στερεά μὲ τὴν καινούργια τεχνική, τῆς κατασκευῆς της, ἔχει ἐπιβληθῆ διεθνῶς.

Ελαστική ὅσο δὲν φαντάζεσθε ἡ MONOFIL ἐξασφαλίζει τὴ μεγαλύτερη διάρκεια ποὺ γνώρισε ποτὲ κάλτσα!...

Silex STRETCH εἶναι μιὰ ἄλλη κάλτσα (καινούργια δημιουργία) ποὺ στηρίζει τὴν ἐπιτυχία της στὴν ἐκπληκτική ἐλαστικότητά της.

*Ὅλα αὐτὰ εἶναι προϊόντα τοῦ Συγκροτήματος Καλτσοβιομηχανιῶν τῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας.

DEUTSCHER INNEN- UND AUSSENHANDEL TEXTIL BERLIN W 8, BEHRENSTR. 46 TELEGRAMM: DIATEX ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Γεν. Ἀντιπρόσ. διὰ τὴν Ἑλλάδα
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ
Πλατ. Καρύτση 11 - τηλ. 29-524

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝ ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ 5—8
Ακαδημίας 78 Τηλ 25 226

Συμβουλευθῆτε τὸ ραδιόφωνο σας, ἢ ἐνα ΠΙΚΑΠ
COLLARO
ΑΥΤΟΜΑΤΟΝ ΑΛΛΑΓΗΣ 10 ΔΙΣΚΩΝ LONG PLAYING
Type 1200
Πωλεῖται σὲ δύο
ἀπὸ κατασκήνωτα ραδιοφώνων καὶ Ἠλεκτρ. συσκευῶν
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
Μ. & Ι. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 6 - ΤΗΛ. 27 858
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ 39 - ΤΗΛ. 23-66

ξαναβρῆ τὴν ἰσορροπία του.

— Νὰ πάρη ἡ ὀργή! Παρὰ λίγο νὰ γκρεμιστῆτε! εἶπε λαχανιασμένα ὁ Κόνραντ.

Ὁ Φόρεστ ἦταν κατάχλωμος κι' ἔτρεμε σύγκορμος.

— Εὐχαριστῶ Πῶλ, εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή. Ἀλλοίμονό μου, ἂν ἐπεφτα ἀπὸ τόσο ὕψος! Θὰ μὲ μαζεύατε μὲ τὸ κουτάλι... Φαίνεται πὼς γλύστρησε τὸ χαλί...

Μὰ ὁ Κόνραντ εἶχε καρφωθῆ τώρα στὴ θέσι του κι' εἶχε γίνει ἄσπρος σὰν πανί. Γιατὶ εἶχε ἀκούσει ἕνα οὐρλιασμα σπαραχτικό, ποὺ σκέπασε τὸ βουητὸ τοῦ ἀεροπλάνου...

Ὁ Κόνραντ ὡρμησε ἔξω, στὸ διάδρομο, κι' ἔτρεξε σὰν τρελλὸς ὡς τὴν κάμαρα τῆς Φράνσις.

Δυὸ ἀστυνομικοὶ κάνανε τὸ ἴδιο, ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου. Ὁ Κόνραντ τοὺς ἔσπρωξε, γιὰ νὰ μπῆ πρῶτος.

Οἱ δυὸ γυναῖκες τῆς ἀστυνομίας φαίνονταν σὰν νάχαν γίνει ἀγάλματα. Ἡ Μαίντζ Φίλντιγκ δάγκανε τὰ χέρια της μ' ἀπελπισία.

Κι' ἡ Φράνσις εἶχε χαθῆ!

— Τί συνέβη, Μαίντζ; ρώτησε ὁ Κόνραντ μὲ πνιγμένη φωνή.

— "Επεσε!... "Εσκυβε ἀπ' τὸ παράθυρο, γιὰ νὰ δῆ τὸ ἀεροπλάνο... Ξαφνικά, ἔμπηξε μιὰ φωνή... "Ετρεξα κοντά της. Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά... Φαινόταν σὰν νὰ τὴν τραβοῦσε κάποιος ἀπ' ἔξω... Αγωνίστηκε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα τὸ χαλὶ γλύστρησε κάτω ἀπ' τὰ πόδια της, κι' ἔπεσε...

Ὁ Φόρεστ, ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει τὸν Κόνραντ, πλησίασε στὸ παράθυρο.

Πενῆντα μέτρα πιὸ κάτω, εἶδε στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὴ Φράνσις σωριασμένη πάνω στὴν ἄμμο, σὰν ξεχαρβαλωμένη κοῦκλα.

Ὁ Κόνραντ εἶχε πέσει σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Τὴν πάθαμε! εἶπε ὁ Φόρεστ. Νὰ πάρη ὁ διάβολος! Πάει περίπατο τώρα τὸ κατηγορητήριο κατὰ τοῦ Μάουρερ!

Τὸ ἀεροπλάνο πέταξε ἄλλη μιὰ φορὰ πάνω ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, κι' ὕστερα ἀπομακρύνθηκε γρήγορα πρὸς τὴ θάλασσα καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τὸ ἄλλο πρωΐ, στὶς 19, ὁ Μάουρερ ἔφτασε στὸ Δημαρχεῖο, μὲ μιὰ μπλὲ καὶ ἀσημένια Καντιλλάκ. Τὴν συνοδεύανε ὁ "Αμπε Γκόλλοβιτς καὶ τέσσερες σωματοφύλακες.

Μισὴ ὥρα πρίν, ὅλες οἱ ἐφημερίδες τῆς πόλεως εἶχαν ἀναγγείλει τὴν ἴδησι ὅτι ὁ Μάουρερ ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθῆ στὸν εἰσαγγελέα. Τὸν περίμενε λοιπὸν ὁλόκληρο πλῆθος ἀπὸ δημοσιογράφους, φωτορεπόρτερ καὶ ὁπερατὲρ τοῦ κινηματογράφου καὶ τῆς τηλεοράσεως.

Ὁ Μάουρερ βγῆκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. "Ενα πλατὺ χαμόγελο φώτιζε τὸ πρόσωπό του.

Οἱ ρεπόρτερ θέλησαν νὰ τὸν περικυκλώσουν, τοὺς ἐμπόδισαν ὅμως οἱ τέσσερες σωματοφύλακες του.

— Κάνετε λίγη ὑπομονή, παιδιά, τοὺς σύστησε ὁ Μάουρερ. Θάγω ἕνα σωρὸ πράγματα νὰ σᾶς πῶ, ὅταν θὰ βγῶ.

— Τί σᾶς κάνει νὰ πιστεύετε πὼς θὰ σᾶς ἀφίσουνε νὰ ξαναβγῆτε; φώναξε ἕνας δημοσιογράφος.

Ὁ Μάουρερ τοῦ χαμογέλασε καλοκάγαθα κι' ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια τοῦ Δημαρχείου.

— Τὸ γουρούνι! εἶπε ἕνας ρεπόρτερ. Αὐτὴ τὴ φορὰ σεν ποόκειται νὰ γλυτώσῃ!

— "Ετσι ἐ; τὸν εἰρωνεύθηκε ἕνας συνάδελφός του, τοῦ «Πάτσιφικ Χέραλντ». Ἐγὼ στοιχηματίζω ὅ,τι θέλετε πὼς σὲ δέκα λεπτὰ θὰ τὸν δοῦμε νὰ ξαναβγαίνῃ ἐλεύθερος.

— Σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ βάλετε στοίχημα, ἀπάντησε ὁ πρῶτος μὲ οἶκτο. Ξέρω καλὰ πὼς ὁ Φόρεστ ἔχει ὁρκιστῆ νὰ τὸν τσακίσῃ!

— Δὲν ξέρετε ὅμως ἴσως πὼς ὁ μόνος μάρτυς ποὺ εἶχε γιὰ νὰ στηρίξῃ τὴν κατηγορία του, ἔπεσε χτὲς τὸ βράδυ ἀπ' τὸ παράθυρο!... Ὁ Μάουρερ δὲν ἄφισε ποτὲ ζωντανὸ κανένα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ καταθέσῃ ἐναντίον του.

— Ἦταν ἕνα δυστύχημα, ἐπέμεινε ὁ πρῶτος ρεπόρτερ μ' ἔξαψι. Μίλησα μὲ τὸν Κόνραντ... κι' αὐτὸς ξέρει τὰ πράγματα!

— Χμ! Εἴσαστε ὁ μόνος ποὺ πιστεύετε αὐτὸ τὸ παραμύθι περὶ δυστυχήματος... ἐσεῖς κι' ὁ Κόνραντ!

Ἡ λογομαχία τους αὐτὴ συνεχιζόταν ἀκόμη ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ὅταν τὸ πλῆθος ἀναταράχθηκε ξαφνικά. Εἶχαν φανῆ στὴν ἐξώπορτα οἱ τέσσερες σωματοφύλακες, μὲ τὸ Μάουρερ ἀνάμεσά τους!

Ὁ Μάουρερ ἀκτινοβολοῦσε. Στάθηκε στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, κυττάζοντας τὸν κόσμο. Ὁ "Αμπε Γκόλλοβιτς, βρισκότανε δίπλα του, χλωμὸς καὶ κουρασμένος.

— Λάθος ἤτανε λοιπόν, παιδιά! εἶπε ὁ Μάουρερ μὲ ὕφος ναρούμενο.

— Μιὰ στιγμή, κύριε Μάουρερ! φώναξε ὁ ἐκφωνητὴς τῆς τηλεοράσεως. Μπορεῖτε νὰ πῆτε δυὸ λόγια στὸ μικρόφωνο;

Ὁ Μάουρερ πλησίασε στὸ μικρόφωνο καὶ εἶπε:

— Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ εὐχαριστήσω ὅλους τοὺς φίλους μου γιὰ τὴν ὑποστήριξι καὶ τὴν ἐνθάρρυνσι ποὺ μοῦ πρόσφεραν, ὅταν βρισκόμουνα σὲ μιὰ θέσι... πολὺ λεπτή. Εὐτυχῶς, ἐπρόκειτο γιὰ παρεξήγησι.

»"Οπως ξέρετε ὁλοι σας, μὲ κατηγορούσαν πὼς ὁλοφώνησα τὴ μὶς Τζουν "Αρνοτ, μια ἀπο τὶς καλύτερες φίλες μου.

Δυσκολεύτανε γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὸ καλοκάγαθο χαμόγελό του, κάτω ἀπ' τὴν περιφρονητικὴ ματιὰ τοῦ δημοσιογράφου τοῦ «Πάτσιφικ Χεραλντ», ποὺ στεκότανε στὴν πρώτη σειρά. Ἀποφάσισε με το νοῦ του νὰ τοῦ δώσῃ τὸ γρηγορώτερο ἕνα καλὸ μάθημα...

— Ναί, μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες φίλες μου, ξαναεῖπε. Ὁ εἰσαγγελεὺς εἶν' ἕνας ἄνθρωπος ἀδίκαστος καὶ ἀμεροληπτος, ποὺ τὸν θαυμάζω πραγματικά. Πίστευε εἰλικρινὰς πὼς ἦταν δικαιολογημένη ἡ κατηγορία ἐναντίον μου, κι' ἔκανε τὸ καθῆκον του ἐκδίδοντας τὸ ἔνταλμα συλλήψεώς μου.

Ὁ Μάουρερ χαμήλωσε τὴ φωνή του, χαμογέλασε καὶ προσπάθησε ν' ἀποφύγῃ τὶς ματιὲς ποὺ καρφώνονταν πάνω του. Ἐνδιαφερόταν κυρίως γιὰ τοὺς πομποὺς τῆς τηλεοράσεως. Αὐτοὶ θὰ τὸν μεταφέρανε στὰ σπίτια τόσων χιλιάδων ἠλιθίων, ποὺ ξόδευαν τὰ λεφτά τους στὰ κέντρα διασκεδάσεώς του καὶ στὰ χαρτοπαίγνια ποὺ εἶχε στὸν ἐλεγχό του. "Αξιζαν τὸ ἀσήμαντο στοιχεῖο βασίσθηκε ἡ κατηγορία!

»Τὴν παραμονὴ λοιπὸν τῆς δολοφονίας, εἶχα κάψει λίγο τὸ δάχτυλό μου. Καθὼς ἔπιασα δὲ τὸ μολύβι, ματώθηκε... "Υστερα μοῦπεσε τυχαίως μέσα στὸν ὀχετό. Δὲν ἔκανα τὸν κόπο νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ κεῖ μέσα. "Εχω εὐτυχῶς ἀρκετὰ λεφτά, κι' ἄλλα χρυσὰ μολύβια.

Χαιωγέλασε σαρκαστικὰ καὶ πρόσθεσε:

— Τί φταίω ἐγὼ ἂν τὸ αἷμα μου εἶναι τῆς ἴδιας ὁμάδος μὲ τῆς μὶς "Αρνοτ;

"Υστερα ὁ Μάουρερ κατέβηκε τὰ ὑπόλοιπα σκαλοπάτια καὶ πῆδησε μέσα στ' αὐτοκίνητό του. Ὁ Γκόλλοβιτς κάθησε δίπλα του, ἐνῶ οἱ σωματοφύλακες κρατοῦσαν τοὺς δημοσιογράφους μακρυὰ ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, ποὺ ξεκίνησε κι' ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως.

Μόλις βρέθηκαν μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο, ὁ Μάουρερ ἔγειρε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω καὶ ξέσπασε σ' ἕνα γέλιο ποὺμοιαζε μὲ γαύγισμα.

— Δὲν θἄθελα νὰ χάσω αὐτὸ τὸ θέαμα οὔτε γιὰ ἕνα βασίλειο! Εἶδες τί μοῦτρα ἔκανε ὁ Φόρεστ, ὅταν τοῦ ἔδωσα τὶς «ἐξηγήσεις» μου;... Ξεμπλέξαμε κι' αὐτὴ τὴ φορά, διάβολε!

» Τώρα ἂς μιλήσουμε γιὰ σοβαρὰ πράγματα. "Ακουσε, "Αμπε. "Εχω νὰ σοῦ ἀναθέσω κάποια μικρὴ δουλίτσα. Θέλω νὰ μοῦ ἑτοιμάσῃς μιὰ λεπτομερῆ κατάστασι τῆς περιουσίας μου.

Ὁ Γκόλλοβιτς τοὔρριξε μιὰ φιλύποπτη ματιά.

— Τί συμβαίνει, Τζάκ; ρώτησε.

— Ἴσως ν' ἀποτραβηχτῶ ἀπ' τὴ «δουλειά». Βαρέθηκα πιὰ αὐτὸ τὸ Συνδικᾶτο. Ἂν θέλουν, ἂς ἀναλάβουν αὐτοὶ τὴν Καλιφορνία. Ἐγὼ δὲν ἐνδιαφέρομαι πιά.

— Νόμιζα πὼς ἤθελες νὰ ξεκάνῃς τὸ Φερράρι..

Ὁ Μάουρερ χαμογέλασε, μὰ ἡ ματιά του ἦταν παγωμένη.

— Ἀλήθεια, ἀπάντησε. Ὁ Σέγκελ ὅμως τὰ θαλάσσωσε καὶ πάλι! Δὲν ξέρει ἄλλο τίποτα, ἀπ' τὸ νὰ παρασταίνῃ τὸν ὁμορφονηὸ μὲ τὶς γυναῖκες.

Ὁ Γκόλλοβιτς κύτταξε τὸ Μάουρερ. Εἶχε χλωμιάσει ἀκόμα πιὸ πολύ.

— Τί ἀκριβῶς ἔγινε; ρώτησε.

— Ὁ Φερράρι φάνηκε πιὸ καπάτσος ἀπ' τὸ Σέγκελ... Μιλήσαμε τηλεφωνικῶς μὲ τὸ Μπίγκ Τζόε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τοῦ εἶπα πὼς ἐγὼ δὲν εἶχα κομμιὰ ἀνάμιξι...

Ἡ μεγάλη Καντιλλὰκ πέρασε τὴν καγκελλόπορτα τῆς βίλλας τοῦ Μάουρερ καὶ προχώρησε στὴν κεντρικὴ ἀλλέα. Ὁ Γκόλλοβιτς πρόσεξε κάμποσα ἄτομα ποὺ περιδιαβάζανε στὸ ἡλιόλουστο πάρκο.

— Τί εἶν' ὅλοι αὐτοί; ρώτησε. Τί κάνουνε ἐδῶ;

— Πῆρα τὰ μέτρα μου, ἀπάντησε ὁ Μάουρερ. Δὲν μ' ἀρέσει νὰ διακινδυνεύω.

Ὁ Γκόλλοβιτς δὲν εἶπε τίποτα, ἀλλ' ἀνατρίχιασε.

Πίστευε λοιπὸν ἀληθινὰ ὁ Μάουρερ πὼς οἱ λίγοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν φυλάξουν ἀπ' τὸ Φερράρι;

Τ' αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι.

— Γειά σου, "Αμπε, εἶπε ὁ Μάουρερ. Μὴν ξεχάσῃς νὰ μοῦ φέρῃς γρήγορα τὸν κατάλογο ποὺ σοῦ ζήτησα... "Ισως νὰ φύγω ἀπόψε.

— Τζάκ! πρόφερε βραχνὰ ὁ Γκόλλοβιτς. Τί θὰ γίνω ἐγώ, ἂν φύγῃς;

Ὁ Μάουρερ τὸν κύτταξε.

— Ἐσύ; ἀπάντησε ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Θὰ τὰ βγάλῃς πέρα, διάβολε! Θὰ σοῦ βρῆ κάποια δουλειὰ ὁ Μπίγκ Τζόε. Μήπως εἶσαι κανένα μωρό, κι' ἔχεις ἀνάγκη ἀπ' τὴ νταντά σου;

Κατέβηκε ὕστερα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ μπῆκε στὸ σπίτι, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἐπελπισία τοῦ Γκόλλοβιτς.

Τρεῖς ἄντρες φύλαγαν στὸ χῶλ. Σηκώθηκαν, βλέποντας τὸ Μάουρερ.

— Τὰ μάτια σας δεκατέσσερα, παιδιά! τοὺς σύστησε ἐκεῖνος.

— Ναί, ἀφεντικό.

Ὁ Μάουρερ μπῆκε στὸ μεγάλο ἡλιόλουστο σαλόνι.

Ἡ Ντολορὲς στεκόταν κοντὰ σ' ὁ παράθυρο. Ἦταν πολὺ ὁμορφη, μὲ τὸ ἁπλὸ μαῦρο φόρεμά της ποὺ τὴν ἔβγαζε ἀκόμα πιὸ λεπτή.

— Γειά σου, Τζάκ, εἶπε.

— Καλημέρα, Ντόλλυ, ἀπάντησε ὁ Μάουρερ. Θὰ μοῦ δώσῃς νὰ πιῶ κάτι;

Πῆγε κοντά της καὶ κύτταξε ἀπ' τὸ παράθυρο στὸν κῆπο. Οἱ ἄνθρωποί του πηγαινοέρχονταν, ὁπλισμένοι μὲ ντουφέκια.

— Ὁ Σέγκελ ἐπιχείρησε νὰ σκοτώσῃ τὸ Φερράρι... εἶπε ὁ Μάουρερ ἐνῶ ἡ Ντολορὲς γέμιζε τὸ ποτῆρι του.

"Επεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς τὸ παράθυρο καὶ πρόσθεσε:

— Ὁ Φερράρι τοῦ φύτεψε ἕνα μαχαῖρι στὴν καρδιά... Τώρα λοιπὸν θεώρησα φρόνιμο νὰ πάρω μερικὲς προφυλάξεις, ὥσπου νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν πόλι μας ὁ Φερράρι.

Ἡ Ντολορὲς ἄφισε τὸ ποτῆρι πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι, κοντά του.

— Ξέρεις, εἶν' ἡ τελευταία φορὰ ποὺ πίνω μαζί σου, τῆς εἶπε ἐκείνος. Φεύγω.

— Ἀλήθεια τὸ λές;

— Ναί. Πηγαίνω στὴ Φλόριντα. Θ' ἀποχαιρετήσω γιὰ πάντα τὸ Συνδικᾶτο. "Οσο γιὰ σένα, δὲν ξέρω τί νὰ σὲ κάνω.

— Μπᾶ, μὴ στενοχωριέσαι γιὰ μένα, εἶπε ἡ Ντολορὲς χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ.

Πλησίασε στὸ παράθυρο. Ὁ Μάουρερ γέλασε κι' ἀπάντησε:

— Δὲν στενοχωριέμαι καθόλου. Ἀλλά... ὁ "Αμπε δὲν μοῦ φαίνεται ν' ἀξίζῃ μεγάλα πράγματα, ὡς σύζυγος! Κι ὕστερα, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τοῦ συμβῇ κάποιο μικρὸ δυστύχημα. Θὰ σὲ λυποῦσε πολύ, αὐτό;

— Ὄχι, καθόλου.

— Νόμιζα πὼς ἐλπίζες νὰ σὲ φορτωθῇ στὴν καμπούρα του!

— Πῶς σοῦ κατέβηκε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

Ἡ Ντολορὲς κύτταξε τώρα τὴ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὴ βεράντα. Μιὰ μικρὴ σιλουέτα, μαυροφορεμένη, ἀνέβαινε τὰ σκαλοπάτια. "Ηταν ὁ Φερράρι!

Βάδιζε ἀργὰ κι' ἀθόρυβα, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ παράθυρο.

Πέρασε μπροστὰ ἀπὸ ἕνα φρουρό, κι' ὕστερα ἀπὸ ἄλλο. Κανεὶς τους δὲν κουνήθηκε. Τὸν κύτταζαν μονάχα νὰ προχωρῇ ἀργά, σὰν φάντασμα...

— Κάνω λάθος λοιπόν; εἶπε ὁ Μάουρερ. Μήπως τάχεις ρίξει στὸ Σέγκελ;

— Ὄχι, πρόφερε ἡ Ντολορές.

Ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ διευθύνθηκε ἀργὰ πρὸς τὴν πόρτα.

— Θὲς νὰρθῶ μαζί σου, Τζάκ; ρώτησε.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε χαμογελώντας.

— Δὲν πρόκειται νὰ πᾶς πουθενά... πουθενά! ἀπάντησε.

Παραξενεύτηκε λίγο, ποὺ δὲν διέκρινε καθόλου φόβο στὰ ὡραῖα της μάτια.

— Καταλαβαίνω... τοῦ εἶπε ἁπλά.

Κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα ποὺ ἔβλεπε στὸ χῶλ.

Οἱ δυὸ φρουροὶ δὲν βρίσκονταν πιὰ ἐκεῖ ἀπ' ἔξω.

Καθὼς ἀνέβαινε σιγὰ - σιγὰ στὴν κάμαρά της, ἡ Ντολορὲς ἀναρωτιόταν τί ζωὴ θὰ περνοῦσε ἀργὰ μὲ τὸ Φερράρι...

Μπῆκε στὴν κάμαρά της καὶ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα. Εἶχε ζήσει τέσσερα χρόνια μαζὶ μὲ τὸ Μάουρερ, εἶχε μοιραστῆ τὸ κρεβάτι του, εἶχε δεχτῆ τὰ δῶρα του καὶ τὶς προσβολές του μαζί...

Ἔνοιωσε ξαφνικὰ ἕνα κρύο στὴν καρδιά.

Ἔκλεισε τὰ μάτια της, περιμένοντας τὸν κρότο ποὺ θὰ τῆς ἀναγγελλε πὼς ἦταν πιὰ χήρα τοῦ Μάουρερ, στὴ διάθεσι τοῦ Φερράρι.

Ἡ πιστολιὰ ποὺ ἀντήχησε στὸ κάτω πάτωμα τῆς φάνηκε σὰν μιὰ γροθιὰ καταστηθα.

Ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ νέρια της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ, γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Δὲν ἔκλαιγε γιὰ τὴν τύχη τοῦ Μάουρερ ἀλλὰ γιὰ τὴ δική της...

ΤΕΛΟΣ

Red Spot ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ Red Spot διότι:

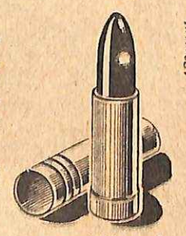
Τὸ κραγιὸν ΡΕΝΤ ΣΠΟΤ κατασκευάζεται ἰμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες ἀνακαλύψεις τῆς ἐπιστήμης στὸν τομέα τῶν καλλυντικῶν καὶ συνδιάζει ὅλες τὶς τελευταῖες τελειοποιήσεις καὶ ἀξιώσεις σας.

Πρῶτον: Εἶναι λεπτὸ στὰ χείλη καὶ δὲν τὸ αἰσθάνεσθε παχύ.

Δεύτερον: Γράφει μαλακὰ καὶ δὲν εἶναι στεγνό.

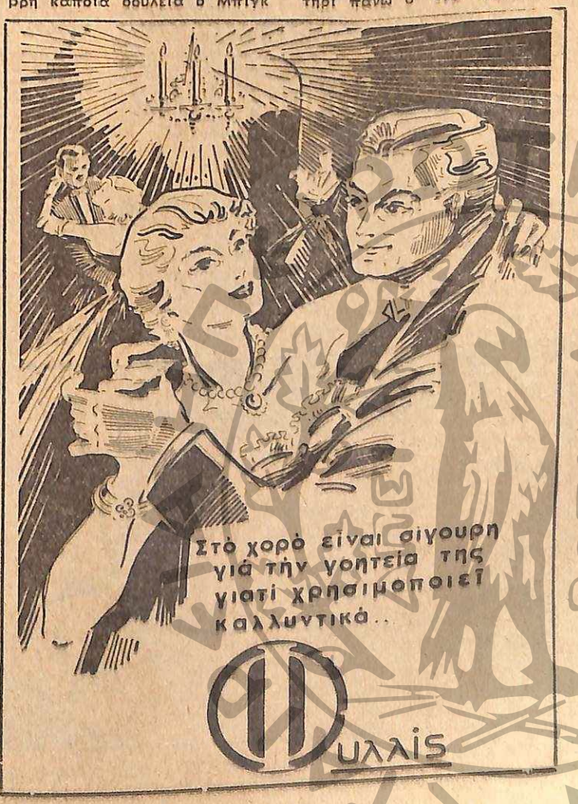
Τρίτον: Δὲν βγαίνει ΑΛΛΑ καὶ δὲν σκάει τὰ χείλη.

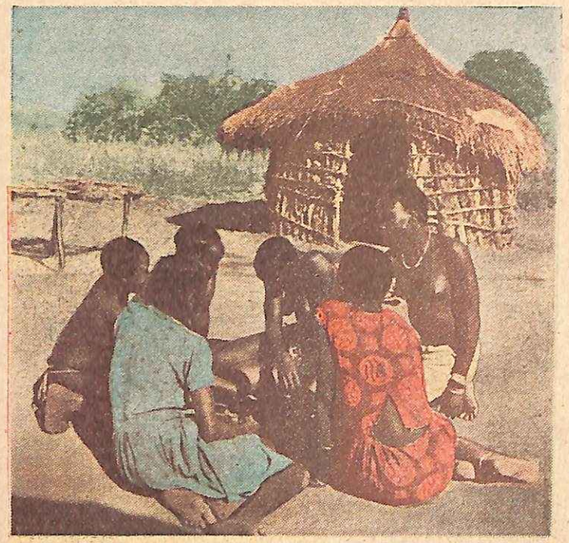
Τέταρτον: Ἔχει ΚΑΙ ὅλους τοὺς μοντέρνους ἀνοικτοὺς χρωματισμούς.

Χρυσὴ θήκη μὲ τρεῖς πράσινους κύκλους

ΓΕΝ. ΑΝΤ. Π. ΣΕΤΤΑΣ Μπουμπουλίνας 10 - Τηλ. 612.893

Νεαρὲς μαῦρες σκλάβες καὶ μικρὰ κορίτσια περιμένουν τὴ μεταφορά τους στὰ παζάρια τοῦ ἀνατολικοῦ Σουδάν.

Οἱ ἀνθρωποκυνηγοὶ τῆς Ἀφρικῆς

ΑΠΟΤΕΛΕΙ κοινὸ μυστικὸ πὼς τὸ ἐμπόριο σκλάβων μεταξὺ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς ἀραβικῆς Χερσονήσου ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ βρίσκεται σὲ ἐξαιρετικὴ ἀκμή. "Ολες οἱ προσπάθειες τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ὅλοι οἱ ἀγῶνες, σήμερα τοῦ ΟΗΕ καὶ τῆς Ἰντερπόλ, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξαφανίσουν τὴν πιὸ ἐπονείδιστη αὐτή, γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἀπὸ κάθε ἄλλη μορφὴ λαθρεμπορίου.

Τὸ «μαῦρο ἐλεφαντόδοντο», ὅπως ὠνόμαζαν ἄλλοτε τοὺς μαύρους σκλάβους, δὲν ἔχει πάψει νὰ εἶναι περιζήτητο στὶς ἀραβικὲς χῶρες καὶ βρίσκονται πάντα οἱ ἄνθρωποι, ποὺ εἶναι πρόθυμοι νὰ διακινδυνεύσουν τὸν θάνατο ἢ μιὰ μακροχρόνια φυλάκισι καὶ νὰ ὑποβληθοῦν στὶς σκληρὲς ταλαιπωρίες, ποὺ ἀπαιτοῦν αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἐπιχειρήσεις στὴν ἔρημο, γιὰ νὰ κερδίσουν τὰ ὑψηλὰ ποσὰ ποὺ προσφέρονται.

"Αν, ὅμως, τὸ ὅτι τὸ ἐμπόριο τῶν σκλάβων δὲν ἔχει ἐξαφανιστῆ, ἀποτελῆ, καθὼς εἴπαμε, κοινὸ μυστικό, τὸ ἄγνωστο, ὡς χθές, ἦταν ποιοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ τὸ διευθύνουν ποιὲς εἶναι οἱ κεφαλὲς τῆς πολυπλόκαμης καὶ παντοδύναμης αὐτῆς σπείρας.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀνεξιχνίαστο, ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα, αἴνιγμα, ἔδωσε μιὰ ἀπάντησι ἀπροσδόκητη ὁ Γάλλος ἱεραπόστολος Ζὰν Μπατίστ Λὰ Γκραβιέρ, ποὺ ἐπέστρεψε τελευταία ἀπὸ μιὰ περιοδεία του στὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἐξέθεσε ἀναλυτικά, μ' ἕνα ὑπόμνημα, ποὺ ὑπέβαλε στὸν ΟΗΕ καὶ τὴν Ἰντερπόλ, τὶς διαπιστώσεις του.

Οἱ κεφαλὲς τῶν δουλεμπόρων — ἀπεκάλυψε ὁ Γάλλος ἱεραπόστολος — εἶναι Γερμανοὶ πρώην στρατιῶτες τοῦ Ρόμμελ ποὺ κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν τὴν αἰχμαλωσία ἢ νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ στρατόπεδα καὶ ποὺ ἐμειναν ἀπὸ τότε στὴν Ἀφρική.

Οἱ Γερμανοὶ αὐτοὶ βετεράνοι, τοῦ «"Αφρικα Κὸρπς» ἀποτελοῦν τὸν συνδετικὸ κρίκο μεταξὺ... παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως! Αὐτοὶ παραλαμβάνουν ἀπὸ τοὺς «ἀνθρωποκυνηγοὺς» τὸ «ἐμπόρευμα» καὶ αὐτοὶ τὸ παραδίδουν ἔπειτα στοὺς "Αραβες δουλεμπόρους, ποὺ ἀναλαμβάνουν... τὴν λιανικὴ πώλησι καὶ τὴν διανομὴ του!

Ὁ ρόλος τῶν «ἀνθρωποκυνηγῶν» ποὺ εἶναι καὶ ὁ πιὸ δύσκολος, ἔχει ἀνατεθῆ στὶς ἡμιάγριες φυλὲς τοῦ ὀροπεδίου Τιμπέστι, ποὺ ἀριθμοῦν συνολικὰ 10.000 ἢ 12.000 ψυχές, καὶ ποὺ ἀπόζοῦσαν πάντα, στὴν χέρσα καὶ πετρώδη περιοχὴ ποὺ κληρονόμησαν ἀπὸ τοὺς προγόνους τους, μὲ τὴν λησταία καὶ τὶς ἐγκληματικὲς ἐπιθέσεις σὲ ἰθαγενεῖς καὶ παραπλανημένους ταξιδιῶτες.

Οἱ ἀνθρωποκυνηγοί, ὁπλισμένοι ὡς τὰ δόντια, διενεργοῦν μιὰ νύχτο αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι σ' ἕνα χωριὸ μαύρων. Αἰχμαλωτίζουν τοὺς ἄντρες, τὰ παιδιὰ καὶ τὶς νέες γυναῖκες, σκοτώνουν τοὺς γέρους καὶ τὶς γρηᾶς, βάζουν φωτιὰ στὶς ἀχυρένιες καλύβες καὶ φεύγουν, ἀφήνοντας πίσω τους ἕναν μακάβριο σωρὸ ἀπὸ στάχτη. Ἀμέτρητα ἀφρικανικὰ χωριά, στὸ Σουδάν, στὴ λίμνη Τσάντ, στὸ Νότιο Μαρόκο, στὴν Οὐγκάτα, βρέθηκαν ἔτσι, ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, ξεριζωμένα ἐξαφανισμένα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Γῆς! Ἀλυσοδεμένοι, οἱ αἰχμάλωτοι τῶν ἀνθρωποκυνηγῶν ἀρχίζουν τότε μιὰ μαρτυρικὴ πορεία ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ἔρημο, ἀφοῦ «ἀφέντες» τους, καβάλλα στὶς γκαμῆλες, μαστιγώνουν ἀλύπητα αὐτοὺς ποὺ καθυστεροῦν.

Τὰ καραβάνια, ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Βορείου καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, συγκεντρώνονται στὸ ὁρμητήριο τῶν δουλεμπόρων, τὸ ὀροπέδιο τοῦ Τιμπέστι, ὅπου σὲ λίγο θὰ ἀρχίσῃ ἡ δεύτερη φάσι τῆς «προωθήσεως τοῦ ἐμπορεύματος ποὺς τὸν προορισμό του».

Πολλὲς φορές, οἱ αἰχμάλωτοι περιμένουν ἑβδομάδες ὁλόκληρες, ὥσπου νὰ φθάσῃ μιὰ φάλαγγα μὲ φορτηγὰ αὐτοκίνητα καὶ νὰ κατέβουν γεροδεμένοι, ἔξυπνοι ἄντρες, μὲ πιστόλια ζωσμένα στὴ μέση, ποὺ μιλοῦν τὴν γλῶσσα τοῦ τόπου μὲ σπασμένη, ξενικὴ προφορά, γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ ἔργο τῆς διαλογῆς. Εἶναι οἱ παληοὶ σύντροφοι τοῦ Ρόμμελ, οἱ σημερινοὶ ἀφηγητὲς τῆς σπείρας τῶν δουλεμπόρων!

Τὸ παζάρι μὲ τοὺς ἀνθρωποκυνηγοὺς τοῦ Τιμπέστι γίνεται χωρὶς χρονοτριβές. Καταχωνιάζοντας τὸ παληὸ ἔθιμο, ποὺ ἀπαιτοῦσε νὰ διαπληκτίζονται ἐπὶ ὁλόκληρες ὧρες ὁ ἀγοραστὴς μὲ τὸν πωλητὴ γιὰ τὴν τιμή, οἱ Γερμανοὶ πρώην στρατιῶτες καθώρισαν... ἑνιαῖο τιμολόγιο.

Προσφέρουν ἕνα τουφέκι γιὰ τοῦτες νέες καὶ ὡραῖες κοπέλλες. "Ενα πιστόλι ἢ μιὰ λόγχη γιὰ ἕνα κορίτσι τεσσάρων ὡς ἑπτὰ ἐτῶν. "Ενα κιθώτιο μὲ πυρομαχικὰ γιὰ ἕνα νέο καὶ γερὸ ἄντρα. Γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους, ποὺ χαρακτηρίζονται ὡς «ἐπισφαλὲς ἐμπόρευμα», ἐπειδὴ σπάνια μόνο μιὰ χειροδομβίδα ἢ μιὰ ἀρμαθιὰ φυσίγγια.

"Οταν οἱ διαπραγματεύσεις τελειώσουν, ἡ φάλαγγα τῶν φορτηγῶν, ὅπου ἔχουν τώρα ἐπιβιβασθῆ καὶ οἱ αἰχμάλωτοι, ξεκινάει γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι. "Ενα ταξίδι πολλῶν ἑκατοντάδων χιλιομέτρων, ποὺ διασχίζει τὴν πιὸ φλεγόμενη ζώνη τῆς Ἀφρικῆς, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ ὀροπέδιο τοῦ Τιμπέστι, γιὰ νὰ καταλήξῃ στοὺς ὅρμους τοῦ Σουδάν, στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα.

"Αν, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ, ἕνας ἀπὸ τοὺς σκλάβους ἐπιχειρήσῃ νὰ ἀποδράσῃ, μπορεῖ νὰ εἶναι σίγουρος πὼς ἡ ἀπόπειρά του δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα ἐπιτυχίας. "Αν ὁ Γερμανὸς φρουρὸς δὲν τὸν σκοτώσῃ, πρὶν προλάβῃ νὰ ἀπομακρυνθῆ, θὰ βρῇ ἕναν πολὺ τραγικώτερο θάνατο, πεθαίνοντας ἀπὸ πείνα καὶ δίψα στὴν ἔρημο.

Ἀπὸ τὴν στιγμή, ποὺ ἡ φάλαγγα τῶν φορτηγῶν θὰ φτάσῃ στὶς ἀνατολικὲς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς, ὁ ρόλος τῶν βετεράνων τοῦ "Αφρικα Κὸρπς ἔχει τελειώσει. Καλοντυμένοι "Αραβες ἔμποροι, ποὺ τὰ πλοῖα τους μένουν κρυμμένα στοὺς ὅρμους τῆς παραλίας — περιμένοντας μιὰν ἀσέληνη νύχτα, γιὰ νὰ διενεργήσουν, μὲ σδυσμένα τὰ φῶτα, τὴν μεταφορὰ στὶς ἀραβικὲς ἀκτὲς — παραλαμβάνουν τὸ «ἐμπόρευμα», πληρώνοντας καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν μέθοδο τῆς προκαθωρισμένης ταρίφας.

Κατὰ τὶς πληροφορίες, ποὺ μπόρεσε νὰ συλλέξῃ ὁ Ζὰν Μπατίστ Λὰ Γκραβιέρ, οἱ ἰσχύουσες σήμερα τιμὲς στὰ λιμάνια τοῦ ἀνατολικοῦ Σουδάν, εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

Γιὰ μιὰ νέα στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της καί, ἐπιπλέον, πολὺ ὡραία, 20.000 νέες δραχμές.

Γιὰ μιὰ ὡραία μιγάδα ἢ νέγρα μὲ πολὺ ἀνοιχτόχρωμη ἐπιδερμίδα, 30.000 ὡς 40.000 νέες δραχμές.

Γιὰ ἕνα νέο καὶ γερὸ ἄντρα, 10.000 νέες δραχμές.

Τέλος, γιὰ μικρὰ ἀγόρια ὡς 10 ἐτῶν 1000 ὡς 3.000 δραχμὲς καὶ γιὰ μικρὰ κορίτσια ὡς 9 ἐτῶν ἢ νέες κοπέλλες χωρὶς ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά, 1000 ὡς 10.000 νέες δραχμές.

Ἀπὸ τὰ λιμάνια τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, τὸ ἐμπόρευμα διοχετεύεται ἀμέσως πρὸς ὅλες τὶς ἀραβικὲς χῶρες, κυρίως τὴν Ὑεμένη καὶ τὴν Σαουδικὴ Ἀραβία: Σὲ πασάδες, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσουν αὐτὸ τὸ «ἀνθρώπινο ὑλικὸ» στὰ χαρέμια τους, σὲ μεγαλογαιοκτήμονες, ποὺ θὰ ἔχουν δωρεὰν — μετὰ τὴν ἀρχικὴ δαπάνη — ἐργατικὰ χέρια γιὰ τὰ κτήματά τους, σὲ κακόφημους οἴκους τῆς Βηρυττοῦ καὶ ἄλλων κέντρων τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

"Ομως, τὸ «ἄνθος» τῶν σκλάβων δὲν ἀποστέλλεται κατευθεῖαν στοὺς ἀγοραστές του.

Οἱ δουλέμποροι, ὅπως ἔχει ἐξακριβωθῆ, τὸ στέλνουν σὲ μιὰ... σχολὴ σκλάβων, ποὺ λειτουργεῖ μυστικὰ κοντὰ στὴ Μεδίνα καὶ ὅπου τὰ δυστυχισμένα ἀνδράποδα διδάσκονται πῶς νὰ ἐξυπηρετοῦν αὔριο στὴν ἐντέλεια τοὺς «κυρίους» τους, γιὰ ὁποιο σκοπὸ κι' ἂν θελήσουν νὰ τοὺς χρησιμοποιήσουν!

Φυσικὰ — παρατηρεῖ ὁ Γάλλος ἱεραπόστολος — οἱ «ἐκπαιδευμένοι» αὐτοὶ σκλάβοι τῆς τελευταίας κατηγορίας εἶναι περιζήτητοι καὶ ἀγοράζονται σὲ τιμὲς ἀκόμη ὑψηλότερες ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴ πελατεία τῶν δουλεμπόρων!

Τὸ ἐμπόριο τῶν σκλάβων καθοδηγεῖται ἀπὸ Γερμανούς, πρώην στρατιῶτες τοῦ Ρόμμελ

Ἡ ζώνη τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου διεξάγεται τὸ ἐμπόριο τῶν σκλάβων μὲ ὁρμητήριο τὸ ὀροπέδιο τοῦ Τιμπέστι, Ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα τὸ «ἐμπόρευμα» διοχετεύεται στὸ ἐσωτερικὸ τῶν ἀραβικῶν χωρῶν.

✪✪

Μουσικὴ στὶς ἐγχειρήσεις

Ἡ μουσικὴ χρησιμοποιεῖται σὲ ὡρισμένες κλινικὲς τῶν Παρισίων, γιὰ νὰ καταπραΰνωνται οἱ ἀσθενεῖς ποὺ ὑποβάλλονται σ' ἐγχείρησι μὲ τοπικὴ ἀναισθησία. Φαίνεται δὲ ὅτι τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἱκανοποιητικώτατα.

Μὲ τὴ μουσικὴ ὁ ἄρρωστος νοιώθει μιὰ νευρικὴ χαλάρωσι καὶ ξεχνάει ὅ,τι συμβαίνει γύρω του. "Ετσι, ἡ ἐγχείρησι γίνεται εὐκολώτερη κι' ἡ ἀνάρρωσι πιὸ γρήγορη.

Μόλις ἀρχίζει νὰ ἐπιδρᾷ τὸ τοπικὸ ἀναισθητικό, μιὰ νοσοκόμα φοράει ἀκουστικὰ στὸν ἄρρωστο, ὥστε ν' ἀκούῃ τὴ μουσικὴ αὐτὸς μονάχα.

Δέκα εἴδη μουσικῆς — ἀπὸ τὴν κλασσικὴ ἕως τὴ τζάζ — δοκιμάσθηκαν πάνω σὲ 50 ἐγχειριζομένους, γιὰ νὰ βοεθῇ τὸ ἀποτελεσματικώτερο. Μιὰ καλόγρηγα ἐξεδήλωσε τὴν προτίμησί της στὰ ἔργα τοῦ Σοῦμπερτ, ἐνῶ ἕνας μεσόκοπος βιομήχανος προτίμησε μουσικὴ τοῦ Μέντελσον καὶ τοῦ Χάϊνκελ.

Τὰ καινούργια αὐτοκίνητα

Μιὰ ἐντυπωσιακὴ καὶ πολυδάπανη διαφημιστικὴ ἐκστρατεία στὶς Η.Π.Α.

Σ' ὅλες τὶς χῶρες ποὺ κυκλοφοροῦν αὐτοκίνητα, μία ἀπὸ τὶς κυριώτερες φροντίδες τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν βιομηχάνων ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν διάθεσι τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶνσι νὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ γιὰ τὰ καινούργια μεντέλα τους καὶ γιὰ τὶς τελειοποιήσεις ποὺ ἔκαναν στὰ παληά.

Στὴν Εὐρώπη, τὸ ἐπιδιώκουν αὐτὸ κυρίως μὲ τὶς ἐκθέσεις ποὺ ὀργανώνουν κάθε τόσο στὶς μεγάλες πόλεις καὶ μὲ διάφορες ἄλλες μικρότερες ἐκστρατεῖες. Ἀλλὰ οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἀρκεσθοῦν σὲ τόσο ὀρθόδοξα καὶ «ὀπισθοδρομικὰ» μέσα, γιὰ νὰ διαφημίζουν ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα εἴδη τῆς βιομηχανίας τους. "Οπως μὲ ὅλες τὶς διαφημίσεις, μόνο κάτι ἐντυπωσιακὸ καί, κυρίως, πρωτότυπο, μπορεῖ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τοῦ ἀμερικανικοῦ ἀγοραστικοῦ κοινοῦ.

"Ετσι, ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια δημιουργήθηκε ἡ «Μοτόραμα»— ἡ πιὸ ἐντυπωσιακὴ καὶ πολυδάπανη διαφημιστικὴ ἐκστρατεία τοῦ κόσμου, ποὺ τὴν ὀργανώνει μία ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες βιομηχανικὲς ἑταιρίες τῆς Ἀμερικῆς, ἡ Τζένεραλ Μότορς.

Ἑκατὸν εἴκοσι περίπου πελώρια φορτηγὰ αὐτοκίνητα, ποὺ ἐπικοινωνοῦν μεταξύ τους μὲ τηλέφωνα, ξεκινοῦν κάθε χρόνο ἀπὸ τὸ Ντητρόϊτ, φορτωμένα μὲ τὰ ἐκθέματα τῆς «Μοτόραμα» καὶ διασχίζουν τὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρο στὸ ἄλλο.

Ἡ ἔκθεσι μένει 5 - 7 μέρες σὲ κάθε μεγάλη πόλι καὶ στὸ μεγάλο χρονικὸ διάστημα ποὺ κρατάει ἡ περιοδεία της, τὴν ἐπισκέπτονται ἑνάμισυ ἑκατομμύριο ἄτομα. Γιὰ τὴ φετεινὴ «Μοτόραμα», ποὺ ἀρχισε κιόλας τὴν περιοδεία της, οἱ ὀργανωτές της ὑπολογίζουν ὅτι θὰ τραβήξῃ πάνω ἀπὸ δύο ἑκατομμύρια ἐπισκέπτες.

Προκειμένου νὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου οἱ ὀργανωτὲς τῆς ἐκθέσεως δὲν διστάζουν νὰ ξοδέψουν τὰ πιὸ ἀπίθανα ποσὰ μὲ πραγματικὰ ἀμερικανικὴ ἁπλοχεριά. Ἀρκεῖ νὰ φανταστῇ κανεὶς ὅτι τὸ φορτίο τῶν 120 αὐτοκινήτων εἶναι ἀσφαλισμένο γιὰ πέντε ἑκατομμύρια δολλάρια!...

"Ενας θεατρικὸς βίασος ἀκολουθεῖ παντοῦ τὴν ἔκθεσι αὐτὴ καὶ δίνει κάθε βράδυ δωρεὰν παραστάσεις γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες της. Φέτος, τὸ θεατρικὸ μέρος περιλαμβάνει 65 γνωστοὺς Ἀμερικανοὺς ἠθοποιοὺς καὶ μιὰ ὀρχήστρα μὲ περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι ὄργανα ποὺ δίνουν κάθε βράδυ τὶς παραστάσεις τους, ποὺ δὲν διαφέρουν σὲ τίποτ' ἀπὸ τὶς πλούσιες καὶ φαντασμαγορικὲς ἐπιθεωρήσεις τοῦ Μπροντγουαίη.

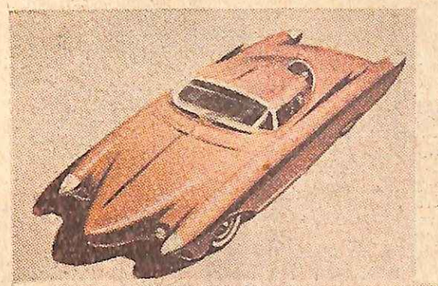
Ἀλλωστε, καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο παρουσιάζονται τὰ διάφορα εἴδη εἶναι πάντα πρωτότυπος. Ἀπὸ τὰ κυριώτερα ἐκθέματα τῆς φετεινῆς περιοδείας, εἶναι ἕνας τεράστιος μετάλλινος σκελετὸς μὲ διάμετρο 18 μέτρων, πάνω στὸν ὁποῖον εἶναι τοποθετημένα πέντε ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα αὐτοκίνητα τῆς ἑταιρίας. "Ενα ἄλλο αὐτοκίνητο, εἶναι κρεμασμένο πάνω ἀπὸ μιὰ τεχνητὴ δεξαμενή, ἐνῶ στὴν κορυφὴ ἑνὸς τρίτου προβάλλεται μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία μικρῆς διαρκείας. Συνολικά, ὑπάρχουν 26 μοντέλλα αὐτοκινήτων, ποὺ τῶν περισσοτέρων ἡ κατασκευὴ στοίχισε γύρω στὶς δέκα χιλιάδες δολλάρια γιὰ τὸ καθένα.

Φυσικά, ὁ κύριος σκοπὸς τῆς «Μοτόραμα» εἶναι νὰ παρουσιάσῃ στὸν κόσμο ὅλα τὰ προϊόντα τῆς ἑταιρίας ποὺ τὴν ὀργανώνει καὶ ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ σκεύη τῆς κουζίνας γιὰ νὰ φτάσουν ὡς αὐτοκίνητα - συνεργεῖα καὶ τραῖνα. Μαζὶ μὲ ὅλα αὐτά, οἱ ἐπισκέπτες βλέπουν καὶ κριτικάρουν διάφορα προϊόντα, ποὺ δὲν κυκλοφοροῦν στὴν ἀγορά, ἀλλὰ ποὺ εἶναι πιθανὸν νὰ βιομηχανοποιηθοῦν, ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι κέρδισαν τὴ συμπάθεια τοῦ κοινοῦ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καινούργια μοντέλα, ἡ ἔκθεσι αὐτὴ περιλαμβάνει καὶ ἕξη αὐτοκίνητα ποὺ τὰ σχέδιά τους εἶναι φτιαγμένα σύμφωνα μὲ τὶς πιὸ ἐπαναστατικὲς ἀντιλήψεις τῶν σχεδιαστῶν καὶ περιλαμβάνουν διάφορες τελειοποιήσεις, ποὺ οἱ μηχανικοὶ διστάζουν νὰ τὶς ἐφαρμόσουν στὰ αὐτοκίνητα τῆς παραγωγῆς, γιατὶ δὲν ξέρουν πῶς θὰ τὰ ὑποδεχθῇ τὸ κοινό.

Τὸ καθένα ἀπὸ τὰ μοντέλα αὐτὰ στοιχίζει γύρω στὶς 200 - 250 χιλιάδες δολλάρια καὶ ἡ ἑτοιμασία του ἀρχίζει δέκα μῆνες πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀρχίζει ἡ περιοδεία τῆς «Μοτόραμα». Μηχανικοὶ καὶ σχεδιαστὲς προσπαθοῦν νὰ φτιάξουν ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ νὰ συμβιβάζεται μὲ τὴν τεχνικὴ πρόοδο ποὺ ἔγινε μέσα στὸν τελευταῖο χρόνο καὶ παράλληλα νὰ ἔχῃ πιθανότητες ἐμπορικῆς ἐπιτυχίας.

Γιὰ τὸν κάθε τύπο αὐτοκινήτου, παράγεται ἀπὸ ἕνα μοντέλο τοῦ μέλλοντος. Τὰ περισσότερα ἐξαρτήματα καὶ ἡ μηχανή του κατασκευάζονται μὲ τὸ χέρι — πρᾶγμα ποὺ δικαιολογεῖ καὶ τὸ ἀπίστευτα μεγάλο κόστος τους.

Πέντε ἀπὸ τὰ ἐπαναστατικὰ μοντέλα τοῦ 1956

Μιὰ τέτοια σπατάλη, θὰ ἦταν ἀδικαιολόγητη, ἂν οἱ ὑπεύθυνοι τῆς ἑταιρίας δὲν ἦταν βέβαιοι ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ σφυγμομετροῦν τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοῦ καὶ ἀποφεύγουν ἄλλα, πιὸ τεράστια ἔξοδα. Γιατί, ὅταν τὰ αὐτοκίνητα τοῦ μέλλοντος ἐκτίθενται στὴν «Μοτόραμα», εἰδικοὶ ὑπάλληλοι παρακολουθοῦν τὰ σχόλια τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ ζητᾶν τὴ γνώμη τους πάνω σ' αὐτά. "Οσες ἀπὸ τὶς καινοτομίες ποὺ ἐμφανίζουν τὰ μοντέλλα αὐτὰ γίνονται εὐνοϊκὰ δεκτές, χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὰ αὐτοκίνητα τοῦ ἑπομένου χρόνου.

Τὴν πρώτη θέσι ἀνάμεσα στὰ φετεινὰ ἐκθέματα, π. χ. κατέχει ἕνα πυραυλοκίνητο τετραθέσιο αὐτοκίνητο, ποὺ λύνει πολλὰ προβλήματα. Σὲ ἕνα ἄλλο, οἱ πόρτες ἀνοίγουν πρὸς τὰ πάνω, ἐνῶ σὲ ἕνα τρίτο ἡ κουκούλα ἀνασηκώνεται μόλις ἀνοίξῃ μιὰ πόρτα, ὥστε ὁ ἐπιβάτης δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ μπῇ. Ἑνὸς ἄλλου τὸ τιμόνι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα λεβιὲ εἶναι τοποθετημένα μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε ὁ ὁδηγὸς μπορεῖ νὰ ὁδηγῇ εἴτε ἀπὸ τὴν δεξιὰ εἴτε ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ μπροστινοῦ καθίσματος.

Στὴν ἴδια ἔκθεσι, οἱ σχεδιαστὲς καὶ οἱ μηχανικοὶ τῆς «Τζένεραλ Μότορς» ἐκθέτουν τὸ τραῖνο τοῦ μέλλοντος ὅπως φαντάζονται ἐκεῖνοι ὅτι θὰ εἶναι. Ἡ ἀναπαράστασί του—σὲ μικρογραφία φυσικά, — εἶναι τόσο πιστή, ὥστε στὸ ἐσωτερικό του φαίνονται ἀκόμη καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ἐπιβατῶν.

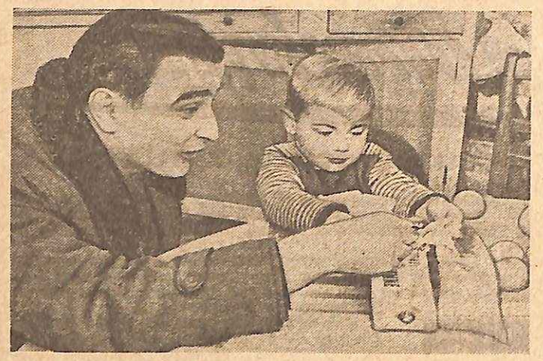
✪✪

Οἱ κίνδυνει ἀπὸ τοὺς τεχνητοὺς δορυφόρους

Οἱ ἀμερικανικὲς ἀσφαλιστικὲς ἑταιρίες κάνουν χρυσὲς δουλειές, ἀσφαλίζοντας τοὺς ἀφελεῖς Ἀμερικανοὺς ἐναντίον τῶν κινδύνων ἀπὸ ἐνδεχόμενη πτῶσι ἑνὸς τεχνητοῦ δορυφόρου πάνω στὴ Γῆ. Τὸ ποσὸν τῆς ἀσφαλείας ὡρίσθηκε σὲ 1 ἑκατομμύριο δολλάρια, τὰ δὲ ἀσφάλιστρα μόνον σὲ 7 ἑκατοστὰ τοῦ δολλαρίου τὸ μήνα. Τὰ ἐλάχιστα αὐτὰ ἀσφάλιστρα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τεράστιο κέρδος, κάνουν τοὺς Ἀμερικανοὺς νὰ σχηματίζουν μακρυὲς οὐρὲς ἔξω ἀπὸ τὰ ἀσφαλιστικὰ γραφεῖα.

Ἡ φετεινὴ ἔκθεσι περιέχει ἀκόμη καὶ ἕνα πυραυλοκίνητο αὐτοκίνητο!...

'Ο Ζάν Μαζάκ καί τό παιδάκι του, πού γιά χάρι του ξαναγίνε πάλι άπό γκάνγκστερ ένας τίμιος βιοπαλαιστής.

ΞΑΝΑΓΙΝΕ ΤΙΜΙΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ

'Η συγκινητική ιστορία ένός πρώην γκάνγκστερ

'Ο Ζάν Μαζάκ, ένας άπό τούς πιό γνωστούς γκάνγκστερ τής Γαλλίας, ώδηγήθηκε έδώ καί δυό μήνες στό 16ο έπανορθωτικό δικαστήριο τού Παρισιού, γιά νά δικαστή σχετικά μέ κάποια παληά του διάρρηξη, πού είχε προηγηθή άπό άλλα του άδικήματα, γιά τά όποία τό δικαστήριο τής πόλεως 'Αμιένης τόν είχε καταδικάσει σέ πέντε χρόνια φυλακή.

Τήν ποινή αύτή τήν είχε κάνει όλόκληση στίς φυλακές τής 'Αμιένης καί θά ήταν πιά έλεύθερος, άν δέν ύπήρχε ή έκκρεμότης, πού τόν έφερε στό παρισινό δικαστήριο.

'Ο δικαστής, πού θά τόν δίκαζε, όνόματι Σαζάλ, ήταν νέος στήν ήλικία κι' άνηκε στήν κατηγορία τών άνθρώπων, πού πιστεύουν ότι σέ ώρισμένες περιπτώσεις ή καλοσύνη κι' ή έπιείκειά είναι άποτελεσματικώτερες άπό τήν αύστηρότητα.

Είχε μελετήσει καλά τόν φάκελλο τού κατηγορουμένου, πρίν έρθη ή μέρα τής δίκης. "Ηξερε, πώς είχε καταδικαστή έννιά φορές γιά διάφορα σοβαρά άδικήματα κι' ότι ήταν ένας άνθρωπος κυριολεκτικά τού σκοινιού καί τού παλουκιού. Γιά τό θάρρος του καί τίς ίκανότητές του, τόν στρατολογούσαν πάντα άνάμεσα στούς συμπρώτους οί διάφορες συμμορίες τού Παρισιού, τής Λυών, τής 'Αμιένης καί τής Μασσαλίας καί τ' όνομά του είχε φιγουράρει πολλές φορές στίς στήλες τών έφημερίδων, πού τόν παρουσίαζαν σάν ένα άπ' τούς πιό άπαίσιους καί π ' ενους κακοποιούς.

'Ο δικαστής Σαζάλ, ώστόσο, είχε δώσει ιδιαίτερη προσοχή στήν άναφορά τού διευθυντή τών φυλακών τής 'Αμιένης, πού ύπήρχε, άνάμεσα στά άλλα έγγραφα, στόν φάκελλο τού κατηγορουμένου.

'Η άναφορά αύτή έλεγε τά έξής: "Οταν, έδώ καί τρία χρόνια, άνακοινώθηκε στόν Ζάν Μαζάκ πώς ή γυναίκα του μέ τήν όποία συζούσε στή Λυών, είχε φέρει στόν κόσμο ένα άγοράκι, ό κατάδικος έγινε άμέσως διαφορετικός άνθρωπος.

'Ενώ πρώτα ήταν τό πιό άνυπότακτο στοιχείο, μέσα στίς φυλακές, άρχισε άπό τή μέρα έκείνη νά δείχνη ύποδειγματική συμπεριφορά. "Υστερα άπό λίγο ζήτησε δουλειά καί τού άνάθεσαν νά πλέκη ψάθες γιά καρέκλες.

Γιά κάθε ψάθα πληρωνόταν 85 φράγκα, ρίχτηκε δέ τόσο πολύ στή δουλειά αύτή, ώστε τού δόθηκε ή άδεια νά έργάζεται άκόμη καί μετά τό σωφρητήριο.

Κάθε φράγκο, πού μάζευε, ό Μαζάκ τό έδωζε κατά μέρος γιά τό παιδί του. Καί κάθε μήνα, έστελνε ά πό τή φυλακή τίς δώδεκα χιλιάδες φράγκα γιά νά πληρώνη τά έξοδα διατροφής τού παιδιού του, πού ή μητέρα του, μιά γυναίκα έλαφρών ήθών, τό είχε παρατήσει λίγους μήνες μετά τή γέννησή του σ' ένα ζευγάρι ήλικιωμένων χωρικών, σέ κάποιο προάστειο τής Λυών.

Σ' όλο τό διάστημα αύτών τών τριών χρόνων, ό Μαζάκ, δουλεύοντας μέρα καί νύχτα, είχε στείλει γιά τό παιδί του τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα, πού άντιστοιχούσαν σέ τέσσερις χιλιάδες έφτακόσιες ψάθες γιά καρέκλες!...

'Ο δικαστής Σαζάλ σκεφτόταν τό μικρό έκείνο άγοράκι, καθώς κύτταζε μπροστά του τόν Ζάν Μαζάκ, πού έπρεπε νά τόν καταδικάση πάλι σέ φυλάκισι.

— Τό άδίκημα, γιά τό όποίο κατηγορείσαι, είπε στόν κατηγορούμενο, είναι όλότελα άποδεδειγμένο καί πρέπει νά σέ καταδικάσω σέ άρκετούς μήνες φυλάκισι. Τί έχεις νά πής γιά άπολογία σου;

— Σάς ξητώ νά μ' άφήσετε έλεύθερο, άποκρίθηκε ό Μαζάκ, καί σάς ύπόσχομαι, πώς δέν θά ξαναδώσω άφορμή στή δικαιοσύνη. Θά ξήσω σάν τίμιος άνθρωπος καί θά δουλέψω γιά τό παιδί μου, γιατί δέν θέλω νά γνωρίση τήν άθλιότητα, πού μ' έσπρωξε στό έγκλημα.

— Καί ποιός μέ βεβαιώνει, πώς δέν θά ξαναρχίσης πάλι τά ίδια; τόν ρώτησε ό δικαστής. "Εχεις κακούς φίλους σέ πολλές πόλεις. Θά σέ ύποδεχτούν μ' άνοιχτή άγκαλιά καί θά σού προσφέρουν «δουλειά». Θάναι, λοιπόν, μεγάλος ό πειρασμός γιά σένα.

— Σάς τό βεβαιώνει τό παιδί μου, κ. δικαστά, άποκρίθηκε μέ είλικρίνεια ό Μαζάκ. Δέν θά μέ νικήση κανένας πειρασμός. 'Η άγάπη γιά τό παιδί μου θά μού δώση τή δύναμι ν' άντισταθώ καί νά ζήσω πιά τή ζωή τού τίμιου άνθρώπου.

— Καλά, τού είπε τότε ό δικαστής Σαζάλ, θά δοκιμάσουμε.

"Ετσι, έδώ καί δυό μήνες, ό Ζάν Μαζάκ άφέθηκε έλεύθερος. 'Η άστυνομία τού έδωσε ένα χαρτί ύποχρεωτικής μεταβάσεώς του στή Λυών, όπου θάπρεπε νά παρουσιαστή στήν έκεί όργάνωσι τού «Στρατού τής Σωτηρίας». 'Η όργάνωσι αύτή τού έξασφάλισε κρεβάτι καί συσσίτιο, ώσπου νά πιανε κάπου δουλειά.

'Ο Ζάν Μαζάκ είχε τώρα νά άντιμετωπίση ένα μεγάλο πρόβλημα. "Επρεπε, μέ τή δουλειά πού θάπιανε, νά έπαρκή στή συντήρησι τού παιδιού του καί τού έαυτού του.

'Επειδή δέν ήξερε καμμιά τέχνη καί δέν ήταν γραμμένος σέ κανένα έργατικό σωματείο, δυσκολεύτηκε πολύ νά τά βγάζη πέρα.

'Αλλά τό θάρρος δέν τού άπόλειψε. "Οταν έπισκέφτηκε τό παιδάκι του καί τό σφιξε στήν άγκαλιά του, ύπήρξε ό πιό εύτυχισμένος άνθρωπος τού κόσμου. Κι' ή άγάπη του γι' αύτό τό πλάσματάκι, τού έδωσε όλη τήν ψυχική δύναμι, ώστε νά σταθή στόν τίμιο δρόμο, πού είχε τόσες δυσκολίες γι' αύτόν.

'Η ιστορία αύτή, έγινε στό μεταξύ γνωστή άπό τίς έφημερίδες κι' ένας βιομήχανος τής Λυών, τόν πήρε θυμωρό στά γραφεία τής έπιχειρήσεώς του.

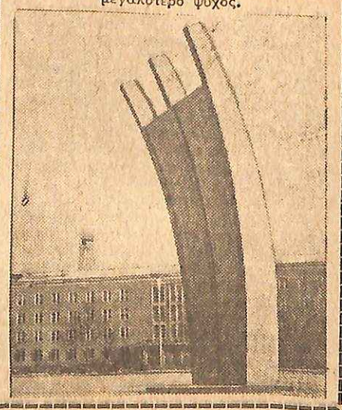
"Ετσι τώρα είναι εύκολο πιά στόν πρώην γκάνγκστερ νά φυλάξη τόν λόγο, πού έδωσε στόν δικαστή, γιατί ό μισθός του άρκεί γιά νά ζούν καλά κι' αύτός καί τό παιδάκι του.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΜΟΔΑ
Τό κομψό αύτό καπελλάκι, πού λανσάρει ό παρισινός οίκος μόδας τής Ζάν Μπλανσό μέ τό όνομα «κοκτέϊλ», άποτελείται άπό μιά καλότα άπό γκρίζο μαλακό ύφασμα, κι' έχει μπρο άπό γαλάζια ψάθα καί ένα μεγάλο φιόγκο άπό βελοῦδο στό πίσω μέρος.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΡΟΛΟΪ ΜΕ ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΚΟΥΡΝΤΙΣΜΑ
"Ενα έλβετικό έργαστάσιο ρολογιών κατασκεύασε τό πρώτο γυναικείο ρολόϊ, πού κουρντίζεται αύτομάτως. Παρά τίς προσπάθειες κανείς ώστόσο δέν είχε έπιτύχει μέχρι σήμερα αύτό τό κούρντισμα, λόγω τού μικρού μεγέθους τών γυναικείων ρολογιών. Στή φωτογραφία μας, τό νέο ρολόϊ πού κουρτίζεται μόνο μέ τίς κινήσεις τού χεριού καί πού είναι συγχρόνως άδιάβροχο, άντιμαγνητικό καί άνεπηρέαστο άπό τή ξέστη καί άπό τό μεγαλύτερο ψῦχος.

ΕΝΑ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΠΕΣΟΝΤΩΝ
Στήν πλατεία Φερεμπελλίγερ τού Δ. Βερολίνου, κοντά στό άεροδρόμιο τού Τέμπελχωφ, έγιναν πρό ήμερών τά άπο καλυπτήρια τού μοντέρνου αύτοῦ μνημείου τών πεσόντων Βρεταννῶν καί 'Αμερικανῶν άεροπόρων, οί όποιοι θυσιάστηκαν γιά νά έξασφαλίσουν τά άπαραίτητα τρόφιμα στούς κατοίκους τοῦ δυτικοῦ Βερολίνου πού είχε άποκλεισθή άπό τούς Ρώσους. Οί Γερμανοί δέν ξέχασαν τούς εύεργέτες τους καί πρό πανός έκείνους πού κατά τόν Ιούνιο τοῦ 1948 βρῆκαν τραγικό θάνατο προσπαθώντας νά τούς έξασφαλίσουν τό καθημερινό τους ψωμί.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΑΣ ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ

—Μαρίτσα... τί κάνεις έκεί άπάνω; Κάνε γρήγορα, γιατί θάρθουν νά πάρουν τά ρούχα...

—Μιά στιγμή κι' έρχομαι, μαμά, άκούστηκε ή τραγουδιστή φωνή μιᾶς κοπέλλας, πού βρισκόταν στό πατάρι, πάνω άπό τό μικρό μαγαζάκι μέ τά ψιλικά.

'Η Μαρίτσα δέν ήταν μεγάλη. Μόλις είχε κλείσει τά δεκάξη. Μά ήταν ψηλή, μέ άνάστημα εικοσάχρονης νέας, μέ ξανθές μποῦκλες καί γαλανά μάτια. 'Ο πατέρας της, πού είχε πεθάνει πρίν τρία χρόνια, τούς άφησε έκεῖνο τό μαγαζάκι καί ή Μαρίτσα γιά νά βοηθάη τή μητέρα της, δέν συνέχισε τό σχολείο, ούτε πήγαινε σάν τ' άλλα κορίτσια στό κινηματογράφο καί σ' έκδρομές.

"Ετσι είχε στερηθῆ κάθε χαρά, άντικαθιστώντας, σχεδόν όλη τήν ήμέρα, στό μαγαζάκι τή μητέρα της, πού περνοῦσε τίς ὧρες της ξαπλωμένη, γιατί ύπέφερε άπό ρευματισμούς καί άπό τήν καρδιά της.

Γι' αύτό άλλωστε άφησαν τό σπιτάκι στά Πετράλωνα κι' έφτιασαν τό πατάρι πάνω άπό τό μαγαζί, γιά κατοικία, γιά νά έξοικονομοῦν χρόνο καί νά μή κουράζεται ή μητέρα.

Τό μαγαζάκι τους ήταν καλό, βρισκόταν σέ κεντρική συνοικία καί τό είχαν έφοδιάσει μέ όλα τά ψιλικά. Κάθε χρόνο, τήν 'Αποκρηά, κρεμοῦσαν διάφορα άποκρηάτικα κοστούμια καί μάσκες, πού τά νοίκιαζαν κι' έβγαζαν κάτι πάρα πάνω, γιά τά έξοδα τής μητέρας, πού είχε άνάγκη άπό φάρμακα καί λουτρά στήν Αίδηψό.

★

—Μαρίτσα! άκούστηκε καί πάλι ή φωνή τής μητέρας.

—"Ερχομαι, έρχομαι! άπάντησε ή κοπέλλα κι' έβγαλε βιαστικά τό κοστούμι μιᾶς κολομπίνας, πού είχε φορέσει.

Γρήγορα, λοιπόν, βρέθηκε κάτω στό μαγαζί, κοντά στή μητέρα της.

—Πρέπει νά πάρης τό φαρμάκο σου, τής είπε ή Μαρίτσα. Στάσου νά πετάχτῶ στό φαρμακείο...

"Ανοιξε τό συρτάρι, πῆρε χρήματα καί βγῆκε στό δρόμο.

Είχε άρχίσει νά νυχτώνη. Μιά συντροφιά άπό νέους τής πέταξαν μιά φούχτα κονφετί κι' έκείνη μέ γέλια έσκυψε νά τ' άποφύγη, μά τά πολύχρωμα χαρτάκια γέμισαν σάν βροχή, τά ξανθά μαλλιά της.

'Η Μαρίτσα χάρηκε, ένοιωσε ένα σκίρτημα στήν καρδιά κι' άρχισε νά τρέχη πρός τό φαρμακείο.

Μιά ταβέρνα πάρα κάτω ήταν στολισμένη μέ πολύχρωμες γιρλάντες καί τά γκαρσόνια παραμερίζαν τά τραπεζάκια γιά νά φτιάσουν χῶρο γιά χορό, ένῶ οί μουσικοί στό βάθος δοκίμαζαν τά όργανά τους. 'Η Μαρίτσα σταθήκε καί κύτταξε τό διάκοσμο. Καί φαντάσθηκε γιά μιά στιγμή τόν έαυτό της ντυμένο κολομπίνα νά χορεύη στήν άγκαλιά ένός νέου, άνάμεσα σ' άλλα ζευγαράκια.

—Καλησπέρα σας, δεσποινίς, άκούστηκε μιά φωνή δίπλα της.

Γύρισε νά κυττάξη. "Ηταν ό κομψός νέος τής άντικρυνῆς πολυκατοικίας, πού έπαιρνε τσιγάρα άπό τό μαγαζί τους.

—Δέν θάρθῆτε άπόψε στό χορό; τή ρώτησε.

'Η Μαρίτσα χαμογέλασε:

—Πῶς νά βγῶ; "Εχω τή μαμά ἄρρωστη...

—Θά σᾶς συνώδευα εὐχαρίστως...

—Εἶσθε πολύ καλός. Εὐχαριστῶ...

"Ενα παιδάκι τούς ἔρριξε μιά σερπαντίνα καί τούς τύλιξε μ' αὐτή.

Γέλασαν κι' ἄρχισαν νά ξετυλίγουν τήν κορδέλλα, μά τά χέρια τους ἄγγισαν ἀπαλά τό ἕνα τό ἄλλο, καί ἡ Μαρίτσα ἐνοιωσε ἕνα ρίγος σ' ὅλο της τό κορμί.

—Καληνύχτα σας... ψιθύρισε κι' ἔτρεξε νά μπῆ στό φαρμακεῖο.

★

'Η μητέρα εἶχε πάρει τό γιατρικό της κι' εἶχε ξαπλώσει στό κρεβάτι της, πάνω στό πατάρι. 'Η Μαρίτσα πίσω ἀπό τό παγκάκι τοῦ μαγαζιοῦ, πουλοῦσε τσιγάρα, σερπαντίνες καί κονφετί, καί παρέδιδε τά κοστούμια καί τίς μάσκες, σ' ἐκείνους πού τά εἶχαν παραγγείλει ἀπό νωρίς.

Πόσο τῆς πήγαινε ἐκεῖνο τό κοστούμι τῆς κολομπίνας! Τόφερνε διαρκῶς στό νοῦ της καί λαχταροῦσε νά τό ξαναφορέση, νά βγῆ, νά μπερδευτῆ ἀγνωστη μέσα σέ ἀγνώστους, νά χορέψη κι' αὐτή στούς ἦχους τῆς μουσικῆς.

Μιά στιγμή ἡ Μαρίτσα ἔρριξε μιά ματιά γύρω της. "Ολα τά κοστούμια ποῦχε νοικιάσει τάχαν πάρει. Μονάχα τό κοστούμι τῆς κολομπίνας βρισκόταν κρεμασμένο ἐκεῖ σέ μιά γωνιά. Δίχως νά συλλογιστῆ τίποτ' ἄλλο πέρασε πίσω ἀπό τήν κουρτίνα πού ἔκρυβε τά ψιλικά, ἔβγαλε τό φόρεμά της κι' ἔβαλε τό κοστούμι τῆς κολομπίνας.

Πόσο ὡραία ἦταν! Πόσο τῆς πήγαινε! "Αν ἔβαζε καί μπολίκη πούγραφε στό μαγουλό της, λίγο ρούζι, μιά ἐλπά ψεύτικη στό μαγουλό; Τώρα πιά ἦταν ἐντελῶς ἀγνώριστη!

'Η καρδιά της λαχτάρησε, ὅταν κάποιος μπῆκε στό μαγαζί.

'Ασυλλόγιστα ἄνοιξε τήν κουρτίνα καί πετάχτηκε ἔξω. "Ηταν τό γκαρσόνι τῆς ταβέρνας, πού γύρευε τσιγάρα.

—'Η δεσποινίδα Μαρτίσα δέν εἶν' ἐδῶ; ρώτησε.

Πῶς; Δέν τή γνώρισε; Τοῦ χαμογέλασε καί τοῦδωσε τά τσιγάρα.

—'Η δεσποινίς Μαρίτσα πῆγε στό χορό καί ἄφησε ἐμένα ἐδῶ, τοῦ εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο.

—Κατεργαρούλα! Δέν ξέρεις πόσο σοῦ πάει αὐτό τό κοστούμι. Κρίμα, πού δέν μπορεῖς νἀρθῆς... Ἐμα, πού δέν μπορεῖς νἀρθῆς... Ἐχει φουντώσει τό γλέντι, κανείς δέ θά σέ γνωρίση!

'Η πόρτα ἔκλεισε πάλι. Τό γκαρσόνι ἔφυγε.

Μιά τρελλή σκέψη ἄστραψε στό μυαλό τῆς Μαρίτσας. Νά κλείση τό μαγαζί καί νά πάη ν' ἀνακατευθῆ μαγαζί καί νά πάη ν' ἀνακατευθῆ μαγαζί καί νά πάη ν' ἀνακατευθῆ

ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΙΣΟΠΑΛΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ–ΙΤΑΛΙΑΣ 1 – 1

Ο Λινοξυλάκης καλλίτερος άπὸ τοὺς 22

Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἀκόμη μιὰ φορὰ θαυματούργησε. Ἡ ἐθνικὴ ὁμάδα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων πέτυχε μιὰ σημαντικὴ ἰσοπαλία 1—1 ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ ὁμάδα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς Ἰταλίας. Ἡ πανθομολογούμενη ἰταλικὴ τέχνη καὶ τακτικὴ δὲν κατώρθωσαν ν' ἀναχαιτίσουν τὴν ἑλληνικὴ ποδοσφαιρικὴ ὁρμή. Ἂν καὶ οἱ Ἰταλοὶ εἶχαν τὴν ὑπεροχὴ στὴν τακτική, στὸ ἔδαφος καὶ στὴν τεχνικὴ ἀπόδοσι, ὡστόσο δαμάστηκαν ἀπὸ τὸ ψυχικὸ σθένος τῶν παικτῶν μας. Οἱ Κρεούζας, Παναγούλιας, Λινοξυλάκης, Δαράκης, Δαρδίτσας, Ἀγγελόπουλος, Ζούνης (Σταματιάδης), Σταματιάδης (Πολύζος), Ψφαντῆς, Νεστορίδης, Πανάκης εἶχαν τὴν τιμὴ τῆς ἰσοπαλίας. Ὡς σύνολο, ὡς ὁμάδα ἡ ἐθνικὴ μας, βέβαια, ὑστέρησε τόσον στὴ στρατηγικὴ—τακτικὴ τοῦ ἀγῶνος ὅσο καὶ στὴ μοντέρνα ποδοσφαιρικὴ τέχνη. Πῶς ὅμως κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχη ἰσοπαλία; Ἁπλούστατα, ἐπεστράτευσε τὸ ἑλληνικὸ φιλότιμο, ποὺ εἶναι ἱκανὸ νὰ γκρεμίση ὅρη καὶ κατώρθωσε νὰ ἀναδειχθῆ ἴση πρὸς τὴν ποιοτικῶς ἀνώτερη ἰταλικὴ ὁμάδα.

Οἱ Ἰταλοὶ ἦταν ψηλόσωμοι, γεροδεμένοι, ταχεῖς, εὐέλικτοι, ἔπαιζαν «φοὺτμπὸλ» μοντέρνας σχολῆς. Ἀπ' τὶς ἀρχὲς τοῦ ἀγώνα βρήκαν τὰ ἀσθενῆ σημεῖα τῆς ὁμάδος μας καὶ προσπάθησαν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κενὰ τῆς ἁμύνης μας νὰ ὑπερφαλαγγίζουν καὶ νὰ κατακτοῦν τὸν πολύτιμο χῶρο γιὰ τὴν ἀξιοποίησι τῆς ὑπεροχῆς τους.

Ὅταν ὁ σέντερφορ Γκάλλι διαισθάνθηκε πὼς ἡ κατὰ μέτωπο ἐπίθεσι δὲν θὰ εἶχε ἐπιτυχία ἐξ αἰτίας τῆς καταπληκτικῆς μαχητικότητος τοῦ Λινοξυλάκη, τροποποίησε τὸ σχέδιο του. Ἐξαπέλυσε ἐπιθέσεις ἀπ' τὰ πλάγια, μὲ τὸν Λουγκόνι καὶ τὸν Μπουργκόλα.

Στὸ πρῶτο ἡμίχρονο οἱ ἀδυναμίες τοῦ Παναγούλια καὶ τοῦ Δαράκη ἔδωσαν πολλὲς εὐκαιρίες στὸν Κολόμπο, στὸν Γκάλλι καὶ στὸν Βιτσίνι, ἰδίως στὸν πρῶτο καὶ στὸν τρίτο, νὰ ἐξαπολύσουν τὶς βολίδες τους. Ὁ Λινοξυλάκης ὅμως ἔπαιξε ὄχι μονάχα γιὰ τοὺς ὀπισθοφύλακες, ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν τερματοφύλακα, τὸν Κρεούζα.

Τί παιγνίδι ἦταν αὐτὸ ποὺκανε ὁ σέντερμπακ τῆς ἐθνικῆς μας; Εἶπαν μερικοὶ πὼς ἡ Ἐθνικὴ Ἰταλίας ἀγωνίσθηκε ἐναντίον τοῦ Λινοξυλάκη. Ὑπερβολὴ βέβαια! Χαρακτηριστικὴ ὅμως τῆς ἀντιλήψεως ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ παρηκολούθησε τὸν μεγάλο ἀγώνα, γιὰ τὴν ὑπεροχὴ ἀπόδοσι τοῦ ἥρωος τοῦ Παλέρμου καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅσοι χάρηκαν τὸ Λινοξυλάκη στοὺς δύο μεγάλους ἀγῶνες τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Τουρκίας, ἀσφαλῶς θὰ τὸν βαθμολόγησαν μὲ ἄριστα γιὰ τὸν τρίτον ἀγώνα τῶν Ἀθηνῶν. Ἦταν ὁ καλλίτερος ἀπ' τοὺς 22. Ἀγωνίσθηκε σὰν ἄϊλουρος, μὲ λιονταρίσια καρδιὰ καὶ μὲ ποδοσφαιρικὴ ξεμπνάδα. Ἀναπλήρωσε δυὸ δραματικὲς φορὲς τὸν Κρεούζα στὸ τέρμα καὶ ἔσωσε τὴν ἑστία μας ἀπὸ δύο βέβαια τέρματα τοῦ Γκάλλι καὶ τοῦ Βιτσίνι. Ἐξουδετέρωσε ἀποτελεσματικὰ τὸν ἐπικίνδυνο Ἰταλὸ διεθνῆ σέντερφορ Γκάλλι μὲ τὸ παλληκαρίσιο παίξιμό του. Δὲν τὸν ἄφησε νὰ τοῦ πάρη κεφαλιά. Ἀνεχαίτιζε καὶ ἀνέκαθε τὸ παιγνίδι, ἄμβλυνε τὴν ὀξύτητα τῶν Ἰταλικῶν ἐπιθετικῶν ἐφορμήσεων, ἀπομάκρυνε τὸν κίνδυνο καὶ μὲ λίγα λόγια σύνδεε τὴν ἀμυντικὴ καὶ τὴν ἐπιθετικὴ γραμμή μας. Ἡ ψυχραιμία του ἔκανε ἐντύπωσι στοὺς ξένους καὶ τὸ μετρημένο παιγνίδι του στοὺς Ἕλληνες. Εἶναι μεγάλος παίκτης ὁ Λινοξυλάκης ὅταν θυμᾶται τὴν ὁμάδα καὶ λησμονῆ τὸν ἑαυτό του...

★

Ἡ ἐπιθετικὴ γραμμή μας σημείωσε παταγώδη ἀποτυχία καὶ σὰν σύνθεσις καὶ σὰν ἀπόδοσις. Ὁ Ὑφαντῆς ἦταν ψυχολογικὰ ἐπηρεασμένος καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ συνδέση τὴν πεντάδα. Ὁ Νεστορίδης ἦταν μάλλον κουρασμένος. Ὁ Πανάκης ἔπαιξε ἀδιάφορα. Ὁ Σταματιάδης μόνον ὡς ἐξτρέμ μπόρεσε ν' ἀλλάξη τὴν κακὴ ἐντύπωσι ποὺ ἐδημιούργησε ὡς «ντεμὶ» στὸ πρῶτο ἡμίχρονο. Ὁ Πολύζος ἦταν δραστήριος καὶ ἐὰν εἶχε τοποθετηθῆ ὡς ἐνδιάμεσος ἀπ' τὰ πρῶτα 45', ὁ ἀγώνας θᾶνε πιθανῶς ἄλλη ἔκβασι. Ὁ Ζούνης δὲν κατώρθωσε νὰ συνδεθῆ μὲ τοὺς συναδέλφους του. Γενικά, οἱ κυνηγοί μας «εἶχαν χάσει τὴ ρότα τους». Ἐπαιζαν ἀτομικά, χωρὶς σύστημα, ἀσύνδετα, ἀνερμάτιστα.

Ἔλειπεν ἀπ' τοὺς κυνηγοὺς ὁ ἐπιτελικὸς νοῦς, ὁ ποδοσφαιρικὸς ἐγκέφαλος, ἀλλὰ μήπως μποροῦσε νὰ τὸν βρῆ κανεὶς στοὺς μέσους;

Ὁ Μαρδίτσας καὶ ὁ Ἀγγελόπουλος κάθε ἄλλο παρὰ «μέσοι» τῆς κλάσεως τοῦ Παπαντωνίου ἢ τοῦ Ἰωάννου εἶναι. Ἔπαιξαν καὶ οἱ δυὸ μάλλον ἀμυντικά. Δὲν συνέδεσαν, ὅπως ἔπρεπε, τὴν ἄμυνα μὲ τὴν ἐπίθεσι. Πολλὲς φορὲς ἄφηναν ἐπικίνδυνα κενὰ ποὺ τὰ ἐκμεταλλεύοντο οἱ Ἰταλοί. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ Ἀγγελόπουλος στάθηκε καλλίτερα ἀπ' τὸν Μαρδίτσα, ἔπαιξε καὶ λίγο ἐπιθετικά, ὄχι ὅμως ὅσο ἔπρεπε.

Τέλος, ὁ Κρεούζας ἀγωνίσθηκε χωρὶς τὴν ἀπαιτοῦμενη ψυχραιμία καὶ τὴν ἀπαραίτητη πεῖρα. Φάνηκε λίγο νευρικός, διστακτικὸς καὶ ἀσταθὴς στοὺς ὑπολογισμούς κατὰ τὶς ἐξόδους του. Γι' αὐτὸ δὲν ἀπέδωσε ὅσο ἔπρεπε.

★

Ὁ Αἰγύπτιος διαιτητὴς κ. Ἰμὰμ Χουσεὶν καταλόγισε στοὺς Ἕλληνες 25 φάουλ, 1 ὀφσάϊτ, 1 κόρνερ, καὶ στοὺς Ἰταλοὺς 10 φάουλ, 1 ὀφσάϊτ, 4 κόρνερ. Ἡ διαιτησία του ἦταν ψυχολογημένη, προοδευτική, ἐπιβλητική, ἂν καὶ σὲ ὡρισμένα ἐπίμαχα σημεῖα, εὐτυχὴς πολὺ λίγα, ἦταν συμβατικὴ καὶ συναισθηματική.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ἡ Ἐθνικὴ ὁμὰς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς Ἑλλάδος, ποὺ πέτυχε τιμητικὴν ἰσοπαλία μὲ τὴν Ἐθνικὴ Ἰταλίας 1—1.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Πυραμίδα

1) Α. 2) ΜΑ. 3) ΛΑΜ. 4) ΜΑΛΑ. 5) ΛΑΜΑΣ. 6) ΣΑΛΑΜΙ. 7) ΑΜΑΛΙΑΣ. 8) ΣΑΛΑΜΙΝΑ. 9) ΣΑΛΑΜΙΝΙΑ.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

1) 2796. 2) Ἡ γάτα. 3) 2520. 4) Πράσινο. 5) Ὁ Γιόχαν Στράους. 6) 45.000. 7) Ὁ Σοῦμπερτ. 8) 500. 9) Ὁ Μαγελάνος (τὸ 1521). 10) 19 χρόνων.

Λογοπαικτικὸς λεξίγριφος

Ἀμμόχωστος ("Αμμο—Χωστός).

Μεσοστιχὶς

1) ἀνάθεμα. 2) ἀντέρωας. 3) μαρΟύλι. 3) ὑπόδημα. 5) παρΩδία. 6) λαέΡτης. 7) πέτασος. Τὸ ὄνομα τῆς αὐτοκράτειρας: ΘΕΟΔΩΡΑ.

Λεξίγριφος

Ἀμαζὼν ("Αμα—Ζὼν).

Ἀναγραμματισμὸς

ΛΙΜΝΗ — ΛΙΜΝΗ.

Κρυπτογραφικὸ

1) ΠΟΣΕΙΔΩΝ. 2) ΟΝΕΙΔΟΣ. 3) ΣΙΔΩΝ. 4) ΕΙΔΟΣ. 5) ΙΩΔΙΟΝ. 6) ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. 7) ΩΔΕΙΟΝ. 8) ΝΩΠΟΣ.

Στοιχειόγριφος

ΝΑΞΟΣ — ΝΑΟΣ.

Μεταγραμματισμὸς

ΒΟΑΣ — ΒΙΑΣ.

Κινηματογραφικὸ παιγνίδι

1) Μαρία Φελίξ (οἱ ἄλλοι εἶναι ἀστέρες τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου). 2) Γιὰν Στήρλινγκ (ἡ μόνη γυναῖκα). 3) Γκρέτα Γκάρμπο (οἱ ἄλλοι πέθαναν). 4) Μπέττυ Νταϊὶς (πλησιάζει τὰ 50 ἐνῶ οἱ ἄλλες εἶναι κάτω τῶν 30). 5) Μαίρλυν Μονρόε (ἡ μόνη ποὺ δὲν πῆρε "Οσκαρ). 6) Σοῦζαν Χαϊηγουαρντ (οἱ δυὸ ἄλλες ὑπῆρξαν γυναῖκες τοῦ Ταύρου). 7) Τζὰκ Ταϊλόρ (ἀνύπαρκτο). 8) Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ (οἱ ἄλλες εἶναι χορεύτριες).

Λαβύρινθος

Τὸ πουλάκι βγῆκε ἀπὸ τὸ αὐγὸ τῆς κάτω γωνίας ἀριστερά.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 578 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΙΧΑΗΛ — ΑΡΟΣΙΣ. 2) ΑΙΤΙΑ — ΣΤΗΛΗ. 3) ΑΤ — ΑΟΣΜΗ — ΣΤΟΜΑΛΙ. 4) ΡΕΚ—ΝΤΑΡΝΤΑΝΑ—ΙΩΒ. 5) ΟΡΑΝ — ΑΝΩΤΕΡΑ — ΚΑΤΑ. 6) ΣΑΛΟΣ—ΕΑΝ — ΚΑΣΟΣ. 7) ΣΟΣ — ΚΑΣΜΗΡΙ — ΤΙΣ. 8) ΣΟΛΩΝ — ΑΕΡΑΣ. 9) ΓΩΝΙΑ — ΑΒΡΟΣ. 10) ΝΟΤΟΣ — ΔΟΝΤΙ. 11) ΠΑΝ—ΣΑΛΑΜΙΣ—ΗΩΣ. 12) ΚΑΔΟΣ — ΥΠΟ — ΑΜΝΑΣ. 13) ΙΡΙΣ — ΕΙΔΩΛΟΝ — ΑΙΜΑ. 14) ΣΕΡ — ΑΚΤΙΝΩΤΟΣ — ΑΙΡ. 15) ΕΑ — ΑΡΑΙΑ—ΧΑΝΑΙ — ΑΩ. 16) ΑΒΟΛΑ — ΝΑΝΟΣ. 17) ΑΜΙΕΝΗ — ΣΑΝΙΔΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΙΑΡΟΣ — ΚΙΣΕΡΑ. 2) ΤΕΡΑΣ—ΠΑΡΕΑ. 3) ΧΑ — ΚΑΛΟΣ — ΝΑΔΙΡΑΙ. 4) ΑΙΑ — ΝΟΣΟΓΟΝΟΣ — ΑΒΕ. 5) ΗΤΟΝ — ΛΩΤ — ΑΡΟΝ. 6) ΛΙΣΤΑΚΩΝΟΣ — ΕΚΔΗΛ. 7) ΑΜΑΝ — ΑΝΙΣΑ — ΙΤΙΑ. 8) ΗΡΩΕΣ — ΛΥΔΙΑ. 9) ΝΤΑΜΑ — ΣΑΠΩΝ. 10) ΣΤΕΝΗ — ΜΟΛΩΧ. 11) ΣΤΑΡ — ΡΑΒΔΙ — ΟΤΑΝ. 12) ΑΤΟΝΑ — ΙΕΡΟΣ — ΝΟΜΑΣ. 13) ΡΗΜΑ — ΡΟΝ — ΣΑΝΑ. 14) ΟΛΑ — ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ — ΙΟΝ. 15) ΣΗ — ΙΑΣΙΣ — ΙΩΝΙΑ—ΣΙ. 16) ΛΩΤΟΣ — ΣΑΜΙΑ. 17) ΣΤΙΒΑΣ — ΣΑΡΩΜΑ.

✪✪

"Επεσε ἀπὸ τὸν πέμπτο ὄροφο χωρὶς νὰ πάθη τίποτα!...

Ἡ Ἰωσηφίνα Σέκκι, ἀπὸ τὸ Μιλάνο, ἡλικίας 31 χρόνων, ρίχτηκε ἀπὸ τὸ πέμπτο πάτωμα μιᾶς ἀνεγειρομένης πολυκατοικίας τοῦ τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθυντὴς συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτήτης — Διευθυντής: Ε.Ε.Ε. «Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ καὶ Σία». Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογρ.: Σπ. Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ΕΙΚΟΣΙ λεπτὰ ΔΡΟΜΟΣ

Παράξενο διήγημα

Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς τὸ αὐτοκίνητο θὰ γινόταν κομμάτια μ' ἐκείνη τὴ φρενητιώδη ταχύτητα κι' ὅμως πέρασε πρὶν ἀπ' τ' ἄλλα πάνω στὴ λευκὴ γραμμή. Ὁ πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου εἶχε νικήσει. Ἀπ' τὸ πλῆθος, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε, ἀκούστηκαν ζητωκραυγές. Κι' ἀπὸ τὰ μεγάφωνα ἀκούστηκε μιὰ φωνή: «Προσοχή! Προσοχή!» — "Ολοι σώπασαν.— «Παρακαλεῖται ὁ κύριος Τεσσιὲ νὰ περάση ἀμέσως ἀπ' τὴ γραμματεία». Τὸ πλῆθος ἀδιαφόρησε, ἐκεῖνο ποὺ τὸ ἐνδιέφερε ἦταν ὁ χρόνος, «ὁ χρόνος» τοῦ νικητοῦ.

Ὁ κ. Τεσσιὲ ἔσπρωξε τὸ πλῆθος, ἄνοιξε μὲ κόπο μιὰ δίοδο ἀνάμεσά του, βρῆκε τὴν ἔξοδο καὶ προχώρησε, ἐνῶ οἱ φωτορεπόρτερ τοῦ ἐπαιρναν φωτογραφίες. Στὸ τηλέφωνο θ' ἄκουγε σίγουρα τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας του. Δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν παρὰ αὐτή. Γιὰ ποιό λόγο τὸν φώναξαν, χρησιμοποιῶντας τὰ μεγάφωνα; Δίχως ἄλλο κάποιο δυστύχημα ἔγινε. «"Ελα γρήγορα, τὸ κοριτσάκι μας...»

Ναί, τὸ κοριτσάκι τους. Ἴσως ἔπεσε ἀπ' τὸ κοεδάτι του. Ἴσως νὰ σκοτώθηκε! Θεέ μου! Τί ἀγωνία! Τὸ δικό τους κοριτσάκι εἶναι τόσο μικρό, μόλις ἔξη μηνῶν. Ἕνα χτύπημα στὰ μηνίγγια καὶ πάει. Ναί, ναί, αὐτὸ εἶναι. Ἔξη μήνες πρὶν τὸ κοριτσάκι δὲν ὑπῆρχε, δὲν ἦταν στὸν κόσμο.

Ἡ γυναῖκα του, ὅταν τὸν δῆ, θὰ τοῦ πῆ: «Μὰ δὲν σ' ἀναγνωρίζω. Τί φωνὴ εἶν' αὐτὴ ποὺ ἔχεις; Γιατί τρέμεις;»

Ὁ Τεσσιὲ μπῆκε στὴ γραμματεία:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Τεσσιέ...

Ὁ γραμματεὺς τὸν κυττάζει:

— Ὁ Τεσσιέ; Εἶστε ὁ Τεσσιέ; Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα;

— Μὰ τὸ τηλεφώνημα;...

— Ἀ! ναί! Διέκοψαν, φίλε μου, διέκοψαν. "Επειτα ἦταν νιὰ τὸν Σὰρλ Τεσσιέ, αὐτὸν ποὺ νίκησε στὶς αὐτοκινητοδρομίες.

— Μὰ ἐγὼ εἶμαι αὐτὸς ποὺ νίκησε...

— Ὄχι δά! Δὲν εἶστε σεῖς, δὲν μπορεῖτε νὰ εἶστε σεῖς...

— Μὰ σᾶς βεβαιώνω πὼς ἐγὼ εἶμαι!...

— Δὲν εἶστε σεῖς. Πηγαίνετε, φύγετε, εἰδεμή...

Φεύγει... Ἔξω, στὸν καθαρὸν ἀέρα γοιώθει καλύτερα. Κι' ὅμως ἡ ἀγωνία του δὲν ἔσβυνε. Κάτι τὸ σοβαρὸ θὰ συνέβη. Κι' αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ γραμματεὺς ποὺ δὲ θέλησε ν' ἀναγνωρίση ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ νικητής!... Τὸν ἠλίθιο!

Μὰ βιάζεται νὰ πάη σπίτι του. Κάτι ἔγινε ἐκεῖ, ἕνα δυστύχημα. Θὰ πάρη ἕνα ταξί.

Μὰ καὶ μὲ τὸ ταξὶ γιὰ νὰ φτάση σπίτι του, θὰ χρειαστοῦν εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας.

Τί ἀγωνία! Τὸ κοριτσάκι του κοιμᾶται σ' ἕνα χαμηλὸ κρεβάτι, δὲν μπορεῖ νὰπέσε. Τότε λοιπόν; Τότε;... Ἡ γυναῖκα του; Ἀλλὰ ἂν ἡ γυναῖκα του ἔπαθε τίποτα, ποιός τοῦ τηλεφώνησε;

Προχωρεῖ καὶ σκέφτεται: Ἀκόμα δέκα λεπτά. Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ τὰ σταυροδρόμια μὲ τὰ κόκκινα φῶτα... Χάνει τὴν ὑπομονή του. «Κάποιος βιάζεται νὰ φτάση καὶ τὸ κόκκινο φῶς τοῦ λέει στάσου. Μὰ ἐγὼ πρέπει νὰ εἶμαι σπίτι μου, νὰ περιμένουν. Μήπως δὲν μὲ περιμένουν;» Τοὺς εἶχε πῆ πὼς θὰ πήγαινε στὸ σινεμά. Κι' ὅμως πῆγε στὸ στάδιο. "Ελαβε μέρος στὶς κοῦρσες. Ποιὸς τὸ ξέρει ὅμως; Κανείς, κανείς! Τὸ αὐτοκίνητο τρέχει πολύ: ἕνα δυστύχημα εἶν' εὔκολο νὰ γίνη. Τὸ αὐτοκίνητο τρέχει, τρέχει... Νά τὸ στάδιο! "Οταν ἔγινε τὸ δυστύχημα, ἡ γυναῖκα του κατέβηκε σὰν τρελλὴ καὶ ρώτησε: «Ὁ ἄντρας μου;» — «Ναί, τὶς λένε, μὰ τί ἔχετε; Ἡσυχάστε, κυρία, δὲν εἶναι τίποτα... Ἡσυχάστε...».

Πέντε λεπτὰ ἀκόμα: Ὁ Τεσσιὲ εἶναι μέσα στὸ ταξί. Νὰ φτάση σπίτι του. "Ενα τράμ πέφτει πάνω στὸ ταξί. Τελείωσε. Παντοτεινὸ σκοτάδι. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἐφημερίδες:

«Παράξενη σύμπτωσι τραγωδιῶν. Χτὲς τ' ἀπόγεμα στὸ στάδιο... Χτὲς τὸ βράδυ στὴν κεντρικὴ λεωφόρο».

"Ολα τέλειωσαν. Ὁ Τεσσιέ, ἂν καὶ νεκρός, τὰ νοιώθει ὅλα γύρω του. Σπίτι του θὰ φτάση ἕνα φάντασμα. Θὰ τὸν κυττάξουν καὶ θὰ ρωτήσουν ὅλοι:

«— Αὐτὸς εἶναι ὁ Τεσσιέ; Μὰ δὲν καταλαβαίνει τί ἔπαθε; Δὲν καταλαβαίνει πὼς εἶναι νεκρός;»

★

Μιὰ φωνὴ δυνατὴ σκίζει τὴ νύχτα.

— Σκοτώθηκα! Σκοτώθηκα.

Ἕνα φῶς ἀνάβει. Μιὰ νεαρὴ γυναῖκα ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι της, σκουντάει ἕναν ἄντρα, τὸν ξυπνάει:

— Τί ἔπαθες, Ρενέ;

Ὁ Ρενέ, ὁ ἄντρας της, ρωτάει σὰν νὰ μὴν πιστεύη:

— Ζῆς, Μαίρη;

— Τί ἰδέα αὐτή, Ρενέ; Καταλαβαίνω, κάποιο ἐφιαλτικὸ ὄνειρο. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, Μαίρη, ναί... Ὥστε ζῆς; ξαναρωτάει.

Ἡ Μαίρη γελάει.

— Ἔλα, ἔλα, σύνελθε, ἀγάπη μου.

— Τὸ κοριτσάκι μας, Μαίρη, Τί κάνει;

— Κοιμᾶται.

— Ἀ! ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγαίνει ἀπ' τὰ στήθη του. Τί ὄνειρο, ψιθυρίζει, τί ἐφιάλτης.

— Ἔλα, κοιμήσου τώρα, ἡσύχασε, Ρενέ.

Καὶ τὸ στοργικὸ χέρι της χαϊδεύει τὰ μαλλιὰ του, τὰ χείλη της ἀκουμπᾶνε ἁπαλὰ στὸ μάγουλό του. Σὲ λίγο, ἡ κανονικὴ ἀνάσα τοῦ Ρενὲ ἀκούγεται.

"Ολα πέρασαν. Στὸ σπίτι, στὴν κρεβατοκάμαρα, βασιλεύει ἡ νυχτερινὴ σιωπή.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Δρχ. 340.—
Ἐξάμηνος ..... » 170.—
Τρίμηνος ..... » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία ..... Λίρες 6.—
» ..... Δολλάρια 24.—
» ..... Φρ. Γαλ. 5.980
» ..... Φρ. Βελγ. 1.100

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Οἱ αἰτίες τῆς σαλπιγγίτιδος

Ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ σαλπιγγίτιδα ξέρουν πόσο ὀδυνηρὴ εἶναι αὐτὴ ἡ ἀσθένεια. Ἡ θεραπεία της, ἐξ ἄλλου, βραδύνει καὶ γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ μεταβάλη μιὰ ἀρρωστη σὲ πραγματικὴ ἀνάπηρη, νὰ διασαλεύση τὸ νευρικὸ της σύστημα καὶ νὰ τὴν κάμη νὰ γέρασο πρόωρα.

Ἡ σαλπιγγίτις, ὅπως τὸ δείχνει καὶ ἡ ὀνομασία της, εἶναι μία πάθησις τῶν σαλπίγγων. Ἀλλ' οἱ σάλπιγγες σπανίως προσβάλλονται μόνες τους. Μαζὶ μ' αὐτὲς προσβάλλονται καὶ οἱ ὠοθῆκες.

Αὐτὴ ἡ σοβαρὴ καὶ δυστυχῶς πολὺ συχνὴ ἀσθένεια προσβάλλει συνήθως τὶς γυναῖκες μεταξὺ τῆς ἡλικίας τῶν 20 καὶ 40 χρόνων.

Οὔτε οἱ σάλπιγγες, οὔτε οἱ ὠοθῆκες βρίσκονται σὲ συνάφεια μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο. Γι' αὐτὸ ἡ μόλυνσις εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη κατὰ τοὺς ἑξῆς τρόπους: 1) Ἀπὸ τὸν βλεννογόνο τῆς μήτρας. 2) Ἀπὸ τὰ λεμφικὰ ἀγγεῖα. 3) Ἀπὸ τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα.

Ἡ συχνότερη αἰτία τῆς σαλπιγγίτιδος εἶναι ἡ μητρίτις, δηλαδὴ ἡ μόλυνσις τῆς μήτρας ἀπὸ ἕνα μικρόβιο. Ἡ σαλπιγγίτις ἐμφανίζεται τότε σὰν ἐπιπλοκὴ αὐτῆς τῆς ἀσθενείας. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μητρίτιδα, ἡ ὑπερκόπωσις, οἱ καταχρήσεις, οἱ πολλὲς συχνὲς πλύσεις-εὐνοοῦν τὴν σαλπιγγίτιδα. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μποροῦν νὰ ἔχουν ἡ ἀπόξεσις, ἡ καυτηρίασις. Ὡρισμένες μέθοδοι διαστολῆς κτλ.

Ἡ σαλπιγγίτις μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἐμφανισθῆ ὡς ἐπισκόλυθον ἑνὸς τοκετοῦ ἢ ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἀποβολὴ ποὺ ἡ θεραπεία της ἔγινε ὑπὸ συνθῆκες ἀτελοῦς ἀσηψίας.

Ἀλλὰ καὶ μιὰ ἐντερικὴ πάθησις μπορεῖ νὰ προκαλέση σαλπιγγίτιδα: τύφος, ἐντερίτις, κολοβακίλλωσις. Ὡρισμένες μολυσματικὲς ἀσθένειες, ὅπως ἡ γρίππη, ἡ σκωτίτις ἢ ἡ ὁστρακιὰ μποροῦν ἐπίσης νὰ προκαλέσουν ἐρεθισμὸ τῶν σαλπίγγων.

Ἡ σαλπιγγίτις εἶναι πάντοτε σοβαρὴ. Ὁ πόνος ἐχεῖ τὴν ἕδρα του στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς, συνηθέστερα δὲ καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τὰ ὀπίστερά. Τὸ περπάτημα, οἱ μακρυνὲς διαδρομὲς μὲ αὐτοκίνητο καὶ οἱ σεξουαλικὲς σχέσεις τὴν κάνουν νὰ χειροτερεύη. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις ὁ πόνος ἐπεκτείνεται στὰ νεφρά, στὴν σύρροδχο κύστι καὶ σ' ὅλη τὴν περιοχὴ τῆς κοιλιᾶς.

Ἡ σαλπιγγίτις προκαλεῖ ἐπίσης διαταραχὴ τῶν ἐμμήνων: ἀκανόνιστη ροὴ ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἰσχυροὺς πόνους κτλ. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἐξ ἄλλου, συνοδεύεται ἀπὸ πυρετό, πεπτικὲς διαταραχές, νευρικότητα κτλ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐνοχλήσεις της, ἡ σαλπιγγίτις παρουσιάζει ἐπίσης σοβαροὺς κινδύνους. Κατὰ κανόνα, ἡ χρονία σαλπιγγίτις ἐμφανίζει κατὰ διαστήματα κρίσεις (ὑφηλὸ πυρετό, ἰσχυροὺς πόνους κ. τ. λ.), ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσουν περιτονίτιδα.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὶς σοβαρὲς αὐτὲς ἐπιπλοκές, ἡ σαλπιγγίτις μπορεῖ νὰ θεραπευθῆ τελεῖως χωρὶς νὰ ἀφήση ἴχνη. Ὅταν, ὅμως, σπηλαιογνηθοῦν συμφύσεις, οἱ πόνοι παραμένουν. Οἱ συμφύσεις αὐτὲς δίνουν ἀντικανονικὴ θέσι στὴ μήτρα ἢ προκαλοῦν στένωσι τῶν σαλπίγγων, ὁπότε ἡ κάθοδος τοῦ ὠαρίου δὲν εἶναι δυνατή. Γι' αὐτό, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, οἱ ἐπιπλοκὲς αὐτὲς καταλήγουν σὲ στειρωσι.

Κατὰ τὴν ὀξεία σαλπιγγίτιδα ἐπιβάλλεται ἡ ἀναπαυσις στὸ κρεβάτι καὶ ἡ τοποθέτησις πάγου ἡμέρα καὶ νύχτα στὴν κοιλιά. Ταυτόχρονα χορηγοῦνται στὴν ἀσθενῆ σουλφαμίδες ἢ πενικιλλίνη.

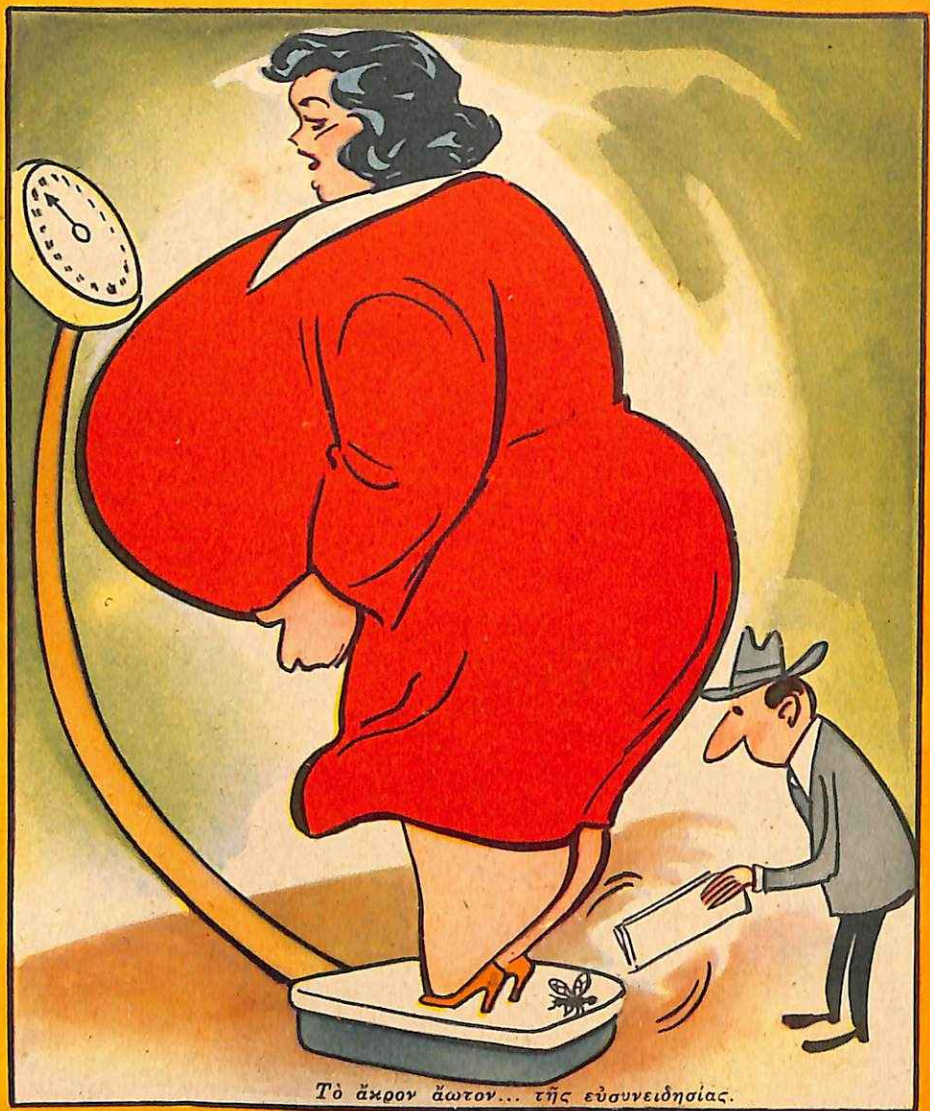
Κατὰ τὶς ὑποξεῖες μορφὲς ὁ ἐμβολιασμὸς μὲ τὸ ἐμβόλιο τοῦ Ντελμπὲ δίνει σχνήθως πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα. Γίνονται κατόπιν ἐφαρμογὲς ὑπερώθριων ἀκτίνων, θραχέων κυμάτων καὶ διαθερμίας.

Τὰ ἴδια μέσα χρησιμοποιοῦνται καὶ στὶς χρονιες σαλπιγγίτιδες.

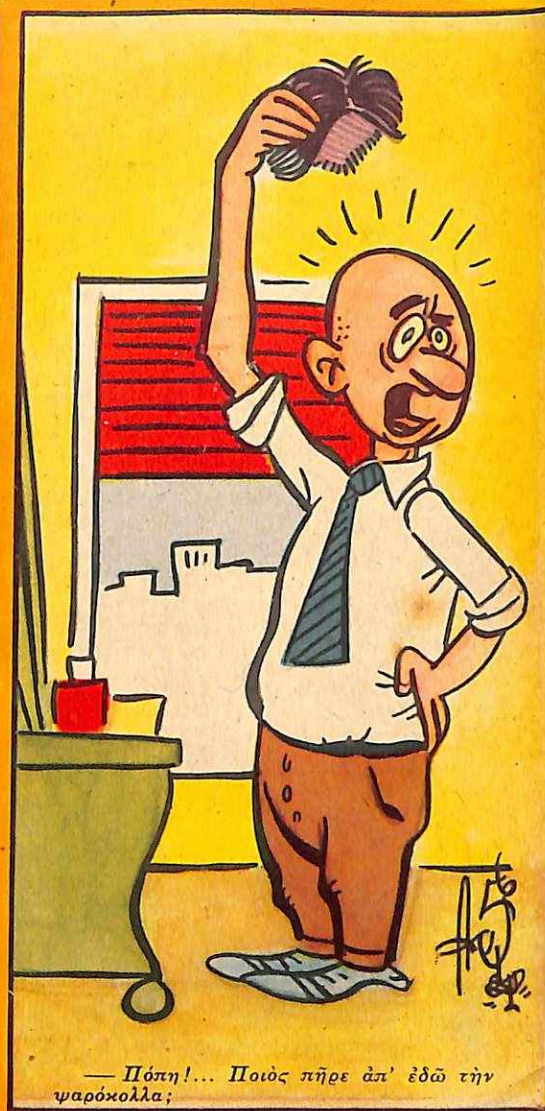
Σὲ ἱερικὲς βαρεῖες μορφὲς ὀξείας σαλπιγγίτιδος ἐξ ἄλλου, ἐπιβάλλεται ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις (ἐν θερμῷ), σπλαδὴ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κρίσεως. Εὐτυχῶς, οἱ περιπτώσεις αὐτὲς εἶναι πολὺ σπάνιες.

Ἡ ἐγχείρησις ἐπιβάλλεται ἐπίσης ὅταν ὑπάρχουν συμφύσεις, ποὺ προκαλοῦν πόνους ἢ καταδικάζουν τὴ γυναῖκα νὰ μείνη στείρα.

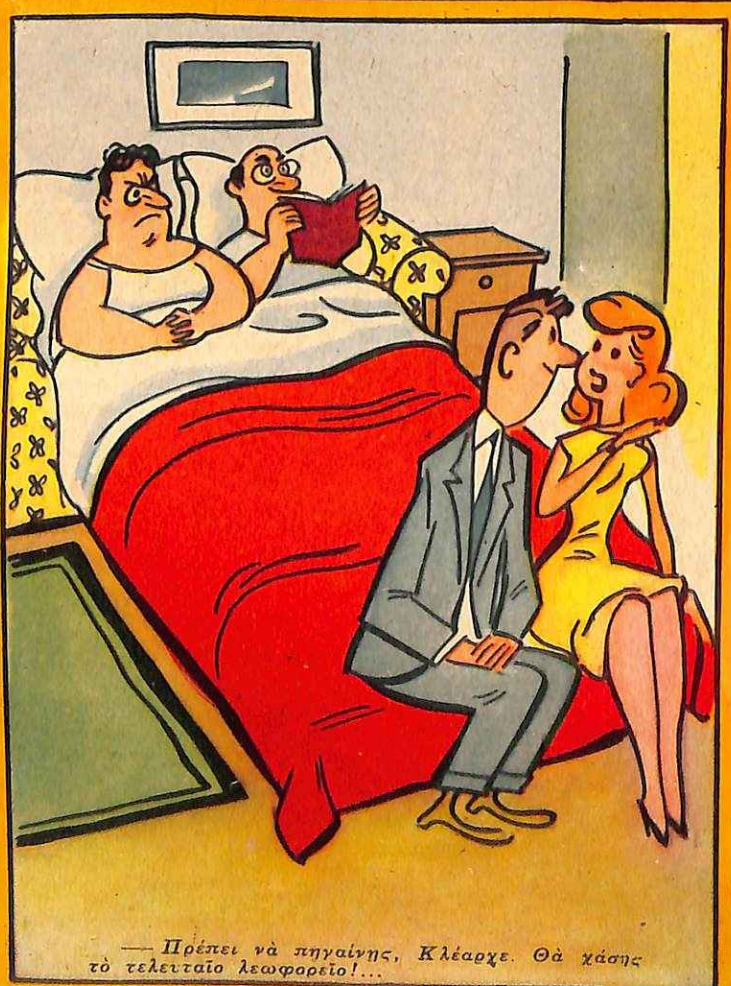
Ὑπάρχουν, τέλος, περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες ἐπιβάλλε

Τὸ ἄκρον ἄωτον... τῆς εὐσυνειδησίας.

— Πόπη!... Ποιὸς πῆρε ἀπ' ἐδῶ τὴν ψαρόκολλα;

— Πρέπει νὰ πηγαίνῃς, Κλέαρχε. Θὰ χάσῃς τὸ τελευταῖο λεωφορεῖο!...

— Σήμερα ἔκανα καὶ ὄπισθεν!...

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ